

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 73

สำหรับต่อไปนี่ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย พยายามรวบรวมกำลังใจให้เป็นสมาธิ ก็ความจริงนั่งสมาธิเบื้องต้นก็ขอฟุด เพราะว่าบาปที่บางท่านอาจจะใหม่ แล้วก็สำหรับการเจริญสมาธิเบื้องต้นคือกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกเวลาหายใจเข้านี้กว่าฟุด ว่าหายใจออกนี้กว่า โธ ขณะใดที่กำลังใจยังมีความรู้สึกลอยอยู่อย่างนี้ ขณะนั้นก็ชื่อว่าจิตของท่านมีสมาธิ เพราะว่าการจะควบคุมอารมณ์อย่างนี้จะให้มันทรงตัวตลอดกาลเวลาที่ตั้งไว้มันเป็นไปได้ บางทีเราภาวนาว่าฟุด โธควบกับการรู้ลมหายใจเข้าออกสักประเดี๋ยวหนึ่ง จิตมันก็จะชานไปสู่อารมณ์อย่างอื่นพอนึกขึ้นได้ ก็ดึงเข้ามา อย่างนี้ท่านเรียกว่าขณิกสมาธิ ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัททำได้เพียงนี้ก็มิมีผลไม่น้อย สามารถเกิดในกามาวจรสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ได้ แล้วก็ เป็นวิสัยถึงพระนิพพานได้ง่าย

สำหรับท่านที่เคยปฏิบัติมาแล้ว ก็ขอให้พยายามใช้ปัญญาเป็นเครื่องพิจารณาว่าชีวิตของเราเกิดมา มันจะอยู่ตลอดกาลตลอดสมัย หรือว่าเราจะต้องตายถ้าคิดว่าจะต้องตายเราก็ควรจะหาที่พึ่ง ถ้าเราตายไปตกนรก ไปเกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน อย่างสัตว์เดรัจฉานนะมันดีไหม ถ้าเห็นว่ามันดีก็มีวิธีกันคือ น้อมจิตคิดถึงความดีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าที่เราจะรู้จักบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์นี้ได้ ก็เพราะอาศัยพระพุทธรูปเจ้าทรงสงเคราะห์สั่งสอน เมื่อพิจารณาเห็นว่าเป็นความดีที่น้อมใจเคารพ แล้วพิจารณาถึงพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธรูปเจ้าที่ทรงสอน

อันดับต้นที่เรียกว่า สีล 5 อย่างฆ่ากันนะ อย่าลักอย่าง โมยกันนะ อย่าแย่งคนรักกัน อย่าโกหกมดเท็จกัน อย่าทำลายประสาทของตนเอง อย่างนี้ดีไหม ถ้าดีก็ยอมรับนับถือเอาคำสั่งสอนอย่างนี้ไว้ เป็นเครื่องประจําใจ ถ้าจิตใจของบรรดาท่านพุทธบริษัทมีความเคารพในคุณพระรัตนตรัยอย่างมั่นคง ท่านก็เป็นพระโสดาบันกับสกิทาคามี เป็นอันว่าคนใกล้นิพพานเต็มที

ถ้าอารมณ์ของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่มีกำลังสูงกว่านี้ อาตมาทราบ ขอโทษใช้คำว่าทราบ ก็ไม่สมควร ใช้คำว่าเห็น คิดว่าอาจจะมีการตั้งใจตามทีกล่าวมาแล้วนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทที่นั่นอยู่ที่นี้มีจำนวนมากที่ทรงได้แล้ว ในเมื่อทรงได้แล้วจะเรียกว่าอะไร นั่นก็เป็นเรื่องของพระพุทธรูปเจ้า อาตมาก็พูดตามแบบถ้าทรงอารมณ์อย่างนี้ได้แล้ว ก็ให้ น้อมจิตสูงขึ้นไปอีกชนิดหนึ่ง ว่าขึ้นชื่อว่าโลกนี้มันเป็นสุขหรือมันเป็นทุกข์ ชีวิตเขาเราที่ทรงตัวที่เกิดมานี้มันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ พยายามหาจุดให้พบว่าการจริงมันเป็นทุกข์ เกิดก็ทุกข์ แก่ก็ทุกข์ หิวก็ทุกข์ หนาวก็ทุกข์ ร้อนก็ทุกข์ ป่วยไข้ไม่สบายก็ทุกข์ ประกอบกิจการงานก็ทุกข์ แล้วก็มีความปรารถนา ไม่สมหวังก็ทุกข์ การสัมผัสกับบุคคลบางคนก็ดีกันบ้าง ประเดี๋ยวก็ทะเลาะกัน ประเดี๋ยวก็ยืมเข้าหากัน มันก็เป็นอาการของความทุกข์ มีอาการไม่ทรงตัว ในเมื่อการเกิดมามันเป็นทุกข์ แล้วเราต้องการเกิดมาอีกเพื่อประโยชน์อะไร ถ้าเกิดอีกก็ชาติก็มีสภาพแบบนี้

ถ้าเราไม่ต้องการความเกิดแบบนี้ เราจะทำอย่างไร ก็ตัดค้นหา คือความอยากการตัดค้นหา ความอยาก ถ้าพูดลักษณะตัณหา มันก็มีมาก ก็รวมใจความสั้นๆ เอาว่าอันดับแรก เราก็ใช้ ก็พยายามควบคุมกำลังของศีลให้บริสุทธิ์ สำหรับของฆราวาสก็ศีล 5 หรือศีล 8 ก็ได้ คุมกำลังใจศีลให้บริสุทธิ์ เป็นปกติ ถ้าใหม่ๆ มันพลอบ้างอะไรบ้าง ก็เป็นของธรรมดา ถ้าคุมจริงๆ ไม่ซำมันก็ปกติชินตัว เมื่อการคุมศีลให้เป็นปกติก็แสดงว่าจิตของเรามีสมาธิใน **สีลาอนุสสติกรรมฐาน** เมื่อจิตมีสมาธิการทรงตัว แล้วก็ใช้ปัญญาพิจารณาเห็นว่าในเมื่อโลกมันเป็นทุกข์จริงๆ เราจะเกิดในโลกไหนก็ตามเกิดเมื่อไรมันก็เป็นทุกข์ ความปรารถนาเช่นนี้ย่อมไม่มีสำหรับเรา แล้วเราจะตัดการเกิดตรงไหน ก็ตัดการเกิดตรงการยึดชั้น 5 คือคิดว่าร่างกายนี้มันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา มันเป็นแต่เพียงธาตุ 4 คือธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตุไฟ มาผสมกันหรือธาตุลม มันเกิดขึ้นแล้วก็เสื่อม ก็สลายตัวเวลาที่ตายจริงๆ มันไม่ได้ไปด้วยร่างกายมันอยู่ที่นี่ ถ้ามันเป็นเรา เป็นของเรามันก็ไป คนที่ตกนรก คนที่ขึ้นสวรรค์เขาไม่ได้เอาร่างกายไป ปล่อยร่างกายทิ้งไว้ให้พวกเราเผาบ้าง ฝังบ้าง

ฉะนั้นถ้าร่างกายอย่างนี้ ถ้าเรายึดมันถือมันอยู่ในมัน ก็ชื่อว่าเรายังต้องการความเกิด ถ้าเราคิดว่าร่างกายชิ้นนี้เป็นเรือนร่างที่อาศัยชั่วคราว เราถือว่าเป็นเรือนร่างอันสุดท้ายที่เราจะมีมัน แต่เราจะไม่ต้องการมันอีก ตามใน **มหาสติปัฏฐานสูตร** ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทุกข้อของ **มหาสติปัฏฐานสูตร** เมื่อเห็นร่างกายนี้เพียงมีความรู้สึก เพียงว่าสักแต่ว่าเห็น คือไม่ยึดถือร่างกายของเราเอง เห็นร่างกายบุคคลอื่นก็สักแต่ว่าเห็น ไม่ยึดถือเอา แล้วก็ไม่ได้ยึดถือทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ว่าถ้าตายแล้วก็แล้วกันไป เราไม่ต้องการกลับมาเป็นเจ้าของสมบัติชิ้นนี้ต่อไป ถ้าจิตใจของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายคิดอย่างนี้ ถ้าทรงตัวก็แสดงว่าอารมณ์ของท่านเป็นพระอรหันต์ คำว่าจะต้องมาเกิดในมนุษยโลก เทวโลก พรหมโลก ย่อมไม่มีต่อไปเขตที่จะไปได้ก็คือพระนิพพาน

ต่อแต่นี้ไปขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านตั้งกายให้ตรง ดำรงจิตให้มันกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก ใช้คำภาวนาและพิจารณาตามอริยาศัย จนกว่าจะได้ยินสัญญาณบอกหมดเวลา

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 74

ต่อแต่นี้ไปขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย โปรดตั้งใจเตรียมตัวเพื่อเจริญสมาธิจิต สำหรับการเจริญสมาธิจิตนี้ ถ้าจะอาศัยให้จิตเป็นสมาธิให้ทรงตัวง่าย ๆ ก็ขอให้บรรดาญาติโยมทั้งหลายจับภาพพระพุทธรูปที่ดี หรือว่าแสงสว่างของไฟก็ได้เป็นนิมิต ถ้าจับภาพพระพุทธรูป ก็ถือว่าเป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน ด้วย แล้วก็ เป็น กสิณ ด้วย ถ้าเห็นพระพุทธรูปเป็นสีเหลือง ก็ถือว่าเป็น ปิตกสิณ ถ้าถือสีเป็นสำคัญ ถ้าถือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์พระพุทธรูปปฏิมากรก็ถือว่าเป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน สำหรับจับภาพนี้ถือว่าเป็นสมาธิหายแต่ว่าทรงตัวได้ถึงฉาน 4 เป็นการทรงสมาธิจิต เป็นการสังเกตง่าย ๆ ว่าขณะใดที่ลืมตามองดูภาพพระแล้วก็จำไว้ให้ลับตานั้นถึงภาพพระ ถ้าภาพพระยังทรงอยู่ในจิตก็แสดงว่าขณะนั้นจิตยังมีสมาธิอยู่ ถ้าหากว่าภาพพระเลื่อนหายไปก็ลืมตาดูใหม่ แล้วก็ลับตาดู ก็เป็นอันว่าจะสังเกตจิตได้ว่าจิตเราเป็นสมาธิหรือไม่เป็นแบบหนึ่ง

ถ้าอีกแบบหนึ่งก็ให้กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก ทั้งนี้ก็ตามความสบายของญาติโยมทั้งหลาย แล้วการปฏิบัติมีถึง 40 แบบ จะจำกัดแบบใดแบบหนึ่งก็ไม่สมควร สุดแล้วแต่ความสบายของท่าน ถือว่าให้กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกเวลานี้กว่าพุทเวลาออกนี้กว่าโธ การกำหนดรู้ลมหายใจเข้าลมหายใจออกเป็น อานาปานุสสติกรรมฐาน และคำภาวนาพุทโธเป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน ได้สองอย่างควบกัน หรือว่าบางขณะภาวนาด้วย โธของท่านไม่สบาย ท่านก็จับแต่ลมหายใจเข้าออกอย่างนี้ก็ได้ ขณะที่รู้ลมหายใจเข้าออก ก็ถือว่าอารมณ์เป็นสมาธิ แล้วบางขณะถ้าหากว่าจับลมหายใจเข้าออกไปสบาย จะใช้คำภาวนาว่าพุทโธ แต่คำภาวนานี้เอาตามไม่จำกัด ถ้าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเคยภาวนาว่าอย่างไรมาคล่อง ก็ขอได้โปรดอย่าเปลี่ยน ถ้าเปลี่ยนแล้วจะยุ่ง มีผลเสมอกัน นี้ภาวนา จะใช้คำภาวนาเฉยๆ ก็ได้

การทำจิตให้เป็นสมาธิก็เพื่อเป็นการป้องกันอารมณ์ นิเวรณ ซึ่งอารมณ์ชั่วไม่ให้เข้ามาสิงในจิต เมื่อจิตมีสมาธิ มีอารมณ์สบาย อันเนื่ององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาทรงแนะนำให้บรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย ใช้ปัญญาพิจารณาหาความจริงใน ชั้น 5 ตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ในตอนหนึ่ง การที่สอนบรรดาท่านพุทธบริษัทถึงแปดหมื่นสี่พันพระธรรมชั้น ก็หมายถึงว่าเป็นการระล่อมจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัทให้สั้นเข้ามาเกาะที่จุดที่ ชั้น 5 ตัวเดียวแสดงว่าถ้ากำลังใจของบรรดาท่านพุทธบริษัทจะมีความเข้มแข็งไม่พอ สอนให้ละ ชั้น 5 ก็ไม่สามารถจะทำได้ ฉะนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรจึงหาวิธีสอน ตั้งแต่อันดับเบาที่สุด ถึงแรงถึงสูงที่สุด

นี่โดยเฉพาะวันนี้เอาตามภาพก็จะขอจับจุดปลายทาง ของการเจริญพระกรรมฐาน เพราะว่า กำลังใจจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย มีความเข้มแข็งพอนี้อีกประการหนึ่งขอบรรดาท่าน

พุทธบริษัททั้งหลายรับทราบไว้ว่า โลกจะเต็มไปด้วยความร่ำร้อนอยู่เสมอ เราต้องคอยจังหวะอีกนานกว่าจะมีความสงบเข้าสู่ภาวะสันติโดยเฉพาะเวลากระชั้นคืออนาคตใกล้ปัจจุบัน มันก็จะเป็นแต่ความร่ำร้อนขึ้นทุกขณะตอนนี้อย่าเพิ่งคิดว่าโลกจะมีความสงบแล้วโลกจะมีความสุข ระยะนี้หาความสงบหาความสุขไม่ได้ทั่วโลก ไม่ใช่แต่ประเทศไทย ในเมื่อบ้ายอื่นเขาฝนตกเขาเปียกบ้านเราถึงฝนไม่หนักก็ถูกละออกฝน มันก็เปียกเป็นหวัดได้เหมือนกัน ข้อนี้อุปมาฉันใด ภายในเขตของประเทศไทยเราก็เหมือนกัน ก็ยังมีความยุ่งกันอยู่

ฉะนั้น หากว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทเอาจิตน้อมรับ ใช้ปัญญาพิจารณาตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระบรมครู จิตก็มีความสุข คือกฎธรรมดาของโลกมีอยู่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเป็นของไม่เที่ยง ที่เรียกว่า อนิจจัง ที่เราคิดว่าเราเกิดมาที่เราจะมีความสุข เราต้องการความสงบ เราไม่ต้องการประทุษร้ายใคร แล้วคนอื่นพวกหนึ่งเขาอาจจะไม่ได้คิดอย่างนั้น จะสร้างความเดือดร้อนให้เกิดขึ้น ถ้าอาการอย่างนี้ปรากฏขึ้น ก็ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายระงับใจเสีย อย่าไปโกรธในเขาทั้งนี้เพราะอะไร เพราะถือว่าเป็นภาวะของโลก มันมีความยุ่งเป็นปกติ หากความเที่ยงไม่ได้

ประการที่สององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาตรัสว่าโลกเต็มไปด้วยความทุกข์ นี่ข้อค้ำว่าทุกข์นี้ ถ้าเราจะพูดกันสักสิบวันก็ไม่จบ ก็จะเห็นได้ในปัจจุบันว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านที่มีความเป็นอยู่ เวลาที่ต้องทำมาหากิน ต้องประกอบอาชีพ การจะได้ของ จะได้ทรัพย์สินมาก็เต็มไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยมันก็เป็นความทุกข์ส่วนหนึ่ง แล้วอีกประการหนึ่งสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวเราเวลานี้ก็ไม่มีอะไรน่าไว้วางใจ วันนี้อยู่ประเดี๋ยวเดียว ก็มีคนหลายคนถามว่าสถานะของประเทศชาติจะเป็นอย่างไร ก็ตอบไม่ได้ เพราะอะไร เพราะว่ามันยังยุ่งนี้สถานะแห่งความยุ่งของบ้านเมืองก็ดี บ้านเราก็ดี เมืองอื่นก็ดี มันเกิดขึ้น ก็ถือว่านั่นเป็นเรื่องธรรมดาของโลก เราจะหลีกเลี่ยงให้มันพ้นไม่ได้ เมื่อเราอยู่ในโลกเพียงใดเราก็ต้องพบกับความยุ่งอย่างนี้ ก็นึกแล้วได้โปรดคิดต่อไปว่า ถ้าเราจะเกิดอยู่ชาตินี้มันก็เป็นทุกข์ มันพบกับความยุ่ง ถ้าเราจะเกิดไปอีกสักที่ชาติ เราก็จะพบกับความยุ่งอย่างนี้ตลอดไป

ข้อที่สามข้อสุดท้าย องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาว่าคนที่เกิดมาแล้วแม้จะมีความสุข หากความเที่ยงไม่ได้ ก็ไม่ใช่ถึงที่สุด แต่ถึงเพียงนั้น ในที่สุด ก็เป็น อนัตตา คือสลายตัวไปหมด คนที่มีอำนาจวาสนาบารมี มีเงินมาก มียศใหญ่มีอำนาจมาก ก็รู้จักตายเหมือนกัน ตายไปแล้วหลายท่านเรียกว่ามากท่านด้วยกันถ้าหากว่าเราจะไปสืบถึงต้นตระกูลของเรา ว่าเราเกิดมานี้ อาศัยบิดามารดาเป็นแดนเกิด บิดามารดาของเราก็ต้องอาศัยบิดามารดาของท่าน ที่เรียกว่าปู่ ย่า ตา ยาย นี้ ปู่ ย่า ตา ยาย ก็ต้องอาศัยบิดามารดาของท่านเรียกว่าทวด แล้วก็สูงขึ้นไปตามลำดับถ้าเราจะไปสาวหาว่าท่านผู้นั้นเวลานี้อยู่ที่ไหน ท่านก็ตายไปหมดแล้ว

เป็นอันว่าคำสอนขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วบอกว่าโลกหาที่สุดไม่ได้เอาตามจริง ขอบรรดาพุทธบริษัทคิดไว้ด้วยว่าจริงหรือไม่จริง ถ้าเห็นว่าจริงถ้าเราจะทำตัวให้พ้นจาก อนิจจัง ความที่ไม่เที่ยง ให้พ้นจาก ทุกข์ คือความยุ่งของโลก พ้นจาก อนัตตา คือการสลายตัว ไม่มีการทรง

ตัว ให้มีอย่างเดียวคืออมตะคำว่าไม่ตาย ซึ่งเป็นการทรงตัว ให้มีธรรมอย่างเดียวคือ **เอกัตถบรมสุข** คือสุขอย่างยิ่ง ไม่มีอารมณ์เป็นทุกข์ เราจะหาแดนไหนเป็นที่ไปอยู่ ในเมื่อโลกมนุษย์มันเต็มไปด้วยความไม่เที่ยง เต็มไปด้วยความทุกข์ เป็น **อนัตตา** ถ้าเราจะไปเป็นเทวดา หมกบุญหมกความสบายรมาก็ต้องมาเกิดเป็นมนุษย์ ดีไม่ดีก็เลยลงนรกไปก่อน

อย่างบรรดาท่านพุทธบริษัทที่มานั่งอยู่แล้วทุกคนนี้เคยเป็นทั้งเทวดา เคยเป็นทั้งพรหมกันมาแล้วทั้งนั้น ที่พูดอย่างนี้ก็ไม่ใช่ว่า ถือเอาคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเขต องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์วัณนีสยคนไว้ 4 ระดับด้วยกันคือ **อุคฆฏิก** คนที่มีปัญญาดี มีบารมีเต็ม **วิปจิตัญญ** คนที่มีปัญญาดีบารมีเต็ม แต่ว่าความเกียปถัมภ์ของจิตตสันใจเข้าไปอีกนิดหนึ่ง แล้วเนยยะ บุคคลประเภทเข้าถึงสรณคณณ์ พอมีปัญญาพอสมควร **ปทปรมะ** บุคคลประเภทนี้สอนเอาดีไม่ได้ ไม่ปรารถนาในความดี

เมื่อเอาคนทั้ง 4 ประเภทเข้ามาเปรียบกับบรรดา ท่านพุทธบริษัทก็จะเห็นได้ว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทที่มีอยู่ในคติสองประการ คือ **อุคฆฏิกัตัญญ** กับ **วิปจิตัญญ** หมายถึงว่าเป็นคนที่มีปัญญา มีความรอบรู้ สร้างบุญบารมีมามาก ทั้งนี้เพราะอะไรที่พูดนี้ไม่ใช่ยกกัน ไม่มีประโยชน์ในการยก เพราะอะไร เพราะว่าความมาของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายทุกท่าน นั่งก็ลำบาก นั่งขัดเขียด เขียดเสียดกัน แล้วมานั่งนี้ก็ได้อะไรเป็นค่าจ้าง ที่มานั่งอย่างเดียว ก็ต้องการความดี ความดีได้แก่ อะไร ได้แก่การสมาธิ ได้แก่ ทำจิตให้บริสุทธิ์ การทำจิตให้บริสุทธิ์ประเภทนี้ ถ้าคนไม่มีบารมีตามสมควร เขาจะไม่พอใจ ในการมาของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย มาด้วยศรัทธาแท้ จึงกล่าวได้ว่าท่านที่มานั่งทั้งหมดตกอยู่ในเขตบุคคล 2 ประเภท คือ **อุคฆฏิกัตัญญ** กับ **วิปจิตัญญ** นั่นก็สมควรรับคำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมครูชั้นสูงสุดท้ายได้ คำแนะนำชั้นสูงสุดท้ายถ้าทำได้ ก็เป็นแดนไปพระนิพพาน

คำว่าพระนิพพานเป็นของไม่ไกล สำหรับจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัทอาจจะคิดว่าเวลานี้ยังห่างอยู่ แต่ความจริงจิตไม่ห่าง แต่อารมณ์มันห่าง อารมณ์ของจิตอาจจะห่างไปบ้างเล็กๆ น้อยๆ แต่ขอให้คิดไว้เสมอว่าคนทุกคนในโลก เกิดมามีใครอยู่คำฟ้าบ่าง ที่ไม่ตายมีบ้างไหม แล้วร่างกายที่ถือว่าเราเป็นเรา เป็นของเราเนี่ยมันเป็นเรา เป็นของเราจริงหรือไม่จริง ถ้าร่างกายเนี่ยมันเป็นเราจริง เป็นของเราจริงเราเคยคิดอยากจะให้มันแก่ไหม เราเคยคิดอยากให้มีมันป่วยไหม แล้วคนที่เขา ตายทุกคนเขาเคยบ่นว่าเขาอยากตายไหม ถ้าพิจารณาอย่างนี้ก็จะเห็นว่าคนทุกคนเกิดมาแล้วไม่ยากพบกับความแก่ ไม่อยากพบกับความป่วย ไม่อยากพบกับความตาย แล้วเราทุกคนหลีกเลี่ยงได้หรือเปล่า เป็นอันว่าทุกคนก็ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ เมื่อทุกคนไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ก็แสดงว่าร่างกายคือ **ขันธ 5** หรือขันธ ๖ ได้แก่ร่างกาย มันไม่ใช่เรา มันไม่ใช่ของเรา มันเป็นใคร ท่านก็บอกว่ามันเป็นเรือนร่างที่กิเลส ตัณหา อุปาทาน สร้างขึ้น เพราะอาศัยจิตเราไปคนมันเราตายแล้วเกิด เกิดแล้วตายนับชาติไม่ถ้วน เต็มไปด้วยความทุกข์

นี่ถ้าหากว่าจะปรารถนาในความสุข ท่านสอนไว้ในท้ายของ มหาสติปัฏฐานสูตร ทุกบท ท่านบอกว่าขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย จงเห็นร่างกายเพียงสักแต่ว่าเห็น คำว่าเห็นนี้ หมายความว่าจงอย่ายึดถือร่างกายจนเกินไป ร่างกายของเราถือว่าเป็นเรือนร่างที่อาศัยชั่วคราวเท่านั้น ไม่ซำมันก็สลายตัว แล้วเรือนร่างของบุคคลอื่นก็เหมือนกัน เมื่อเห็นแล้วก็สักแต่ว่าเห็น อย่าเอาจิตเข้าไปผูกพัน แล้วจงอย่าผูกพันทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ที่พูดอย่างนี้ไม่ได้หมายความว่าทำให้ทั้งสมบัติทั้งหมดไม่ใช่อย่างนั้น ทรัพย์สมบัติร่างกายต้องรักษาไว้ตามหน้าที่ แต่เมื่อถึงเวลาที่มันจะตายจริงๆ ก็ถือว่าร่างกายนี้ ทรัพย์สมบัติทั้งหลายเหล่านี้เป็นปัจจัยของความทุกข์ เราไม่ต้องการมันอีก ถ้าจิตใจของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายคิดไว้อย่างนี้เสมอว่าเราต้องตายแน่ ชีวิตเราไม่สามารถจะทรงได้ตลอดกาล ตลอดสมัยเมื่อตายแล้ว ญาติก็ดีพี่น้อง สามีภรรยา บุตร ธิดา หรือว่า ทรัพย์สินทั้งหมดเราก็ไม่สามารถจะนำไปได้ แล้วเขาทั้งหลายเหล่านั้นในที่สุดก็จะต้องตาย ก็เป็นอันว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเรา ไม่มีอะไรทรงตัว ในเมื่อโลกนี้มันเป็นทุกข์ การเกิดมันเป็นทุกข์ ถ้าเราจะเกิดต่อไปอีกมันก็จะมีความทุกข์อย่างนี้ในเมื่อองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาท่านตรัสว่านิพพานเป็นเอกันตบรมสุข ชื่อว่าเป็นสุขอย่างยิ่ง เราก็เข้าหาแดนของพระนิพพานต่อไป

แดนของพระนิพพานจะได้แก่อะไรบ้าง ได้แก่หนึ่ง ทาน การให้ เป็นการตัดโลภะ ความโลภ สอง ศีล ทรงอารมณ์ดีมีเมตตาเป็นปกติ เป็นการตัดความโกรธสาม ภาวนา ที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายกำลังทำอยู่ อันนี้ชื่อว่าเป็น **ปรমัตถปฏิบัติ** เป็นการปฏิบัติสูงอย่างยิ่ง อันดับแรกทำจิตของเราให้สบาย ด้วยอารมณ์ใจเป็นสมาธิ ยึดอารมณ์ที่เป็นกุศลเป็นสำคัญ แล้วนอกจากนั้น ก็พิจารณาไว้เสมอว่าเรากับโลกนี้ เราจะต้องจากไปแน่นอนข้างหน้า เมื่อจากไปแล้ว เราจะไม่กลับมาพบโลกนี้อีก ไม่พบเทวโลกนี้อีก ไม่พบเทวโลกแล้วก็ไม่พบพรหมโลก สิ่งที่เราปรารถนา นั่นก็คือพระนิพพาน

ถ้าบรรดาจิตของท่านพุทธบริษัททุกท่าน ค่อยๆ คิดไว้อย่างนี้ทุกๆ วัน วันละเล็กน้อย แล้วก็คอยระวังจิต ว่าจิตถ้ามันจะมีความโลภ อยากจะยึดแย่งทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่นมาเป็นของตน ก็ห้ามปรามมันไว้ ถ้าอาการหากินด้วยความสุจริตธรรมองค์สมเด็จพระจอมไตรไม่ถือว่าเป็นความโลภ เป็นสัมมาอาชีพะ มีอยู่ 10 บาท จะ สร้างตัวให้ได้ 100 บาท 1,000 บาท 100,000 บาท 1,000,000 บาทด้วย สัมมาอาชีพะ อย่างนี้พระพุทธเจ้าไม่ถือว่าเป็นโลก อยากจะแย่งเขา อย่างนี้เป็น **โลภะ** ความโลภ

ประการที่สองพยายามระงับ **ความโกรธ** ด้วยอาศัยทรงศีล 5 ให้เป็นปกติเพราะศีล 5 นี้จะทรงได้เพราะอาศัยเมตตา กรุณา ทั้งสองประการ เมตตา กรุณาทั้งสองประการนี้เป็นปัจจัยตัดความโกรธ ถ้าจิตทรงศีล 5 ได้เป็นปกติ ก็ชื่อว่าท่านเป็นผู้ชนะความโกรธที่ละน้อยละน้อย ในที่สุดความโกรธก็จะสลายไป

ประการที่สามองค์สมเด็จพระจอมไตรบอกให้ตัด ความหลง ก็หมายความว่าพิจารณาว่าร่างกายมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา มันแก่ไปทุกวันไม่ช้ามันก็ตายตายแล้วเราก็คือจิตก็ไม่สามารถจะอาศัยร่างกายนี้ต่อไปได้ ต้องก้าวต่อไปข้างหน้าเป็นอันว่าเราไม่ต้องการมันอีก สภาพที่ไม่เที่ยงแท้แน่นอนอย่างนี้ ต้องการสถานะที่เที่ยงจริงๆ ที่เป็นแดนอมตะ คำว่าอมตะ แปลว่าไม่ตาย ไม่เคลื่อน ก็ ได้แก่พระนิพพาน

ถ้าจิตใจของบรรดาท่านพุทธบริษัท คอยระวังไว้ว่าหนึ่งเราจะไม่ยอมให้ความโลภ คืออยากจะได้ทรัพย์สมบัติของชาวบ้านมาเป็นของเราโดยไม่ชอบธรรมกับมันเข้าไป ถ้าจิตมันคิดมาเมื่อไร มันผลอก็อาจจะเป็นไปได้ แต่ต่อไปคิดบ่อยๆมันก็ไม่ผลเพราะมีอารมณ์ชิน ประการที่สอง ถ้ามันจะละเมียดศีลก็ระมัดระวังไว้ว่าเวลาจะนอนก็คิดไว้วันนี้เราละเมียดศีล 5 ข้อไหนบ้าง ถ้าหากว่ามันปลั่งผลาดไปบ้างก็ตั้งใจไว้ใหม่ในวันพรุ่งนี้ เราจะไม่ยอมทำอย่างนี้ แต่ก็มันอาจจะผลได้เหมือนกันใหม่ๆ ต่อไปไม่ช้าอาการก็จะชิน ชินก็จะทรงตัว เมื่อศีลทรงตัว แล้วก็เหลืออีกจุดเดียว คือ ทำจิตให้บริสุทธิ์ ก็เป็นของง่าย

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ต่อแต่นี้ไปขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านตั้งกายให้ตรง ดำรงจิตให้มั่น กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก ใช้คำภาวนาและพิจารณาตามอภัยสัจจะ จนกว่าจะได้ยินสัญญาณบอกหมดเวลา

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 75

ก็จะขอพูดกรรมฐานที่มีความสำคัญกันเลขนะ ว่าการเจริญพระกรรมฐานความจริงพูดมาก็สำคัญทุกวัน นี่สำหรับอารมณ์ที่ญาติโยมพุทธบริษัทจะรักษาอารมณ์ให้ทรงตัว ว่าอารมณ์ทรงตัวนี้ก็หมายถึงว่าจิตให้ทรงอยู่ เพราะว่าที่พูดมาเมื่อกลางวัน หรือว่าพูดมาตั้งแต่วันก่อน ก่อนที่เราจะมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ เรามีศีลมาก่อน แต่ว่าเราจะมีทรัพย์สินพอจะใช้ได้มากหรือน้อยก็ตาม นี่เพราะอาศัยผลของการให้ทาน แล้วการที่จะมีปัญญารู้เท่าถึงการณ์ หมายถึงว่ามีปัญญารู้ศัตรูชอรู้ศัตรูชั่ว แล้วทั้งหมดนี้ถ้าหากว่าการสร้างความคิด (ถ่ายรูปก็ได้ ถ่ายไปหะเขาจะถ่ายรูป ไว้เป็นอนุสรณ์ เรียกว่าใครหวงรูปไว้ อ๊ะ หนอง คนข้างเสานี้ถ่ายให้ชัดเจนเพราะว่า ดีไม่ดีไอ้เสม้านคน ได้ไปคิดเงินเขาได้ อยากได้รูป เอา ถ่ายหะเป่าขานต์ลู้ที ดีเขา จะได้รู้ติดขานต์ลู้ ไม่เป็นไรหรอกนะ เวลานั่งมันมีอยู่ เข้าๆ ออกๆ เดี่ยวจะหาว่าฉัน เสียตัง เวลาพูดจริงๆ ไม่ได้ยินเสียงแล้ว)

อาศัยความคิดเดิมของทุกท่านมีอยู่ เมื่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านปรารถนาจะสงเคราะห์บรรดาสัตว์โลกให้มีความสุข ก็คิด พระองค์จึงได้คิดว่าถ้าจะสอนให้คนมีความรู้เพียงแค่สวรรค์หรือพรหม มันก็ไม่พ้นทุกข์ ฉะนั้นพระองค์จึงแสวงหาอภิโมกขธรรม คือธรรมเป็นเครื่องพ้น ได้แก่พระนิพพาน นี่การจะเข้าถึงพระนิพพานกันได้จริงๆ ก็ค่อยๆ ทำ ไม่ต้องทำแรงๆ ถ้าขึ้นทำแรงๆ เดี่ยวเสาะเขาคดไม่ใช่ อ้าว ขอโทษ ขอโทษแหม ไม่ใช่ พูดเรื่องเสาะ เดี่ยวหาเสียดลี เลยไม่กล้าฟังเสาะเลย

คือว่าการปฏิบัติในพระพุทธศาสนา นี้มีอยู่ว่ามันมีคิดตรงกันข้ามกับคติของโลก คติของทางโลก ถ้าเรามีจิตมูมานะ พยายามทำใช้กำลังมากๆ อย่างนี้งานสำเร็จง่าย แต่ทว่า การปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนา จะต้องไม่ใช่กำลังจิตสูงเกินไปแล้วก็ไม่ใช่กำลังย่อหย่อนเกินไป ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เราจะต้องเว้นส่วนสุดสองอย่าง นั่นคือ 1. **อัตตกลิมถานุโยค** ไม่ทรมาณตนเกินไป 2. **กามสุขัลลิกานุโยค** เวลาที่ปฏิบัติเพื่อความดี จะไม่เอาจิตเข้าไปน้อมว่าอาจจะได้อย่างนั้น อยากจะได้อย่างนี้ อยากจะสำเร็จอย่างนั้น อยากจะสำเร็จอย่างนี้ คำว่ากามนี่แปลว่า ความใคร่ถ้าจิตไปคิดอย่างนั้นก็ตกไปสู่ในฐานะ **นิรณ** ที่เรียก **อุทัจจกุกกัจจะ** เพราะว่า **นิรณ** 5 ประการ ถ้าหากว่าเราปล่อยจิตของเราให้เขาไปคลุกคลีอย่างใดอย่างหนึ่งมันจะตัดความคิดทั้งหมด หมายความว่าถึงแม้ว่าฉันทโลกียก็ไม่มีโอกาสจะได้

ฉะนั้น การปฏิบัติจึงให้ตั้งอยู่ในเขตพอสบายๆ นั่งแบบนี้มันท่าจะทนไม่ไหวฝืนกายเกินไปก็เปลี่ยนอิริยาบถเสีย จะนั่งพับเพียบก็ได้ จะนั่งขัดสมาธิก็ได้ นั่งห้อยขากับเก้าอี้ก็ได้ เอนกายก็ได้ เป็นอันว่า นั่ง นอน ยืน เดิน ปฏิบัติได้เหมือนกันทุกอิริยาบถ นี้จุดนี้เป็นจุดสำคัญ เพราะเคยพบมาหลายท่าน ไปบอกว่าไอ้ะ นั่งเสียเกือบแย่ ทำให้ถึงเวลาจะเลิก มันปวด ก็ไม่กล้าเลิก ก็เลยไม่ได้อะไรได้แต่ปวด ไข้ไหม ได้แก่ปวดอย่างเดียว ดีไม่ปวดอย่างเดียว บางทีลุก ขาเขอเป้ไปหมด นี่เป็นจุดหนึ่งที่บรรดาท่านพุทธบริษัทขอได้โปรดคำนึงไว้อยู่เสมอ

แล้วก็จุดที่สอง การเจริญพระกรรมฐานมีสองแบบ แบบหนึ่งแบบอารมณ์ทรงตัว นี้หมายความว่าในการบางครั้งจิตของเราไม่มีความปรารถนาจะคิด มันอยากจะทรงอยู่เฉยๆ ต้องอาศัยจิตของตนเองด้วย ถ้าอาการเป็นอย่างนี้ก็ให้พยายามกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก หรือว่าใช้คำภาวนาด้วย สำหรับคำภาวนาที่ไม่จำกัด ถ้าภาวนาอย่างไรหนิจนอยู่แล้ว คล่องอยู่แล้ว ก็จงอย่าเปลี่ยน ถ้าไปเปลี่ยนเข้า มันเป็นการขึ้นต้นใหม่ ความจริงถ้าบทภาวนาเดิมเราทำจนกระทั่งใจเริ่มเป็นสมาธิ ถ้ามีคนอื่นเขาบอกอย่างนี้ไม่ดี ภาวนาอย่างนั้นดีกว่า ถ้าไปทำเข้าอย่างนั้นละก็จิตมันจะเป็นการเริ่มต้นใหม่

แต่ว่าอย่างที่สองคือที่อาตมาพูดมาบอกว่า ถ้าจะพยายามฝึกมโนมยิทธิ ต้องใช้คำภาวนาแบบนั้น แล้วเวลาที่ท่านซ้อมในยามปกติ ยังไม่ถึงเวลาฝึก ก่อนที่จะใช้ฝึกภาวนา แบบนั้น ให้ขึ้นต้นด้วยบทภาวนาเดิมเสียก่อน อย่างสมมติว่าท่านเคยภาวนาว่า พุทโธ หรือว่า สัมมา อรหัง ใดอย่างหนึ่งที่เคยทำมาแล้ว จนกระทั่งอาการจิตทรงตัว เป็นสมาธิดี ถ้าจะเข้าไปฝึกแบบมโนมยิทธิ ใช้คาถาบทนั้นภาวนาแบบนี้ถ้าขึ้นต้นใหม่ๆ เลยทีเดียวอารมณ์จิตมันจะชาน ชัดกับอารมณ์เดิมแต่หากเป็นการชักซ้อมให้ใช้คาถาบทก่อนที่ขึ้นอยู่ ก่อนจนกระทั่งจิตสบายพอจิตสบายถึงที่สุด จึงค่อยจับคาถาบทนั้นมาภาวนา เขาทำเชื่อมกันแบบนี้วันใหม่ๆ สองสามวันจะขลุกลกลกนึกหน่อย ไม่ช้าจิตจะเป็นสมาธิผสานกัน ใจใหม่เขาต้องทำแบบนี้ละ แต่พอได้ พอฟังใหม่แล้วก็ถือว่าใหม่เลย อีกจิตหนึ่งก็อยากจะเอาเก่า อีกจิตหนึ่งก็อยากจะว่าใหม่ คือนั้นเลยไม่ได้อะไรเลย ว่าไอ้จิตมันทะเลาะกันนะ ใจใหม่

แล้ววิธีปฏิบัติเขาปฏิบัติแบบนี้ ต้องขึ้นต้นบทภาวนาที่เราทำจนชิน ให้จิตเข้าถึง จับระดับสงบสงัด หมายความว่าจิตเข้าเรียนเป็นสมาธิดี เป็นที่พอใจหมายความว่าให้อิ่มใจจากบทเดิมเสียก่อน บทใหม่นี้ถือว่าเป็นแถม เป็นของแถมไปเมื่อใจสบาย เราจับบทใหม่ต่อ บทใหม่นี้จะได้ถึงขนาดไหนก็ไม่สำคัญ แต่ว่าถ้าจะขลุกลกลกจริงๆ ถ้าต่อแบบนี้สักสามวัน อารมณ์เขาเรียบเสมอกัน เข้าใจใหม่ เดี่ยวจะหากินไม่ถูก อ้าว ไม่ถูก นี่มันยุ่งจริงๆ ยุ่งตอนไหน อาตมาเอามาแล้ว ว่ามาแล้วสิ ไอ้ที่พูดนี้มันเกาะมาแล้วนะ ไม่ใช่ทำดีมาก่อนหรอกนะ

ถ้าบางครั้ง ถ้าจิตของบรรดาพุทธบริษัทอยากจะคิด นี้พระพุทธเจ้าจึงได้มีกรรมฐานสอนให้สองแบบ ความจริงแบบคิดนี้ของท่านมีมาก มีมากกว่าแบบทรงตัวอย่างใน กรรมฐาน 40 แบบ กรรมฐานทรงตัวใน อนุสสติ 10 มีอยู่อันเดียว คือ อานาปานุสสติ แล้วก็ยังมีอีกที่ กลิตถ 10 รวมเป็น 11 อย่าง นี่เป็นกรรมฐานทรงตัวนอกจากนั้นอีกเท่าไร 29 อย่าง เป็นกรรมฐานคิดทั้งหมด อย่าง พุทธานุสสติ ธรรมานุสสติ สังฆานุสสติ อนุสสติ ทั้งหมดยกเว้น อานาปานุสสติ นี่เป็นอารมณ์คิดทั้งหมด แต่ทว่าพระโบราณอาจารย์ท่านเป็นผู้ฉลาด สอนกับตามลำดับมา ท่านจึงให้ พุทธานุสสติ ก็ดี อนุสสติ อื่นทั้งหมด ให้ใช้ได้ทั้งอารมณ์คิดและอารมณ์ทรงฌานคือใช้คำภาวนาว่า พุทโธ ใช้คำภาวนา พุทโธ พุทโธ นี้เป็นทั้งอารมณ์คิดและอารมณ์ทรงฌานคือใช้คำภาวนาว่า พุทโธ ใช้คำภาวนา พุทโธ นี้เป็นทั้งอารมณ์ทรงฌานด้วย เป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน ด้วย แต่ว่าก็เป็นการทรงตัวเฉยๆ สำหรับ

พุทธานุสสติ จริงๆ ถ้าหากว่าจะให้ได้ผลก็ต้องใคร่ครวญถึงความดีของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าดีอย่างไรเราจึงจะเคารพนับถือ ก็ยกความดีของท่านขึ้นมาเป็นที่ตั้งว่า

1. **สัพพปาปัสสะ อกรรมัง** ท่านสอนว่า พวกเราทั้งหมด จงงดความชั่วเสียทุกอย่าง เพราะว่าความชั่วเป็นปัจจัยให้เกิดความเร่าร้อน แล้วความชั่วเป็นปัจจัยให้เกิดความทุกข์ เพราะอะไร ถ้าเราค่าเขา เขาก็ค่าเรา เราดีเขา เขาก็ดีเรา เราเกลียดเขา เขาก็เกลียดเรา มันจะสุขตรงไหน สุขไหม ถ้าสุขก็สุขแบบไฟเผา ไข้ไหม แล้วอารมณ์มันก็มีแต่ความเร่าร้อน นี่องค์สมเด็จพระชินวรบอกว่าจะละความชั่วเสียให้หมด

2. **กุสลัสตูปสัมปทา** จงพยายามใคร่ครวญ คิดถึงในด้านของความดี

3. **สจิตตปริโยทปนัง** พยายามทำอารมณ์ใจของเราให้ผ่อนคลาย

อารมณ์ผ่อนคลายก็ต้องจัดเป็นหลายระดับด้วยกัน จะพูดเฉพาะเพียงแค่ 3 ระดับ คือระดับที่หนึ่ง สำหรับโลกียวิสัยธรรมดา ก็ให้ใช้ **พรหมวิหาร 4** เป็นเครื่องประจําใจ ถ้าจิตใจของเราตั้งอยู่ใน **พรหมวิหาร 4** ครบถ้วน ก็ชื่อว่าเป็นอารมณ์ใจที่มีความผ่อนคลาย

ในอันดับต้น นั่นก็ได้แก่ มีความรู้สึกไว้เสมอว่า เรารักสุข เกลียดทุกข์ฉันใดคนอื่นเขาก็รักสุขเกลียดทุกข์ฉันนั้น ฉะนั้น ถ้าหากเราไม่ต้องการให้ชาวบ้านเขาเกลียดชาวบ้านเขาไม่ต้องการให้เขาเกลียดเขาเหมือนกัน จึงทรงให้มี **เมตตา** คือความรักมีความเห็นอกเห็นใจ เพื่อน เกิด แก่ เจ็บ ตายจะเป็นคนหรือสัตว์ก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน ว่าเราเองต้องการความรัก เราต้องการความรักฉันใดเขาก็ต้องการความรักฉันนั้น หากว่าเราแสดงจิตใจรักในเขา แสดงอาการรักในเขา เขาก็รักเรา

สอง **กรุณา** ความสงสาร พยายามเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเมื่อเพื่อนบ้านหรือเพื่อนร่วมโลกร่วมประเทศ มีความทุกข์ตามกำลังที่เราจะพึงให้ได้อย่างนี้สุขหรือทุกข์ สุขนะ เพราะอะไร เพราะต่างคนต่างเกื้อกูลซึ่งกันและกัน นี่คนในโลกทั้งหมดไม่มีใครเป็นศัตรูกันหรอก จะมานั่งเป็นศัตรูกันอย่างไร ต่างคนต่างให้กัน ศัตรูเขาให้กันหรือ อย่างนี้เมื่อจิตใจของเรามีอารมณ์สงสารเพื่อน คำว่าเพื่อนนี้หมายความว่ามนุษย์ทั้งหมด หรือว่าสัตว์ที่เกิดมาในโลก เราก็ถือว่าเป็นผู้เกิดมา มีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกัน นี่เราสงสารเขา เกื้อกูลซึ่งกันและกัน อารมณ์ใจก็ผ่อนคลาย คนที่เขามีความรักกัน สงสารกัน มันก็ไม่มี ความขุ่นมัว ไข้ไหม ถูกไหม ถูกหรือ ฟังหรือเปล่า ไม่รู้ นี่ถามถูกไหม นั่งสะสมสะสม ถูกครับ (หัวเราะ) ถามถูกเพราะอะไร ไม่รู้หรือ

ประการที่ 3 **มุทิตา** ท่านบอกให้มีจิตอ่อนโยน คือไม่แสดงความอิจฉาริษยาซึ่งกันแลกัน เห็นใครเขาทำความดี เขามีผลในด้านความดี เราก็พลอยยินดีด้วยแล้วก็พยายามลอกเอาความดี คือปฏิบัติที่เขาปฏิบัติเอามาประพฤติบ้าง เราก็จะติดตามเขา อย่างนี้โลกเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ เป็นสุขนะ แล้วก็ใจเราก็สบาย เพราะไม่มีใครเป็นศัตรู

อุเบกขา วางเฉย คือกฎธรรมดาที่จะปรากฏขึ้นกับเรา ใ้กฎธรรมดานี้ต้องใคร่ครวญไว้เสมอว่าหนึ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ก็ต้องมีการแปรปรวนทางร่างกาย เช่นมีการป่วยไข้ไม่สบาย หรือว่ามีอารมณ์ปรารถนาไม่ค่อยจะสมหวัง อย่างนี้เป็นต้นหรือมีความป่วยไข้ไม่สบาย ความแก่จะต้องเข้า

มาถึง ความตายเข้ามาถึงในที่สุดสิ่งทั้งหมดนี้เราไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ถ้าอาการอย่างนี้ปรากฏขึ้นกับเรา เราก็ไม่หนักใจ ไม่ตกใจ ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา

อิตถอนนี้ทำแย่น้อย ทำเหมือนกันแต่ไม่ค่อยจะธรรมดา แต่ว่าธรรมดาคือทำใจสบายๆ แต่ว่าพยายามหักฝึก โดยเฉพาะทั้งสามข้อเบื้องต้น ในจริยาต้นนะคือหนึ่งทุกคนต่างมีความรักซึ่งกันและกัน ประการที่สองต่างคนต่างสงสาร ห่วงในการสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน จิตใจมันก็มีความอ่อนโยน จิตใจก็มีความผ่อนไสสามเราไม่อิจฉาซึ่งกันและกัน จิตก็มีความสุข

นี่เป็นอันว่าอารมณ์ที่ผ่อนไสเบื้องต้น ที่องค์สมเด็จพระทศพล มีความประสงค์ให้บรรดาท่านพุทธบริษัททรงจิตไว้อย่างนี้ ถ้าทรงจิตได้อย่างนี้ถือว่ามีอารมณ์ผ่อนไสแล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้า พรหมวิหาร 4 ครอบถ้วน ศีลบริสุทธิ์หมด เพราะอะไรเพราะว่าศีลที่จะต้องถูกทำลายไปด้วยอำนาจความคิดประทุษร้าย คือไม่รัก แล้วก็ไม่สงสาร ถ้าเรารักเราสงสาร เราก็ทำร้ายไม่ได้ ศีลนี้จะทำลายได้เพราะขาด ความรักความสงสาร นี่เป็นอารมณ์ผ่อนไสอันดับหนึ่งถือว่าเป็นขั้น **สาธุชน**

ที่นี้ความผ่อนไสของจิตในขั้น **กัลยาณชน** องค์สมเด็จพระทศพล ทรงแนะนำให้ปฏิบัติให้มีสมาธิ ทำสมาธิให้ปรากฏ คือระงับ **นิวรรณ 5** ประการ ไม่ยอมให้ **นิวรรณ 5** ประการเข้ามาอำนาจเหนือกำลังใจ นั่น **นิวรรณ 5** ประการมีอะไรบ้าง ก็ต้องมองดูหน้า **นิวรรณ** เสียก่อน เอ๊ะ หน้า **นิวรรณ** อยู่ตรงไหน ท่านอยู่ตรงนี้นั่งหลับตาปี๋ แะ ความว่างถือเป็น **นิวรรณ** หลับ ง่วงหรือเปล่า เห็นหลับนี้ **นิวรรณ 5** ประการ ที่จะกั้นความดีที่เราต้องทำให้สงบ ขึ้นกลาง ชั้น **กัลยาณชน** ก็ได้แก่

1. **กามฉันทะ** มีความหลงใหลใฝ่ฝันให้รูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อยสัมผัสระหว่างเพศเกินพอดี คำว่าเกินพอดีนี้อย่างที่เราลงหนังสือพิมพ์กันบ่อยๆ นี่หม พอพลาครักหน้อยเอาป็นยิงกันเสียบ้าง ผูกคอตายบ้าง ความจริงรักถมเถไปไซ้ไป แะ อย่างคนที่เขารักเสามาทุกทีวนั่งฟังตรงนี้ ถ้าใครเอาเสาดันนี้ไปนำกลัวผูกคอตาย ไม่รู้แต่จะทำให้รู้เท่าทันสภาวะความเป็นจริง ว่าสิ่งที่เรารักจริงๆนี้มันก็ต้องรัก ในเมื่อยังเป็นคนที่มิกิเลส แต่ทำให้รู้สภาวะว่าสิ่งที่เรารัก มีการทรงตัวตอนใหม่ๆ ก็ยังมีความผ่อนไส จะเป็นคน เป็นสัตว์ เป็นวัตถุก็ตาม ต่อไปก็จะทรุดโทรมมาทีละน้อยๆ ในที่สุดก็จะถึงกับความแก่ ไข้แก่เกิดขึ้นมันช้กจะสวยมกไปแล้วนะ ไซ้ใหม่

ตัวอย่างเช่น **พระเรวัต** น้องชาย **พระสารีบุตร** ที่เคยพูดไว้ในเทียวก่อนน้องชาย **พระสารีบุตร** คนเล็กอายุเพียงแค่ 7 ปี คือท่านแม่ของ **พระสารีบุตร** คือนางพราหมณี ชื่อว่า **สารี** เห็นว่าลูกหญิง 3 ลูกชาย 3 เป็นพระอรหันต์หมดแต่ท่านเป็นคนมีมิจฉาทิภูริ ไม่เคารพในพุทธศาสนา ท่านไม่เห็นด้วย ก็มีลูกคนเล็กคนสุดท้องอายุ 7 ปี อยากจะผูกมัดให้ลูกคนนี้ไม่บวช จึงไปหาเจ้าสาวอายุ 7 ปี เหมือนกันให้แต่งงานกัน ไซ้เจ้าบ่าวเจ้าสาวแบบนี้คงสนุก ไปบ้านมีฝักกระจกแบบนี้แตกหมดเพราะวิ่งกันราบ ไซ้ใหม่ โห้ แก้วว่าตามเรื่องของแก แม่อยากจะผูกพันเพราะเป็นมหาเศรษฐี พอถึงเวลารคนน้ำสังข์ ญาติฝ่ายเจ้าสาวก็บอกว่าจะขอให้เธอทั้งสองจงมีความรักกัน มีความมั่นคงในกันเหมือนอะไร จึงเป็นผู้มีบุญเหมือนกับ ท่านยายของเจ้าสาว หมายความว่าท่านยายกับท่านตา ท่านรักกันมาก อยู่ด้วยกันตั้งแต่หนุ่มสาวจนกระทั่งแก่ ไม่เคยสร้างความแตกร้าวซึ่งกันและกัน เวลาที่รด

น้ำล้างขี้ท่านมีอายุ 120 ปี ท่านเรวัต ถามว่าคนไหนขายเจ้าสาว ก็ชี้ให้ดู บอกไอ้โห ที่ไหนได้ล่ะ หูกี้ ยานหนักก็ห้อยน สีนื้อก็ตกระ ฝกก็หงอก ฟิงก็หลอ หลังกก็โงง ท่านจึงถามว่านี่เจ้าสาวของผม ต่อไปจะมีสภาพแบบนี้ไหม ญาติเขาก็บอกว่า ถ้าหากเจ้าสาวของเธอมีบุญอย่างนี้ต่อไปมีรูปร่างแบบนี้ ไอ้คนเหมือนผีนี่ทำไม่ได้ความ แกก็เลยตั้งท่าเลยกูไม่อยู่แล้ว หนีบวชดีกว่า ต่อไปเจ้าสาวของจัน มันสวยแบบนี้ ไม่ไหวแล้ว นี่ดีมาเจอในบ้านนะนะ ถ้าเดินๆ ไป กลางวัน ถ้าเจ้าสาวโผล่จากป่าแบบนี้ คงจะวังยังไม่หยุดท่านก็เลยคิดบวช หนีออกบวช

นี่เรียกว่าเราพิจารณาตามนี้ละ ไม่ต้องถึงกับหนีกัน เป็นแต่เพียงว่าถ้าเราจะอยู่ร่วมกัน ก็ต้องทราบว่ทั้งสองฝ่ายก็ต่างคนต่างแเก่ จะไปนั่งเกลียดกันเมื่อสมัยแเก่ไม่ได้นะ ดีไม่ตีแต่งงานไป แต่งงานมา พอเจ้าสาวแเก่หน่อย ไอ้เจ้าบ่าวก็แเก่ แต่ไม่ยักรู้ว่าตัวแเก่ ดันไปหาเจ้าสาวใหม่ อย่าง คุณ ชัยณรงค์ เป็น ต้นนะ นึกแล้ว (หลวงพ่อหั่วเราะ) วันนี้ป่าไม่อยู่ หาจักไม่ได้ (นัตถุยา)

นี่สำหรับ นิเวรณ 5 ท่านให้คิดไว้อย่างนี้ ไม่ใช่ว่าจะตัดได้เลย ให้มีความรู้สึกไว้ว่าสภาวะที่เราต้องการในรูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส มันร่วงโรยได้ จิตใจจะได้ไม่เศร้าหมอง เมื่อสภาพนั้น เกิดขึ้น แล้วยก็ไม่เมาเกินไป

นิเวรณ ข้อที่ 2 ความโกรธ ความพยาบาท ไอ้ความโกรธนี้มันสร้างความเร้าร้อน การจองล้างจองผลาญซึ่งกันและกัน ก็เป็นอาการของความเร้าร้อน เราก็จองยาคิดว่าเราจะหักล้างพิฆาตเช่นฆ่าเขาได้แต่ฝ่ายเดียว ถ้าเราจะฟังเขาได้ก็อย่าลืมนว่ญาติเขาพวกเขายังมีอยู่ มันไม่หมดตระกูล โชใหม่ ไอ้ที่ตามล้างกัน อย่างที่ไหนเล่า สระบุรี เขามีอยู่พวกหนึ่ง ยิงกันไปยิงกันมา ยิงกันมาหลายปี แล้ว ยังไม่เลิกยิงกันเลยไอ้พวกนี้ไปยิงพวกนั้นตาย พวกนั้นมีพวกก็ตามไปฆ่าไอ้พวกโน้น

ที่ สุโขทัย มีอยู่ หมู่บ้านหนึ่ง ไปกับ ท่านหญิงวิภาวดี ปรากฏว่ที่หมู่บ้านนั้นหมู่บ้านเดียว แหม หมู่บ้านใหญ่เหลือเกิน คนมาก ปรากฏว่มีแม่มาย 500 คน เศษ นี่จริงๆ นะ ไม่ใช่โดยปริมาณนะ ไปขอบัญชีกำนันเขาคู แหม นึกอยากจะทำร้านรับเซ้ง แล้วยไอ้เด็กเล็กๆ ตาดำๆ เห็นก็สงสาร มันไร้พ่อ ถามทำไมเป็นอย่างนี้เพราะว่ที่นั่นมีแต่การจองล้างกัน ยิงฆ่ากันตาย ก็ไม่มีการแจ้งความ เห็นเข้าสงสารจริงๆ นี้อย่างนี้มันก็ไม่มีการจบ อย่าคิดว่าเราฆ่าเขาได้แล้วก็จบ นี่มันมีจบหรือก ถ้าหากคนที่เขาถูกฆ่าตาย ถูกฆ่าไปแล้ว แต่เพื่อนของเขา พี่ของเขา น้องของเขาญาติของเขา มันยังมีอยู่ ก็จองกันแบบนี้ ต่างฝ่ายก็ต่างหาความสุขกันไม่ได้ ผู้คนที่มีความรักความสงสารซึ่งกันและกันไม่ได้ เราก็จะระงับตรงนี้เสีย ถือว่เป็นกฐนธรรมดา ถ้าหากว่เราจะคิดว่ ถ้าเราพิฆาตเช่นฆ่า เรายังไม่ทันจะทำลายเขา เรามันทุกข์ก่อน อย่างเราโกรธใครคนใดคนหนึ่ง คิดจะทำร้ายเขา ไอ้คนที่ถูกเรากิดจะทำร้าย เขายังไม่รู้ นอนหลับสลาย ไอ้เราเป็นคนวางแผนนี่นอนไม่หลับ เราจะเอา อีท่าไหนนอกจะทำเขาได้ โชใหม่ แล้วจะทำอย่างไร ถ้าหากเราทำเขาแล้ว เราจะต้องเป็นคนปลอดภัยไม่ถูกเขาฆ่าตอบ ไม่ถูกเจ้าหน้าทีจับกุมไปลงโทษ นี่ถ้าไปทำเขาเข้าจริงๆ ฝ่ายเจ้าหน้าทีของบ้านเมือง เขาไล่ตามจับกุม แล้วยอีกอย่างหนึ่งเราก็ด้องหนีฝ่ายเจ้าหน้าที แล้วยก็ต้องหนีพวกฟ้องของบุคคลที่เราประทุษร้ายด้วย มันก็ไม่ได้เกิดประโยชน์ ถ้าความจริงคนที่เราโกรธ แต่เราไม่ฆ่าเขาก็ตายอยู่แล้ว

ตายไหน **ชัยณรงค์ โธ่** ถ้าไม่ตายเราไม่มีที่นั่งแบบนี้หรอก คนเก่าๆ เขาอยู่กันแน่นหมดนี้ จะหลบไป อยู่ในทะเล ทะเลก็เต็มไป ลอยคอ กันฟอง พื้นแผ่นดินไม่พอลอย ไซ้ใหม่ องค์สมเด็จพระบรมครูให้ ระงับตรงนี้เสียด้วยอำนาจความเมตตา เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน

แล้วข้อที่สาม ขณะที่เราจะปฏิบัติความดี ก็ระวัง ระวังความง่วงเหงาหาวนอนเข้ามา ครอบงำจิต นี่มันตัดความดีเหมือนกัน แต่ไอ้ความง่วงหรือเพลียต้องพิจารณากันก่อนนะ ถ้าเรา ทำงานมาตลอดวัน ไม่ได้พักผ่อน ตอนหัวค่ำมันจะเกิดความง่วง ให้ทราบว่ามันไม่ใช่ง่วงจริง มันตัว เพลีย ร่างกายต้องการพักผ่อน นี่การปฏิบัติสมาธิจิต ถ้าจะจริงจังๆ ตามที่เคยฝึกกันมา รับทราบจาก ครูบาอาจารย์ด้วย แล้วก็ลองทำเองด้วย จริงๆ นี่มันตอนเช้ามีด เพราะเราได้พักผ่อนที่ นอนตื่นขึ้นมาแล้วหายเหนื่อย ตอนนี้อธิละเอียดแล้วว่าตอนก่อนจะหลับก็อย่าทิ้งเสีย ทำเล็กๆ น้อยๆ ตาม สมถการ

ประการที่ 4 อารมณ์จิตที่ไม่ทรงตัว เขาเรียกอารมณ์ฟุ้งซ่าน 'ไอ้นี้เป็นเรื่องธรรมดา อารมณ์ ฟุ้งซ่านถ้ามันมีอยู่ เราก็ต้องตั้งกำลังใจคิดว่าเราจะทรงสมาธิจิตกำหนดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ใน เวลาสั้นๆ อย่าให้มันยาวนาน อย่าไปตั้งเวลา หนึ่งชั่วโมง สองชั่วโมงนะ มันจะได้แต่นั่งอย่างเดียว แล้วแถมปวดด้วย ตั้งเวลาไว้สั้นๆ สัก 3 นาที 5 นาที 10 นาที ถ้ามันยังคืออยู่ เราไม่เลิก ถ้าเห็นว่า อารมณ์จะฟุ้งซ่านจริงๆ ทนไม่ไหว ก็เลิกเสีย ถ้าชินปล่อยอารมณ์ฟุ้งซ่านมากไป ร่างกายจะทรมาน ภาวอีกประการหนึ่งจะเป็นโรคเส้นประสาท ที่เขาบอกว่าการเจริญกรรมฐานแล้วบ้า นี่ความจริง กรรมฐานไม่ได้ทำให้บ้า กรรมฐานรักษาโรคบ้า เพราะอาศัยการฝึกร่างกายมันบ้าได้นะ พระพุทธเจ้าจึงบอกใช้ **มัชฌิมาปฏิปทา** ทำพอดีๆ อย่าทรมานตนเกินไป

ประการที่ 5 ก็สงสัยในคำสอนคือผลการปฏิบัติ

อาการ 5 ประการนี้ ถ้ามีในจิตของบรรดาพุทธบริษัทอย่างใดอย่างหนึ่งท่านบอกว่าแม้แต่ ฌานโลกีย์ก็ไม่ได้ นี่ก็ต้องพยายามควบคุมจิต เวลาที่เราจะทำสมาธิจิตอย่าให้อารมณ์ทั้ง 5 อย่าง คือมี ความหลงในรูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส ความโกรธ ความพยาบาท ความง่วงเหงาหาวนอน อารมณ์ฟุ้งซ่าน ความสงสัยในคำสอนพระพุทธเจ้า อย่าให้มีในตอนนั้น ตัดสินใจว่าเวลาวันหนึ่ง 24 ชั่วโมง แต่ขอให้อธิเราทรงความดีไว้เพียง 10 นาที หรือ 15 นาที เท่านั้นพอแล้ว นี่ต้องกำหนดไว้ น้อยๆ นะ

แต่ถ้าหากว่าจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัท มันทรงตัวเป็นฌานจริงๆ ไม่ต้องไปตั้ง 10 นาที 15 นาที ล่อเป็นชั่วโมง บางทีวันทั้งวันมันไม่ถอนตัว ทรงผ่องใสจริงๆ ถ้าทรงฌานนะมันผ่องใสทั้ง วัน คือ **นิรอรณ** 5 ประการ นี้มาอยู่กับจิตไม่ได้ นี่ต้องค่อยๆ ฝึกมันไป ถ้าหากว่าจิตของบรรดาท่าน พุทธบริษัททั้งหลายมีอำนาจเหนือ **นิรอรณ** คำว่า **นิรอรณ** นี้เฉพาะเวลาที่เราจะทรง จิตเป็นสมาธิใน ฌานโลกีย์ แต่ว่าพอถอนจากสมาธิแล้วก็เป็นแบบเดิม แต่ที่ว่าถ้าทรงอารมณ์ดี อารมณ์ผ่องใสของจิต ห้าม **นิรอรณ** 5 ในตอนเช้ามีด เช้ามีดถ้า **นิรอรณ** ทั้ง 5 ไม่กวนใจ อารมณ์จิตก็เป็นฌานตอนนี้อธิทำได้ แบบนี้ วันรุ่งขึ้นทั้งวันอารมณ์จะผ่องใส ตลอดวัน แล้วก็มีความสุขทุกทีหนัก ใครเขาทำได้ยินแล้ว

แก่งทำไม่ได้ยั้ง เศษๆ นะ อารมณ์ฉาบเป็นอย่างนี้ถ้าอารมณ์ฉาบทรงจิต ต้องระวังให้ดี ถ้าฉาบ 4 มันทรงตัวแล้วก็ทรงหนัก บางทีผลว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ ใสนี้เป็นเรื่องจริงๆ มันทรงจริงๆ มันไม่เอาไหนไอรักโลก โกรธ หลง มันไม่ยุ่ง แต่ว่าอารมณ์มันหนักๆ

อารมณ์ฟ่องใสระดับกลาง ที่เรียกว่า **กัลยาณชน** คำว่า **กัลยาณชน** พระพุทธเจ้าเรียกคนงาม อันดับแรกเป็น **สารถชน** คนดี คีกับงาม มีค่าต่างกัน ไข่ใหม่คือคนดีเขาเรียกคนมี **พรหมวิหาร 4** ระดับเขา ถ้าคนงามนี้ทรงฉาบสมาบัติ

ฉาบสมาบัติทรงตัวจิตฟ่องใส แต่คนที่ทรงฉาบสมาบัติ เราจะสังเกตง่ายบุคคลประเภทนี้มี อารมณ์คืออยู่เสมอ นี่ประการหนึ่ง

แล้วประการที่ 2 ผิวพรรณฟ่องใสอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เว้นไว้แต่โรคภัยไข้เจ็บเข้ามา เบียดเบียน คือหน้าตาจะสดชื้ออยู่เสมอ ถึงแม้ว่าจะเป็นคนผิวไม่สวย อะไรไม่สวยก็ตาม แต่ดูหน้าเมื่อไร จะเห็นว่าคนประเภทนี้เขาหน้าไม่ค่อยเศร้า ใจสบายเมื่อใจสบายหน้าตามันก็เบิกบาน นี่เป็น เรียกว่ามีจิตฟ่องใสระดับ 2

ถ้าจิตฟ่องใสระดับที่ 3 องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าให้วัดจิต คือให้วัดอารมณ์จิตในเขต 10 ประการ แล้วหากว่าเราละอารมณ์ที่เป็นเครื่องดึงจิต 10 ประการนี้ได้ ก็เชื่อว่าฟ่องใสที่สุดคือเป็น พระอรหันต์ คือ

หนึ่ง **สักกายทิฏฐิ** ให้ใคร่ครวญดูกำลังจิตว่าเราผูกพันในร่างกายเราหรือเปล่าถ้าผูกพันเกิน จะคิดว่าร่างกายของเรา จะทรงอยู่อย่างนี้ มันจะไม่แก่ มันจะไม่ป่วยมันจะไม่ตาย อย่างนี้ ชื่อว่าจิตใจ ว่าร่างกาย มันเป็น **อนิจจัง** มันเป็นของไม่เที่ยง **ทุกขัง** เมื่อมีกาลเวลา การทรงตัวอยู่มันก็มีแต่ความ ทุกข์ ต้องปฏิบัติมัน **อนัตตา** ในที่สุดมันก็สลายตัว ขึ้นชื่อว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มี ในร่างกายร่างกายไม่มีในเราจริง เพราะถ้าร่างกายเป็นเรา เป็นของเราจริงๆ ละก็ เวลาตายไปนรก ไปสวรรค์ ร่างกายนี้มันต้องไปด้วย นี่ความจริงเวลาตาย ไปนรก ไปสวรรค์ ร่างกายมันไม่ได้ไปด้วย มันจมอยู่กับพื้นปรฐพี สิ่งทีไปทีไปจริงๆ ก็คืออหิสมาณกายได้แก่กายที่เราไม่สามารถเห็นด้วยตาเปล่า ทีเราเรียกกันว่าจิต

ร่างกายนี้ก็มีสภาพ คล้ายๆ กับว่าเปลือกของเสฉนวนนะ รู้จักไหม ตัวเสฉนวนหรือว่าร่างกาย เรามีสภาพเหมือนเปลือกองเณนะ ใ้อเปลือกองเณงของเรานี้มันไม่ใช่ตัวอยู่ไปอยู่ไปมันก็ขาด แล้วเราก็ ต้องหาเปลือกองเณงมาใส่ใหม่ ซ้อนี่ฉันใด แม้กิเลสของเราไม่สิ้นไปก็ฉันนั้น ในเมื่อกิเลสเรคาไม่สิ้น ร่างกายที่อาศัยนี้ในเมื่อมันหมดอายุขัยมันพัง จิตใจก็ออกไปจากร่างกายนี้ ไปสร้างกายใหม่ ด้วย อำนาจของกิเลสองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐจึงบอกว่า จงอย่าถือร่างกายว่าเป็นเราเป็นของเราจง ถือว่าร่างกายนี้เป็นเรือนร่างที่อาศัยชั่วคราว ตามที่พระองค์สอนใน **มหาสติปัฏฐานสูตร** ว่า เธอจง อย่าสนใจในร่างกายของเราเองด้วย จงอย่าสนใจในร่างกายของบุคคลอื่นด้วย แล้วจงอย่าใส่ใจใน ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกด้วย ถ้าวางภาระร่างกายได้หมดอย่างนี้ อีก 9 ข้อก็ไม่ต้องพูดกัน เป็นพระ อรหันต์ไข่ใหม่

นี่เมื่อทำไปจริงๆ จะเป็นพระอรหันต์ที่เดิวนะเป็นไปไม่ได้ ต้องไต่เต้าไปที่ละน้อย เพราะจิตมันเกาะกิเลสมาก อันดับแรกก็พิจารณาที่เราเกิดนี้ ต้องตายแน่เอาแก่นี้ก่อน เบบๆ นะ เห็นว่าเราเกิดมาแล้ว ร่างกายมันจะต้องดับ แล้วถ้ากิเลสไม่หมดเพียงใด เราก็ต้องแสวงหาที่เกิด เราก็ต้องคิดคลุ้มไปเลยว่า ถ้าเราจะต้องเกิดเราเกิดในดินแดนที่ดีกว่านี้แล้ว อย่างเลวที่สุดก็ต้องเป็นมนุษย์กันใหม่ เราทำเราจะทำอย่างไรได้

ที่นี้ **วิจิกิจฉา** ก็เปลื้องความสงสัยในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า โดยพิจารณาสิลว่า พระพุทธเจ้าสอนให้ทรงศีล 5 ประการ ศีล 5 นี้ถ้าเราไม่ละเมิด เราก็เป็นคนที่ไม่มีความเดือดร้อนในปัจจุบัน เพราะหนึ่งเราไม่ฆ่าเขา ไม่ทำร้ายเขา เรามีความรักในระหว่างเพื่อน เราก็มีความสุข เราไม่ลักไม่ขโมยของเขา เราก็ไม่มีศัตรู เราไม่แย่งความรักเขา เราก็ไม่มีศัตรู เราพูดตามความจริงทุกประการ ก็จะเป็นที่รักของบุคคลผู้รับฟัง เราทรงสติสัมปชัญญะ เราให้สมบรูณ์ คือไม่ยอมเอาน้ำเมาเข้ามาข่มใจจิตใจก็สมบรูณ์ไปด้วยสติสัมปชัญญะ เราก็มีความสุข สุขหรือไม่สุข สุข คำว่าสุขอย่างนี้แสดงว่าเราไม่สงสัยในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

แล้วเราก็พยายามรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ไม่ละเมิดศีล ถ้าทำได้ 3 อย่าง อย่างนี้พระพุทธเจ้าทรงเรียก **พระโสดาบัน** กับ **พระสกิทาคามี** ทำได้แค่นี้เราก็ตัดอบายภูมิได้หมด ขึ้นชื่อว่านรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เราไม่เกิดในแดนนั้นจะเกิดเป็นคนชั่วเวลาสั้นๆ อย่างเลว 7ชาติไปนิพพาน อย่างกลาง 3 ชาติไปนิพพาน อย่างดีที่สุด กำลังใจสูงสุดชาติเดียว ไปนิพพาน

เมื่อทำอารมณ์ได้อย่างนี้ ก็ก้าวต่อไป เราค่อยๆ ก้าวไม่หนัก ก้าวต่อไปนี้พยายามทำลาย **กามฉันทะ** ด้วยอำนาจ **กายคตานุสสติ** คือพิจารณาร่างกายของเราว่าเป็นอาการ 32 ภายในร่างกายเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ให้มันเห็นร่างกายของเรา เห็นร่างกายของเราสกปรก เราก็เห็นว่าร่างกายคนอื่นสกปรกเหมือนกันนี้ความผูกพันต้องการในร่างกายมันก็หมดไป

ประการที่ 2 องค์สมเด็จพระจอมไตรบอกว่าให้มีเมตตา พรหมวิหารให้คงที่ตัดความโกรธ ความพยาบาทเสียหรือว่า คนที่เราคิดจะฆ่าเขา จะทำร้ายเขาความจริงไม่จำเป็นจะต้องทำ เราจะคิดกลั่นแกล้งให้เขามีความทุกข์ เราไม่แกล้งเขาก็ทุกข์อยู่แล้ว ถ้าเราจะฆ่าเขาให้ตาย เราไม่ฆ่าเขาก็ตายอยู่แล้ว จะไปฆ่ามันให้เกิดโทษทำไม ทำใจให้สบาย มีความรัก มีความสงสารเมตตาซึ่งกันและกันจิตใจก็จะขาดจากความโกรธ ความพยาบาท อย่างนี้องค์สมเด็จพระบรมโลกนาถทรงเรียกว่า **พระอนาคามี**

ถ้าเป็น **พระอนาคามี** ตายจากคนแล้วไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม ไม่ต้องกลับมาเกิดใหม่ไปนิพพานบนนั้น

ถ้าจิตใจถึงระดับนี้แล้วก็ชื่อว่ายังไม่สุขถึงที่สุด ไม่สุขตรงไหนละก็ยังมีอารมณ์อีก 5 อารมณ์มันยังข้องจิตอยู่ คือ **รูปราคะ** หนึ่ง **อรูปราคะ** หนึ่ง **มานะ** หนึ่ง **อุทธัจจะ** หนึ่ง **อวิชชา** หนึ่ง

รูปราคะ เรายังหลงไหลใฝ่ฝันในรูปโฉม ยังยึดมันเกินไป ก็ตัดกำลังใจคิดว่ารูปโฉมได้แก่ ฉาน 1 2 3 4 ที่ถือว่ารูปร่างสำคัญ คำว่าถือรูปร่างสำคัญ ก็หมายถึงเรถืออารมณ์เป็นสำคัญว่า

ร่างกายมันจะทรงอยู่ เราถืออำนาจรูปพระพุทธเจ้า หรือเราถืออำนาจรูปกสิณหรือว่าทุกอย่างนะ ใน 36 อย่างนอกจาก **อรุปรมาณ** อย่างนี้เรายังถือมั่นว่า **รูปปรมาณ** เป็นของสำคัญ

แล้วก็ถือมั่นใน **อรุปรมาณ** เป็นของสำคัญ ยังไม่ปล่อยอารมณ์ ยังเกาะติดจิตเรายังหนัก ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแนะนำให้เราคิดว่า **รูปปรมาณ อรุปรมาณ** ก็ดีมีความจำเป็นสำหรับจิตของเรา แต่มันเป็นเพียงความจำเป็น เฉพาะที่เรียกว่ามันเป็นกำลังที่จะให้ทรงวิปัสสนาญาณ ใช้วิปัสสนาญาณมีกำลังตัดกิเลสเท่านั้น ไม่ใช่ความดีสูงสุดอยู่แค่ **รูปปรมาณ** และ **อรุปรมาณ** **รูปเน** เราจะยึดไว้ แต่อย่าคิดว่ามันดีเท่านั้น ก้าวให้มันเลยขึ้นไป ใช้วิปัสสนาญาณคือพิจารณาขั้น 5 แล้วก็ร่างกายว่ามันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ เป็นอนัตตา มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ไม่ซำมันก็สลายตัว เมื่ออยู่มันก็เป็นทุกข์

แล้วต่อไปก็ตัด **มานะ** การถือตัวถือตน ถือว่าคนนี่ดีกว่าเรา คนนั้นเร็วกว่าเราคนนั้นเสมอเรา ถ้าเรามีอารมณ์อย่างนี้ อารมณ์ก็ยังงุ่นง่าน ยังเป็นทุกข์ การคบหาสมาคมซึ่งกันและกัน มันก็ลำบาก เห็นว่าเขาดีกว่าเรา เราก็ไม่กล้าเข้าไปหาเขาใจก็ลำบาก เห็นว่าเร็วกว่าเรา เราก็เกิดอาการรังเกียจ เห็นว่าเขาเสมอ ก็ดีเสมอกันไม่ดีทั้ง 3 อย่าง เป็นอันว่าปล่อยอารมณ์ไว้เสมอว่า ทุกคนมีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกัน ไม่มีใครดีกว่ากัน ไม่มีใครเร็วกว่ากัน แล้วคำว่าเสมอกันก็ไม่มีความหมาย ได้อย่างไร มันหิวไม่พร้อมกัน อิ่มไม่พร้อมกันไข้ไหม ป่วยไม่พร้อมกันแก่ไม่พร้อมกันตายไม่พร้อมกัน มันไม่เสมอกัน ไม่เสมอกันตรงนี้นะ ก็เลยไม่ถือเราไม่ถือเขา ปล่อยใจสบาย คนขนาดไหนที่มาหาเรา เราก็คบค้าสมาคมได้ถ้ามีอายุโศสูงกว่าเรา เราก็ยอมรับนับถือว่าเขาเป็นรุ่นพี่ รุ่นป้า รุ่นอา รุ่นพ่อ รุ่นแม่ถ้าหากว่าเรามีอายุสม่ำเสมอกับเรา ก็ถือว่าเขาเป็นเพื่อน ถ้ามีอายุน้อยกว่าเราก็ถือว่าเขาเป็นน้อง ใจก็สบาย นี่อารมณ์ก็เป็นสุข ตัดตัวนี้เสียได้อารมณ์ยุ่งก็ไม่อันนี้เป็นกิเลสเบาๆ

อุทัจจะ อารมณ์ฟุ้งซ่านของพระอนาคามีนี้ไม่เนื่องด้วย สิ่งที่เป็นอกุศลเป็นแต่เพียงว่า บางครั้ง คิดว่าเวลานี้เราเป็นพระอนาคามีก็พอแล้ว นอนดีฟัง สบายตายชาตินี้ไปเป็นเทวดาหรือพรหม เราก็ฝึกไปบนนั้นอีกจุดหนึ่ง ไปนิพพานเลยแต่เราก็คิดต่อไปว่า ถ้าหากว่าเราเป็นพระอนาคามีแล้ว เราก็ควรจะเป็นอรหันต์เสียเลย เพราะอะไร เพราะไม่ต้องไปนั่งฝึกตน ฝึกฝนจิตใจ นี่เทวดาหรือพรหมอย่างไรๆ ก็เดินตรงไปพระนิพพาน องค์สมเด็จพระพิชิตมารให้รวบรวมกำลังใจว่าแค่ อนาคามีนี้เรายังไม่พอใจ เพราะยังไม่เสร็จกิจ ก็ยังต้องทำงานต่อไป ฉะนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรจึงบอกว่าจงวางภาระความฟุ้งตรงนี้เสีย ตั้งจิตตรงเฉพาะนิพพาน นี่เป็นข้อที่ 9

ข้อที่ 10 องค์สมเด็จพระพิชิตมาร บอกให้ตัด **อวิชชา** คือความโง่แต่อาตมาบอกว่าไม่ต้องตัดก็ได้ เพราะเขาเข้าถึงตรงนี้แล้ว มันก็หมดโง่แล้ว มันก็หมดโง่แล้ว ถ้าโง่มันจะมาถึง มาถึงนี้ ได้อย่างไร ไข้ไหม คือว่าตัดโง่ก็หมายความว่า ในเมื่อเราไม่ถือตัวไม่ถือตน ไม่มีอารมณ์ฟุ้งซ่าน มีจิตตรงพระนิพพาน ก็หันมาจับ **ลักกายทิฏฐิ** ตัวเดิมว่ามองดูร่างกายของเราก็ดี ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี ร่างกายของสัตว์ก็ดี มันสกปรกหรือมันสะอาด อันดับแรกจะเห็นว่ามันสกปรก แล้วก็มองดูต่อไปว่า

ร่างกายของเราร่างกายของเรา มันสุขหรือมันทุกข์ ถ้ามันสุข ไม่ต้องกินข้าว ไม่ต้องกินน้ำไม่ต้อง อาบน้ำ ไม่ต้องห่มผ้าไม่ต้องพยายามรักษาร่างกาย เพราะมันสุขมันก็ไม่มีความต้องการอย่างนั้น ที่ต้องทำ อย่างนั้น ก็เพราะว่ามันเป็นความทุกข์ ในเมื่อมันเป็นความทุกข์แล้ว ร่างกายมันเป็นเรา เป็นของเรา หรือเปล่า ตอนนี่เห็นชัดว่าร่างกายของเรามันเสื่อม มันแก่ไปทุกวันๆ เพื่อนเราที่เกิดมาพร้อมกันเขาก็แก่เหมือนกันและในที่สุดคนที่เกิดก่อนเราหรือทีหลังเรา ตายให้เรามองดูเห็นอยู่เสมอ เป็นอันว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราแน่ ในที่สุดเราก็ตาย ถ้าขึ้นเกาะร่างกายอยู่อย่างนี้คิดว่าร่างกายเป็น เรา เป็นของเรา มันก็จำเป็นที่จะต้องเกิดกันอีก เมื่อเกิดอีกก็มีทุกข์

ในตอนนี้อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พิจารณาชั้น 5 ว่าเป็น อนิจจัง หากความเที่ยง ไม่ได้ ทุกขัง มันเป็นทุกข์ อนัตตา มันจะต้องสลายตน องค์สมเด็จพระทศพลให้วางภาระคือร่างกาย เสีย คือ หนึ่ง อย่าสนใจกับร่างกายของเราต่อไปอย่าสนใจกับร่างกายของบุคคลอื่นต่อไป อย่าสนใจกับทุกสิ่งทุกอย่างในโลกทั้งหมดเมื่อเราไม่สนใจในร่างกายของเราที่ดี ไม่สนใจในร่างกายคนอื่นที่ดี ไม่สนใจในทุกสิ่งทุกอย่างในโลกที่ดี จิตก็หมดจากกิเลส ไม่มีอะไรจะเกาะ เกาะอะไร ไม่เกาะมัน เสียแล้วนี้ ตัวเราเองเราก็ไม่เกาะ ตัวคนอื่นเราก็ไม่เกาะ ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกมันก็ไม่เกาะ แล้วเกาะอะไร หมดก็เกาะ เมื่อหมดที่เกาะ โลกทั้งหมดเขาก็เลิกคบเราคือหนึ่ง ขมโลกหรือโลกนรก เขาก็ไม่ คบ สองมนุษยโลกเขาก็ไม่คบ เราไม่เกาะเขาสาม เทวโลกเขาก็ไม่คบ สี่ พรหมโลกเขาก็ไม่คบ เรา อยู่ไม่ได้นะ ไปไหน ต้องหนีเขาไปอยู่นิพพานนะสิ ไซ้ใหม่ นี่เป็นอันว่าความมุ่งหมายขององค์ สมเด็จพระพิชิตมารที่ให้บรรดาท่านพุทธบริษัทฝึกใจ ก็ต้องการให้ถึงพระนิพพานในที่สุด

ขอสรุปง่ายๆ ว่า อารมณ์ที่จะทำให้เราถึงพระนิพพานได้ก็คือ

หนึ่งตัด สักกายทิฏฐิ อย่างเบา คิดว่าเราเกิดแล้วต้องตาย อย่างสูงนี้เห็นว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา

ประการที่ 2 ไม่สงสัยในคำสอน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยใช้ปัญญาเป็น เครื่องพิจารณา

ประการที่ 3 รักษาศีลบริสุทธิโดยเฉพาะฆราวาสมีศีล 5 บริสุทธิ อย่างนี้เป็นพระโสดาบัน กับสกิทาคามี

แล้วต่อไป 4 พยายามตัดกามฉันทะ ความพอใจในระหว่างเพศด้วยสักกายทิฏฐิ เห็นว่า ร่างกายเป็นของไม่สะอาด

แล้วประการที่ 5 ตัดความโกรธ ความพยาบาท ด้วยอำนาจพรหมวิหาร 4 อย่างนี้เป็นพระ อนาคามี

ประการที่ 6 ไม่หลงไหลใฝ่ฝันใน รูปฌาน เกินไป

ประการที่ 7 ไม่หลงไหลใฝ่ฝันใน อรูปฌาน เกินไป

ประการที่ 8 ตัด มานะ ความถือตัวถือคนเสีย

ประการที่ 9 ตัดอารมณ์ ฟุ้งซ่าน คิดว่าแค่พระอนาคามีก็เป็นทีพอใจ ทำใจตรงนิพพาน

ประการที่ 10 ตัดความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ที่เรียกว่า อวิชา คือที่ยังหลงว่าเกิดเป็นเทวดายังมีความสุข เกิดเป็นพรหมยังมีความสุข แต่เราคิดว่าเทวดาหรือพรหมจะต้องมีกิจต่อไป แล้วก็ไม่ได้ทำอย่างนั้นอีก ปล่อยอารมณ์ใจมีพระนิพพานเป็นอารมณ์

เท่านี้เราก็ถึงอรหัตตอย่างย่อ นะ สำหรับเวลาที่เราจะพูดกับบรรดาพุทธบริษัททุกท่าน อ้อ ล้อเสียบานเลขนะ ว่า ว่าประเดี๋ยวเดียว ไอนาพิกานี้มันเดินเร็วจริงไม่ได้ความนี้เลิกคบ เดินเร็ววะ นี้ แถมเข้าไปอีกครึ่งชั่วโมง เป็นอันพูดวันนี้เกือบหนึ่งชั่วโมง ยังน้อยกว่าเมื่อคืน เมื่อคืนล่อชั่วโมงสี่สิบแปดนาที เอ้า ต่อนี้ไปขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายเตรียมตัวเจริญกรรมฐาน

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 76

ก็จะขออธิบายวิธีปฏิบัติกรรมฐานตั้งแต่เริ่มต้นมาถึงเบื้องปลาย เพื่อบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ก็มีทั้งใหม่และเก่าจะได้ทราบว่าการเจริญพระกรรมฐานที่เราทำกันเพื่อเป็นการตัดกิเลส กิเลสที่เราจะพึงตัดก็คือมี ราคะ ความรักในระหว่างเพศ โลกะ ความโลภ อยากได้ทรัพย์สิน สมบัติของบุคคลอื่นมาเป็นของเรา โดยไม่ชอบธรรม โทสะ ความโกรธหรือความพยาบาท คือการจงล้างจงผลาญ คิดทำลายล้างซึ่งกันและกัน แล้วก็ โมหะ ความหลง หลงคิดว่าร่างกายนี้มันเป็นเรา เป็นของเรา ร่างกายของบุคคลอื่นเป็นเรา เป็นของเรา แล้วก็ทุกๆ สิ่ง ทุกๆ อย่าง ในโลกมันเป็นเราเป็นของเรา ที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำให้เจริญพระกรรมฐานก็เพื่อให้ตัดอารมณ์ของความชั่วที่มีอยู่ในจิต ตามที่กล่าวมาแล้วนี้ คืออารมณ์ทั้งสี่ประการนี้ใจชั่ว นี่ถ้าใจของเรามันชั่ว วาจามันก็ชั่ว กายมันก็ชั่ว

ทำไมจึงกล่าวว่าเหตุทั้งสี่ประการนี้เป็นอาการของความชั่ว ก็เพราะว่าความรักในระหว่างเพศไม่เป็นปัจจัยของความสุข มันเป็นปัจจัยของความทุกข์ แต่ที่เราจะอยู่คนเดียวนี้ที่ทุกข์มากพออยู่แล้ว ต้องประกอบอาชีพกิจการเลี้ยงตัวหลายประการ หนึ่งความหิว ความกระหาย บังคับต้องหาเลี้ยงชีพ สอง ความหนาว ความร้อนความป่วยไข้ไม่สบาย เกิดขึ้นกับเรา นี่เป็นอาการของความทุกข์ สาม ความปรารถนาไม่สมหวังเกิดขึ้นมันก็เป็นอาการของความทุกข์ ความแก่เข้ามาครอบงำร่างกายไม่สมบูรณ์ กำลังวังชาสิ้นไป หูฟ้า ตาฟาง หลังค่อม สติสตั้งไม่สมบูรณ์แบบ คือทรงจำไม่ดี มันก็เป็นอาการของความทุกข์

ถ้าเรายังไปยึดถือร่างกายของบุคคลอื่น และทรัพย์อื่นมาเป็นสมบัติของเราเราก็ดี บุคคลอื่นก็ดี ทรัพย์สินก็ดีในโลกนี้พระพุทธเจ้าบอกว่ามันเป็น อนิจจัง มันมีสภาพไม่เที่ยง คือไม่ทรงตัว อันนี้เราจะเห็นได้ง่ายๆ ที่เห็นได้ง่ายๆ เพราะว่าทุกคนที่เกิดมรามาไม่มีการทรงตัวเดิม มันเป็นเด็กต่อมาก็เป็นผู้ใหญ่ ต่อไปก็เป็นคนแก่ต่อไปก็เป็นคนตาย ไม่มีใครจะอยู่ค้ำฟ้าค้ำแผ่นดิน แล้วในเมื่อยึดถือร่างกายว่าเป็นเรา เป็นของเราเกินไปจนลืมความตาย หรือว่าลืมความแก่ ลืมความป่วยไข้ไม่สบาย ถ้าอาการอย่างนั้นมันปรากฏกับเรา เราก็เกิดอาการของความทุกข์ หรือว่าคนที่เรารัก คนที่เราคิดว่าจะเป็นที่พึ่งของเรา เขาต้องตายไป เราไม่คิดว่าเขาจะตายแต่ความจริงกฎธรรมดามันต้องตาย อาการอย่างนี้เกิดขึ้น ใจเราคิดว่าเขาไม่ควรจะตาย ใจเรามันเป็นทุกข์ นี่วัตถุต่างๆ ที่มีอยู่ในโลก เป็นบ้านเรือนไร่นา ทรัพย์สินต่างๆ ก็ตาม ถ้าเราจะคิดว่ามันจะทรงอยู่กับเรา อยู่ตลอดกาลตลอดสมัย นี้สภาวะของมันจะทรงอยู่ไม่ได้ มีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น แล้วก็มีการสลายตัวไปในที่สุดถ้าอาการอย่างนี้ปรากฏเราจะยึดถือว่ามันเป็นเรา เป็นของเรา เป็นทรัพย์สินของเราอยู่เราเป็นทุกข์ นี่อาการที่มันสร้างความทุกข์อย่างนี้ ถ้าจิตเรายังไปคบหาสมาคมกับอารมณ์ประเภทนี้ก็คือความรัก มันก็ชื่อว่าคิดชั่ว ชั่วเพราะอะไร ชั่วเพราะคบเหตุของความทุกข์ มันก็มีแต่ความเร่าร้อน

ตัวที่สอง การโลก อยากได้ทรัพย์สินทั้งหลายเหล่านั้นมา เพราะว่าเขามีเจ้าของถ้าเราไปนำทรัพย์สินทั้งหลายเหล่านั้นมา มันก็มีแต่ความเดือนร้อน เราเป็นคนสร้างศัตรู เจ้าของทรัพย์สิน เจ้าของสิน เขาก็โกรธ เขาก็เกลียด เมื่อเรามีความโกรธ เรามีคนเกลียด เราก็เป็นคนมีความทุกข์ นี่พูดสำหรับบุคคลธรรมดา

ถ้าหากว่าบรรดาพระโยคาวจรทั้งหลาย คือผู้ปฏิบัติพระกรรมฐาน สำหรับคนที่ปฏิบัติพระกรรมฐานนี้ ถ้ายังไม่ถึงพระโสดาปัตติมารค ท่านเรียกว่าเป็นผู้ปฏิบัติเพื่อพระโสดาปัตติมารค มาตอนนี้จิตของเราก็ต้องลดไปจากปุถุชนคนธรรมดาในด้านของความโลภ คือเราจะต้องมองเห็นว่าทรัพย์สิน ไม่ใช่แต่คนอื่น ของคนอื่นอย่างเดียวนะ ถึงแม้ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมันเป็นสิทธิ์ของเราก็ตาม ที่เราจะหามาได้เราก็หามาตามหน้าที่ที่มีความจำเป็นเพราะต้องเลี้ยงตัว เลี้ยงครอบครัว เลี้ยงคณะเลี้ยงบุคคล ที่มีความสืบเนื่องกัน แต่ที่ว่าองค์สมเด็จพระทรงแสดงธรรมทรงบอกว่าจะอย่าเอาจิตเข้าไปผูกพันว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ว่าเป็นเรา เป็นของเราอยู่ตลอดเวลาตลอดสมัย ให้สร้างความรู้สึกรู้สึกได้เสมือนว่าทรัพย์สินทั้งหลายที่เป็นสมบัติของโลกมันไม่สามารถจะช่วยให้เรามีความสุขได้อย่างจริงจัง คนจนในทรัพย์สินก็มีความทุกข์เพราะเกรงภัยอันตราย จะเกิดขึ้นกับทรัพย์สิน ท่านให้พิจารณาว่าทรัพย์สินสมบัติของโลกนี้ไม่ใช่ของจริงยั่งยืน ไม่ใช่เหตุนำมาซึ่งความสุขอย่างจริงจัง แต่ว่ามีชีวิตยังทรงอยู่เราก็ต้องหา แต่ว่าควรที่จะหาด้วยอาการสัมมาอาชีพะ หาเลี้ยงชีวิตโดยชอบ อย่าให้ผิดศีลผิดธรรมหามาได้มากเท่าไรไม่สำคัญ สำคัญแต่ใจเราอย่าเกาะ จงอย่าคิดว่าเรากับมันจะอยู่กันตลอดเวลาตลอดสมัย เพราะว่าอยู่ด้วยกันไม่ได้ คนที่เขาตายเป็นตัวอย่างมีมาก บางทียังไม่ตายคนที่มิตำแหน่งเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี แต่ว่ามาปลายมือก็กลายเป็นคนยากจนเชียวใจ ตัวอย่างมันก็มีเยอะ นี่เราจะเห็นได้ว่าทรัพย์สินไม่ใช่จะทรงอยู่กับเราตลอดไป หรือว่าบางท่านบางคน หลากๆ คนที่มีทรัพย์สินแล้วก็มีทรัพย์สินตลอดไป แต่ว่าเวลาจะตายเขาไม่ได้นำไปด้วย

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแนะนำคนอันดับพระโยคาวจรคือผู้ปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติเพื่อโสดาปัตติมารคว่าเราจงอย่ามัวเมาในลาภสักการะอย่าหลงไหลใฝ่ฝันว่าไอ้ทรัพย์สินต่างๆ ทั้งหลายนี้มันจะทรงอยู่กับเราตลอดเวลาถือทำงานตามหน้าที่ ว่าถ้าร่างกายจำเป็นจะต้องกิน ก็ต้องหาให้มันกิน ร่างกายมันจะต้องมีของใช้ก็หาให้มันใช้ แต่ความรู้สึกของเราจะนึกไว้เสมือนว่าเรากับมันไม่ซ้าก็จากกัน ถ้ามันจะหมดไปด้วยกรณีใดๆ ใจเราก็ไม่หนัก ไม่มีความสะดุ้งใจ ไม่มีความเสื่อมในจิต ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าอารมณ์คิดของเรามีอยู่แล้วเป็นปกติคือว่าเรากับมันจะจากกัน

ข้อต่อไป ข้อที่สาม ความโกรธ ความพยาบาทที่มีอยู่ในจิต หรือว่าอารมณ์อิจฉาริษยาที่มันมีอยู่ในจิต มันเป็นไฟเผาผลาญทำจิตให้มีความเร่าร้อน คนที่มักโกรธ มันพยาบาท ชอบโกรธ ชอบพยาบาท เห็นบุคคลอื่นเป็นศัตรู หรือบุคคลที่มีอารมณ์อิจฉาริษยาบุคคลอื่น เกรงว่าบุคคลอื่นจะดีกว่าตน คนประเภทนี้เป็นคนเลวเพราะจิตมันเลว ได้กล่าวแล้วทุกอย่างมันเลวหมด เพราะอะไร อารมณ์ใจมันก็เร่าร้อนมันก็หาความสุขไม่ได้

ข้อที่สี่ องค์สมเด็จพระจอมไตรบอกว่า ถ้าเรามีอารมณ์หลง เราก็มีทุกข์มันก็เป็นอารมณ์ของความชั่ว หลงว่าตัวเรามากกว่าเขา หลงว่าตัวเราเร็วกว่าเขา หลงว่าตัวของเราเสมอเขา ไอ้การหลายอย่างนี้เป็นกรหลงที่เลวที่สุด เพราะว่าไอ้ตัวเรามันอยู่ตรงไหน ตัวเขามันอยู่ตรงไหน ทรัพย์สินของเขา ของเรามันอยู่ตรงไหน เพราะว่าสิ่งทั้งหลายทั้งหมดที่มีมันปรากฏเป็นร่างกายที่ดี เป็นทรัพย์สินที่ดี มันเป็นสมบัติที่ค้นหา คือความชั่วสร้างขึ้น ในเมื่อความชั่วมันสร้างมาให้เรา แล้วจะดีได้อย่างไร ก็เป็นอันว่ามันก็ไม่ดี ฉะนั้น องค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้ทรงแนะนำบรรดาท่านพุทธบริษัท เพราะว่าพระองค์ทรงปฏิบัติถึงแล้ว เข้าถึงความเป็นอรหันต์ คำว่าอรหันต์ แปลว่าเป็นผู้ไกลจากกิเลสคำว่ากิเลสก็คือความเศร้าหมอง คืออารมณ์เลวของจิต กิเลสแปลกันง่ายๆ ก็คืออารมณ์จิตเลว พระพุทธเจ้าตัดความเลวได้หมด คือเลวในความปรารถนาในเพศเลวในความโลภอยากได้ทรัพย์สินมาเกินพอดี คือว่าเอาจิตเข้าไปเกาะทรัพย์สินว่ามันกับเราจะอยู่ร่วมกันตัดได้ ตัดความโกรธตัดความพยาบาท ตัดอารมณ์หลงมีความรู้สึกพระองค์อยู่เสมอว่าเรากับมัน ไม่มีโอกาสที่จะทรงตัวอยู่ได้ตลอดกาลชีวิตเป็นของไม่เที่ยง แต่ความตายเป็นของไม่เที่ยง

ในเมื่อว่ากันถึงความตาย มันจะต้องรู้ว่ามันตายขนาดไหน ตายดีหรือตายชั่วเราตาย ตายมีอยู่หลายแบบ เพราะว่าถ้าตายแล้วเรายังต้องเกิดเป็นคน เป็นสัตว์นรกเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน เพราะการคบความเลวของจิตเข้าไปมันก็เป็นทุกข์ ถ้าเราสร้างความดีเล็กน้อย ไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม มันก็มีสภาพไม่พ้นทุกข์ ที่จะมีความสุขจริงๆ ก็คือแดนนิพพาน สำหรับแดนพระนิพพานนี้เราก็มียืนยัน คือในเทปบันทึกเสียงของ รัชนิ ความจริงอาตมาารู้ดีว่าแดนพระนิพพานเป็นอย่างไร แต่ทว่าถ้าไม่มีพยานก็พูดยาก แต่ที่เคยยืนยันไว้เสมอว่าพระนิพพานไม่มีสภาพสูญ เวลานี้เด็กซึ่งยังมีอายุน้อย แล้วก็มียุคซึ่งมีภาระมากแต่สามารถฝึกมโนมยิทธิได้ ไอ้ที่พูดนี้ไม่ใช่ไปอวดเด็กคนนั้น ถือว่าเขาเป็นพยานให้อาตมา เป็นพยานให้แก่พระพุทธเจ้า เขาสามารถท่องเที่ยวไปในภพต่างๆ ได้แล้วก็หลักฐานเป็นเครื่องยืนยัน พบอะไรมาบันทึกไว้ ก็เป็นประโยชน์สำหรับเราเหล่าพุทธบริษัทจะได้ทรงชัดว่าคำแดนพระนิพพาน ไม่ใช่ใช้คำว่าสูญอย่างที่ชาวบ้านเขาพูดกัน

แดนพระนิพพานนี้เป็นแดนอมตะที่ไม่มีความตาย แดนพระนิพพานเป็นแดนที่จบกิจการกิจใดๆ ในพระนิพพานไม่มี ขึ้นชื่อว่ากิจที่จะต้องทำนี้ไม่มีในพระนิพพาน คือว่าแม้แต่คิดว่าจะต้องไปตักน้ำกิน จะต้องขึ้นมาล้างหน้า อันนี้ไม่มีในพระนิพพาน ไม่มีภาระใดๆ ทั้งหมด เป็นวิญญูณหรือจิตที่มีความอิสระภาพการที่ท่านจะกลับมาสังเคราะห์พวกเราหรือไม่สังเคราะห์ ก็เป็นเรื่องของพวกเราเองถ้าพวกเรามีจิตดี มีความสะอาดของจิต สามารถทำลายอำนาจของความรักในระหว่างเพศ ทำลายความโลภ ทำลายความโกรธ ทำลายความหลงได้ หรือกำลังตั้งใจจะทำลายสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ จนกระทั่งจิตเข้าถึงธรรมปีติ ตอนนี้แหละท่านที่เข้าถึงพระนิพพานแล้วจะลงมาสังเคราะห์เรา แต่ว่าเราเห็นท่านได้หรือไม่ได้ก็เป็นเรื่องของเรา ถ้าจิตของเราเข้าถึงธรรมปีติ จิตก็เป็นอารมณ์เป็นอุچارสมาธิตอนนี้เราก็จะเห็นท่านได้ ท่านจะมาแนะนำ ท่านจะสั่งสอนให้เรามีความเข้าใจในแนวทางปฏิบัติ

แต่ถ้าหากว่าเราสามารถฝึกมโนมยิทธิได้ดี หรือว่าสามารถฝึกทิพจักขุญาณให้เกิดขึ้นได้ดี
อย่างนี้เป็นผลกำไรมาก มีความเร็วสูง ในการประพฤติปฏิบัติเพื่อเข้าถึงมรรคผล เพราะอะไร
เพราะว่าเราสามารถติดต่อกับองค์สมเด็จพระพุทธเจ้าได้ด้วย ติดต่อกับพระอรหันต์ที่
นิพพานไปแล้วได้ทั้งหมดติดต่อกับพรหมหรือเทวดาที่เป็นพระอริยเจ้าได้ด้วย แล้วก็สามารถจะรู้ว่า
สภาวะของเทวดาเป็นอย่างไร สภาวะของพระนิพพานเป็นอย่างไร เป็นเครื่องเตือนใจให้เราเดินเข้า
ไปถึงพระนิพพานเร็วเข้า เพราะว่าเราได้รู้เองเห็นเอง แต่ว่าการฝึกมโนมยิทธิก็ไม่แน่นอน ความจริง
เป็นของธรรมดาที่คนทั้งหลายจะสามารถฝึกได้ทุกคน เว้นไว้แต่ว่าถ้าบุคคลใดเคยได้มาแล้วแต่ใน
ชาติก่อนการฝึกก็ง่าย ถ้าเป็น **อาทิกำมิกบุคคล** ที่เริ่มจะฝึกในชาตินี้ก็ต้องใช้เวลานิดหน่อยหากว่า
ท่านจะถามว่าการฝึกมโนมยิทธิทุกคนจะมีสิทธิ์ได้ทุกคนหรือไม่ ก็ต้องตอบว่ามีสิทธิ์ได้ทุกคน
เว้นไว้แต่ว่าท่านทั้งหลายจะละความพยายาม เพราะว่ามโนมยิทธินี้เป็นฝ่ายของฉานโลกีย์เท่านั้น
ไม่ใช่ฝ่ายพระอริยเจ้า แต่ก็เป็นเครื่องนำเราเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าได้โดยง่าย

ฉะนั้น ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายที่ตั้งใจเจริญพระกรรมฐานอันดับแรก ความจริง
อันดับแรกนี้ก็หมายถึงอันดับสุดท้ายด้วย อารมณ์ที่เราละทิ้งไม่ได้ นั่นก็คือการกำหนดรู้ลมหายใจเข้า
ออก ถ้าท่านทั้งหลายทิ้งลมหายใจเข้าทิ้งลมหายใจออก ไม่มีทางได้ดี เพราะกรรมฐานกองนี้เป็น
กรรมฐานใหญ่มากเราจะทำกรรมฐานอีก 39 กอง ความจริงมีด้วยกัน 40 กอง ถ้าเราทิ้ง **อานาปานุส
สติกรรมฐาน** กรรมฐานกองนั้นๆ จะไม่มีผลเลย นี่เป็นเรื่องที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะต้อง
จำ จำแล้วก็นำไปคิด นี่เป็นเรื่องที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะต้องจำ จำแล้วก็นำไปคิด ไป
ประพฤติปฏิบัติ การกำหนดรู้ลมหายใจออก ทว่าเวลาหายใจเข้านี้กว่า **พุท** หายใจออกนี้กว่า **โธ**
อย่างนี้เป็นกรรมฐานสองอย่างควบกัน ถือว่าเป็น **อานาปานุสสติกรรมฐาน** ด้วย แล้วก็ **พุทธา
นุสสติกรรมฐาน** ด้วย ช่วยกันสองประการ จิตเราจะได้เข้าถึง พระนิพพานเป็นสมาธิได้ง่าย ถามว่า
เวลาใดการกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกไม่ถนัด เราจะภาวนาใช้คำว่า **พุทโธ** เฉยๆ อย่างนี้ก็ได้อ

ในวันหนึ่ง ๆ เราไม่ควรจะปล่อยให้อารมณ์เราพลาดจากอาการทั้ง 2 อย่าง คือ การกำหนดรู้
ลมหายใจเข้าออกหรือคำภาวนา เอากันแค่นั้นดี เวลาใดท่านสามารถควบคุมกำลังใจจะได้ทั้งสอง
อย่าง ทั้งลมหายใจเข้า ลมหายใจออกและคำภาวนาหายใจเข้านี้กว่า **พุท** หายใจออกนี้กว่า **โธ** เวลานั้น
เราก็ทำตามนั้น ถ้าเวลาใดโอกาสที่เราจะกำหนดรู้ลมหายใจออกไม่ได้ เราก็ใช้วิธีที่ว่า **พุทโธ** อย่างนี้
ก็ใช้ได้ หากว่าท่านทั้งหลายตั้งใจทำอย่างนี้จริงๆ วันเวลาที่มันจะทรงฌานสิ้นะ มันสั้นเหลือเกิน
เพราะอะไร เพราะว่าถ้าเราไม่ทิ้งอารมณ์อย่างนี้ ไอ้การที่จะทรงฌานสี่ก็เป็นของไม่ยาก ในเมื่อจิต
เราบอกระวังตนไว้ จะบอกว่าคุมใจไม่ไหว เพราะจิตมันฟุ้งซ่านก็ในเมื่อเราขอมแพ้วต่อความชั่ว ก็
ต้องช่วยอยู่แบบนั้น มันฟุ้งซ่านได้ เราก็ต้องบังคับให้มันไม่ฟุ้งซ่านได้เหมือนกัน ถ้าบังคับตลอดวัน
ไม่ได้ เราก็บังคับเฉพาะเวลาแล้วอีกประการหนึ่งการเจริญพระกรรมฐานก็จะอย่าสนใจกับกาย
อาการทางกายเป็นอะไรผิดปกติขึ้นมาคิด แค่ว่าสะดุ้งหวาดกลัว อย่างนี้ไม่มีทางสำเร็จมรรคผล แม้แต่
ฉานโลกีย์ เพราะเรื่องของร่างกายก็ปล่อยให้เป็นเรื่องของร่างกายเรามันเป็นเรื่องของใจ เขาถึงบอก

ตรงที่ว่าไอ้ร่างกายมันจะตายเสียตอนนี้ก็เชิญอย่าไปสนใจอะไรกับมัน เพราะร่างกายมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ร่างกายไม่ใช่ของดี ร่างกายเป็นเหตุใหญ่ที่นำความทุกข์มาให้เรา จะเป็นร่างกายของเรา เป็นร่างกายของใครก็เหมือนกันหมด เวลาที่จะสร้างความดีมันปวดโน่นปวดนี่มันเป็นอาการ เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ มันจะมีคนถามอยู่เสมอ ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น จะทำอะไรต่อไป ไอ้เรื่องนี้ พุศกันทั้งปี พุศกันทั้งปี คนจำไม่ได้ ไอ้แบบนี้ไม่มีทางจะไปไหนได้เขาต้องใช้กำลังใจอย่างเดียวว่า ร่างกายมันจะพังอย่างไรก็เชิญให้มันพัง มันพังเสียได้เวลานี้ เราจะมีความสุข ถ้าอารมณ์เรากำลังเจริญ ความดีอยู่ อย่างเร็วที่สุดเราก็ไปเกิดเป็นเทวดา อาการปวดอาการเมื่อย อาการหิวกระหาย การปวด อุจจาระ ปัสสาวะนี่มันไม่มีสำหรับเทวดา ความแก่ ความเฒ่า ความป่วยไข้ไม่สบายมันไม่มี ร่างกาย มันเป็นสุขตลอด อย่างเวลานี้ได้เป็นเทวดา ถ้าจิตเราเป็นฌานเราก็ไปเป็นพรหมแล้วทำไมจะต้องมานั่งสนทนากับร่างกาย เป็นโน่นนี่นั่นเป็นนี่หน้อย อะไรของร่างกายไหนคิดไหนหน้อย อะไรไม่ได้ สงสัยเหลือเกิน สะอึกหวาดกลัว อย่างนี้มันไม่ใช่วิสัยของพระโยคาวจร

คือว่านิสัยของพระโยคาวจรนี้ เขาต้องไม่ห่วงทางร่างกาย ถ้าหากว่ามันจะปวดมันจะเมื่อย อันนี้เป็นธรรมดา ปวดเมื่อยเราพับเพียบซ้าย เมื่อย เราก็ดับได้ ไปขวาพับเพียบขวาเมื่อย ซ้ายไป ซ้ายได้ นั่งพับเพียบไม่สบาย นั่งขัดสมาธิก็ได้ คือว่ามันได้ด้วยกันทุกอิริยาบถ นั่งธรรมดาไม่สบาย เรานั่งเก้าอี้ก็ได้ นั่งห้อยขาก็ได้ นั่งเอนกายก็ได้ นอนก็ได้ ยืนก็ได้ เดินก็ได้ อิริยาบถสี่อย่างเราก็พูด กันมาทั้งปี ก็ทำมันเสียให้ครบ ถ้านั่งมันเมื่อยนอนไม่ไหวก็ลุกขึ้นยืน นั่งเอาขาขัดสมาธิทนนไม่ไหวก็นั่ง ห้อยขา จะเดินก็ได้ จะนอนก็ได้ ทำไมถึงต้องสงสัยอยู่ตลอดเวลา ถ้ายังสงสัยกันแบบนี้ไม่มีทางได้ดี

เพราะว่าสมัยพระพุทธเจ้านี้เขาพูดกันครั้งเดียว ฟังครั้งเดียว จำได้แล้วเอาไปประพฤติเป็น อรหันต์เลย สมัยดอยหลังไปจากประมาณ 40 ปี หรือ 40 ปีเศษ เขาก็มีปฏิบัติกันแบบนั้นเหมือนกัน เขารับฟังกันครั้งเดียว แล้วก็จำไปทำไปให้มันจบตามที่อาจารย์สอน ถ้ามันจบแล้วยังไม่ถึงอรหันต์ ก็มาขอต่อใหม่ ไม่ใช่มาถามซ้ำเก่าคือเขาทำกันอย่างนี้มันมีความเด็ดเดี่ยวกันแบบนี้

นี่การที่เราจะทำลายความชั่วในอารมณ์ทั้งหมด นั่นก็คือตัวหนึ่งเราต้องเป็นผู้มีศีล ในเมื่อมี ศีลแล้ว เราก็ต้องมีจิตใจไม่ทะเยอทะยาน ในทรัพย์สินที่พึงหาได้เข้ามาเพราะเป็นฆราวาสต้องหา หาแต่เพียงพอกำลังที่เราจะพึงหาได้ โดยไม่ลำบากนักไอ้คำว่าพอกำลังนี้ไม่ได้บอกว่าคนทำนาสิบ ไร่ ไม่ใช่อย่างนั้น คนหนึ่งเขาอาจจะทำนาร้อนไร่ พันไร่ ก็ได้ แต่ว่าถ้าไม่กินกำลัง ไม่เกินวิสัย ไม่ ต้องเป็นหนี้เป็นสินเขามากมายเกินไป หนี้สินอาจจะมิได้ไปตามความจำเป็น พอที่จิตใจเราจะไม่ เตือนร้อนก็ถือว่าเป็นสัมมาอาชีพะ เป็นสภาวะที่ติดอยู่ในอำนาจของความดี

นี่เป็นอันว่าประการต่อไป เราก็ตัดอำนาจของความหลงเสีย อย่าไปหลงเมาตัวว่ามันจะมี ชีวิตอยู่ตลอดไป อย่าหลงเมาตัวว่าร่างกายเราจะไม่แก่ จงอย่าเมาตัวว่าร่างกายมันจะไม่ตาย อย่าไป หลงทรัพย์สินทั้งหลายว่ามันเป็นเรา เป็นของเราอารมณ์จิตจึงมีความทะเยอทะยาน มีความเมามันอยู่ใน ร่างกายของตัวเองก็อยู่ในร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี ในทรัพย์สินทุกสิ่งทุกอย่างในโลกก็ดี

ถึงแม้ว่าท่านจะมีศีลบริสุทธิ์ จะมีสมาธิทรงตัว จะมีวิปัสสนาญาณระดับไหนก็ตาม ก็ชื่อว่าจิตของท่านทั้งหลายยังชั่วอยู่ ถ้ายังชั่วอยู่เราก็ไปนิพพานไม่ได้ ที่ไปนิพพานได้จริงๆเขาทำกันอย่างไร

หนึ่ง **ทานบารมี** ในบารมีสิบประการ ทำให้ครบ อย่างย่อคือหนึ่ง พยายามตัดความรักในเพศด้วย **กายคตานุสสติ** และ **อสุภกรรมฐาน** เราก็ใช้ **อาหาราปฏิกุศลสัญญา** ช่วยเป็นปกติ อารมณ์อย่างนี้ต้องมีในจิตของเราเป็นปกติไม่ใช่เป็นชั่วคราว ใหม่ๆ มันก็ลืมหืมบ้าง ไม่ลืมหืมบ้าง เป็นของธรรมดา

ประการที่สองจิตมีความเมตตาปราณี มีความสงสาร ต้องการสงเคราะห์ในการให้ทาน ไม่ใช่ต้องการสะสมทรัพย์สิน

ประการต่อไปมีศีลบริสุทธิ์ เป็นการระงับความโกรธ ความพยาบาท

ประการที่สี่เป็นคนมีปัญญา รู้ว่าโลกก็ธรรมดา คือธรรมดาของโลกมีสภาพอย่างไร เมื่อสภาพของโลกมันเป็นอย่างนั้น เราก็ทำอย่างนั้น แล้วก็มีความรู้สึกลักษณะนั้น ไม่ฝืนอาการของโลก โลกมีสภาพเกิดขึ้นมา มันไม่เที่ยง ไม่ว่าเราว่าเราก็รู้ว่าโลกมันไม่เที่ยง สมบัติของโลกไม่เที่ยง คนในโลกไม่เที่ยง สัตว์ในโลกไม่เที่ยงถ้าทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่เที่ยง เรายอมรับว่ามันไม่เที่ยง รู้ว่าไม่เที่ยงเราก็ไม่มีทุกข์ตัวที่เรามีทุกข์ที่เราคิดว่ามันเที่ยง ฝืนกฎธรรมดา เราเห็นว่าโลกทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายในโลก มันเป็น อนัตตา ไม่มีการทรงตัวมันมีการสลายตัวไปในที่สุด รวมความแล้วไม่มีอะไร เราไม่ยึดถือร่างกายเสียอย่างเดียวมันก็หมด

ทีนี้สำหรับวันเสาร์ วันอาทิตย์ เราบอกกัน บอกว่าเราจะฝึกมโนนิยทิกันคำว่ามโนนิยทิกันี่เขาแปลว่ามีฤทธิ์ทางใจ สามารถถอดจิตคือ **อภิสถมานกาย** ไปสู่ภพต่างๆ ตอนนี้อยู่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ควรจะฝึกฝนให้มาก เพราะอะไร ถ้าเราตั้งใจจะฝึกมโนนิยทิกัน เราก็ต้องเป็นคนตัดความรักในระหว่างเพศ ในอารมณ์ของจิตเราเป็นคนตัดความโลภ อยากได้ทรัพย์สิน เขามาเป็นสมบัติของตัวเองโดยไม่ชอบธรรมในฐานะ เราก็พยายามตัดความโกรธ ด้วยการทรงศีลบริสุทธิ์ เป็นการระงับความโกรธ เราก็ต้องพยายามตัดความหลง คือไม่มัวเมาอยู่ในโลกธรรม ทั้ง 8 ประการคือหนึ่งอยากได้ลาภ มันได้ลาภมารมีสุข ลาภหมดไปไม่มีทุกข์ อยากได้ยศได้ยศสมาธิสุขยศไปหมดทุกข์มันสุขทางโลกๆ อยากจะรับคำสรรเสริญ เราก็ควรจะตัด หาทางตัดสิ่งทั้งหลายเหล่านี้แบบง่ายๆ คือ

หนึ่งตัดความโลภด้วยการให้ทาน ในทางใดที่มันเป็นปัจจัยของความโลภเป็นการหามาได้โดยไม่ชอบธรรม ทิ้งมันเสียให้เด็ดขาด

ประการที่สองการบรรเทาความโกรธ ทรงศีลบริสุทธิ์ มีพรหมวิหาร 4 ประจําใจ

ประการที่สามตัดกำลังใจให้พ้นจากความหลง พ้นจะมากจะน้อยก็ช่าง มันพ้นก็แล้วกัน พ้นไปทุกๆ วันมันก็มาก โดยใช้ปัญญายอมรับถือกฎของธรรมในโลก

ถ้าอารมณ์เราฝืนกฎธรรมดาในโลกได้ มโนนิยทิกันมันเป็นเรื่องไม่ยาก ทำไปสะสมกำลังใจไป ไม่ช้ามันก็ได้ มันจะได้ช้าได้เร็วไม่สำคัญ มันต้องได้ ถ้าเราดีถ้าเราปฏิบัติกัน ทำจนนานแสนนาน ไม่ได้เลยจริงๆ แสดงว่าเรายังคบความเลวไว้มากไม่ได้คบความดีไว้ ถ้าเราทำได้จริงๆ ก็เป็น

การป้องกันอุปาทาน ก็จงใช้เทพบันทึกลงเสียงของ รัชนี เอาไปฟัง นี่ไม่ได้โฆษณาขายของนะ คือฟังดูแล้ว เมื่อคืนฟังถึงตีสอง ฟังตอนตีถึงจนจบ รู้สึกว่าเขาไปได้ถูกต้องทุกจุด แล้วก็ทำทุกสิ่งทุกอย่างถูกต้องทุกจุด ถ้าอย่างนี้ความเป็นอรหันต์มันเป็นเรื่องไม่ยาก มันเป็นเรื่องง่าย ๆ

ฉะนั้น บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย อย่าท้อแท้กำลังใจในการที่จะฝึกมโนมยิตธิจะดี เป็นการควบคุมอารมณ์ใจของเราให้ห่างจากอำนาจของความรักในกามารมณ์ให้จิตของเรามันห่างจากอำนาจของความโลภ อยากรู้ได้ทรัพย์สิน จิตของเราจะได้ห่างจากความหลง มีปัญญาเป็นเครื่องพิจารณาความเป็นจริง

นี่คนที่ฝึกมโนมยิตธิได้จริงๆ ก็มีหนึ่งตัดอารมณ์ที่มีความประสงค์ในเพศเสีย ไม่ได้มากก็น้อย มันไม่ติด ประการที่สองตัดอารมณ์ของความโลภ ประการที่สามตัดอารมณ์ของความโกรธ มีศีลบริสุทธิ์ ตัดโลกด้วยการให้ทาน ประการที่สี่ตัดอารมณ์ความหลงทรงจิตให้มันตรง อย่างนี้มโนมยิตธิได้ง่าย เพราะเป็นของเด็กเล่นไม่ใช่ของผู้ใหญ่ ของเด็กๆ เพราะอะไร เพราะยังต่ำกว่าพระโศดบัน

ในขณะที่เราปฏิบัติมโนมยิตธิอย่างนี้นั้น เราก็ต้องทำองค์คุณธรรมเพื่อโศดบัน สกิทาคามี อนาคตามี ไว้ด้วย เพื่อเป็นกำลังจิต บังเอิญมโนมยิตธิมันได้อาจจะเข้าไป เราก็ได้พระโศดบันก่อน หรือได้สกิทาคามีก่อน หรือได้อนาคตามีก่อนหรือได้อรหันต์ก่อน มันเป็นเรื่องไม่ยาก ถ้ากำลังใจเราเข้มแข็ง

เพื่อความเป็นพระโศดบัน ก็ตั้งใจไว้เสมอว่าเราต้องตายแน่ คุณกำลังเราจะทรงศีลให้บริสุทธิ์เพื่อเป็นการป้องกันอบายภูมิ เราจะมีคุณเคารพในพระรัตนตรัยมีพระพุทธรูปเป็นต้น เป็นที่ยึดเหนี่ยว ฟังเรา ฟังไว้ไม่ให้ลงอบายภูมิ เราจะทำลายความโกรธความพยาบาท เพื่อเป็นการผ่อนคลายความเร่าร้อนของจิต เราจะทรงจิตของเราให้ตั้งมั่นอยู่ในความปรารถนาในพระนิพพานฝ่ายเดียว เพื่อตั้งใจของเราให้สูงขึ้นสูงและมีอารมณ์ละเอียด เราก็ทรงสมาธิให้มันทรงตัวคือ ฌาน เป็นอันว่าถ้าเราคิดอย่างนี้อยู่เสมอๆ อารมณ์จิตมันก็ชิน ดีไม่ดี มโนมยิตธิยังไม่ทันจะได้ เราก็ได้พระโศดบัน สกิทาคามี เสียก่อน

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัทพูดมาวันนี้ยาวมาก แต่ว่าถึงว่าจะยาวก็พยายามพูด ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่ามีความตั้งใจจะให้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมีความเข้าใจในการปฏิบัติ ถ้าเราใช้คำปฏิบัติว่าฝึกมโนมยิตธินี้เรามีเป้าหมายสองประการร่วมกัน มโนมยิตธิมีอุปมาคล้ายๆ กันนกกกระจับตัวเล็ก ที่ยืนอยู่ไกลแต่ทางที่เราจะเดินเข้าไปหามโนมยิตธินี้ก็คือ ความเป็นพระอริยเจ้าเบื้องต้นได้แก่พระโศดบันและสกิทาคามี คือพระโศดบัน สกิทาคามี ยังมีคุณธรรมอย่างนี้คือหนึ่งไม่ล้มความตายในชีวิต สองมีความเคารพในพระพุทธรูป มีความเคารพในพระธรรม มีความเคารพในพระสงฆ์ สามมีศีล 5 บริสุทธิ์ สี่มีอารมณ์รักพระนิพพานเป็นอารมณ์ แล้วก็ไม่เป็นบุคคลต้นข่าว ถ้าเขาเห็นว่าเขาดีที่ไหนเอที่นั่น เขาถือดีที่ไหนเฮไปที่นั่น เฮไปเฮมา อย่างนี้ไม่ใช่พระอริยเจ้า เป็นคนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลสสองคัสมเด็จพระบรมโลกเชษฐเจ้าถือว่าเป็นอนิยตบุคคล เป็นบุคคล

ที่ไม่มีอะไรแน่เที่ยงแท้แน่นอน เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัท ต่อแต่นี้ไปขอท่านทั้งหลายตั้งใจ
เตรียมตัวสมาทานพระกรรมฐาน

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 77

ต่อไปนี้เขาไม่ดับไฟกันนะ เพราะว่าประเดี๋ยวเดียวดับๆ ดิดๆ ก็แค่ 15 นาทีที่ไม่มีประโยชน์ ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทตั้งจิตกำหนดเป็นสมาธิ สำหรับอันดับแรก ขอให้ตั้งใจกำหนดรู้ลมหายใจเข้าลมหายใจออก เวลาหายใจเข้ารู้ที่อยู่ว่าหายใจเข้า เวลาหายใจออกรู้ที่อยู่ว่าหายใจออก หายใจเข้ายาวหรือสั้น หายใจออกยาวหรือสั้นรู้ที่อยู่ อย่างนี้ท่านเรียกว่า **อานาปานุสสติกรรมฐาน** ใน **มหาสติปัฏฐานสูตร** เป็นการระงับอารมณ์ฟุ้งซ่านของจิต คือว่าถ้าจิตเรามีอารมณ์ฟุ้งซ่านล่ะก็ พระพุทธเจ้าให้ใช้กรรมฐานนี้เป็นเครื่องปฏิบัติ โดยไม่ต้องภาวนาอะไร ถ้าอารมณ์ฟุ้งซ่านจริงๆ ถ้าเราภาวนาด้วยกันก็จะเพิ่มความฟุ้งซ่านใหญ่ หากว่าจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายฟุ้งซ่านล่ะก็โปรดใช้วิธีแบบนี้ แล้วก็ใช้แต่เพียงแค่ว่ามันเลิกฟุ้งซ่าน

หรืออีกนัยหนึ่ง ถ้าตามแนวใน **กรรมฐาน 40** พระโบราณจารย์ท่านสอนบอกว่าเวลาหายใจเข้านี้กว่า **พุท** เวลาหายใจออกนี้กว่า **โธ** สำหรับหายใจเข้า หายใจออกเป็น **อานาปานุสสติกรรมฐาน** คำภาวนาว่าพุทโธ เป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน** นี้ควบกันไปเพียงแค่สองอย่างเท่านั้น กำลังจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่จะฟังได้ถ้าเป็นกำลังจิตขั้นแค่ขณิกสมาธิ ทำไปทำไปจิตก็ส่ายไปถึง ดิ่งเข้ามารักษาอารมณ์ทรงตัวบ้าง อย่างนี้เขาเรียกว่าขณิกสมาธิ อานิสงส์ที่ฟังได้ก็เกิดบนสวรรค์ชั้นกามาวจรได้ แต่ถ้าหากว่ากำลังจิตของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมีอาการสงบอย่างต่ำที่สุด กำลังภาวนาอยู่ กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกอยู่ ได้ยินเสียงภายนอกไม่รำคาญในเสียง อย่างนี้ท่านเรียกว่าเป็นฌาน ตายแล้วเป็นพรหม แต่ว่าถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัทรักษาอารมณ์ได้อย่างนี้ตามสมควร แต่ว่าเวลาอาจจะทรงไม่มากนัก สักประเดี๋ยวหนึ่งก็ยังดี

หลังจากนั้นแล้วบรรดาท่านพุทธบริษัททำจิตให้มีกำลังสูงขึ้นไปกว่านี้ จะเป็นผลกำไรในด้านวิปัสสนาญาณ โดยพิจารณาใคร่ครวญถึงขั้น 5 คือร่างกายของตนเอง อตภาพร่างกายของเราที่ดี ของบุคคลอื่นที่ดี ของสัตว์ก็ดี หรือวัตถุทั้งหลายในโลกก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นของไม่เที่ยง มันไม่เที่ยง เพราะมันมีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น มีความเสื่อมในท่ามกลาง มีการสลายตัวไปในที่สุด ถ้าหากกิเลสของเราไม่สิ้นไปเพียงใด อาการอย่างนี้มันก็จะปรากฏแก่เราอยู่เสมอ ชื่อว่าเราก็เป็นทุกข์ ฉะนั้น เพื่อตัดอารมณ์อาการที่เป็นทุกข์อย่างนี้ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะก็พิจารณาว่าร่างกายที่เราเรียกว่าขั้น 5 นี้มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีร่างกายร่างกายไม่มีในเรา ถ้าร่างกายเป็นเราจริง ของเราจริง มันก็ต้องเที่ยงมันต้องไม่มีทุกข์ไม่มีการเสื่อม ไม่มีการสลายตัว แต่ที่มันบังคับไม่ได้ก็เพราะมันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา ในเมื่อมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราก็ไม่พึงปรารถนาในมัน แล้วก็คำว่าไม่พึงปรารถนาในมันก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะทำลายร่างกายเสีย เป็นแต่เพียงว่าเราไม่มี ความประสงค์จะต้องมีการมีร่างกายในชาติต่อไป

การที่เราไม่ต้องการจะมีร่างกายในชาติต่อไป นี้ก็หมายถึงว่าหนึ่งเราตัด **โลภะ** ความโลภ ไม่ปรากฏในจิต วิธีการตัด **โลภะ** ความโลภเราจะตัดด้วยการให้ทาน

ประการที่สองเราจะตัด โทสะ ความหลง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็แนะนำให้ปลงสังขารตามที่กล่าวมาแล้วว่าในเมื่อร่างกายมันไม่เที่ยง ทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่เที่ยงวัตถุมันไม่เที่ยง เราจะยึดถือเพื่อประโยชน์อะไร ถ้าเราจะตาย เกิดมาเป็นคนอีกเราก็ลำบากอย่างนี้ ถ้าเป็นเทวดาหรือพรหมเราก็ละทุกข์ชั่วขณะเดียวไม่ทุกข์ตลอดและก็ไม่สุขตลอดกาลตลอดสมัย แต่ว่าเราไปนิพพานนั้นเป็นของดีการที่จะไปนิพพานก็คือไม่ติดอยู่ในชั้น 5 โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็พยายามค่อยๆ ตั้งใจไว้ตามลำดับเพราะอารมณ์บุคคลที่จะถึงนิพพาน เป็นอรหันต์คราวเดียวย่อมทำยาก แต่ก็ไม่ยากนักบางทีก็ทำได้เลย เราก็มุ่งหน้าเอาพระโศดาบัน สกิทาคามีก่อน

พระโศดาบันมีกำหนดว่าหนึ่ง มีความเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สองมีศีล 5 บริสุทธี อาการอย่างนี้เป็นอาการของพระโศดาบัน กับสกิทาคามีถ้าเป็นพระโศดาบันกับสกิทาคามีละก็จำกัดกาล คือไม่ลงอบายภูมิ เป็นมนุษย์ 7 ชาติ หรือ 1 ชาติ เราก็ถึงนิพพาน สำหรับกำลังใจบรรดาท่านพุทธบริษัทจำนวนมากทรงรวบรวมกำลังใจอย่างนี้ได้มากแล้ว เทียบนี้ขอต่ออีกนิดว่าทำกิจของท่านให้ทรงอยู่ในอารมณ์ทั้ง 2 ประการ คือพิจารณาร่างกายของคนและสัตว์ ว่าร่างกายของคนและสัตว์ทั้งหมดเต็มไปด้วยความสกปรก ไม่มีความสะอาด มันสกปรก ในเมื่อมันสกปรกอย่างนี้ แล้วก็ไม่ความไม่เที่ยงเป็นทุกข์ ในเมื่อร่างกายสกปรก ถ้าเราไม่พอใจในร่างกายของเราที่ดี พอใจร่างกายผู้อื่นที่ดี เป็นปัจจัยให้เราเกิด ไม่เป็นความสุขที่แท้จริง เราไม่ต้องการ โดยใช้ อสุภกรรมฐาน กับ กายคตานุสสติกรรมฐาน กับ วิปัสสนาญาณ เห็นว่าร่างกายสกปรก นี้เป็น กายคตานุสสติ กับ อสุภกรรมฐาน ใช้วิปัสสนาญาณ ดูว่าสิ่งทั้งหลายร่างกายนี้มันเป็นทุกข์ ทุกข์เพราะอะไร ทุกข์เพราะความอยากคือตัณหา เราจะตัดความอยากได้ ก็เพราะหนึ่ง ศีลบริสุทธี สองสมาธิ ตั้งมั่น สามปัญญา เข้าใจตามความเป็นจริง

ถ้าต่อไปนี่ก็ตัดความโกระความพยายาทำให้ขาดไปด้วยอำนาจ พรหมวิหาร 4 กับวิปัสสนาญาณ คือเราจะมิจิดรักคนอื่นและสัตว์อื่นเสมอในตัวเรา ไม่ปรารถนาจะทำร้ายร่างกายหรือทำลายชีวิตเขา เราจะไม่มีความสงสารเกื้อกูลให้เขามีความสุข เราจะไม่มีอารมณ์อิจฉาริษยาในเขา เราจะมีอุเบกขาวางเฉยในชั้น 5 เป็น สังขารรูปกขาญาณ ว่าชั้น 5 มันจะแก่ก็ดี ชั้น 5 มันจะป่วยก็ดี ชั้น 5 มันจะพังก็ดีเป็นภาระของมัน มันจะเป็นอย่างไรก็ช่าง ชาตินี้ชาติเดียวเป็นชาติสุดท้ายที่เราจะพึงมีต่อไป ต่อไปขึ้นชื่อว่าชั้น 5 อย่างนี้ที่เต็มไปด้วยความทุกข์ จะไม่มีสำหรับเรา

นี่ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายพยายามที่ทำได้เท่านี้ พุศกันแต่ต้นยันปลาย ก็เพื่อว่ากำลังใจของบรรดาพุทธบริษัททั้งหลายจะทรงได้อันดับไหน ก็ทำได้ตามนั้น มันก็ดีทุกอย่าง อย่างต้นยังไม่ได้อะไรเลย กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกใช้คำภาวนาว่า พุทโธ อย่างนี้จึงอย่าลืมนว่าเป็นเทวดาได้ เป็นพรหมได้ ถ้ารักษากำลังใจคือให้ทรง เราเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มีศีล บริสุทธีจิดรักพระนิพพานเป็นอารมณ์ ก็เป็นพระโศดาบันกับสกิทาคามี ถ้าคลายความกำหนัดยินดีในระหว่างเพศได้ ทำกำลังใจให้ตกไป ไม่มีความกำหนัดยินดีด้วย อสุภกรรมฐาน กับ กายคตานุสสติ กับใช้ชั้น 5 ใช้การพิจารณาวิปัสสนาญาณ อย่างนี้เป็นพระอนาคามีสำหรับเรื่องราวของ

พระอนาคามีนี้อาตมาจะขอพูดโดยละเอียดในวันหน้า ต่อแต่นี้ไปของบรรดาท่านพุทธบริษัท
ทั้งหลายตั้งกายให้ตรงดำรงจิตให้มั่น กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก ใช้คำภาวนาและพิจารณาตาม
อภัยสัจจะ จนกว่าจะได้ยินเสียงสัญญาณบอกหมดเวลา

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 78

การเจริญพระกรรมฐานนี้ ความมุ่งหมายจริงๆ คือต้องการอรหัตผล แล้วคำว่าอรหัตผลก็หมายถึงว่าผลที่จะพึงได้ จากการไกลจากกิเลส แต่ทว่าก่อนที่จะไกลจากกิเลส ต้องวิ่งเข้าไปใกล้กิเลสก่อนนะ นี่เป็นเรื่องจริงๆ นะ ที่ว่าต้องเข้าไปใกล้กับกิเลส นี่เป็นหลักการของพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าทรงสอนให้คนปลดจากความทุกข์ แต่ก็ต้องวิ่งเข้าไปดูตัวทุกข์เสียก่อนว่าทุกข์มันอยู่ที่ไหน เมื่อรู้จุดของความทุกข์มันอยู่ที่ไหน เราก็หาเหตุของความทุกข์ เมื่อพบเหตุของความทุกข์ก็ฆ่าเหตุของความทุกข์ เมื่อเหตุมันดับ ทุกข์มันก็ดับ ไข้ใหม่ นี่เป็นหลักการในพระพุทธศาสนา ไม่ใช่ฆ่าพอเห็นทุกข์แล้วเราก็วิ่งหนีทุกข์ ไข้ทุกข์มันก็ตามอยู่นั่นแล้วก็วิ่งอยู่นั่น ดีไม่ดีก็หกล้ม ทุกข์ก็ดลอลูกไม่ขึ้น ไข้ใหม่ล่ะ

นี่การปฏิบัติในธรรมปฏิบัติที่พระพุทธศาสนาทรงสอน พระพุทธเจ้าทรงสอนก็มีความประสงค์อย่างนั้น สำหรับการปฏิบัติก็ต้องถือเป็นขั้น อันดับแรกที่ท่านเรียกว่า **ปุถุชน** คำว่า **ปุถุชน** นี้แปลว่าคนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลส ที่นี้มีมีไหมมีไหม คนที่มีกิเลสหนา มีไหม ถ้าคนมีกิเลสหนาจริงๆ ไม่ตั้งใจมาเพื่อการรับฟังคำแนะนำ หรือว่าถ้ายังเจริญกรรมฐานไม่ต้องพูดกันเลย เป็นแต่เพียงชวนแกลไปวัดแกลไม่อยากจะไป จ้างยังไม่ไป นี่กิเลสหนานะ ไข้นี้เป็นเครื่องวัดระดับจิต ที่พูดอย่างนี้ก็ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทพึงอย่าคิดว่าเป็นการพูดเอาใจกัน เรื่องพูดธรรมะนี้เอาใจกันไม่ได้ ถ้าคุยกันธรรมได้ แต่พูดธรรมะก็ขอพูดตรงไปตรงมาถ้าขึ้นเอาใจกัน ก็เป็นหลอกกัน

สำหรับ **ปุถุชน** ที่เรียกว่า **ปุถุชน** คนหนาแน่นไปด้วยกิเลส เราจะเห็นว่าขึ้นชื่อว่าความดีบุคคลประเภทนี้ไม่พึงปรารถนาเขาไม่เอาด้วยกับความดีทุกอย่าง ท่านบอกให้ท่านดี เขาก็เลยบอกว่าการให้ท่านจะมีประโยชน์อะไร เราหากิน ไข้ทรัพย์สินที่เราจะหามาได้มันเต็มไปด้วยความเหน้อยยาก ทำไมจะต้องไปให้คนอื่น อยากจะกิน อยากจะใช้ก็เชิญหาเอาเอง ถ้าหากว่าอารมณ์อย่างนี้มันเกิดขึ้นก็หมายถึงว่าแสดงว่าคนนั้นหนาแน่นไปด้วยกิเลสจริงๆ อย่างตัวอย่างที่เคยกล่าวมาแล้วอย่าง **ท่านอานันทเศรษฐี อานันทเศรษฐี** ที่คนหนาแน่นไปด้วยกิเลสจริง แต่ทว่าไม่สร้างกิเลสใหม่ การที่ไม่ให้ทาน ไม่รักษาศีล ไม่เจริญภาวนา แต่ก็ไปละเมียดศีล 5 ประการมีปาณาติบาต เป็นต้น อย่างนี้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้หนาแน่นไปด้วยกิเลสด้วย แล้วก็สร้างกิเลสใหม่ให้มันหนาแน่นเข้าไปอีกด้วย ถ้าทำอย่างนี้ก็จะแสดงว่าก่อนจะมา ก็มาจากอบายภูมิ เวลากลับลงอบายภูมิตามเดิม แต่ว่าประเภทนี้จะมีที่ไหนบ้างนี่ เราก็ไม่จำเป็นจะต้องไปพิสูจน์

ในด้านการพิสูจน์ จะเห็นว่าความชั่วไม่มี ความดีไม่ปรากฏอย่างท่าน **อานันทเศรษฐี** สมัยนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระชนม์อยู่ แต่ว่าทั้งๆ ที่องค์สมเด็จพระบรมครูเคยเสด็จผ่านหน้าบ้านแกลเสมอๆ เวลาเช้า เวลาบิณฑบาตท่าน **อานันทเศรษฐี** ก็ไม่เคยให้ แม้แต่ยกมือไหว้ด้วยความเคารพ แม้แต่ข้าวเม็ดเดียว ไข้ไข้ไข้ไม่ไหว้จะเอาข้าวเม็ดเดียว มันจะได้ที่ไหน ไข้ใหม่ เป็นอันว่าท่านไม่ต้องการให้ แต่วันหลังตายจากความเป็นคน ท่านอย่าลืมนะว่าความชั่วไม่มี ความดี

ไม่ปรากฏนะ ความชั่วเรื่องศีลนี้ท่านไม่ละเมิด แต่ความดีไม่ปรากฏ ก็หมายความว่าท่านไม่ทำความดีต่อ แต่คิดว่าศีล 5 ไม่ละเมิดก็เป็นคนมีศีล ไม่ใช่อย่างนั้น ศีล 5 ไม่ละเมิด แต่ก็ไม่ใช่เป็นคนรักษาศีลอย่างลืมหูลืมตาพุทธบัญญัติมีว่า ใน พระโอวาทปาฏิโมกข์ว่า สัพพปาปัสสะ อกรรมัง นี่เป็นแนวการสอนพระพุทธเจ้าบอกว่าพวกเขาทั้งหลายเวลาไปในทิศต่างๆ เวลาที่ประกาศพระศาสนา จนถึงหลักใหญ่ 3 ประการ เป็นการแนะนำบรรดาพุทธศาสนิกชน คือ

หนึ่ง สัพพปาปัสสะ อกรรมัง เธอจงแนะนำให้ชาวบ้านทั้งหมด จงอย่าทำความชั่วทุกอย่าง

สอง กุสลัสสูปสัมปทา จงแนะนำให้ทำความดี

สาม สจิตตปริโยปนัง จงแนะนำให้รักษาอารมณ์ให้แจ่มใส

เอตัง พุทธศาสนัง พระพุทธเจ้าทุกองค์สอนอย่างนี้เหมือนกันหมดนี่เป็นหลักการในพุทธศาสนาหรือจะเรียกว่ากันว่าเป็นธรรมเนียมของพระศาสนาก็ได้ นี่ส่วนการสอนปลีกย่อยต่างๆ ก็ต้องมีหลัก 3 ประการนี้เป็นเครื่องยึด

สำหรับท่าน อานันทเศรษฐี ความชั่วไม่มี ท่านไม่เคยให้ แต่ว่ามันก็เป็นทรัพย์ของท่าน ท่านก็ไม่โกงใคร ศีลไม่เคยรักษา แต่ว่าไม่เคยละเมิด แต่ไม่เคยพรในศีล สำหรับภวานานันท์ท่านภวานาเหมือนกัน แต่ว่าภวานาแบบชาวบ้านที่หนาแน่นไปด้วยกิเลส คำว่าภวานาคือใคร่ครวญในจิต คิดว่าทรัพย์สินที่ได้มาทั้งหมดนี้ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยายของเราจะมา ชาวบ้านไม่ได้ช่วยหา ฉะนั้นเมื่อเขาไม่มีกิน เราก็ไม่ให้ไม่ใช่หน้าที่ของเรา ผลที่ท่านได้ก็คือตายจากคน เกิดเป็นคน สมัยท่านเป็นเศรษฐีหน้าตาท่านคงจะดีกว่าอาดมาสักหน่อย อย่างหัวก็ไม่ล้านเหมือนอาดมา ใช่ไหม

นี่เมื่อตอนที่ท่านเป็นเศรษฐี การที่ท่านจะมาถึงความเป็นเศรษฐีได้ ต้องวัดเขตว่ามาจากไหน ทำไมจึงเป็นมหาเศรษฐี คุณธรรมที่ท่านทำให้เป็นมหาเศรษฐีก็คือ

หนึ่งการให้ ท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถวายสังฆทาน เป็นปัจจัยให้เป็นมหาเศรษฐี

ประการที่สอง การจะเกิดมาเป็นคนได้ก็อาศัย ศีล 5 หรือว่า กรรมบถ 10

ประการที่สาม จะมีปัญญาได้ก็อาศัยเพราะการอบรมธรรม มากหรือน้อยที่สุดแล้วแต่บุคคลนั้น ถ้าอบรมในธรรมในด้านความดีมากปัญญาก็ดีมาก อบรมธรรมคติน้อยปัญญาก็คติน้อย

เป็นอันว่า ท่านอานันทเศรษฐี ก่อนจะมาเกิดเป็นคน ผลความดีของท่านก็คือเคยถวายทานในพระพุทธศาสนา ที่จะมาเป็นคนได้ ที่มีทรัพย์สินเป็นมหาเศรษฐีเพราะ ท่าน เกิดเป็นคนได้เพราะ ศีล หรือ กรรมบถ 10 มีปัญญาอยู่บ้าง ก็เพราะอาศัยการอบรมธรรม แต่ในเมื่อท่านเกิดมาเป็นคน ท่านทิ้งหลักความดีทั้งหลายเหล่านี้หมด ทั้งทานงด ศีลถึงด การอบรมธรรมถึงด ก็กลายเป็นคนกินบุญเก่าหมายความว่าบุญเก่าให้ผลว่าเป็นมหาเศรษฐี ท่านทิ้งหลักการนั้น

เมื่อตายไปแล้วจากความเป็นคน ก็ไปเกิดเป็นคน เพราะไม่สร้างกรรมชั่วที่นี้รูปร่างมันเปลี่ยนใหม่สวยกว่าเก่า ท่านบอกว่ามีรูปร่างเหมือนปีศาจคลุกฝุ่น สบายไปเลย ปีศาจนะมันก็แยอยู่แล้วนะ คลุกฝุ่นเสียดีกด้วย นี่ตามบาลีท่านกล่าวอย่างนี้จริงๆ รูปร่างเหมือนปีศาจคลุกฝุ่น เวลาเข้าไปสู่ครรภ์ของมารดา ที่แรกยังอยู่ในท้องไปเกิดเป็นลูกคนของท่าน ถ้าวันไหนแม่ไปหาท่านไป

ขอทานกับพวก บรรดาพวกทั้งหมดพากันบอดหมด เพราะผลที่ท่านไม่ให้ทาน ต่อมาหัวหน้าขอทาน สมัยนั้นคงจะเป็นสมาคมขอทาน หรือว่าพรรคขอทาน ไม่พักนะเที่ยวเดินหา นี่ไม่พักนะ นี่เป็นคณะ ขอทาน หัวหน้าขอทานก็แบ่งคนเป็นสองส่วน ส่วนไหนที่แม่ของเด็กคนนั้นที่ติดอยู่ในท้องไปด้วย พวกนั้นไม่ได้กิน ผลที่สุดก็แบ่งการปลีกย่อยไปที่ละน้อยๆ จนเป็นบุคคล เป็นอันว่าแม่เด็กคนนั้นไป ขอที่ไหน ก็ไม่ได้กินเลย เขาก็ขอให้พัก คนอื่นหามาให้เลี้ยง หัวหน้าขอทานเขาบอกว่าเวลานี้คน กาลกิณีเพิ่งเกิดขึ้นในคณะของเราเสียแล้ว คือเจ้าเด็กคนนั้น พอเด็กคนนี้ได้ขึ้นมา วันไหนแม่ไป ขอทานถ้าเอาลูกไปด้วย วันนั้นไม่ได้กิน

แล้วจนกระทั่งพอโตขึ้นมา แม่ก็ส่งกลับ กลับไปไหน ก็เอากระเบื้องแตกๆ ใส่มือ บอก แม่เลี้ยงเจ้าไม่ได้ เจ้าจึงไปตามทางของเจ้า ก็เป็นอันว่าแก่ก็ถือกระเบื้อง กระเซอะกระเซิงไป สำหรับการที่ตายจากคนแล้วก็เกิดเป็นคน ก็เหมือนกับนอนหลับตื่นขึ้น ย่อมจำเรื่องราวก่อนหลับได้นะ นี่ ท่านก็มีความรู้สึกที่เราเคยเป็นมหาเศรษฐี มีนามว่า **อานันทเศรษฐี** บ้านของเราอยู่ที่นั่น เรามี ทรัพย์สิน ก็เดินตรงไปบ้าน

พอตรงไปบ้านในตอนเช้า เป็นเวลาเดียวกับที่พระพุทธเจ้ากับ **พระอานนท์** เดินไป บิณฑบาตถึงหน้าบ้านพอดี พอท่านจะเข้าบ้าน ไอ้เด็กคนเฝ้าประตูเขาก็ไม่ยอมให้เข้า แหม รูปร่าง มันสวยจัดเหมือนปีศาจคลุกฝุ่นนะ ใครรู้จักปีศาจบ้างนะเขาไม่ให้เข้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าทรงเห็นเข้าก็ทรงเยี่ยมพระโอรสตามธรรมดาพระพุทธเจ้านี้ไม้อึด ถ้าอึดมีเหตุ **พระอานนท์** ก็ทูล ถามองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ ถามว่าพระองค์ทรงเยี่ยมโอรสเรื่องอะไร พระพุทธเจ้าถาม **อานนท์** เห็น **อานันทเศรษฐี** ไหม แต่ความจริง **พระอานนท์** ท่านรู้จัก **อานันทเศรษฐี** นี้ ท่านมองไป มองมาบอกไม่เห็น เพราะทราบข่าวว่า **อานันทเศรษฐี** ตายไป 3-4 ปีแล้ว พระพุทธเจ้าก็ชี้ให้ดูว่าเด็ก คนนั้นนั่นแหละ **อานันทเศรษฐี**

แล้วพระพุทธเจ้าก็บอกให้ **พระอานนท์** บอกให้นายประตุนี่เขาเรียกมหาเศรษฐีใหม่ คือลูก เป็นเศรษฐีแทนลงมา ท่านก็บอกว่าท่านมหาเศรษฐี เด็กคนนี้เป็นพ่อของท่าน แล้วใครเขาจะเชื่อ ปัท โธ่ พ่อตายไปสามสี่ปี ไอ้เด็กกระยำคนนี้เป็นพ่อมันก็ยุ่งนะ มันก็เลย เมื่อลูกเขาไม่เชื่อพระพุทธเจ้าก็ ทรงยืนยันว่าเด็กคนนี้เป็น **อานันทเศรษฐี** พ่อของเธอเอง ท่านก็ตรัสว่า **อานันทเศรษฐี** ท่านจำได้ไหม ว่าไอ้ทรัพย์สินต่างๆ ที่เคยฝังไว้เป็นเงินเป็นทองก็ดี แต่ว่าลูกชายท่านยังไม่รู้มีไหม แก่ก็บอกว่ามี บอกว่าถ้ามีจงไปชี้ที่ให้เขาขุด เขาไปชี้ที่ว่างตรงนี้ เงินมี พ่อฝังเงินไว้ขุดไปก็พบเงิน ตรงนี้พ่อฝังทอง ไว้ ขุดไปก็พบทอง เป็นอันว่าพ่อชี้จุดไหนได้จุดนั้นลูกชายก็เชื่อ เชื่อก็เอาไปเลี้ยง นั่นดีพระพุทธเจ้า นะ

นี่เป็นอันว่าผลของคนที่เป็น **ปुरुชน** นะ มันเป็นแบบนี้ แต่นั่นก็ยังคืออยู่ที่ความชั่วไม่มีแต่ ความดีไม่ปรากฏถ้าบังเอิญความดีไม่ปรากฏ แล้วก็ทำความชั่วมากขึ้น ผลที่จะพึงได้รับก็ไป อบายภูมิ นี่เป็นชั้นหนึ่งที่เราเรียกกันว่า **ปुरुชน** คนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลสจริงๆ

ตอนนี้มีคนอีกพวกหนึ่ง คนกึ่งดีกึ่งชั่ว ความชั่วก็มี ความดีก็ปรากฏ อย่างพวกเราๆ คนธรรมดาคือคนธรรมดาเรานี้เกิดมามันจะดีเสียทุกอย่าง มันไม่มีละไมว่าใครทั้งหมด แต่ว่าที่นี้อาจจะมีก็ได้ สำหรับเอาตัวเองยอมรับว่าตอนต้นก็ไม่ดีถ้าดีหัวก็ไม่ล้านนะ ไอ้ที่หัวล้านนี้ความจริงเมื่อหนุ่มๆ ผมดก มันคิดมาก เกเรมาก **พระยายม** ก็เลยส่งผีมาถอนผมนะ แล้วทุกคนก็เหมือนกัน แล้วทุกคนก็จะ ไอ้นี้เรียกว่าเป็นเรื่องของคนทุกคน ถ้ามีความชั่วก็มี ความดีก็ปรากฏ ถือว่าเป็น **ปุถุชน** เหมือนกัน คือ **ปุถุชน** ประเภทนี้ก็ต้องวัดกัน ว่าคนประเภทมีคมาหรือว่าสว่างมากบาง พวกสว่างมาแล้วก็มีดีไป บางพวกมีคมาแล้วก็มีดีไป บางพวกมีคมาสว่างไปบาง พวกสว่างมาแล้วก็สว่างไป

เพราะอะไรจึงเป็นอย่างนั้น ก็เพราะว่าคนที่เกิดมาในโลกนี้ รับผลสองประการ คือผลของกรรมดี แล้วก็ผลของกรรมชั่ว ขณะใดที่ผลกรรมชั่วให้ผลขณะนั้นจิตเราก็เป็นมิจฉาทิฐิไปชั่วคราว มีความเห็นผิดคิดว่าความชั่วมันเป็นความดี แต่ขณะใดที่ผลกุศลเดิมของเราปรากฏกับจิต มันก็รู้สึก ไอ้ความชั่วเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ เราควรทำแต่ความดี คนประเภทนี้พระพุทธเจ้าเรียกว่า **อนิยตบุคคล** เวลาตายเอาคติที่แน่นอนไม่ได้ แล้วจะบอกเขาว่าคนประเภทนี้ตายแล้วลงนรกมันก็ไม่แน่ จะเห็นว่าเขาทำบุญอยู่บ้าง ตายแล้วไปสวรรค์มันก็ไม่แน่ ไม่แน่ตรงไหนไม่แน่ตรงที่ใจเวลาใกล้จะตายพระพุทธเจ้าตรัสว่า **จิตเต สังกิณฺฐุ ทุคฺติ ปาณฺฑิถฺงขา** เวลาเราใกล้จะตายถ้าจิตเศร้าหมอง จิตนึกน้อมในสิ่งที่เป็นอกุศล อย่างใดอย่างหนึ่งถึงแม้ว่าความดีจะมีอยู่บ้าง มันก็พาลลงนรกก่อน ถ้า **จิตเต ปาริสุทธเต สุกฺติ ปาณฺฑิถฺงขา** ถึงแม้ความชั่วเราจะมีมาก แต่ว่าเวลาที่ใกล้จะตายจิตเราจับเอากรรมที่เป็นกุศลอย่างใดอย่างหนึ่งเข้ามาเป็นเครื่องประทับใจ คือเวลาก่อนจะตายนะ อย่างนี้ก็ไปสู่สุคติก่อน มีสวรรค์เป็นต้น

นี่ตัวอย่างก็เช่น **สุปติภูจฺจิตเทพบุตร** ท่านทำความชั่วมาตั้งแต่เด็กยันแก่ สิบ 5 ไม่เคยรักษา แม้แต่สิกขาบท เทศน์ไม่เคยฟัง ทานไม่เคยให้ บาตรไม่เคยใส่ การสงเคราะห์ไม่เคยมี แต่ทว่าเวลาป่วยหนักจิตใจของท่านน้อมถึงองค์สมเด็จพระชินศรีคือพระพุทธเจ้า ไอ้ทุกขเวทนามันครอบงำหนัก ก็คิดว่าบุตร ภรรยา ข้าทาสหญิงชายทรัพย์สมบัติทั้งหมด ไม่สามารถจะบรรเทาเวทนาเราได้ เขาลือกันว่าพระพุทธเจ้าใจดี นี่คนจะตายนะ พระมีคุณตรงนี้ แต่ไม่ใช่แต่ไม่ใช่พวกเรา คือพวกเราจิตใจไม่อย่างนั้น เทียบให้ฟัง เขาลือกันว่าพระพุทธเจ้าใจดี สงเคราะห์คนไม่เลือก ตอนนั้นก็คิดว่าขอบารมีขององค์สมเด็จพระชินศรีช่วยบรรเทาทุกขเวทนา ไอ้ฉันไม่ใช่แก่กว่านาเพื่อจะตายนะ แก่นึกถึงพระพุทธเจ้าให้ช่วย แต่ไม่ให้แก่ตาย ไม่ให้แก่เจ็บอีกร่างกายมันทนไม่ไหว อาศัยที่จิตกำลังนึกถึงพระพุทธเจ้าอยู่ แก่ก็ตาย ตายแล้วไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก อาศัยที่เป็นมนุษย์เป็นคนมีความประมาท เป็นเทวดาก็เป็นเทวดาประมาท เวลาเป็นเทวดาก็ไม่สั่งสมความดีต่อ

ต่อมาเมื่อใกล้จะหมดบุญ ขอเล่าถัดๆ พระพุทธเจ้าไปเทศน์โปรดพระพุทธรามดา ท่านจะต้องตายภายใน 7 วัน เครื่องทิพย์เศร้าหมอง วิมานก็เศร้าหมองเหนือไหลจากรักเร่ **อากาศจารีเทพบุตร** ก็เดือนว่านี่แก่จะตายภายใน 7 วันทำไมไม่ต่อความดี สร้างความดีต่อ เพราะเวลานี้พระพุทธเจ้ามาเทศน์โปรด แก่ลืมตัวพอมองดูตัวตกใจว่าเอ๊ะ นี่เราจะตายแน่ นี่เทวดามีใจเป็นทิพย์

ถ้าตายแล้ว ไปไหนก็รู้ก็รู้ว่าไอ้กรรมจากนี้เราตายไปแล้วจะไปไหน ก็รู้ว่าเพราะ โทษปาณาติบาตที่เป็นอาฉิมกรรม จะบันดาลให้เราลงอเวจีมหานรก สิ้นเวลาหนึ่งกัป ออกจาก อเวจีมหานรก ผ่านนรกบริวารอีกสี่ขุม ออกจากนรกบริวารสี่ขุม มาลง ยมโลเกียนรก อีกสี่ขุม ออกจาก ยมโลเกียนรก อีกสี่ขุม มาเป็นเปรตสี่ขุมสองระดับ จากเปรตมาเป็นอสุรกาย จากอสุรกายมาเป็นสัตว์เล็ก เคยเป็นชาวประมง ก็มาเป็นปลาให้เขาฆ่าอยู่นาน จนกว่าจะมาเป็นสัตว์ใหญ่ แล้วต่อมาก็เป็นแร้งห้ำร่อยชาติ เป็นกาห้ำร่อยชาติ เป็นสุนัขห้ำร่อยชาติ พ้นจากนั้นมาเป็นคนบ้าห้ำร่อยชาติ เป็นคนหูหนวกห้ำร่อยชาติ เป็นคนตาบอดห้ำร่อยชาติ แล้วก็จะต้องเป็นคนง่อยอีกห้ำร่อยชาติเพราะเศษกรรม ของปาณาติบาตทำไรตินะ ทำชาติเดียว ล้อเสียนาน

พอท่านรู้กรรมของท่าน เหงื่อแตกพลั๊ก ทำท่าจะตายเอาสิ บอกว่าท่าน **อากาศจारी** บอกเพื่อนช่วยด้วยหะจะฉันทายคราวนี้พึ่งแน่ เพราะอารมณ์เป็นทิพย์ท่านก็เลยบอก ท่าน **อากาศจानी** บอกว่าเราเป็นเทวดาเหมือนกัน ช่วยไม่ได้ คนที่ช่วยได้ เห็นจะเป็น **พระอินทร์** ก็พากันไปหา **พระอินทร์ พระอินทร์** ก็บอก ไอ้ฉันเป็นนายแก แต่แค่เทวดาเหมือนกัน ท่านที่จะช่วยได้ก็เห็นจะเป็นพระพุทเจ้า นี่อาศัยเวลาก่อนท่านจะตายนิดหนึ่ง ท่านเจริญพุทธานุสสติกรรมฐาน อีตอนนั้นท่านไม่รู้กรรมฐานกรรมฐานอะไร กรรมฐานก็ไม่รู้ กรรมฐานก็ไม่รู้ นึกแต่เพียงว่าพระพุทเจ้าใจดี สงเคราะห์คนไม่เอก นึกถึงพระพุทเจ้า เขาเรียก **พุทธานุสสติกรรมฐาน** ฉะนั้นเวลาที่ท่านมีกรรมหนัก ท่านนี้ต้องพบพระพุทเจ้าเป็นวาระที่สองเพราะพวกนี้ไม่พลาดพระพุทเจ้า

อย่างที่พวกเราภาวนา พุทโธ ธัมโม สังโฆ ให้อำนาจอยู่เสมอนี้ ไปทุกชาติไม่พลาดพระพุทศาสนา นี่ไปพบพระพุทเจ้าแล้ว พระพุทเจ้าทรงทราบว่าถ้าเราเทศน์อภิธรรม เวลานี้จะท่านเทศน์อภิธรรม ผลจะไม่มีแก่เทวดาองค์นี้ ถ้าหากว่าเราเทศน์ **อุณหิสสวิชัยสูตร** จะเป็นที่ถูกใจเมื่อเทศน์จบเธอจะได้เป็นพระโสดาบันบาปกรรมทั้งหมดที่ทำมาแล้วจะไม่มีโอกาสให้ผล แล้วเป็นเทวดาต่อไป ท่านจึงเทศน์ **อุณหิสสวิชัยสูตร** จบท่าน **สุปติภูสิตเทพบุตร** ก็เป็นพระโสดาบันเป็นอันว่าเป็นเทวดาต่อไป บาปทั้งหลายที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดไม่มีโอกาสให้ผล

นี่อย่างนี้เรียก **นิตยบุคคล**

นี่เราก็มานั่งมองคนอีกชั้นหนึ่งที่เขาเรียกกันว่า **กัลยาณชน** หรือว่า **สาธุชน** **สาธุชน** แปลว่าคนดี คือว่าคนประเภทนี้พอใจในการให้ทาน พอใจในการรักษาศีลแต่ไอ้เรื่องสมถภาวนา อย่าเพิ่งไปชวนกันนะ ราคายุกะไอ้หลับตาเข้าไปเห็นอะไรลึ้มต่ายังเห็นไม่ทั่วเลย ไปนั่งบ้าง บอๆ หลับตาเข้าไปไม่เห็นด้วย ไม่เอา แต่ว่าชอบในทานและศีล อย่างนี้เขาเรียก **สาธุชน** คนดี คนประเภทนี้ถ้าทรงฌานอยู่ที่ทรงศีลอยู่ผลที่ฟังจะได้ **สีเลน** **สุคติขันธ์** ตายแล้วไปเกิดบนสวรรค์ **สีเลน** **โภคสัมปทา** ลงมากเกิดเป็นมนุษย์บริบูรณ์ไปด้วยสมบัติ **สีเลน** **นิพพุติ** **ขันธ์** ศีลเป็นปัจจัย ให้ก้าวเข้าไปใกล้พระนิพพาน นี่เป็นสาธุชน ไซ้ใหม่ อย่างนี้เขาเรียกคนดีแล้ว

ทีนี้ก็มา กัลยาณชน พวก กัลยาณชน นี้พอใจทั้งการให้ทาน พอใจทั้งการรักษาศีล พอใจถึง การเจริญภาวนา แต่ทว่ายังไม่ได้พระโศดาบัน ที่ท่านเรียกว่าผู้ปฏิบัติเพื่อโศดาปัตติมรรค มีกำลัง ฌานเป็นสมาธิเล็กบ้าง สมาธิกลางบ้าง สมาธิใหญ่บ้าง เอ๊ะ มันเป็นอย่างไร สมาธิเล็กก็หมายความว่า ทำไปภาวนาไป เดี่ยวมันก็ภาวนาว่า พุทโธ ธัมโม สังโฆ เดี่ยวเข้าบ้านโน้น เดี่ยวก็เข้าบ้านนี้ ดีไม่ดีก็ ไปร้านก๋วยเตี๋ยวบ้าง ไปไนต์คลับบ้าง ก็นึกสงเวช ดีไม่ดีอย่าง คุณชัยณรงค์ ก็มันเมื่อยๆ ไปอาบ อบ นวด ดึกว่าวะ อะไรพวกนี้วะ เข้าใจ ใจก็นึกพล่านไป คือเปลอนะ แต่ประเดี๋ยวหนึ่งอ้าว แล้วกัน นี่เข้า ภาวนาดันเสือกไปไหนหว่าอ้าว กลับมาภาวนาพุทโธ ใหม่ พุทโธ ธัมโม สังโฆ คำภาวนาไม่จำกัด อะไรก็ได้วะ คือกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกเฉยๆ สัมมา อรหัง อะไรก็ได้ไม่ผิด ไม่ผิดทั้งหมด ถ้าคำ ภาวนานี้ไปเอง ไปพบใครเขาภาวนาไม่เหมือนเรา ก็อย่าไปว่าเขาผิดนะ แต่เป็นคำภาวนาและ พิจารณา ด้านกุศลให้เหมือนกันหมด แต่ว่าทำอย่างนี้ อารมณ์จิตได้แก่ฌานสมาบัติ เป็นฌานโลกีย์ ถือว่าได้สมาธิเล็กน้อย เหมือนอย่างว่าเมื่อก็ เข้าบ้านโน้น ออกบ้านนี้ ภาวนาบ้าง อะไรบ้าง ใจเข้า บ้านนะไม่เท่าไรหรอก อดทนไปไนท์คลับ เข้าอาบ อบ นวด นะชินะ แต่ก็ยังดีดีไม่ดี ดันฝ่าไปบ้าน เจ้าหนี้ ถอยหลัง ขยายนี่อยู่ที่นี้เองวะ แหม ดีไม่ดี จะทวงสตงค์เขาเข้า จำได้นะ ยืมสตงค์ไว้สามหมื่น ยังไม่ใช้อะ ผลัดเขาไว้สามวัน นี่มีนเลยมา 10 วันแล้ว เอ๊ะ แกจะมาทวงเมื่อไรหว่า ดีไม่ดี ครั้งนี้หลบ หน้าไปก่อน เฮอะ

ใจโง่มัน เป็นอย่างนี้เขาเรียกว่าสมาธิเล็ก เป็นขณิกสมาธิ ขณิกสมาธินี้เกิดเป็นเทวดาชั้น ดาวดึงส์ได้สบาย ทีนี้สมาธิกลางก็ได้แก่อุปรจธรรมสมาธิ มีธรรมปีติมีความพอใจ มีความอิมในธรรม ก็ อย่างนี้ตัวอย่างง่ายๆ เห็นที่มานั่งอยู่ที่นี่ ที่มานั่งที่นี้มากัน มีใครจับมาหรือเปล่า ได้ค่าจ้างอะไรบ้างสิ ป้าไม่มี ค่าจ้างเป็นวัตถุจ้างให้มานั่งฟังธรรม จ้างมานั่งเจริญกรรมฐานไม่มี แต่นี่มาด้วยจิตที่ออกไป ด้วยธรรมจริง ใจนี้ไม่ใช่ขยงกันนะ แต่เป็นความจริง ทีนี้กลับมาตอนเย็น สวนกับญาติโยมหลาย คน ประเภทจ้องที พอจ้องแล้วก็ออกไปรับประทานอาหาร อย่างนี้ปลื้มใจ เออ พุดกับคนในรถ ด้วยกัน อย่างนี้เราหายากจริงๆ อย่างนี้เขาเรียก **อจลศรัทธา** ถ้าประเภทศรัทธาเป็น **อจลศรัทธา** คือมีความไม่หวั่นไหวในด้านการบำเพ็ญกุศล อารมณ์อย่างนี้เขาเรียกว่าเป็นอารมณ์ฌาน

ฌานนะมันเป็นการจิตที่คิดว่าเราจะทำบุญอย่างไรอย่างหนึ่ง คือจิตมันทรงตัว เขาเรียก ฌานนะ ไม่ใช่ไปนั่งหลับตาปี จำศีลกินวาตา พอชาวบ้านผล่อว่าฆ่าสัตว์กินเนื้อ อ้าวชาวบ้านมาทำ เป็นคนไม่กินข้าว บ้า ใจแบบนี้ลงนรก ใจคำว่าฌานไม่ใช่มานั่งหลับตา นี่เรามาฝึกกันที่จริงๆ ให้ อารมณ์มันทรงตัว หนึ่งเราอยากจะสงเคราะห์ชาวบ้านให้เป็นสุข เราอยากจะรักษาศีลให้มันบริสุทธิ์ เราอยากจะทรงสมาธิให้มันมีการทรงตัว มันจะทรงได้แค่ไหนก็ตาม แต่จิตมันอยากอยู่แบบนี้ อยากจะสงเคราะห์ชาวบ้านเป็นสุข เป็น **จาคานุสสติกรรมฐาน** เป็นฌานตัวนั้นอยากจะรักษาศีลให้ บริสุทธิ์ มันเป็น **ศีลानุสสติกรรมฐาน** จิตมันนี่ก็อยู่มันเป็นฌานนะ หรือแหม เราอยากจะทรงสมาธิ ให้มันสูงขึ้น ดีไม่ดีเห็นเทวดา เห็นผี เห็นพระพุทธรเจ้า เห็นนรก เห็นสวรรค์ นี่ก็เป็นกำลังฌานคือจิต

สนใจในด้านความดี แล้วดีไม่ดี แหม อยากจะเป็นพระอรหันต์ ถ้าเป็นพระอรหันต์ได้เมื่อไร กุจะ
เหาะให้เห็ด

นี่แบบอาตมาเมื่อบวชใหม่ๆ คิดว่าพระอรหันต์เหาะได้ทุกองค์ มันไม่รู้เรื่องนี้ว่ากุเป็นพระ
อรหันต์เมื่อไร จะดำเนินให้โผล่พลุบที่โน้นนะ แหม โผล่ดีไม่ดีดันไปโผล่ในส้วม (หัวเราะ) นี่เรา
โผล่มาให้เห็นก็บนส้วมนะ เลยเจ้งไปเลย นี่ความรู้สึกมันเป็นอย่างนี้ แต่ว่าไอ้ความรู้สึกอันนี้มันเป็น
ความรู้สึกดี ไม่ใช่คนเลว เราอยากจะทรงฌานสมบัติเราอยากจะเป็นพระอรหันต์ นี่เป็นอารมณ์ด้าน
ความดี เขาไม่เรียกค้นหา เราเรียกว่า **ธรรมฉันทะ** อารมณ์ที่ทรงความดีอย่างนี้ เขาเรียกผู้ทรงฌานแต่
ว่ากำลังฌานของเราจะสูงแค่ไหนไม่สำคัญ ให้มันเป็นฌานก็แล้วกัน

คำว่าฌาน ก็แปลว่าฟัง ฟังคือว่านี่ไฉนเอง ตัวนี้ไฉนในความดีส่วนใดส่วนหนึ่ง นี่ถึง
พระพุทธรูปเป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน** นี่ถึงศีล นี่ถึงธรรมข้อใดข้อหนึ่งเป็น **สีธานุสสติ
กรรมฐาน** นะ เขาเรียกเป็น **สัมมานุสสติกรรมฐาน** นี่ถึงธรรมข้อใดข้อหนึ่งที่พระพุทธรูปทรงสอน
พอนี่ถึงศีลเป็นการภาวนาด้วย **สีธานุสสติกรรมฐาน** พอนี่ถึงพระสงฆ์องค์ใดองค์หนึ่ง หรือหลาย
องค์ที่เราเคารพเป็น **สังฆานุสสติกรรมฐาน** เอ๊ะ มันไม่ยากเลย ก็เป็นฌาน จิตมันนี่ก็อยู่ มันทรงตัวอยู่
แบบนี้ ท่านเรียก **กัลยาณชน** หรือเป็นผู้ปฏิบัติเพื่อพระโสดาปัตติมรรคคนประเภทนี้ถ้าตายแล้วก็
ต้องมาเกิดเป็นพรหมสามชั้น ถ้าได้ปฐมฌานอย่างหายาเป็นพรหมชั้นที่ 1 ได้ปฐมฌานอย่างกลาง
เป็นพรหมชั้นที่ 2 ได้ปฐมฌานอย่างละเอียดเป็นพรหมชั้นที่ 3

นี่ถ้าหากว่าบังเอิญจิตของเราตอนใดตอนหนึ่งที่เราเจริญภาวนาอยู่ มันเป็นฌานที่ 2 แล้ว เมื่อ
ไปเป็นเทวดาแล้ว นี่พูดกันถึงว่าเวลาตายไม่ได้เข้าฌานตายนะเมื่อเป็นเทวดาหมดสภาวะจะเป็น
เทวดา ก็ไปเกิดเป็นพรหม ถ้าฌานสองอย่างหายาเป็นพรหมชั้นที่ 4 ฌานสองอย่างกลางเป็นพรหม
ชั้นที่ 5 ฌานสองอย่างละเอียดเป็นพรหมชั้นที่ 6

ในขณะที่ปฏิบัตินี้ก็บังเอิญจิตเราบางครั้งเข้าถึงฌานที่ 3 ไม่ใช่ทุกวัน เมื่อตายไปเป็นเทวดา
แล้วพ้นจากเทวดาก็ไปเป็นพรหม ถ้าฌานที่ 3 ไม่ใช่ทุกวัน เมื่อตายไปเป็นเทวดาแล้วพ้นจากเทวดาก็
ไปเป็นพรหม ถ้าฌานที่ 3 อย่างหายาก็เป็นพรหมชั้นที่ 7 ฌานที่ 3 อย่างกลางก็เป็นพรหมชั้นที่ 8
ฌานอย่างละเอียดก็เป็นพรหมชั้นที่ 9

ในขณะที่ปฏิบัตินี้ก็บังเอิญจิตเราบางครั้งเข้าถึงฌานที่ 3 ไม่ใช่ทุกวัน เมื่อตายไปเป็นเทวดา
แล้วพ้นจากเทวดาก็ไปเป็นพรหม ถ้าฌานที่ 3 ไม่ใช่ทุกวัน เมื่อตายไปเป็นเทวดาแล้วพ้นจากเทวดาก็
ไปเป็นพรหม ถ้าฌานที่ 3 อย่างหายาก็เป็นพรหมชั้นที่ 7 ฌานที่ 3 อย่างกลางก็เป็นพรหมชั้นที่ 8
ฌานอย่างละเอียดก็เป็นพรหมชั้นที่ 9

ที่นี้บางขณะที่เราปฏิบัติอยู่นี้บังเอิญจิตเข้าถึงฌาน 4 ลักษณะฌาน 4 ก็สังเกตได้ง่ายๆ จิตใจ
มันสบายมีความโพล่ง มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ แต่ทว่าไม่มีลมหายใจมันไม่รู้สึกว่าหายใจ
เหมือนกับคนไม่มีลมหายใจ ถ้าอย่างหายาจะได้ยินเสียงข้างบอกแ่วๆ เสียงดังๆ นะ เสียงแ่ววนิด
เดียว แต่หากว่าอย่างละเอียด จิตจะดับ จากการสัมผัสภายนอกทั้งหมด แม้แต่เสียงยูงกินรินก็ไม่ได้รู้

แต่ข้างในมีความรู้สึกเตรียมตัวเต็มที่ คนอื่นเขาเห็นว่าเราหลับ แต่เรารู้สึกว่าเรตื่น รู้สึกตัวอยู่ แต่ว่า เรื่องของประสาทจะกระทบอะไรเราไม่รู้ นี่เป็นฉาน 4 อย่างละเอียด

เป็นอันว่าถ้าได้ฉาน 4 อย่างหายก็ไปเกิดเป็น พรหมชั้นที่ 10 ถ้าได้ฉาน 4 อย่างละเอียด ก็เป็นพรหม ชั้นที่ 11 ไซ้ใหม่ เป็นอันว่าเป็นเทวดาก่อนนะ ถ้าจิตเวลาจะตายไม่ได้เกาะฉาน ใดๆ ก็ยังเป็นเทวดาก่อน นี่ต่อจากเทวดาเป็นพรหม

นี่ถ้าบังเอิญว่าเวลาที่เราจะตาย สมมติว่าเคยปฏิบัติได้ถึงฉาน 4 ละเอียดแต่เวลาตายจริงๆ จิต มันจับอยู่แค่ปฐมฉาน ปฐมฉานเป็นอย่างไร จะถามว่าไอ้โห้ก็จะตายโหงอยู่แล้ว ลูกไม่ขึ้นมา นั่ง เข้าฉานอย่างไร พุคให้เข้าใจสินะ ที่ถูกแล้วอารมณ์ฉานนี้ไม่ใช่ต้องมานั่งภาวนาให้มันเป็นฉาน เรา นอนป่วยอยู่อย่างนั้น รู้สึกว่าอาการป่วยคราวนี้มันจะตายหรือไม่ตายก็ยังไม่แน่ ใดๆ เราถือยึด เอาขุนไว้ก่อน นึกถึงคุณพระพุทธเจ้า นึกถึงคุณธรรม นึกถึงคุณ พระสงฆ์ นึกถึงศีลนึกถึงทานการ บริจาค อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือว่าเราเคยภาวนาจนชิน ก็ภาวนาบทนั้นอะไรก็ได้ที่เป็นเรื่องของ กรรมฐาน แล้วเคยใครครวญอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเป็นอะไรก็ได้ ใน กรรมฐาน 40 กอง อย่างใดอย่าง หนึ่ง ได้หมด อะไรก็ได้

หรือว่าใน มหาสติปัฏฐานสูตร สัมมัตถก กายานุปัสสนา เวทนานุปัสสนา จิตตานุปัสสนา รัชม านานุปัสสนา แต่ละบรรพมีหลายข้อ ข้อใดข้อหนึ่งก็ได้ ไซ้ใหม่

หรือว่านึกถึง ไอ้โห นี้มาป่วยเสียแล้ว ถ้าไม่ป่วยนี้แหลม ไอ้สตาจค์มันมีอยู่เคยไปแจกคนจน เคยไปเลี้ยงคนขอทาน ไปเลี้ยงคนหูหนวกตาบอด เคยสงเคราะห์เอ ไอ้วัดนั้นเขาเคยทำอะไรกัน เราก็ เคยไปช่วย บ้านโน้นเขาทำเราก็เคยไปช่วยอารมณ์อย่างนั้นมันเป็นเมตตาธรรม ก็เป็นพรหมวิหาร อารมณ์ที่คิดอยู่อย่างนี้ได้ยินเสียงคนเขาพูดบ๊ีบ เขาร้องเพลงกันบ้าง เขาคำกันบ้าง เขาทะเลาะกันบ้าง เขาทวงหนี้กันบ้าง เจ้าหนี้ทวงหนี้ลูกหนี้ ลูกหนี้พยายามหลบหน้าเจ้าหนี้ เราก็อ่าไปรู้เรื่องหมดแต่ ทว่าเราไม่รำคาญในเสียง จิตใจของเรานี้ก็อยู่ถึงคำภาวนาและพิจารณาตามอหยาตัยแบบสบายๆ แบบนี้เป็นอาการของปฐมฉาน หรือว่าเวลาเราจะนอน ใจมันก็สบาย นึกถึง พุทโธ รัชม โสม สังโฆ อย่างใดอย่างหนึ่ง ใครจะพูดจะจาก็ไม่รำคาญอย่างนี้เป็นปฐมฉาน

แต่ว่าบางครั้งการที่เราเจริญพระกรรมฐานนี้ จิตเราเคยถึงฉานสี่บ้างในบางจุด ไม่ใช่ทุกวัน แต่ทว่าเวลาจะตายจริงๆ จิตเราไม่ได้เข้าถึงฉาน 4 มันเข้าถึงฉานต่ำที่สุดคือปฐมฉาน ถ้าตายไปจริงๆ ไม่แหวะเทวดา ตรงไปพรหมเลย คือเป็นพรหมชั้นที่ 1 หรือที่ 2 หรือที่ 3 ตามกำลังของฉานที่มันจะไป คือ ปฐมฉาน เมื่อหมดภาวะแห่งปฐมฉานแล้ว เราก็ไปปรับผลของฉานที่ 4 อีกครั้งหนึ่ง คือไปเกิด เป็นพรหมชั้นที่ 11 ถ้าพ้นจากนั้นแล้วลงมาเป็นพรหมเซ็ดเท้า เพราะอะไร เพราะถ้าผลอนะ ถ้า บังเอิญผลต่อต่อไปเป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดีไม่สั่งสมความดี ลงมาจากพรหมหรือเทวดาก็ลงไป โน้น นรก เพราะความชั่วเราเคยมี แต่ความดีเราเคยปรากฏ ไซ้ใหม่

ถ้าหากว่าบรรดาท่านทั้งหลายจะไปเป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี ญาติโยมทั้งหลายที่นั่งที่นี้ ทั้งหมดนี้เรามากันด้วยศรัทธา ท่านจะทราบได้อย่างไรนี่เป็นของไม่ยาก พุคมาทุกวันก็เห็นอยู่

เวลาดับไฟป๊อบ ตรวจใจบรรดาท่านพุทธบริษัท เอ เห็นไหม ตรวจใจที่ไรขึ้นใจทุกที ขึ้นใจอะไร เพราะใจของท่านมันสว่างความจริงอาตมาไม่ได้สนใจหน้าของคน ไม่ได้สนใจเครื่องแต่งตัวของ คน ไม่ได้สนใจผิวพรรณของคน สนใจกำลังใจของคน ถามว่ารู้ได้อย่างไร อันนี้อาตมาจะตอบก็ได้ อยากจะรู้ก็มาขอเป็นพระ บวชให้ถึงหัวล้านแบบอาตมานี้ เหลืองนี่ ฮี เราคณหัวล้านเราก็ต้องแบ่ง ไซ้ใหม่ ไอ้เรามันไม่มีพวก ต้องแบ่งให้เหนือชาวบ้านเขา แต่เรารู้กันได้ดูกันได้เพราะอะไรเพราะ เจ โทปรียญาณ นี่ประเภท เคยนำตอนทำว่าขออำนาจมาเป็นอำนาจกำลังสมถกาวนาคือ หนึ่ง ทิพ จักขุญาณ สอง จุตูปปาตญาณ สาม เจโตปรียญาณ สี่ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ อะไรนี่นะ ก็ว่ากัน โยมก็ว่าตามไปมิงญาณกุก็ญาณด้วย มิงหย่อนกุก็หย่อนด้วย ไม่รู้มันยานตรงไหน มันหย่อน ตรงไหน

เอ้า วันนี้เวลาขึ้นธรรมาสันไม่ต้องอธิบาย อธิบายข้างล่างพอ ว่าให้มันจบไปเลย วันสุดท้าย ทิพจักขุญาณ ก็คือว่าเราสามารถรักษากำลังใจ จนมีอารมณ์เป็นทิพย์ สามารถจะเห็นผีก็ได้ เห็นเทวดา ก็ได้ เห็นพรหมก็ได้ เห็นสัตว์นรกก็ได้ เปรตก็ได้ อสุรกายก็ได้ เห็นใจคนก็ได้ ทิพจักขุญาณ สอง จุตูปปาตญาณ ทิพจักขุญาณ สามารถจะรู้ตั้งแต่อุچارสมาธิ ถ้าได้ตั้งแต่อุچارสมาธินี้มันหยาบ มองมันมัว แต่นี่ถ้ากำลังจิตเข้าถึงฌาน 4 เจ้า ทิพจักขุญาณ นี้ก็เรียกกันใหม่ ว่า จุตูปปาตญาณ คือ สามารถรู้ว่าคนที่มานั่งทั้งหมดนี้ ก่อนที่จะมาเกิดเป็นคน มาจากไหน ถ้าจะตายไปเวลานี้ไปอยู่ที่ ไหน หรือเขาตายไปแล้วไปไหน รู้ได้ เขาเรียก จุตูปปาตญาณ

หรือว่า เจโตปรียญาณ สามารถจะรู้กำลังจิตของคน ว่ามีกิเลส อะไรนำหน้าหนาหรือบาง กำลังใจของคนนี้ได้มานสมาบัติแล้วหรือยัง ได้ระดับ ไหน ไซ้ใหม่ นี้ เจโตปรียญาณ พุดถึงกำลัง ญาณนะ อาตมาได้ถึงไหนไม่รู้ละ

แล้วก็มา ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ถ้าเราอยากจะรู้ว่าแต่ละชาติละชาติก่อนจะเกิดมาที่นี่มัน เกิดมาแล้วก็แสนชาติ ก็แสนกัป เป็นอะไรมาบ้าง เราก็สามารถจะรู้ของเราได้ มันเป็นของไม่ยาก

แล้ว อตีตังสญาณ เราอยากจะรู้ว่าคนและสัตว์ทั้งหมด ในอดีตชาติเกิดมาแล้วก็ชาติเป็น อะไรมาบ้าง ไซ้ใหม่ แล้พื้นที่สถานที่ในที่นี่ทั้งหมด แต่ละชาติแต่ละวาระ อย่างนี้ที่ตั่งบ้านตรงนี้ ใน อดีตถอยหลังเป็นกัป ๆ มันเคยมีใครอยู่ เป็น อย่างไร เรารู้ได้ด้วย อตีตังสญาณ

อนาคตังสญาณ ต่อไปอีตรงบ้านนี้มันจะรูปร่างแบบนี้ หรือมันจะสลายตัวไปหมด เมื่อ สลายตัวไปแล้วมันจะมีอะไรเกิดขึ้น หรือว่าคนทั้งหมดที่มานั่งอยู่ที่นี่เวลาจะตายไปจริงๆ เขาจะไป ไหนกัน จะไปนรก หรือจะไปเป็นเปรต เป็นอสุรกายเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นคนจนหรือคนรวย เกิด เป็นเทวดาชั้นไหน เป็นพรหมชั้นไหนจะไปนิพพาน อนาคตังสญาณ รู้ได้

ปัจจุปปันนังสญาณ หมายถึงว่าปัจจุบัน เวลานี้คนนั่งอยู่ที่นี่ทั้งหมดก็อารมณ์จิตเป็นอย่างไร มีกำลังจิตวัดได้ระดับไหน ชั้นอบายภูมิหรือกามาจรสวรรค์หรือมนุษย์ หรือว่าพรหม หรือมีระดับ เข้าถึงจุดพระนิพพานนะ หรือว่าคนที่ตายไปแล้ว เวลานี้อยู่ที่ไหนหรือไอ้คนตามบ้านๆ มันอยู่กัน

มันอยู่ทำอะไรกันอยู่ เรามาเสียทางนี้ ใครมันหนีไปคูหนังสือหรือเปล่า อันนี้ **ปัจจุปันนั่งสมาธิ** รู้
ได้

นี่ต่อมาญาณสุดท้าย **ยถากัมมุตตาญาณ** คนเราที่ตายไปแล้วก็ดี หรือที่ยังอยู่ก็ดี ที่มีความสุข
หรือความสุขต่างๆ เกิดขึ้นกับใจของตัวเองหรือคนอื่น มันเกิดขึ้นมาได้ เพราะอาศัยกรรมในอดีต
อะไรให้ผล ถ้ารู้ตัวนี้มันสบายใจ ก็เกียจทุกข์ ถ้ารู้ตัวนี้ถ้าเดินๆ หมากัดหมับเข้าให้ แล้วเราหันไปคว้า
ตะพุด ก้อนอิฐจะขว้างหัวหมา **ยถากัมมุตตาญาณ** มาถ่วงเรา บอกนี้ชาติก่อนเคยกัดมันก่อนนะ ฮือ อ้าว
หายๆ กันไปวะ เลิกๆ ใช้นี้กันไป ใช้นี้ใหม่ **ยถากัมมุตตาญาณ** มันจะบอกทันที เราทำดีแสนจะดี
ชาวบ้านนั่งค่า เราฟังแต่คำอย่างเดียว เราอาจจะไม่พอใจ นี่เราทำดีนะ เสือกมาค่ากัน ได้ แต่ทว่าถ้าเรา
มี **ยถากัมมุตตาญาณ** เราจะไม่ตกใจ ไม่ตกใจเพราะอะไรเพราะว่าไอ้ที่เราถูกค่า เพราะอะไรมันจึงค่า
ทำไมเขาจึงค่า ชาติก่อนเราเคยค่าเขาบ้างหรือเปล่า ถ้าชาติก่อนเราเคยค่าเขา อ้าว ใช้นี้กันไป เลิก
เจ้ากันไปเสียที คือเลิกค่ากัน ถ้ายังเอิญว่าชาติก่อนเราไม่เคยค่าเขา แต่เขามาค่าเรา นั่นมันเรื่อง
อกุศลกรรมของเขานี่นำเขาไปลงนรก ถ้าเราดันไปค่าเขาบ้าง เราตามไปนรก ไม่ค่าดีกว่า ใช้นี้ใหม่

นี่เขากันถึงฉนวนโลกีย์อาจารู้ได้ ฉนวนโลกีย์นี้จะรู้ความเป็นพระอริยเจ้าไม่ได้นะ รู้ได้ก็
แค่ฉนวน กำลังของฉนวน ถ้าจะรู้ใจคนว่าจะได้ฉนวนชั้นไหน ถ้าเราได้ฉนวนสี่ เรารู้เขาได้แค่ฉนวนสี่ ถ้าเรา
ได้ฉนวนแปด เราทราบดีตั้งแต่หนึ่งถึงแปด แต่เราได้ฉนวนที่หนึ่งเราจะไปรู้เรื่องของฉนวนที่สอง
ไม่ได้ นี่ต้องระวังนะ ท่านที่ปฏิบัติพระกรรมฐาน บังเอิญจะได้เข้าบ้างระวังให้ดี ถ้าหากว่าท่านที่เขา
ได้สูงกว่าเรามองไปไม่รู้มันมืด จะคิดว่าเขาเลวกว่าเรา เราจะรู้ได้เพียงระดับของเราเท่านั้นอย่างนี้
เรียกว่า **กัลยาณชน กัลยาณชน** พวกนี้มันตกรนรกยาก แต่ว่าพระพุทธเจ้ายังถือว่าเป็น **อนิยตบุคคล** ถ้า
ผลอนิดเดียวอย่าง **พระเทวทัต** เกิดความทะนงตนว่าเราเป็นผู้วิเศษเสียแล้ว ตายลงนรกใช้นี้ใหม่ อวด
ดี อวดเด่น ถือตัวเกินไป ว่าเราเป็นผู้วิเศษ เลยไม่มีกรรมระมัดระวังในจริยา ลงนรกได้อย่าง **พระ
เทวทัต**

ตอนนี้องค์สมเด็จพระทรงสวัสดิจึงมีความมุ่งหมายนั่นก็คือ **อริยชน อริยชน** ก็มีใครบ้าง
โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ พระโสดาบันต้องทำอะไรต้องทำฉนวน 4 หรือเปล่า พระ
โสดาบันกับสกิทาคามีไม่ต้องฉนวนสี่ ท่านบอกว่าพระโสดาบันกับสกิทาคามีนี้มีสมาธิเล็กน้อย มี
ปัญญาเล็กน้อย มีศีล 5 บริสุทธิเคารพพระรัตนตรัยคงทำนี่เอง คำว่าสมาธิเล็กน้อยของพระโสดาบัน
ก็มีกำลังไม่ต้องเกินปฐมฉนวน ปฐมฉนวนเราก็ทราบแล้ว พวกเราก็ได้กัน ได้เยอะเขาได้กันเกินไป
นั่งสลอนนี่เกินปฐมฉนวน ที่นั่งกันสลอนๆ นี้ แต่บางครั้งเราจะเห็นว่ามันเบาแก่หู ได้ยินเสียงแล้วไม่
รำคาญ ตบบางครั้งก็ผลอ มันไม่ภาวนาเฉยรู้สึกสบาย แต่บางครั้งก็ทำไปเหมือนกับไม่ได้ยินเสียง
อะไรเลย บางทีก็รู้สึกสงัดใจสบายใจ รู้สึกแต่ว่าโพล่งดี ถ้าใครพูดไม่ได้ยิน นี่กำลังฉนวนมันสูง

นี่สำหรับพระโสดาบัน พระพุทธเจ้าตรัสว่า ทรง **อริศีล** ก็มีพระโสดาบัน สกิทาคามี ในเมื่อ
จิตของบรรดาท่านพุทธบริษัทมีศรัทธาขนาดนี้ ที่เรียกกันว่า **อจลศรัทธา** ก็คุ้ม **อจลศรัทธา** ไว้ อย่า

ยอมเป็นทาสของความชั่วคือ **นิรर्थ 5** ตั้งเข็มไว้เลย ว่าเรานี้มีกำลังพอจะปราบเจ้าได้แล้ว แต่ว่าพระ
โศดบันกับพระสภิกคามีก็อยู่ในเกณฑ์ชาวบ้านชั้นดีเท่านั้นเอง ไม่ได้มีอะไรสูงสุด

ชาวบ้านชั้นดีเป็นอย่างไร มีความรู้สึกตัวอยู่เสมอว่าเราเกิดมาชาตินี้มันต้องตาย พ่อ แม่ ปู่ ย่า
ตา ยาย ย่าทวด ตาทวด ตายไปหมดแล้ว ในเมื่อท่านเป็นต้นตระกูล ท่านตายได้ เราก็ตายได้ ท่านจะ
มาดึกว่าเราขนาดไหน ไอ้คนเกิดเหมือนกันนี่ใช่ไหม ป้า ฮือ ตาย จะมาอวดตายแต่ฝ่ายเดียวไม่ได้ เรา
ตายเป็น ใช่ไหม เราต้องตายแต่การตายของเรา เราจะยอมให้ตกในอบายภูมิไม่ได้ เพราะอะไร เวลา
เราได้กำไรที่มาพบพระพุทธศาสนา ในเมื่อผลกำไรมันคืออย่างนี้ ทำอย่างไร ตั้งหน้าตั้งตาใช้ปัญญา
เขาไม่ต้องใช้แล้ว พวกที่มานั่งนี้มีด้วยกันทุกคน แล้วแถมมีศรัทธาเป็น **อจลศรัทธา** มันเป็นเรื่องเล็กๆ
แต่อาจกำลังใจไว้ว่าเราจะไม่ยอมละเมิดศีล 5 ใครจะถามว่าเรื่องการเคารพพระรัตนตรัย ถ้าไม่
เคารพมานั่งกันทำไม ปัทโธ มันเมื่อจะตาย อย่างนี้ก็รู้อยู่แล้ว ใช่ไหม ที่มานี้มาด้วย **อจลศรัทธา** เป็น
ศรัทธาตัวสูงสุดและก็เพราะอาศัยมีจิตเคารพในพระรัตนตรัย

สิ่งที่ต้องระวังอีกนิดเดียวนั้นก็คือ **ศีล 5** สำหรับพระโศดบันกับสภิกคามีสำหรับศีล 5 นี้ก็
ไม่หนัก จำไว้ให้ดีว่าอาศัยเตนาคือตัวสำคัญ พอเราเดินไปเหยียบมด เหยียบปลวก มันตายโดยไม่ได้
ตั้งใจ บางทีเห็นยกเท้าจะวาง เห็นมดแต่มันยังไม่ทัน มันทรงตัวไม่ได้ น้ำหนักมันถ่วง ถูกมดตาย ถูก
ปลวกตาย อันนี้ศีลไม่ขาด

สำหรับข้อมูลสาวทามีคนปรารภกันมากกว่าระวังยาก แต่ความจริงระวังไม่ยากมุสาวาทเรา
ต้องกล่าวด้วยเจตนาทำลายประโยชน์ของบุคคลอื่น แต่เพื่อเป็นการรักษาประโยชน์ ไม่เป็นมุสาวาท
เป็นเมตตาใน **พรหมวิหาร** แล้วก็อย่างพ่อค้าแม่ค้านี้บอก แหม รักษายาก ก็ไปนั่งโกหกเขาเสีย ไอ้วิธี
ไม่โกหกมันมี ของเราซื้อมาบาทแต่ขายร้อยบาท ท้องตลาดเขาขายร้อยบาท แต่ต้นทุนมันบาทเดียว
เขาบอกไอ้นี้ขายฉันสัก 90 บาทได้ไหม เราบอกไม่ได้ละ เขาขายกันอย่างนั้น ต้นทุนมันแพงเราจะ
ไปบอกเฮ้ย แพง 99 บาทนะ บอกมันแพง แพงขนาดไหนเป็นเรื่องของเราแต่อย่าไปบอกเขาไม่ได้ว่า
ขาดทุน นี่แนตตสันใจให้เอไปนี่ฉันยอมขาดทุนนะไปเจอเอาเจ๊กเอาบ้อๆ นะ แหม นี่ท่านนะขอรับ
คนอื่นไม่ได้ ผมยอมขาดทุน แหมเขาบอกฮ้าว ถ้าขาดทุนก็อย่าเลย ลูกเต้าจะตายเสียหมด ขอคืน
ถ้าขายไม่มีกำไรไม่ซื้อไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ได้กำไรน้อยหน่อย ว่า เอาเข้าแล้วสิ อันนี้ใช้ไม่ได้ก็เป็น
มุสาวาท แต่เราบอกว่าในเมื่อท้องตลาดเขาขายอย่างนี้ เราก็ขายตามเขาถ้าจะลดบ้างก็เพียงแค่นิด
หน่อยลดมากกว่านี้ไม่ได้ ใช่ไหม เท่านั้นมันก็หมดเรื่องต้องตั้งหน้าตั้งตาโกหกเขาทำไม คือของซื้อมา
10 บาทมได้นี้ซื้อมา 99 บาทก็ลงนรกกันนะสิ ใช่ไหม นี่เป็นอันว่าพระโศดบันนี่พวกเราเป็นไม่ยาก

ที่นั่นนี่ขอพูดว่าเฉพาะพวกที่มาด้วย **อจลศรัทธา** นะ ถ้าหากว่ามาดูกันเฉยๆ นี่ไม่รับรองนะ
แล้วก็มานั่งนึกมาเอง อีตาดองค์นี้ พระองค์นี้มันหลอกลวงชาวบ้านอันนี้ไม่รับรอง ไม่เกี่ยวกับพวก
นี้นะ ไม่เกี่ยวกับ เกี่ยวเฉพาะท่านที่ทรง **อจลศรัทธา** จริงๆ ที่ตั้งมาด้วยความจริงใจ หรือความพระ
โศดบันของท่าน ถ้าท่านรู้จักพระโศดบัน มันไม่ยากที่เราทำกันไม่ได้พระโศดบัน สภิกคามี
เพราะอะไร เพราะเราไม่รู้พระโศดบันรูปร่างเป็นอย่างไร ดีไม่ดี ไอ้บ้านเรามันมีแต่สุนัข แต่เขา

บอกว่านี่เธอเลี้ยงควายสิ ดันไล่สุนัขออก ให้กินหญ้าณะสิ ไซ้ใหม่ เพราะไม่เคยเห็นควายคือปฏิบัติกันไป ไกลเกินไป ไม่แวะ แล้วก็เข้าถึงอริยะ แต่ทว่าไม่รู้ความเป็นพระอริยะไปนึกเอาโน้น อารมณ์พระอรหันต์โน้น เสร็จ อึ้งข้างอาบน้ำ ก็ฟังเท่านั้นแหละ ไซ้ใหม่ไ้รู้้อย่างเดียวว่าคนที่จะได้พระโศดาบัน นี้ไอ้โห จะต้องไม่ยินดี ไม่ยินร้าย ไม่โลกไม่โกรธ ไม่หง ไม่อะไรทั้งหมด ไ้โน้นมันเรื่องพระอรหันต์เขา

พระโศดาบันก็ยังรักกันได้ ยังแต่งงานกันได้ ยังมีลูกกันเป็นปี่บได้ แต่เป็นในเมียเป็นคนเป็นปี่บๆ นี่หว่า อย่าง นางวิสาขา ได้พระโศดาบันตั้งแต่อายุ 7 ปี พออายุ 16 ปี แต่งงานได้ลูกสาวมา 20 บุญหนัก แล้วแถมลูกสาวไปได้ลูกมาอีกคนละ 20 ถ้าสมัยนี้เดินขบวนไม่ต้องไปชวนใคร เอาค่ายแม่ ลูก แม่กับหลายพอแล้วไซ้ใหม่ สี่ร้อยกว่า เดินขบวนพริบๆ ว่าจะอะไรว่าตามกันนะ นี่เห็นใครพระโศดาบันเขาแต่งงานได้ แล้วพระโศดาบันก็ยังหากันอยู่ แต่หากินด้วยสัมมาอาชีพะ ไม่โกหกมดเท็จ ไม่คดโกงเขา ไซ้ใหม่ พระโศดาบันยังมีความโกรธ ความพยายามแต่ว่าความโกรธความพยายามของพระโศดาบัน อยู่ในขอบเขตของศีล ไม่ฆ่าเขาไม่ทำร้ายเขา โกรธยังโกรธ แต่ไม่ฆ่า ยังอยากรวแต่ไม่โกง หากินด้วยสัมมาอาชีพะเรามีทุน 10 บาท อาจจะลงทุนทำไปให้มันรวยสักล้านสองล้าน ทำได้ ไม่ใช่เรียกว่าโลก เพราะหากินด้วยการไม่โกง พระพุทธเจ้าไม่เรียกว่าโลก เป็นสัมมาอาชีพะ คือหาเลี้ยงชีวิตเป็นการชอบธรรม แต่เพราะอาศัยความฉลาด เขาจึงรวยได้

ที่นี้พระโศดาบันยังมีความหลง หลงตรงไหน ข้อหนึ่งยังรักเพื่อนระหว่างเพศยังอยากแต่งงาน ยังอยากมีลูก ยังอยากรวย ยังอยากโกรธ แต่มันก็หลงน้อยเสียแล้วในขอบเขต มีขอบเขตของศีล

สำหรับพระสัททาคามีละสังโยชน์นี้ได้ทำพระโศดาบัน เท่ากันกับพระโศดาบันทุกอย่าง แต่มีอารมณ์ลดความรักในระหว่างเพศ รู้สึกว่าจะเหือดแห้งไป ฉะนั้นเห็นว่ามันเป็นโทษระหว่างความรักระหว่างเพศ แต่ก็ยังมีความรักอยู่ แต่ว่าเฉื่อยชาลง ไม่ได้รุกรนมากนัก ความอยากรวเฉื่อยๆ ลง นึกไอ้เท่านี้มันก็พอกิน ตะเกียกตะกายมากไปกว่านี้ ตายไปก็เอาไปไม่ได้ แต่ก็ต้องทำมาหากินเพื่อตัวเองและเพื่อลูกเพื่อหลานนะ เพื่อให้ทรงตัวอยู่ได้บ้าง ไม่ใช่จะปล่อยไปเสียเลย

สำหรับความโกรธ ความพยายาม สำหรับพระสัททาคามี ยังมีความโกรธแต่ไม่นาน ยังโกรธเท่าเดิม พอค่ามา แหมm อยากจะค่าให้มากกว่านั้น นึกถ้าค่ามากเมื่อยปาก นี่หว่านะ อยากจะค่าให้มันสมใจ แต่ประเดี๋ยเดียวก็นี่นี่เราจะค่าไปทำไม จะโกรธไปทำไม ไอ้โกรธเขาก็แค่นั้นแหละ ไอ้คนเลวมันแล้ว แล้วเราจะไปเอาตอบกับมัน เราก็แล้วด้วย ช่วยมันแล้วด้วยการให้มันแล้วไปคนเดียวให้อภัยค่ามานินทามา เราก็ไม่เดือดร้อนแค่นั้น เขาว่าเราเป็นหมา เราก็ไปส่งกระจุกคุปากมัน ไม่ใช่ หูไม่ยาว หางไม่มี ไอ้คนว่ามันตาไม่ดี คนแท้ๆ หว่าหมาๆ หรือมันบ้า ก็ไม่รู้ ไซ้ใหม่ เขาว่าเราเป็นควาย ก็เอามือคลำหัว ไม่มีเขา ปัทโธเอ๊ย ไอ้ระยาตาไม่ดีเลย ปัทโธ ไอ้คนแท้ๆ เห็นเป็นควายไปได้ แหมm มันเลวอย่างนี้จะโกรธอะไรมันเป็นอกุศล อารมณ์อย่างนี้เป็นอารมณ์ของพระสัททาคามี

ที่นี้มาด้านของตัวเอง ใต้ตัวหลงไม่ต้องพูดกัน ฆาน 4 แล้วจะทำย่อหย่อนไม่ได้ แต่ว่าถ้าเรา
ชี้เกียดพิง แก่พระโศดาบัน สกิทาคามีก็ได้ ถ้าเป็นพระโศดาบันอย่างหยาบ เราก็เกิดในช่วงระหว่าง
เทวดากับมนุษย์ อย่างละ 7 ชาติ เราก็ถึงอรหันต์ถ้าเป็นพระโศดาบันอย่างกลาง แล้วเกิดเป็นเทวดา 3
หน เป็นมนุษย์ 3 หน แล้วก็ไม่มีพพาน ถ้าเป็นพระโศดาบันอย่างละเอียด เราเกิดเป็นเทวดาครั้งหนึ่ง
ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ครั้งเดียวเป็นอรหันต์เลย หรือว่าเป็นพระสกิทาคามี เราเกิดเป็นเทวดาแล้ว
กลับมาเป็นมนุษย์ แล้วก็ไปเป็นอรหันต์เลย ไม่เห็นมันจะเดือดร้อนตรงไหนนี่

แต่สมมติว่าท่านจะเป็นพระโศดาบัน สกิทาคามี หรือไม่ก็ตาม ทว่าท่านทั้งหลายยังไม่ถึง
ศรัทธาเดิมของท่าน ที่กำลังนั่งอยู่เวลานี้ ที่มากันทุกวัน ฝนตกฟ้าร้อง ไม่ได้ทันรู้ นั่งเข้ามาในห้องได้
หรือไม่ได้ ไม่ได้สนใจ นั่งอยู่ข้างนอกยุงกินรินกัดโอ๊ะ ลำบากด้วยประการทั้งปวง แต่ว่าท่านไม่ได้
ทอดลยกำลังความไม่ทอดลย ในเรื่องบุญของท่านนี้รักษากำลังใจ แล้วนึกไว้ว่าเวลานี้ในชาตินี้ที่เรา
มาศึกษากันทุกวันเราพอใจบ่ไหนอะไร แต่ละคนอาจจะมีความพอใจไม่เสมอกัน แค่คนละอย่าง
สองอย่าง พระธรรมของพระพุทธเจ้ามาก นั่นก็เป็นของไม่แปลก ธรรมของพระพุทธเจ้าจะมาก
ขนาดไหนก็ตาม มีความพอใจอะไรก็ตาม มีผลเสมอกันรักษากำลังใจของท่านไว้ให้ทรงถึงขั้นฌาน
เป็นเทวดาให้ได้ เวลามันจะป่วยจะตาย

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ก่อนนอนหลับ ภาวนาสักหน่อย ถ้าชี้เกียดจนะ พอตื่นขึ้นมาภาวนาอีก
หน่อย ทำอย่างนี้ทุกวันๆ ตายก็เป็นเทวดา พอตายเป็นเทวดาแล้วอีก 2-3 วัน พระศรีอารีย์ ก็ตรัส สี ป่า
เพราะอะไร 2-3 วันนี่ 2-3 วันของพรหมเขานะของเธอ ถ้า เทวดาชั้นดาวดึงส์ ก็ประมาณสามร้อยปี
เพราะว่า เทวดาชั้นดาวดึงส์ เขามีอายุพันปีพิพัญนะ ตอนนี้อย่างทำบุญแบบนี้ เรื่อง ดาวดึงส์ เป็นของ
กล้วยๆ พวกรถวายสังฆทานนี่ ดาวดึงส์ พุทธานุสสติ ธรรมานุสสติ สังฆานุสสติ อย่างเขานี่ ดาวดึงส์
การเจริญกรรมฐานอย่างเบาๆ ได้สมาธิเล็กน้อย ที่อยู่นี้ภาวนาบ้างไม่ภาวนาบ้าง หรือจะนั่งเข้า
ไนต์คลับบ้าง เข้าอาบอบนวดบ้าง อย่าง ษัยณรงค์ อย่างนี้ ดาวดึงส์ ไม่ใช่ตัวนั้น คนละตัว เป็นอันว่า
อย่างนี้เราคุมอารมณ์อยู่ ก็เป็นเทวดา หรือว่าเกิดเป็นมนุษย์ อาศัยที่ท่านทั้งหลายมีความเคารพใน
พระพุทธเจ้าโดยธรรม จะเรียกว่าอารมณ์จิตเจริญทรงใน พุทธานุสสติกรรมฐาน ใครจะภาวนาว่าพุท
โธ หรือไม่พุทโธ ก็ช่าง นี่ท่านมีความเคารพในธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัส อย่างนี้เรียกว่าเคารพเป็นผู้มี
พุทธานุสสติ ในเมื่อมี พุทธานุสสติ แล้วตายก็ไปเกิดเป็นเทวดาหรือว่าเป็นมนุษย์ เป็นอย่างเร็วที่สุด
ก็เป็นมนุษย์ มนุษย์ก็เป็นมนุษย์ชั้นดิฉินอธิบายไปคืนนี้ไม่จบหรอก

ต่อไปเป็นเทวดาหรือมนุษย์ก็ตาม ท่านก็ต้องพบ พระศรีอารีย์ แน่ อาตมากล้ายยืนยัน พอพบ
พระศรีอารีย์ แล้ว พระศรีอารีย์ ท่านจะแคะแผลเก่านะขโมยนี้เจาะที่ฝ่า ชกค้อยๆ ที่ฝ่านี้ท่านเจาะข้าง
ซ้าย แคะข้างซ้าย เดียวก็พอ ไข่ไหมพระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์เหมือนกัน ที่ท่านได้ เจโตปริย
ญาณ เป็นพระอรหันต์พระพุทธเจ้านะมีทิพจักขุญาณพิเศษ เขาจะรู้ว่าคนนี้นะเดิมทีมาจากไหน
พอใจธรรมอะไรมากที่สุดใต้อารมณ์ของจิต ถ้าเวลาพบหน้าเข้า เขาจะแคะแผลเก่าทันที แคะอย่างย่อ

นิตติเยวเป็นพระโสดาบัน และซ้ำอีกที แผลนั้นนะคะมันทำให้ถึงเลือดเป็นอรหันต์ไปเลย นี่ตัวอย่าง
มีเอะเยะเยะนะ ถ้าจะเล่ากัน ไปอีกสามปี ไอ้คนพูดก็ตาย คนฟังก็ตาย เป็นผีกันไปหมด

อ้าว เอมันหมดมานานแล้ว ขึ้นบนธรรมาสน์ เวลวันนี้สมาทานแล้วก็ทำกันเลยนะ
เพราะพูดข้างล่างมากแล้ว

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน 79

วันอาทิตย์ที่ 6 ตุลาคม 2528

ตัดได้อย่างกลางก็เป็นอนาคามี จะเห็นว่าร่างกายเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ตัดได้อย่างสูงสุดเป็นอารมณ์พระอรหันต์ จะเห็นว่าร่างกายมันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา อันนี้ยาก เห็นว่าร่างกายมันเลวที่สุด เราไม่ต้องการมันอีก อันนี้ง่ายดี ถ้าจิตคิดอย่างนี้สักวันหนึ่ง วาระหนึ่งสักสองสามนาทีให้มันแน่นอนคิดอย่างนี้ทุกวันก่อนหลับเวลาตื่นขึ้นมาก็หวนกลับไปคิดใหม่ว่าไอ้ร่างกายเลวๆ ให้เห็นว่าเลวจริงๆ ว่าเราไม่ต้องการมันอีก ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย อารมณ์นึกเดียวเท่านั้นเวลาจะตาย ความเป็นอรหันต์จะมา

เวลายังเหลืออีกมันเลย 30 นาที ตะบันพุดให้ถึง 45 นาทีให้ได้ ไซ้ใหม่มันอยากแก่ (น้ำมันยังไม่มีเลย) เลิกไม่ได้ พระบนหัวท่านห้ามเลิก เหนื่อย ท่านบอกเลิกไม่ได้ ตัวอย่างง่ายๆ ก็คือพระ **ท่าน จุลปันต** **ท่าน จุลปันต** นี้ เวลาที่มาเกิดชาติหลังนี้จอมโง่ (มาเก่าเรอะ มาแล้วเสียบ ๆ เอะ มาอะไรอยู่) จอมโง่อยู่กับพี่ชาย พี่ชาย **พระมหาปันต** นี้เป็นพระอรหันต์ปฏิบัติสมาธิญาณ แต่ว่าแนะนำให้ **ท่าน จุลปันต** ท่องอิติปิ โส บทตัน สรรเสริญคุณพระพุทธเจ้า 4 เดือนไม่ได้ แจ้ว ต้องถือว่าเป็นผู้เลิกในความโง่ (แนะนำ อย่าเถียงนะ อยู่ข้างหลังขี้มๆ ห้ามเอามือเขกหัว เขกไม่ได้พระพุทธเจ้าอยู่หัว (หัวเราะ) เรากล้า ท่านเป็นลูกพี่ใหญ่ก็จริง ไม่สามารถทำเราได้ (หัวเราะ) ข้างซ้ายพระพุทธเจ้า ข้างขวาพระพุทธเจ้าข้างหน้าพระพุทธเจ้า บนหัวพระพุทธเจ้า ทำไม่ได้)

แต่รวมความว่าท่านโง่ แต่พอพบพระพุทธเจ้า เดี่ยวเดียวเป็นพระอรหันต์เก่งมาก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่าที่ **จุลปันต** โง่นี้ สมัยหนึ่งท่านบวชเป็นพระ ก็ชาติถอยหลังไป ท่านไม่ได้บอก ก็เป็นพระองค์หนึ่งท่านท่องหนังสือ จำไม่ค่อยได้ โง่ **ท่าน จุลปันต** ไปเห็นข้า ไปหัวเราะเยาะ เท่านั้นแหละโง่ไปไม่รู้ตั้งกี่สิบชาติ และที่ที่ว่าฉลาด พระพุทธเจ้าทรงแนะนำประเดี๋ยวเดียวเป็นอรหันต์เลย พระพุทธเจ้าก็ทรงยืนยันอีกว่า สมัยหนึ่ง **ท่าน จุลปันต** เป็นพระราชาวาวันหนึ่งทรงเลียบพระนคร ไอ้เสียบพระนครนี้เขาทำอย่างไร คลานไปข้างกำแพงหรืออย่างไรนะ (หัวเราะ) เขานั่งขบวนแห่ไปนะ นั่งคานหาม บางทีก็ทรงขี่ช้าง ขี่ม้าก็ตาม เมื่อขณะที่เสียบพระนครไป พระเสโทที่ต้องวงเล็บว่าเหงื่อ ต้องลงเล็บไหม เหงื่อมันก็ไหลออกมา ท่านก็มีผ้าเช็ดหน้าสีขาวอยู่ผืนหนึ่งติดตัวไป คัดผ้าเช็ดหน้าสีขาวมาเช็ดเหงื่อ เช็ดไปเช็ดมา เช็ดมาเช็ดไป ก็มองไอ้ผ้าสีขาวซักเริ่มไม่ขาวไซ้ไหม ความสกปรกเกิดขึ้น ท่านก็มีอารมณ์คิดว่า ร่างกายของเรา สกปรกอย่างนี้เชียวหรือ ร่างกายนี้ความจริงไม่มีอะไรดีเลย สิ่งสกปรกที่ติดผ้าขาวเวลานี้ก็ออกหลังไหลมาจากร่างกาย

รวมความว่า ร่างกายในก็ตาม ภายนอกก็ตาม เต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ไม่ใช่ของดี อารมณ์อย่างนี้ **ท่าน จุลปันต** ที่เป็นพระราชาไม่ได้คิดทุกวันคิดเท่านั้นเอง คิดชั่วขณะเดียว แต่ว่า

อารมณ์นั้นมันตรึงอยู่ในใจ ใจมีสภาพจำจะนั้นเวลาที่บรรลุประอรหัตต์ พระพุทธเจ้าทรงทราบ กฎของกรรมเดิม ความดีเดิมที่ **พระจุลป็นถ** เห็นว่าร่างกายไม่ดี สมัยโน้น ไม่รู้สมัยไหน

เพราะฉะนั้นเมื่อไปหาพระพุทธเจ้า **ท่านมหาป็นถ** เห็นว่าโง่ เห็นว่าน้องชายโง่ ถ้าคนจะ บวชให้เป็นพระอรหัตต์นี่คิดอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ เวลานั้นพ่อตาย แม่ตายหมด มีแต่พี่ชาย ถือพี่ชายเป็นพ่อ **พระมหาป็นถ** เป็นพระอรหัตต์ปฏิสัมภิทาญาณย่อมทราบ ถ้าน้องชายยังคิดเราอยู่ จะไม่ได้ดี ก็เลยจับน้องชายออกจากสำนัก พอจับไป ท่านก็หมดหวัง พ่อก็ไม่มี แม่ก็ไม่มี เมื่อพี่ชาย จับก็เป็นคนสิ้นหวัง ก็ไปลาพระพุทธเจ้าไป พระพุทธเจ้าทรงถามว่าเธอบวชในสำนักของใคร **ท่าน จุลป็นถ** ก็บวชในสำนักของพระองค์ ท่านก็เลยบอกถ้อยคำอย่างนั้นพี่ชายเธอจับ ก็อยู่กับตถาคตก็แล้ว กัน ความจริงที่ **ท่านมหาป็นถ** จับไม่ใช่โครธ หวังดีต่อน้องชาย แต่อย่างพวกเราก็อำมหก อรหัตต์ หมาย ๆ นี้ จับน้องชายใช่ไหมเราเลยเป็นหมาเสีย 500ชาติ พระพุทธเจ้าทรงนำเอาผ้าขาวผืนหนึ่งส่ง ใ้หว่าเธอจงภาวนาไป ก็ไอ้ผ้าผืนนี้มาลูบๆ เอมืออคลึงไปคลึงมา ท่านคลึงไปคลึงมากคลึงมากคลึงไป พิจารณาไปด้วย สักประเดี๋ยวหนึ่งลืมหดขึ้นมาดูผ้าขาวสกปรก ก็คิดในใจว่า ร่างกายสกปรกอย่างนี้ เชียวหรือ แค่นี้เป็นอรหัตต์พร้อมปฏิสัมภิทาญาณ

ฉะนั้น ขอบรรดาอุกหลานทุกคน และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่ไม่ใช่ลูกไม่ใช่หลาน ที่มาที่นี่ จงตั้งใจหวังนิพพานไว้เป็นปกติ ซึ่งเราจะมีกำไรกว่า **ท่านจุลป็นถ** **ท่านจุลป็นถ** เห็นว่า ร่างกายไม่ดีเป็นอารมณ์หวังนิพพาน ความจริงไม่ตั้งใจหวังนิพพาน ตั้งใจหวังนิพพานหรือไม่หวัง นิพพานก็ตาม จะเห็นว่าร่างกายไม่ดี นี่ทางของนิพพานเขา ทางอรหัตต์

ก็รวมความว่า บังเอิญชี้ตรงร่องก็ได้ใช่ไหม ไม่เห็นร่องก็ชี้ป้อน ตรงพอดีไอ้ไอ้ ชี้แม่น เหลือเกิน (หัวเราะ) จะอย่างไรก็ตาม ถ้าอารมณ์นั้นเกิดขึ้น ต้องเป็นอรหัตต์แน่ ในเมื่อบุญเต็มที เต็ม ขึ้นมา ฉะนั้นพวกเราได้กำไรกว่า ใ้หวังพระนิพพานไว้ทุกวัน อย่าลืมหว่าอย่างน้อย ก่อนหลับหัวถึง หมอน ไม่ต้องไปนั่งหัวค่ำอารมณ์จริงๆ ไม่ต้องใช้เวลามาก ใช้เวลาน้อยๆ แต่ให้มันมีคุณภาพจริงๆ อย่าหวังปริมาณของเวลา ต้องใช้คุณภาพจิต ไม่ต้องไปนั่งให้มันเมื่อยหรืออก ตั้งแต่เข้ามาอันคำ เรา เหนื่อย หัวถึงหมอน กราบๆ พระ หัวถึงหมอนก็คิดถึงความเป็นจริงดูร่างกายตั้งแต่เบื้องต่ำ จากฝ่า เท้าขึ้นมาถึงเบื้องสูง คือ ปลายผม เบื้องสูงจากปลายผมลงไปถึงฝ่าเท้าหรือเบื้องต่ำ ว่าส่วนไหนมันดี บ้าง มันเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก เต็มไปด้วยทุกข์เวทนา ความหิว ความกระหาย ความร้อน ความหนาว ความป่วยไข้ไม่สบาย ความเหนื่อยยาก มันเต็มไปด้วยความทุกข์ ร่างกายไม่มีอะไรดีเลย เราไม่ต้องการมัน

หลังจากนั้นรวบรวมกำลังใจ ฟุ้งตรงนิพพานมันที เมื่อขณะที่จิตไปตั้งอยู่ที่นิพพาน เวลานั้น กำลังจิตสะอาดเท่าพระอรหัตต์ ใ้ตัดสินใจเป็นอธิษฐานบารมีว่าถ้าร่างกายพังเมื่อไร ขอมานี่นี้แห่ง เดียว อยู่ให้เป็นสุข แล้วก็ลงมา พอเข้ามิด ตื่นขึ้นมาไม่ต้องคำนึงถึงหน้า ว่าล้างหรือเปล่า ถ้าว่าปวด ท้องจี ปวดท้องเสีย ไปส้วมเสียก่อน อย่างนอน อย่าถ่วงมัน เดียวจะออกมา ถ้าหากว่าไม่ปวดท้องจี ท้องเสียให้รวบรวมกำลังใจว่า ร่างกายที่เลวแสนเลวอย่างนี้ มองดูให้มันเลวจริงๆ แล้วก็ฟุ้งจิตไป

นิพพานทันที ให้จิตไปตั้งอยู่ที่นิพพาน อารมณ์จะสะอาด แล้วก็ตัดสินใจว่า ถ้าตายเมื่อไรขอมาที่นี่
แห่งเดียว ถ้าทำอย่างนี้ลงมาแล้ว วันทั้งวันวันนั้นจะมีอารมณ์จะมีความสุข ถ้าป่วยไข้ไม่สบาย
ทุกขเวทนาจะน้อย และถ้าจะตายเมื่อไรจะเป็นอรหันต์เมื่อนั้น สำหรับวันนี้ขอพูดเพียงเท่านั้น
ต่อไปนี้ขอทุกท่านตั้งใจสมาทานศีล 8

คำแนะนำก่อนฝึกมโนมยิทธิ 43

หมวดนี้ฝึกตอนต้นต้องได้ **ทิพจักขุญาณ** อยู่ก่อน แล้วต่อไปกระลึกชาติได้หลังจากนั้นทำจิตมหลกเลสเป็นพระอรหันต์ ถือเป็นหมวดที่ 2 หมวดที่ 3 ที่ฝึกนี้เรียกว่า **ลพภิญโญ** เป็นหมวดของอภิญญา สามารถไปทุกภพทุกชาติได้ ไปที่ไหนก็ได้ทั้งหมด แล้วหมวดที่ 4 เรียกว่า **ปฏิสัมภิทาญาณ** ใอนั้นต้องได้ **สมาบัติ 8** ก็ขอขยับยั้ง อันถึงว่า วันนี้เราฝึก **อภิญญา** แต่เป็น **อภิญญาเล็ก** วิธีฝึกหรือการปฏิบัติจะทรงตัวการปฏิบัติกรรมฐานเขาบอกว่าจะเจริญเฉพาะสมณะหรือวิปัสสนามันเป็นไปได้ ถ้าใช้สมณะอย่างเดียวก็ไม่สามารถจะทรงตัวได้ ใช้วิปัสสนาอย่างเดียวก็ไม่สามารถทรงตัวได้ ต้องมี 3 อย่างครบถ้วน คือ มีศีล แล้วก็สมณะ คือ **สมาธิ** แล้วก็ **ปัญญา** ถ้า **ศีล** บริสุทธิ์จิตใจก็มีความเยือกเย็น เมื่อจิตใจเยือกเย็น **สมาธิ** ก็เกิด เมื่อ **สมาธิ** เกิดแล้ว **ปัญญา** ก็ตัดกิเลสหมดเลย ทั้ง 3 อย่างต้องควบคู่กันไป

ฉะนั้นการปฏิบัติกรรมฐานของบรรดาท่านพุทธบริษัท ต้องระมัดระวังในศีลถ้าเป็นผู้ทรงฌาน วันไหนศีลสลายตัว วันนั้นฌานก็เสื่อม ถ้าวันไหนศีลทรงตัวดีฌานก็ดีขึ้น ฉะนั้นฌาน โลภียจึงมีสภาพไม่แน่นอน อีกทั้งชอบทำตัวคลานเป็นหัวเต่า ที่ผลุบออก วันไหนศีลบริสุทธิ์ วันนั้นฌานก็ทรงตัว วันไหนศีลไม่บริสุทธิ์ ฌานก็สลายตัว เกิดขึ้นได้ก็ลดได้ แต่ก็ยังดีกว่าคนที่ไม่เคยได้ฌาน

ก็เป็นอันว่าวันนี้ขอแนะนำการปฏิบัติเบื้องต้น ขอให้ทุกคนตั้งใจสมาทานศีลด้วยความเคารพ ท่านมาที่บ้าน ศีลอาจจะบกพร่องมาบ้าง บางสิกขาบทอันนี้เป็นของธรรมดา ยังไม่สมาทานศีล ก็แนะนำกันก่อน แล้วก็สมาทานศีลให้ตั้งใจสมาทานศีลด้วยความเคารพ ฉะนั้นเวลาจะเจริญสมาธิให้ใช้คำภาวนาว่า **นะมะ พระ** ควบคู่ไปกับลมหายใจเข้าออก จงอย่าบังคับลมหายใจ ปล่อยลมหายใจไปตามสภาวะของร่างกาย จิตก็รับได้ ถ้าขณะใดจิตรู้ลมหายใจเข้ารู้ลมหายใจออก ก็ถือว่า มีสมาธิใน **อานาปานุสสติกรรมฐาน** ถ้ารู้คำภาวนาด้วย ก็ถือว่า มีสมาธิในขณะที่ทุกท่านภาวนาอยู่ที่ดี หรือว่ารู้ลมหายใจเข้าก็ดี รู้ลมหายใจออกก็ดีตอนนั้นอย่าอยากรู้ อยากเห็นอะไรทั้งสิ้น ถ้าอยากรู้ อยากเห็น ในเวลานั้น จิตจะไม่เป็นสมาธิ ญาณก็ไม่เกิด เมื่อความเป็นทิพย์ยังไม่เกิด ในขณะที่ภาวนาสมาธิของจิตยังมี ต่อเมื่อครูเข้าไปแนะนำการตัดกิเลส

ต่อไปก็ถึงเวลาที่เจริญกรรมฐานจริง เขาจะให้ทุกคนนั่งเป็นวงๆ ละ 7 คน แล้วก็ระหว่างนั้นขณะที่นั่งอยู่ หายใจเข้าให้นึกว่า **นะมะ** หายใจออกให้นึกว่า **พระ** ถ้ามีคนหนึ่งเข้าไปนั่งกลางวงให้ทราบว่าคุณนั้น เขาจะเข้าไปแนะนำ ในช่วงนั้นขอให้ทุกคนเลิกภาวนาทันที ไม่ต้องภาวนา ลมหายใจเข้าออกก็ไม่ต้องสนใจปล่อยใจไปตามปกติ ฟังคำแนะนำของผู้แนะนำ เขาจะแนะนำในการตัดกิเลส ในเวลานั้นให้น้อมจิตไปตามนั้น

ในเมื่อจิตสะอาดพอ ความเป็นทิพย์ก็เกิด เขาจะถามว่า เวลานี้มีความรู้สึกว่ามีผู้ใดอยู่ข้างหน้าบ้าง ที่เขาถามนั้นหมายความว่า เทวดา หรือพรหม หรือพระอรหันต์ เวลานี้ที่เราทำนี้ เทวดานี้ พรหมก็ดี พระอรหันต์ก็ดี ถ้ามีความรู้สึกว่ามี ให้ตอบทันทีอย่าขี้ขลาด ถ้าเขาถามว่า ท่านนั้นเป็น

หญิงหรือชาย คำตอบนั้นไม่ต้องเขียนแบบ ใครมีความรู้สึกแบบไหน ตอบตามความรู้สึกของตัวเอง ไม่ต้องกลัว ผิดให้มีความมั่นใจว่า ความรู้สึกแรกแน่นอน ก็ตอบตามที่คิด ถ้าเขาถามท่านผู้หนึ่งแต่งตัวสีอะไร ก็ตอบความรู้สึก

ทีนี้มาว่ากันถึงคำว่าควรเป็นทิพย์ คำว่า **ทิพจักขุญาณ** นี้ ไม่ใช่ตาทิพย์ถ้าตาทิพย์ ภาษาวา มี **ทิพเนตร** ท่านที่มี **ทิพเนตร** ได้ ต้องเป็นเทวดา พรหมหรือพระอริยเจ้า ต้องอยู่บนสวรรค์ หรือพรหม หรือนิพพาน เพราะร่างกายท่านเป็นทิพย์ ตาเป็นทิพย์ ท่านก็ไม่กระทบตา มนุษย์เรามี **ทิพเนตร** ไม่ได้ มีได้แต่ **ทิพจักขุญาณ** ถ้าคำว่า **ทิพจักขุญาณ** ญาณนี้แปลว่า รู้ ถ้าแปลเต็มศัพท์ก็แปลว่ามีความรู้สึกทางใจคล้ายตาทิพย์ คือ ใจรู้ ใจรู้ของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่สมาทานพระกรรมฐานไม่เสมอกัน บางคนก็มีจิตแจ่มใสดี สามารถกำจัดกิเลสได้ดีในขณะนั้น ถ้าหากจิตของท่านสะอาดจากกิเลสมาก ความรู้สึกที่เกิดขึ้น จิตจะเห็นภาพชัดเจนแจ่มใสมาก ชัดดีราวกับเห็นเหมือนนั่งอยู่ในขณะนี้ ถ้าจิตสะอาดปานกลางจิตจะรู้สึก แต่ว่าจิตเห็นภาพไม่ชัด ถ้าจิตมีความสะอาดน้อย มีความเป็นทิพย์น้อยจิตจะรู้สึกเฉยๆ ไม่มีภาพ

ฉะนั้นขอให้ทุกคนถือความรู้สึกเป็นสำคัญ ถ้ามีความรู้สึกเกิดขึ้นแบบไหนให้ตอบกับครูทันที ตามที่เขาถาม ตอนนี้ก็ขอย้อนขึ้นสักนิดหนึ่งว่า การเจริญกรรมฐานแบบนี้ ใช้คำภาวนาว่า **นะ มะ พะ ระ** เวลาหายใจเข้านึกว่า **นะมะ** เวลาหายใจออกนึกว่า **พะระ** ถ้าเวลาไหนปรากฏมีคนเขามา นั่งกลางวง เวลานี้ทุกคนให้เลิกภาวนาทันที และก็ไม่ต้องสนใจลมหายใจเข้าออก ฟังคำแนะนำ เขาแนะนำในการตัดกิเลสที่นุ่มจิตไปตามนั้น ถ้าเขาถามให้ตอบทันทีทันใด นี่สำหรับคนใหม่

ถ้าท่านที่เคยได้มาแล้ว ขณะที่ไปนั่งอยู่ในวง ก่อนที่จะเริ่มภาวนาให้หันก็ถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน ให้ตัดสติใจรู้สึกตามความเป็นจริงว่าการเกิดนั้นมนุษย์ก็ทุกข์ เราไม่ต้องการเกิดเป็นมนุษย์ต่อไปอีก ถ้าร่างกายครั้งนี้ตายขอไปนิพพานจุดเดียว เทวดาหรือพรหมก็ไม่ต้องการ หลังจากนั้นก็จับพระรูปพระโลมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ชัดเจนแจ่มใสมากตามกำลัง แล้วท่านที่เคยไปถึงนิพพานได้ ก็ให้เอาใจไปตั้งไว้ที่นิพพาน คอยครูผู้แนะนำ อย่างนี้ถ้าครูแนะนำ จะมีความคล่องตัวมาก จะมีความชัดเจนแจ่มใสมาก ตอนนี้ไปขอให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ตั้งใจสมาทานศีล 5

คำสอนอบรมพระวัดท่าซุง

คำว่าทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็นนี่นะ ถ้าไม่มีงานจำเป็นจริงๆ ต้องทำ เว้นไว้แต่พระผู้พยาบาลผม อย่าง พระครูปลัด นีมีงานทำ หรือบางทีก็ พระครูโอ หมุ่ที่โอพระน้อย พระประทีป อย่างนี้ตอนเย็นเขาต้องพยาบาลผม ผมนะป่วยขนาดหนักนะคุณผมยังต้องทำงาน แต่ว่าคุณอย่างนี้กว่าผมไม่มาทำวัตรนะ ถ้าผมว่างผมไม่ว่างนะ นิพพานนะผมไปวันละหลายเที่ยว การไม่ทำวัตรสวดมนต์ ถ้าชี้เกียจก็นิมนต์สึกไปเลยนะ อย่างมาอยู่ให้มันเสียที่ ผมต้องเสียค่าใช้จ่ายเดือนละแสนเศษเฉพาะวัดไซ้ใหม่ มันเปลืองเงินเปลืองทองไม่มีประโยชน์ ใครชี้เกียจนะจำไว้นะถ้าชี้เกียจจะมาบวชทำไม ออกไปอยู่บ้านเสีย

และประการที่สอง การเจริญพระกรรมฐาน อันนี้มีความจำเป็นต้องทำผลัดกันมากกลางคืน ถ้าอยู่กับสถานที่ที่ต้องทำ แล้วก่อนจะบวชก็ได้มโนมยทธิแล้วรู้สถานที่ที่ดีที่ชั่วก็รู้หมดแล้ว ก่อนจะบวชเขาฝึกให้แล้ว ถ้าบวชแล้วลืมนี่แสดงว่าเลวว่าสุณัช ถ้าชาวบ้านเขาเรียกว่า หมา รีใจ หมาดิกว่า เพราะหมายังมีระเบียบไม่มีค่าจ้างค่าอนมาอยู่ยามให้

อีกประการหนึ่งก็คือการลงศาลา เมื่อปี 2528-2529 เขามารายงานว่าพระตั้ง 40 องค์ บางทีลงศาลา 5-6 องค์มีไหม ไอนั่นนะเวลาที่สุด หลวงพ่อปาน ท่านบอก หมาดิกว่าเฮอะ ท่านเคยลงศาลาประกาศ บอกไอ้พระที่ไม่ลงศาลานะโยมอย่าให้ข้าวมันแตก เอาข้าวให้หมากิน หมามันยังมีระเบียบ ต้องลงไปเพื่อเจริญศรัทธา ไม่ใช่หาโอกาสเลียง มีงานโน้น มีงานนี้ ไอ้ที่เขามีงานจริงๆ อย่างที่เฝ้าสถานที่ที่มีความจำเป็นไม่อย่างนั้นมันจะบวชมาทำไมเขาเรียกบวชเสียผ้าเหลืองสึกก็เปลืองผ้าลายหือ เดี่ยวนี้มีผ้าลายไหม มีไหมผู้ชาย ผ้าลายมีไหม เมื่อก่อนนี่เขาสึกไปนุ่งผ้าลายกันนะ นี่ก็ถือว่าเป็นความจำเป็นนะ

การทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น มันเหนียวมากหนักหรือ ไอ้ผมที่ลงไม่ได้ก็คิดว่าหลวงพ่อกทำไม่ไม่ลง ถ้าคุณป่วยอย่างผมพวกคุณจะบอกว่า จะทำอะไรไม่ไหวกันเลย วานขึ้นก็นั่งอาเจียนไอ้ๆ พอเย็นมาก็ป่วยแล้วไม่สบายแล้ว แล้วต้องไปนั่งทรมาณรับแขก ทำบุญชีบ้าง เกี่ยวกับการเงินบ้างผมไม่ได้หยุด กิจการงานต่างๆ ถ้าเราทำอยู่ให้ละประเดี๋ยวหนึ่ง ใช้เวลาไม่นาน ขอพระพุทธรองค์จำไว้ นะว่า เราเป็นพระ นี่เริ่มจะไม่ใช้พระหลายองค์แล้ว ชักจะเริ่มแล้ว หางชักออก หูจะยาว ปากจะยาว หรืออย่างไร หางออกก็หางหมา หูยาวก็หูหมา ปากยาวก็ปากหมานะ

แล้วประการที่สอง การปฏิบัติ อย่าเคร่งครัดเกินไป ถ้าใครอยากปฏิบัติจริงๆได้ให้มันเป็นตุ กงค์จริงๆ ธรรมดาไม่ต้องออกป่า ได้ไหม ทำได้ไหม ถ้าปฏิบัติธรรมดาอย่าง เอกภานะ เอกภานะ หมายถึง ภาชนะอันเดียว เอากับข้าวทุกอย่างมารวมในจานเดียวกัน แล้วกินเข้าไป แต่อย่าตักให้มาก กินไปสักคน คนอื่นเขาจะไม่มีกิน อย่าเสือกตักเสียมมากไม่ได้นะ กินแบบพระนะ อย่างนี้เราทำได้ เตะจิวระ ถือผ้า 3 ตัว อันนี้เราทำได้ เน้นชชช ถือการนั่งเป็นวัตร แต่ว่าต้องนั่งแต่พอสมควรอย่างนี้มาก

เกินไป การนั่งต้องนั่งตรง ถ้ามือเท้าก็ถือว่าลดไปครึ่งหนึ่ง ถ้าหลังถึงพื้นขาด แล้วต้องตั้งใจนั่ง นั่งเฉพาะเวลาเจริญพระกรรมฐาน สมาทานเป็น เนสาชชิก ไปในตัวเสร็จ นี่ก็เป็นจุดคงค์

ฉะนั้นการฝึกจุดคงค์ก็ฝึกในวัดได้เลย หรือว่าจะถือ เอกา เอกา นี่สมัยเมื่อผมถือผมไม่ได้ฉันนอกเวลาคนอื่นเขาจะ ผมฉันพร้อมเขา แต่ว่าผมกินเวลาเดียว แต่ไอ้เนี่ยมันแตกฉิบหายเลย เวลาเดียว (หัวเราะ) หือ เคยกินเวลาเดียวไหม เคยรับยัง ยังไม่รู้จักแตก เวลาเดียวนะ ไม่ได้กินหอรอก แตกเลย คุณเอ๊ย ไอ้โฮ ข้าวบาตรก็กินหมดบาตร พอกิน 2 เวลา ชัก 2 จานมันไม่ไหวแล้ว อย่างจุดคงค์ถือ เอกา ก็ได้แต่ว่าการถืออะไรก็ตาม จงอย่านึกว่าเราดีกว่าเขาถ้านึกว่าเราดีกว่าเขานี้เป็น มานะ มานะ นี่เป็นกิเลสที่หยาบและที่เลวที่สุด ฟังให้ดีนะ

การถือตัวถือตน ฉันดีกว่าแก แก่เลวกว่าฉัน แก่สู้ฉันไม่ได้นะ ไอ้อย่างนี้เลวที่สุด การปฏิบัติอย่างนี้ ให้ตรงไปตรงมา วิธีปฏิบัติอันดับแรก ก็คือ

1. พรหมวิหารสี่ ให้มีการทรงตัว พรหมวิหารสี่ นี้ไม่ใช่ท่องได้ ต้องทำได้ถ้าทำ พรหมวิหารสี่ ได้อย่างเดียว สัตว์ก็บริสุทธิ์ สมาธิก็ทรงตัว ปัญญาที่แจ่มใสแล้ว

ประการที่สอง อิทธิบาทสี่ นี้ต้องมีการทรงตัวทุกองค์ อิทธิบาทสี่ นี้ไม่ใช่ใช้เฉพาะกรรมฐานนะ ต้องใช้ตลอดเวลา หนึ่ง ฉันทะ ความพอใจ สอง วิริยะ ความเพียร สาม จิตตะ จิตใจจดจ่อ สี่ วิมังสา ใคร่ครวญใช้ปัญญา และก็โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

บารมี 10 ประการนี้ต้องครบ ผมเคยเขียนเคยพูดบันทึกเสียงก็มีมั้ง ใส่เทปนะนะ ให้เขียนบารมี 10 ไว้ข้างที่นอน ตื่นขึ้นเข้ามา อ่าน บารมี 10 ก่อนว่ามีอะไรบ้าง คิดว่าวันนี้เราจะไม่บกพร่องใน บารมี 10 ใครทำบ้างหรือเปล่ามีใครทำไหม ไม่มีเลย หมาหมด ถ้าไม่ทำนี่หมาหมด ทะนงตัวว่าดีแล้ว ต้องทำตามนั้น เพราะเราบวชเอาจริงกัน จะว่าบวชน้อยบวชมากก็ตาม ถือว่าบวช บวชเพื่อเอาบุญ

และประการที่สี่ สังโยชน์ 10 เขียนคิดไว้ด้วยใน สังโยชน์ 10 นี้ อันดับแรก สังโยชน์ 3 ข้อ เราต้องทำให้ได้ คำว่าพระนี่ถ้ายังทำ สังโยชน์ 3 ไม่ได้ เขาไม่เรียกว่าพระ อย่าทะนงตนว่าเป็นพระนะ ยังเป็นเหยื่อของอบายภูมิ เป็นสัตว์เดรัจฉานนะ มันยังสูงไป ถ้าตายจากความเป็นพระมันจะต้องลงนรกจากนรกมาเป็นเปรต จากเปรตมาเป็นอสุรกาย จากอสุรกายเป็นสัตว์เดรัจฉาน แล้วมีความจำเป็นว่าสังโยชน์ 10 ก็ไม่มีอะไรมาก

สังโยชน์ 3

1. สักกายทิฐิ มีความรู้สึกว่าชีวิตนี้ต้องตาย
2. ไม่สงสัยในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ต้องถืออริยสงฆ์เป็นสำคัญ
3. สิลัพพตปรามาศ

แค่นี้ แค่อุดหมาแค่นี้ทำได้ไหม ถ้าทำไม่ได้สีกไปเสีย อย่าอยู่ให้เสียพระศาสนาถ้าตั้งใจฟังธรรมทุกวัน มันจะทรงตัว จิตจะทรงตัว อย่างนี้ท่านเรียกพระโสดาบันก็ได้ สกิทาคามีก็ได้ ก็

เป็นอันว่าต้องทำให้ได้ อย่างมีงานหนักต่างๆ ก็ถือว่ามีความจำเป็น แต่ถึงเวลาทำวัตรสวดมนต์ก็ต้องทำนะ อย่าถือว่างานอื่นสำคัญกว่าทำวัตรสวดมนต์ อย่าถือว่างานอื่นสำคัญกว่าการเจริญพระกรรมฐาน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง **บารมี 10** ประการ ไปเขียนไว้ข้างที่นอน เขียนตัวโตๆ เช้าตื่นขึ้นมาก็อ่าน วันเมื่อวานนี้บกพร่องข้อไหนบ้าง วันนี้เราจะไม่ยอมบกพร่อง สังโยชน์ 10 เอาแค่ 3

ที่นี้พระที่ทำได้เราจะเห็นว่า เขาไม่มีการถือตัวถือตน เขามีแต่ความสงบและทุกอย่างจะสม่าเสมอกันหมด ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะผมเคยฝึกมาแล้ว ไม่ใช่ว่าคนที่เจริญกรรมฐานได้ดีแล้ว ต้องเงียบไม่คุยกะใคร คือไม่ทำโน่นไม่ทำนี่ ใอันนั้นก็ทำไม่ได้ ใอันนี้ก็ทำไม่ได้ ใอันนี้มันตัวหลอกลวง

และที่ประการที่สอง อย่างลืมน่า **นิมิต** ต่างๆ นะ อย่าเชื่อเกินไปนักนะ **นิมิต** บอกว่า เวลาที่ท่านเป็นพระโศดาบันแล้ว ท่านเป็นพระสภิกษาคามีแล้ว ท่านเป็นอนาคามีแล้ว ท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว ที่แท้นะตัวนรก เพราะอะไรรู้ไหม เคยโดนมาแล้ว ยังไม่เป็นพระโศดาบันเลย มันบอกเป็นอรหันต์แล้ว หือ

เราก็ต้องมานั่งไล่ตัวเอง ว่า **สังโยชน์ 3** เราได้หรือยัง บกพร่องอะไรบ้าง **สังโยชน์ 5** ได้หรือยัง **สังโยชน์ 10** ได้หรือยัง เราอย่าไปเชื่อใคร อย่าไปเชื่อเสียงที่บอกไม่มี พระไม่มี คงมีละมั้ง ใ้อเชื่อเสียงที่บอกนี้ ใอันนั้นมันเป็นกิเลสสมารเขาเรียกว่าด้านกิเลสสมารดีกว่า เพราะเป็นความหลงของเรา ถ้าเราหลงปั้มมารจะเข้าแทรกทันที เอ๊ะ มีไหมมาร ใครเคยเห็นตัวมั่ง คำว่ามารตัวนี้หมายถึงตัวกิเลส หรือว่าเทวดาแต่จะเรียกว่ามารโดยตรงไม่ได้ เวลา **พระยามาราริราช** ท่านทดลองแล้ว ที่นี้ท่านหลงเรา

ผมเองก็เคยโดยเมื่อปีที่แล้วนี้ ตามธรรมดาผมจะลงรับแขก ผมจะถามก่อนถามพระพุทธเจ้าว่าวันนี้มีคนมาสักกี่คน และคนไหนดังคนไหนไม่ดีบ้าง แต่งตัวสีอะไร ผิวสีอะไร อย่างนี้เป็นต้น และทุกวันท่านบอกไม่เคยผิด มาวันหนึ่งจิตไม่ค่อยดี หมายความว่า มันไม่สบาย มันก็ผลออกไปอารมณ์เบาเกินไป ใอใหม่ ขึ้นไปนิพพานปั้ม เห็นพระพุทธเจ้าใสแจ๋วเปล่งปลั่ง ใ้อโฮ แพรวพราว เป็นระยับเพชรทั้งองค์ ใอใหม่ แต่ว่าสวยมากกว่าพระพุทธเจ้าธรรมดาหน่อยนะ เราก็ดีใจว่า ใ้อโฮ นี้พระพุทธเจ้าสวย สวยกว่าทุกวันอีก ใอใหม่ ถามว่าวันนี้มีอะไรบ้าง บอกปั้มๆ มาเลย ลงมาที่รับแขกไม่มีตามนั้น

พอรุ่งขึ้นอีกวัน ก็มีความรู้สึกว่าสบาย ใ้อคำว่าสบายนี้ไม่มีอะไรมากหรอก ชั้น 5 นี้ะ เห็นมันว่าไม่ดี ก็จับ **อานาปานุสสติ** ให้ทรงตัว ใอเวลาสักครั้งนาทีกี่พอแล้ว ใอเวลาอย่างมากสักครั้งนาทีกี่พอแล้ว ไม่ต้องตั้งทำให้มากมาย ไม่ต้องไปนั่งอวดชาวบ้านเขาหรอก นอนก็ได้ อะไรก็ได้ เหมือนกันหมด มันอยู่ที่ใจ พอจิตใจสบายดีก็ขึ้นไปหาพระพุทธเจ้าท่าน ถามว่าทุกครั้งพระองค์เคยบอกไม่ผิด แต่ว่าเมื่อวานนี้ทำไมบอกผิด ท่านบอกเธอไม่ได้พบฉันนี้ ถามว่าใคร ท่านชี้ให้ดู นั่นพระพุทธเจ้านั่น นั่งป้อสวยกว่าองค์เดิม เหลือแต่เขียว ใอใหม่ ผมไม่ได้เมาหรอกนะ ไม่ใช่ผมตีผมเก่ง ถ้าผลอไม่ได้ผลอเป็นเอา

ฉะนั้น เราต้องถืออารมณ์เป็นเกณฑ์ พระบางท่านอาจจะคิดว่า นี่พระบางองค์นะวัดอื่นท่านมาเล่าให้ฟัง พอมาที่นี่มีนิมิตบอกจะได้ นั่นจะได้ นี่ ผมบอกไอ้เนี่ยเอาแล้ว ไม่ช้า ไม่ช้าหรอก ตกหลุมพรางแบบนี้ไม่ช้าพั้ง มีพระมาบอกอีกก็ปีท่านจะเป็นพระอรหันต์ อีกก็ปีท่านจะเป็นอะไร นี่เขามีคนมาเล่าให้ฟัง ผมก็เลยนึกว่าองค์นี้ถ้าขึ้นถือแบบนี้เดี๋ยวก็แจ้ง ทางไปก็คืออนรรฆ เพราะหลงตัวเอง

ทุกองค์จำไว้ นะ จำไว้ว่าทำวัตรไม่ควรที่จะให้ขาด ถ้าไม่มีความจำเป็นจริงๆ ใครที่ขี้เกียจทำวัตรสวดมนต์รีบสีกไปเสีย วัดนี้ไม่ต้องการ อย่าลืมนะว่าผมต้องจ่ายเดือนละเป็นแสนที่วัดนี้นะ และค่าทำงานก็พอๆ กันมั้งเดือนเป็นแสนนะ ค่าของนี่ต้องจ่ายทุกวัน ทุกอย่างที่ทำขึ้นมา ก็เพื่อความดีของคน ที่เขาทำบุญไว้กับเราเพราะนึกว่าพวกเราดี แต่ยังไม่เคยดูถ้าพวกเราแล้ว ต้องพูดอย่าง หลวงพ่อปานว่าเอาข้าวให้หมากินดีกว่า หมามันมีระเบียบวินัย ให้กินดีมันก็ทำให้ กินไม่ดีมันก็ทำมันหิวมันก็เฝ้าสถานที่ใครมามันก็เห่า

นี่การลงศาลาก็เหมือนกัน ต้องพร้อมเพรียงกันอย่าไปรบกวน ผมนะถ้าสบายดีผมไม่หลบ ถ้าไม่สบายผมลงไม่ไหว ทั้งๆ ที่สบายไม่ดีผมก็ลง ถ้าพอลงได้ลงอุโบสถสังฆกรรมก็เหมือนกัน แต่เวลานี้ผมป่วยมากไป **จันทบุรี** คราวนี้ เกือบเอาชีวิตไม่รอด แต่ชาวบ้านเขาไม่รู้ ที่รู้ไม่กี่คนนะ แต่ที่รู้จริงๆ คือผม ท้องมันถ่ายอย่างหนัก ถ่ายเที่ยวแรกเกือบครึ่งโถ ส้วมโถนะ ไม่ใช่ครึ่งกระโถนนะ หลายกระโถนนะ เทียงสองเบาหน่อย แล้วก็ต้องลงไปปรับแขก หลังจากนั้นก็มีอาการเครียดทุกวันตลอดเวลาแต่เพราะเพื่อธรรมะก็ทำ

ฉะนั้นขอทุกองค์จำไว้ว่าการบวช อย่าลืมนะว่าเราเป็นพระ พระเขาแปลว่า ผู้ประเสริฐ ถ้าเราขี้เกียจทำความดีเพื่อความประเสริฐ เราก็ไม่ใช่พระ ถ้าไม่ใช่พระก็ถือว่าเรากลอลวงชาวบ้านเขา ในฐานะที่เอาผ้าเหลืองมาห่ม แล้วโกนหัว ทำลึลเป็นพระ แค่นี้แท้จริงๆ เราคือสัตว์นรก ฉะนั้นจงป้องกันการเป็นสัตว์นรกเสีย ธรรมเนียมที่ได้ก็ซ้อมเอาไว้เสมอ ซ้อมไว้ทุกวันอย่าทิ้ง มันต้องซ้อมกันวันละหลายครั้ง ได้การซ้อมไม่ใช่ไปนั่งขัดสมาธิ ไอ้แบบนี้ไม่จริง นั่งขัดสมาธิเป็งทำเป็นเคร่งแบบนั้นนะมันเป็นมายา ธรรมเนียมจะใช้ได้ทุกเวลา ทำงานอยู่เราก็ทำได้กินข้าวอยู่ก็ทำได้ นั่งชื้ออยู่ก็ทำได้ ใช้วิธีคิด ใช้อารมณ์ของเราให้มันเป็นปรกติ จะใช้เมื่อไรก็ได้

อันดับแรก ให้นำนึกถึงพระพุทธเจ้าก่อนว่าเห็นท่านไหม ถ้าเห็นพระพุทธเจ้าให้เห็นเป็นประจำทุกวัน นึกขึ้นมาเมื่อไรเห็นเมื่อนั้น ต่อไปจิตมันก็จะจางจากความชั่ว ทุกองค์จงจำไว้อย่าเชื่อในนิมิตนะ ไอ้เสียงที่บอกนี่อย่าเชื่อ ให้เชื่อตัวเองดูตำราที่วางอยู่ข้างๆ ว่าวันหนึ่ง **บารมี 10** เราครบไหม แล้วก็ **พรหมวิหารสี่** เราครบไหม **สังโยชน์ 10** ตัดตัวไหนได้บ้าง ให้มันตัดได้จริงๆ การตัด **สังโยชน์ 10** ประการนี้ มีในสมัยพระพุทธเจ้าเพียงแค่ได้ฉาน โลภีย์ แค่นั้น โลภีย์นี้ถ้าทรงจริงๆ ก็ตัด **โลภะ โทสะ โมหะ** เหมือนกันตัด **ราคะ** เหมือนกัน มันไม่มีความรู้สึกในกิเลสทั้งสาม และท่านเองท่านก็หลงตัวเองว่าเป็นพระอรหันต์ ก็พยากรณ์ตัวว่าเป็นพระอรหันต์

ต่อมาฉานคลายตัวอารมณ์มันก็กำเริบขึ้นมาใช้ใหม่ ท่านก็ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าทูลถามว่าการคิดอย่างนี้ พยากรณ์อย่างนี้ผิดไหม พระพุทธเจ้าบอก เจตนาเลวของเธอไม่มี ไม่มีเจตนาเลว ยังถือว่า

ไม่ผิด ที่นี้พวกของเราก็เหมือนกัน มีบางองค์ที่มีความเข้าใจว่าตัวเองเป็นพระอริยเจ้านี้มี ในที่นั่งอยู่
ลึน่ะมี แต่ความจริงยังไม่ได้เป็นนะ อย่างนี้กว่าผมไม่รู้ละ ผมป่วยผมก็รู้ รืออย่างไร ต้องมาให้ ลิงดำ ลง
ไปกคคอดีไหม ถ้ามว่าทำไมต้องเป็น ลิงดำ ไปด้วย มันคิดว่า **ฤาษีลิงดำ** ต้องเอา ลิงดำ ไปกคคค ก็
เป็นอันว่าเวลาที่เราจะประชุมกันไม่มี เวลาสังฆกรรมบางทีผมก็ลงไม่ไหวเสียแล้ว พอตอนเย็นๆ 3
โมงก็เริ่มป่วย ถ้าเวลาไหนไม่ป่วยเวลานั้นลงได้สังฆกรรม

ก็เป็นอันว่าเป็นการเตือนกันนะ ความคิดก่อนบวชที่เราได้คือมโนมยิทธิ ลองซ้อมตัวเองชีวิตว่า
ยังดีเสมออันนั้นไหม ถ้ายังดีเสมออันนั้นไม่ได้ แสดงว่าเราเลว ตัวนี้จะเป็นตัวจับ จับอารมณ์ตรงนี้ไว้ ถ้ามัน
โถมมันเสื่อมลงไปแสดงว่าเราเลวมาก ถ้าเลวแล้วไปไหน อบายภูมิ ถ้าชาวบ้านเขาเลวมันไม่แน่นว่า
เขาจะไปอบายภูมิเพราะมันไม่แน่นอนนั้ ชาวบ้านเขาแค่ศีล 5 พวกเรามัน 227 แล้วก็แต่งตัวแบบ
พระ ชาวบ้านเขาต้องไหว้ เขาต้องบูชา เขาให้เงินเราด้วยให้ของด้วยแล้วก็ให้เงินเราด้วย ถ้าขอทาน
แต่ว่าขอทานเขาไหว้คนให้ แต่นี่พวกเราเขาให้เราเขาไหว้เรา มันต่างกันโดยสิ้นเชิง

เอาละ วันนี้คุยแค่นี้ละ นี้คุยยังไม่ได้ค่านะ เอาแค่นี้พอก็พอ แค่นี้พอกะแค่คิดว่าพอก็คพอแล้ว
นะ ใครเลวบ้างก็จำๆ ไว้ จงจำไว้เวลานี้พระอริยเจ้าจริงๆ ที่วัดเรา อาจจะพอมันบ้าง แต่ที่เข้าใจว่า
เป็นนะ ยังไม่เป็น เข้าใจตัวเองว่าเป็นพระอริยเจ้านะ ไม่ใช่คูลีลา พระอริยเจ้านี้ต้องไม่ถือตัว ไม่ถือ
ตน ไม่มีบทบาท แยกต่างออกไป ไซ้ใหม่ ต้องสม่ำเสมอกับคนทุกคน พระอรหันต์นี้ไปคูยิ่งกว่าเรา
อย่าง **พระสารีบุตร** นี้แจ้วเลย เล่นกับเด็ก ไซ้ใหม่ คูตัวอย่าง **พระสารีบุตร** ท่านทำตัวเสมอกันได้
เพราะท่านไม่มี **มานะ** การถือตัวถือตน ถ้ายังมี **มานะ** อยู่ ทำโน่นไม่ได้ทำนี่ไม่ได้ ชาวบ้านเขาทำได้
ปรกติทำได้ แต่เราทำไม่ได้ นั่นคือเราเลว ตรงนี้เป็นตัวเลว อย่าลืมนะ ใครอยากจะทำปฏิบัติจริงๆบ้าง มี
ไหมเอาไหม

ผมเวลานี้ปฏิบัติจริงๆข้อที่ 14 อยู่ ไซ้ใหม่ นอนเป็นวัตร (หัวเราะ) คำว่า **เนสังขิก** หรือ การ
นั่งเป็นวัตรนี้ทำได้ทุกวัน เวลาไหนบ้าง เวลาที่เราจะนั่งอย่างเดียว นั่งก็ได้ เดินก็ได้ แค่นอน สัก
15 นาที สัก 20 นาที เราจะใช้อารมณ์เข้าทำงานจะตั้งใจทำงานเพื่อสงฆ์ เพื่อพุทธศาสนา อย่างเดียว
เข้าใจไหมตั้งใจว่าช่วงนี้เราจะไม่นอน เราจะนั่งอย่างเดียว นั่งเราจะไมเอามืออันพื้น งานทำทั้งหมด
เราทำเพื่อพระศาสนาไม่ใช่ตัวเรา อันนี้เป็นจุดประสงค์ใน **เนสังขิก**

ที่นี้ **เอกภาชนะ** เอากินอย่างนี้ก็ได้ ตักข้าวมาจากหนึ่ง ตักแกง ตักกับ ตักทุกอย่างที่เราคิดว่า
เราต้องการ ต้องพิจารณาใน **อาหารปฏิญญลัญญา** เกล้า ไม่ตักมาด้วยอื่น ถ้าว่ายังไม่อิ่มก็ตักข้าวมา
ใหม่ แล้วตักกับข้าวมาคลุกอย่างนี้เป็น **เอกภาชนะ** จุดประสงค์ใช้ได้ ก็กินกันเพื่ออยู่ที่นี้ **เอกา** **เอกา** ก็ถือไม่
ยาก **เอกา** นี้กินเวลาเดียวกันนะ แต่ใครจะกินทีละเวลาที่ได้นะ ถือกผ้า 3 ตัวเป็น **เตจิวระ** ไซ้ใหม่ 3 ตัวก็ให้
มัน 3 ตัวจริงๆ มีผ้าสบง มีจีวร มีสังฆาฏิ มีอังสะ นี่ไซ้ได้ มีรัดประคดนี่ไซ้ได้ผ้าอบสำหรับอาบน้ำ
ไซ้ได้ เป็นผ้ากิน เป็นการถือจุดประสงค์ไปในตัวเสร็จ และการถือจุดประสงค์แบบนี้ ถ้าทำเฉพาะอย่างนั้นมัน
ไม่ใช่ผิด แต่ต้องจิตเป็นจุดประสงค์ด้วย ให้จิตสงบด้วย จิตสงบก็แปลว่าระงับกิเลส โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
มโนมยิทธิให้ทรงตัวถ้ามโนมยิทธิของเราเสื่อมไปถือว่าเราเลวต้องเร่งรัดใหม่การเร่งรัดไม่ใช่เร่งรัด

เครียดต้องทำใจเบาๆ สบายๆ ทำจิตใจให้ทรงตัวเฉยๆ ให้นึกถึงภาพของพระพุทธเจ้าไว้เป็นปกติ อย่าง
นี้ใช้ได้

อภิชัยพิธีเป่ายันต์กระเพชรและสะเดาะเคราะห์

เมื่อ

วันเสาร์ที่ 16 เมษายน 2526

แล้วก็ไม่รู้สึกอะไร ไม่ปวดไม่เมื่อย ไม่มีความรู้สึก อีตอนที่เขาจะเลิกเขาขยับตัว รู้สึกตัว เอ๊ะ ขี้มันจะออกสะ (หัวเราะ) ไอ้เจ้าระยำที่มัน แหม ดีไม่ออกมาก่อน ตอนนั้นนะ ถ้าออกมาก่อน บางทีลูกหลานคิดว่า ทองไหลจากท้องหลวงพ่อ (หัวเราะ)

เออ เดี่ยวก่อนนะ ดีมาก คิดไม่ถึงว่าญาติโยมลูกหลานจะมาเต็มขนาดนี้ตอนที่อยู่ที่ นิวซีแลนด์ ก็คิดว่า เอ ลูกหลานวันสงกรานต์มันตรงกันนี่นะ จะมีสัก 1 ใน 4 ของศาลาหรือเปล่านั้นก็ไม่รู้ เมื่อวานนี้ก็มีไม่มาก ตอนเย็นกลับไปจาก สถานวราช ก็ไปนอนภวานา เห็นพระพุทธรูปเจ้าท่านมา ก็ถามท่านบอกคนจะมากไหนบอกสักครึ่งศาลาจะได้ไหม ท่านถามว่าศาลาของแกมันพอคนหรือ องค์ปฐม เลยนะท่านบอกไอ้ศาลา 2 ไร่ ขอแก่พอหรือไม่พอ บอกว่าหลวงมากครับ บอกพุ่มนี้ค่อยดู แพ้ท่าน พระพุทธรูปเจ้าคุณไม่มีอะไรผิคนะ เอ๊ะ พุคจริง เรื่องจริงหรือไม่จริงไม่รู้ แต่เรื่องจริงๆ นะ พระโกหกไม่ได้ เพราะว่าคนที่นั่งที่นั่งนี้ได้มนมยิทธิมากต่างคนต่างรู้ตามความเป็นจริงได้

มนมยิทธิที่ได้มาแล้วนี้ ถ้าใครเขาพูด หัดนึกตามคำพูดตามเสียงว่า เขาพูดเรื่องอะไรนึกตามเรื่องนั้น ไม่ซ้าจิตจะคล่องตัว จะเห็นภาพได้ทันทีนะ สมมติว่าเขาเป็นคนจนเขาแต่งตัวโก้ๆ มา เขาคูยว่าเขารวยแบบนั้น รวยแบบนี้ นึกตามเสียงไปเลย จะรู้ตามความเป็นจริง ถ้าเขาบอกว่า การค้า การขายความจริงเขาขาดทุนเขาจะโงงเรา เขาก็ชวนไปบอกหุ่นกันใหม่ละ อย่างนี้มันจะรวย เราก็ขอคุณภาพตามความจริงภาพจะปรากฏ อย่างนี้จะโกหกเราไม่ได้ เพราะวิชานี้มีความสำคัญมาก

ไอ้อย่างนี้ก็เหมือนกันที่หลวงพ่อพูดเมื่อกี้ ถ้าไม่มีคนได้มนมยิทธิมานั่งอยู่เลยจะบอกว่า พระพุทธรูปเจ้าบอกอันนี้ไม่ได้เลย และหลวงพ่อถือว่าถ้าหลวงพ่อพูดไป ถ้าหลวงโกหกก็มีหลายคนในที่นี้เขาจับได้ ก็กล้าพูดตามความเป็นจริง ฟุ้งไปก่อนนะ ยังเห็น้อยอยู่ ฟุ้งมาเวลา

เมื่อกี้ถ้าได้ รองผู้การตำรวจนครสวรรค์ มาอยู่ยามหน้าประตูนี้ มาอยู่หน้าธรรมาสน์นี่ไม่ เป็นไรละ (หัวเราะ) เดี่ยวก่อน เดี่ยวก่อน แหม เหนื่อยสะพอเลิกแล้วรู้สึกเหนื่อย อีตอนเขารดน้ำ นะก็เป็นธรรมดาเนะ ต้องใช้อารมณ์เป็นสมาธิเต็มอัตรา ทั้งนี้ก็เพื่ออธิษฐานของบรรดาท่านพุทธบริษัท เพราะการที่เขาทำบุญจิตอยู่ในสมาบัติก็ดี ออกจากสมาบัติใหม่ๆก็ดี ข้อมมีอธิษฐานแรงกว่า ธรรมดาหลายแสนเท่า อีตอนนั้นมันก็ไม่รู้สึกปวด ไม่รู้สึกเมื่อย วางแขนแบบไหนก็อยู่แบบนั้น ตั้ง ขาอยู่แบบไหน ก็อยู่แบบนั้น มันก็พลัดพลัดในสมาบัติ เอ๊ะ พอเขาจะหมด พอขยับตัวจิตใจมันรู้สึก บอกว่า ไอ้เจ้าขี้มันบอก กูจะออก กูจะออก (หัวเราะ) ไอ้ระยำ มันนั่งคอยอยู่ได้ ขี้ ไม่น่าเลย (หัวเราะ) พอมันจะออก มันเป็นคนขี้มันไม่ได้ ขนาค ท่านรองผู้การ ยังกลัวมันเลย ลองถามซิ กลัวไหม กลัว ใครก็เหมือนกันนะ อ้อ พระนางเจ้าอลิษาเบธ มาประเทศไทยยังขอมกลัวขี้เลยนะ ย่อง เข้าไปในส้วมที่เขาไม่มีกระดายนะ ไอ้ส้วมที่เขารับรองไปไม่ทันนะชิ เอาเข้าตรงนั้น ต้องรีบเข้า ส้วมสาธารณะไปเลย พวกต้องส่งกระดายนอดเข้าไปข้างบน นี่เจ้านี่สำคัญ

ตอนนี้ไปท่านพุทธบริษัททั้งหลาย สำหรับ **ยันต์เกราะเพชร** ขอทุกคนโปรดทราบ ว่า ไม่ใช่ คาถาไสยศาสตร์ เป็นพุทธศาสน์ตรง ถ้าอ่านตามบรรทัดจะอ่านว่า อี ระ ชา ตะ ระ สาทิ หัง จะ โต โร ธิ นั่ง เป็นต้น แต่ถ้าอ่านตรงลงมาเหมือนหนังสือเจ๊ก ก็จะอ่านว่า อิติปิโสภควา อรหังสัมมาสัม พุทโธ วิชชาจรณะสัมปันโน สัตโต... ถึง ภควาติ คือบทพุทธคุณนั่นเอง คำว่า **ยันต์เกราะเพชร** ก็คือ คุณของพระพุทธเจ้าเก่าประการ ทุกคนจำด้วยนะ ฉะนั้นเวลาที่ทุกคนรับ **ยันต์เกราะเพชร** ให้ภาวนา ว่า พุทโธ แล้วก็นึกถึงบารมีพระองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้คุ้มครองเราตลอดชีวิต ไม่ใช่ คุ้มครองเฉพาะวันนั้นนะ ทุกวัน นะ ทุกวัน ทุกวินาทีจะหลับก็ดี จะตื่นก็ดี จะถ่ายอุจจาระปัสสาวะก็ดี จะเพลอกก็ดี เราไม่ยอมเพลอกขอให้คุ้มครองตลอดชีวิต

แล้วก็ผู้ได้รับ **ยันต์เกราะเพชร** ไปแล้ว อจิตเข้าห้าม บอกสะพานหัวเดียวลอดไม่ได้มันจะ เสื่อม ไม่ค้ำกล้วยลอดไม่ได้ มันจะเสื่อม ไม้ตั้งร้านลอดไม่ได้มันจะเสื่อม ราวผ้าลอดไม่ได้มันจะ เสื่อม หรือว่าได้ถุงสวมลอดไม่ได้มันจะเสื่อม ใครจะเอาของสกปรกหรือของสะอาดอย่างยิ่ง ประจำเดือนของผู้หญิงนะ สะอาดไหมประจำเดือนสะอาดไหม เอ๊ย ผู้หญิงต้องตอบว่าสะอาด (หัวเราะ) มันจะสกปรกได้อย่างไรเลือดในกาย แล้วก็ไอ้เลือดตัวนี้มันก็สร้างเราเป็นตัวขึ้นมา ทำไม ว่ามันไม่ดีละ ถึงแม้จะเอาผ้าประจำเดือนผู้หญิงไปครอบหัว มันก็ทำอันตรายเราไม่มีผลยันต์นี้ไม่ เสื่อม ทุกคนจำไว้ นะ แล้วอย่าไปเชื่อใครเขา

ใครเขาบอกว่าถอน **ยันต์เกราะเพชร** ออกได้นี้ ถ้าเขาถอนจริงๆ กำลังเขาตีเขาตายเดี๋ยวนั้น นะ **ยันต์เกราะเพชร** นี้ถอนไม่ออก เว้นไว้แต่จะถอนจะไล่ **ยันต์เกราะเพชร** เอง นั่นคือ **ยันต์เกราะ เพชร** กลัวเหล่า เห็นเหล่าเข้าวังหนี โชนเลขนี้ตอนนี้ลำบากอยู่นะ เวลาจะกินเหล่าขอรารานา **ยันต์ เกราะเพชร** พอชักกันข้างเดียวจะรับ เดียวถูกกินเหล่าก่อน (หัวเราะ) นะ เออ เดียวถูกหลานจะง่วง กันซื่ออย่างใดๆ ก็เดียวๆ ก็ไปบ้านกันได้ บอก หลวงพ่อครับ นั่งข้างๆ เดียวนะ อยู่นอกวงเหล่า ผมขอ เข้าวงเหล่า เดียว คอยผมอยู่ข้างนอกนะ ต้องระวังให้คืนะ

เป็นอันว่า บทไสยศาสตร์ทุกบทไม่ต้องกลัว อีคราวนี้เราไม่เอาแต่กันละเพราะกันมากเท่าไร ก็กำเร็บกันทุกที ทำกันเรื่อย จนกระทั่งครั้งสุดท้ายนี้เราจะเผาฉันให้มันตาย เผาหุ่น เข้ามานั่งตรงนี้ ฉันทั่งอยู่ข้างหน้ามันนั่งอยู่ 5 คน เข้ามาทำเลือกนั่นเลือกนี้ ความจริงมันไม่..หอรอก ฉันทั่งรู้ แต่ว่าถ้าจะ บอกตามความเป็นจริง ประเดี๋ยวไอ้ทหารกับตำรวจมันจะเส้นกระดูก เขาก็เลยมามองไม่ชอบใจจับ พุดกับใครว่าอย่างไร ก็ไม่ยอมไปคือจะคุณันคุณันแต่ขายคนหนึ่งอายุประมาณ 50 เศษๆ ขาวๆ พอมา นั่ง ขายคนนี้คาถาตลอด ทำฉันก็นึกในใจว่า เออ ถ้าให้แกมันชักตอนนี้นะ ประเดี๋ยวใครเขาจะนึกว่า เราเอาคนมาแก้งทำเป็นชักให้ดูเสียชื่ออีก ก็เลยปล่อยมัน ให้มันตายวันหน้า

พอถึงเวลากลางคืน เวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ ไอ้ห้องที่ **คณะดินแดง** เขาพักอยู่ ตอนนั้นก็กั้น ไม่ให้สุนัขเข้าไป ตอนเย็นเขากลับไปแล้ว พระท่านก็ไม่ได้เปิดประตูไว้ ให้หมาเข้าไปได้มันต้องเข้าไป ตอนนั้น เวลานั้นต้นมะพร้าวต้นนั้นตายไปแล้ว มันไปทำอยู่โคนต้นมะพร้าว และไอ้ในนั้น ไม้มัน ก็มาก มันจุดหุ่นก็เลยไปติดไฟไม้แห้งๆ เข้าด้วย ต้นมะพร้าวเลยตาย

ก็พอดีสงสัยว่าสุนัขมันไป มีหมาอยู่ตัวหนึ่ง เวลาให้อาหารมาสัก 10 วัน ได้คว่าเนื้อ ได้อัน ว่าไปตรงนั้นนะ ไปตัวเดียว ไปเฝ้าอยู่ตรงนั้น วันนั้นก็เสียงเห่า ซังกๆ อยู่ตัวเดียว เพราะว่าเจ้าเด็กนักเรียนขนของไปเก็บ หมาหมูใหญ่มันก็หวนนั่งอยู่หน้ากุฏิ ให้อาหารมันก็ไปอยู่ยาม เห่าๆ ก็ซังกสงสัย ก็ออกไปดูก็เห็น เห็นเขาทำ เมื่อเขาทำก็เอาจิตที่เป็นสมาธิคว่า อ้อ มันกำลังเผาหุ่น และไธหุ่น อันนี้ถ้าเผาแล้วจะเกิดความร้อนข้างในเหมือนกับไฟลวก แล้วก็จะต้องตายภายใน 1 ชั่วโมง วิชา นี้ฉันทราบเพราะอยู่กับ หลวงพ่อปาน หลวงพ่อปาน วิชานี้พบทุกวัน หลวงพ่อปาน ต้องรักษา

ก็เลยนึกว่าเราจะทำอย่างไร ถ้าเราจะทำย่อนบ้าง เราเป็นพระมันก็บาป แต่ว่าตามธรรมดา ยนต์เกราะเพชร ไม่ต้องทำย่อน เพียงว่าเขาทำมาลักษณะไหนปล่อยเขาเป็นลักษณะนั้น เป็นการให้คืนเขาหมด เขาก็เป็นไปเอง ก็เลยร้องให้บอกเฮีย ของเอ็ง เอ็งเอาไปเถอะเว้ย ข้าไม่เอาหрок สิลขามีพอแล้ว ไม่ต้องแถมมันมันเป็นผู้ชาย 2 คน รูปร่างเกร็งๆ คำๆ ความจริงมันมาตั้งแต่วันเริ่มงานแล้วก็ข้างๆ ที่นั่งก็มีผู้ชายหนึ่งคน มีผู้หญิง 5 คน เฮีย 4 คน รวมทั้งหมด 7 คนด้วยกัน พอถึงเวลา 2 ยาม เขาก็เดินไปบนตึกแถวชั้น 2 ไปสังเกตุการณ์

ถ้าอาตมาป่วยก็ดี หรือตายก็ดี พระหรือคนต้องมารวมกันที่นั่น ถ้าป่วยมากขึ้นมาก็ต้องมีคนไปดู อย่างน้อยที่สุดทำอะไรไม่ได้ก็มานั่งข้อมว่า เมื่อไรจะตายเมื่อไรจะตาย เมื่อไรจะตาย ฮี ว่าอย่างไร ก็ช่วยไม่ได้นี่นะ ที่นี้ตายแล้วก็ต้องเอะอะ โวยวาย แต่นี้ก็เจิบ เขาก็กำลังใจเสีย เราก็อธิว่าเราไม่ทำเขา แต่ของของเขาที่เอามาให้เราก็ส่งกลับคืนไป เมื่อผลจะเป็นอย่างไรเป็นเรื่องของเขาเอง ถ้ามพระพุทเจ้าท่านแล้ว คาถาบทนี้ท่านให้ ท่านบอกไม่บาป ของของเขา

ปรากฏว่าเวลาตี 4 ตื่นขึ้นมา ก่อนหน้านั้นนึกก็ภาวนาไปพอสมควร ก็ขึ้นไป ที่ จุฬามณี ไปพบพระพุทเจ้าที่นั่น พอไหว้ทำ ท่านก็บอกชี้ให้ดูที่ ที่ไหนฉัน ไม่บอกนะ แต่รู้ที่ด้วย ท่านบอก คุณคูชิ ข้างล่างมีอะไรบ้าง เห็นเจ้า 2 คนตารยแหงแก่ไปแล้ว มีรูปร่างหนังเกรียมเหมือนไฟไหม้ บอกนี้เขาทำคุณแบบนี้เขาก็ต้องเป็นแบบนี้ นี่เราไม่ได้ฆ่าเขา เขาทำตัวเอง เราคิดไม่ขาด ไม่บกรพร่อง

แล้วพอตอนเช้าเวลาประมาณ โมงเช้า ฉันข้าวเสร็จ หลังโมงเช้านิดหน่อย ท่านท้าวเวสสุวรรณ ก็มา บอกคุณคูชิปานี่ซิ ฉันไม่บอกว่าป่าไหนนะ เพราะเรามีปาจุตหนึ่ง ปรากฏว่าไอ้คนที่นั่งข้างๆ 5 คนนะ ตายไป 2 คน เหลืออีก 3 คน กำลังร่อแร่ ท่านว่าอีก 3 คนนี้ไม่เกิน 4 โมงเย็น

ผลที่สุดวันนั้นไปปรับแขกที่ ศาลานวราช 4 โมงเย็นก็ลุกขึ้น พอลุกขึ้นเดินไปถึงหน้าบันได จะลง ท้าวเวสสุวรรณ ก็บอกว่า คูไอ้ 3 คนซิ ปรากฏว่า เขาหายไปแล้ว หลังจากนั้นตอนกลางคืนเขาก็รวมกันประมาณ 30 คน ทำเป็นการใหญ่แล้วก็ขึ้นไปหาพระพุทเจ้าท่าน ท่านบอกว่า มันก็มีแต่ภาถานะ ไม่มีผลอะไรทั้งหมด

ฉะนั้น ขอบารดาท่านพุทธศาสนิกชนให้ทราบว่า ยนต์เกราะเพชร นี้เป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน คือเป็นพระพุทเจ้านะอย่าไปเชื่อว่าได้รับแล้วมันจนคนบูชาพระพุทเจ้านะยิ่งบูชายัง รวย ไม่จน เวลาที่เขาออกข่าวนะว่าใครรับ ยนต์เกราะเพชร ไปแล้วจะยากจนเงี้ยใจไม่มีอะไรจะกิน ความจริง หลวงพ่อปาน ท่านทำมานานแล้ว ถ้ามันจนจริงๆ ลูกศิษย์ หลวงพ่อปาน อดตายไป

หมดแล้ว หือ ท่านรองฯ ว่าอย่างไร จนใหม่ ไอ้ฉันก็เป่ามาหลายหนอย่างนั้น ไอ้พวกนี้ก็ไม่มีความงูจะ
แก้ฝ่ามวัดกันเป็นแถว เป็นซีเปลือย (หัวเราะ) ท่านรองผู้การ ก็จะเป็น ผู้การ อยู่ 2-3 วันนะ ไม่ซำก็
เป็นคนนี้แหละ เวลาที่ที่กระเป่าแห้งๆ นะ ไม่ซำหรือก เต็ม ขอยืนยันว่า อีปีนี้นะ ต้องรวกกันแน่ เห็น
ใหม่ ไครชอบรวกใหม่ (หัวเราะ) แหม ไอ้ไอ้ด้านทั้งศาลาเลยนี้ (หัวเราะ) แหม นี่มันหัวเราะเยาะทั้ง
ศาลาเลยนะ เอาละหลวงพ่อกับภานี้ ไครบนไว้เท่าไรนะ ระวังให้ดินนะ ถ้าไคร โกงบน จะตัดขาทั้ง
เขียนรูปร่างมันใส่กระดาษ ตัดกระดาษตัดตรงขา ระวังนะ ไครอย่างไกรนะก็เป็นอันว่าเราก็ตั้งใจทำ
ความดีกันนะ แล้วก็อย่าไปคิดประทุษร้ายไคร อย่าไปคิดกลั่นแกล้งไคร แต่คาถาว่า **สัมปจิตจามิ** อัน
นี้อย่าลืม กันทุกอย่าง กันที่เขาทำมาไม่มีผล แต่คาถาว่า **สัมปจิตจามิ จิต** นะ ไม่ใช่ **จิต** ว่าเหมือนกัน
ตัวก่อนว่า **สัมปจิตจามิ** แต่คาถาบทที่ท่านบอกใหม่ว่า **สัมปจิตจามิ** บทนี้ถ้าเขาทำมา ท่านบอกว่า
ตั้งแต่คนสั่งและคนรับคำสั่งเป็นระยะมา และคนลง มือทำ และที่คนพวกเดียวกันจะรับผลนั้นทุกคน
หมด

วันนี้เวลารดน้ำ ใช้น้ำฉันก็ว่าเรื่อยไปตามสบาย แล้วก็ไอ้ 5 คน เมื่อคืนมันมาอยู่ที่ไหน
แล้วก็นั่งจ้องคอยจะถ่ายรูป วิดีโอเทปมีโน่น ไปอยู่ข้างป่าไผ่ ไปนั่งกินอาหาร แกล้งทำไม่รู้ไม่ชี้
กระซิบบอกกัน ไอ้ฉิบหาย เขารู้ตัวเสียแล้วทำอะไรล่ะ (หัวเราะ) มันค่ากันเอง บอกไอ้ฉิบหาย ใช
มาได้ รู้ตัว เดียวกูดายห่ากูไม่เอาล่ะ (หัวเราะ) ถ้าทำวันนี้ะ เอาแน่ ก็บอกแล้ว บอกว่ากันมานานแล้ว
กำเริบ คราวนี้จะไม่กันอย่างเดียว ทุกคนที่ได้รับไปนี้ไม่ใช่กันอย่างเดียวนะ เขาทำมาบั้งจะเข้าตัวเขา
ทันทีนะถ้าบุญเก่าเขายังช่วยอยู่บั้งมันจะค่อยฝ่อตัวลงเสื่อมลงสมรรถภาพจะไร้ลง ฐานะมันจะ
โทรมลง ค่อยลงละ ถ้ากรรมที่เป็นอกุศลเปิดเต็มทีมันจะตายภายในวันนั้น เอากันแน่นะ เราไม่ทำเขา
แต่ของเขาทำมาแรงขนาดไหนเราให้เขาเท่านั้น เราไม่เอาทั้งหมด เอ้า ตอนนี้ไปที่ขอทุกคนตั้งใจ
สมาทานศีล 5

ตอนนี้ไปขอให้ทุกคนตั้งใจสมาทานพระกรรมฐาน เพราะการรับ **ยันต์เกราะเพชร** ที่ให้
ภาวนาว่า **พุทธโธ** นี้คำว่า **พุทธโธ** นี้ก็เป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน** ที่นี้การที่บรรดาญาติโยมพุทธะบริษัท
รับศีลอย่างนี้ ถือว่ากรรมที่เป็นอกุศลหลักไปเหลือแต่กรรมที่เป็นกุศลอย่างเดียว แล้วก็เวลาที่ภาวนา
พุทธโธ ที่เป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน** เป็นมหากุศลใหญ่ พร้อมทั้งรับ **ยันต์เกราะเพชร** ด้วย ในเมื่อทุก
คนมีแต่กุศลอยู่ในศีลอยู่ในใจเวลาถ้าเวลาสะเดาะเคราะห์ เคราะห์ห้พ้นไปได้ง่าย แต่ว่าเราเองเคราะห์
นี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท มันก็ไม่ต่างกับผักตบชวาที่ไหลมาเวลาน้ำหลากถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งมัน
พะที่บ้านเรา เราถอยไป ไอ้ส่วนหลังมาใหม่ถ้าคำว่าเคราะห์ก็หมายถึงว่า กรรมที่เป็นอกุศลในชาติ
ก่อนที่เราได้ทำไว้ ที่เรียกว่าบาป เศษของบาปมันมาให้ผลเราก็ต้องค่อยๆ ไล่ไป ไล่ทีเดียวมันไม่หมด
หรือไอ้ของเก่าหมดไป ทีนี้เหลือใหม่ก็มาเรื่อยๆ หากว่าเราไม่ไล่มันจะทับถมหนักขึ้นมา อย่างน้อย
ให้มีการเบาตัว

ฉะนั้นพิธีนี้จะทำ **วันวิสาขะ** อีกครั้งหนึ่ง แล้วก็วันที่ 13 สิงหาคมอีกครั้งหนึ่ง วันที่ 13
สิงหาคมเป็นวันเสาร์ที่ 5 โดยตรง แต่ตามธรรมเนียม **ยันต์เกราะเพชร** นี้ เขาเป่าเฉพาะวันเสาร์ห้า เมื่อ

ตอนต้นปีขึ้นไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ท่านบอกว่า ปีนี้ไสยศาสตร์มันหนัก ให้คุณทำตามระยะตั้งแต่มานะ เป็นต้นมา ก็ถามท่านว่า ไม่ใช่เสาร์ 5 ทำได้หรือครับ ท่านถามว่าเวลาทำแกทำหรือฉันทำ ความจริงฉันไม่ได้ทำหรอก อารธนาท่าน ท่านก็มาทำให้เอง ก็บอกพระองค์ทำพระพุทธเจ้าข้าบอก ถ้าฉันทำเสียอย่างหนึ่ง วันไหนฉันก็ทำได้ ทั้งนี้ฉันต้องการให้ลูกของฉัน ลูกหลานของฉันปลอดภัย จากวิชาต่างๆ แบบนี้ถ้าใครเขาจะกลั่นแกล้งขอผลอันนั้นสนองกับเขา ท่านบอกมันไม่บาปเพราะเรา ไม่ได้ทำเขา เหมือนกับเขาเอาก้อนอิฐขว้างหน้าเรา แต่เพื่อยูไปลูกหน้าเขาเองนี่ เราไม่ได้ทำนะ จำให้คินะ

แล้วก็สำหรับ **คาถาสัมปจิตจามิ** นี้ มันมีผลตามนี้ ถ้าใครเขากลั่นแกล้งเราด้วยวิธีไหนก็ตาม แกล้งให้เราจนเขาจะจนเอง ถ้าใครเขาแกล้งให้เรารวยเราก็รวยไปด้วย เขาก็รวยด้วย เอ อย่างนั้นทุกคนไปบ้าน ต่างคนต่างแกล้งให้รวย แข่งมันอีกคนนี่ให้มันรวยมากๆ ไอ้คนนั้นให้มันรวยมากๆ ด้วยความจริงใจนะ ถ้าความจริงแล้วผลย้อนกลับจริงๆ เขาแกล้งเราอย่างไรหนเป็นอย่างนั้น นี่ฉันถามเจ้าของเขาแล้วนะ ไม่ใช่ว่ากันอันตรายอย่างเดียว

ฉะนั้นทุกคนให้ตั้งใจว่า รักษา **ยันต์เกราะเพชร** คือ ถ้าอย่างย่อทุกคืนให้สวดบท **อิติปิ โส** ไว้ อย่างน้อยก็สัก 1 จบก็พอ เวลาสวด **อิติปิ โส** ก็นึกถึงบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า **ยันต์เกราะเพชร** ก็คือบารมีพระพุทธเจ้านั่นเอง ขอมปากป้องคุ้มครองเราตลอดชีวิต อันตรายใดๆ จะมา ก็ตามขอกำลังขององค์สมเด็จพระธรรมสามิสร์ กำจัดภัยทั้งหลายเหล่านั้นคือเจ้าของไปถ้าบุคคลใด เขาหวังดีต่อเรา ประเภทใด ขอความดีอันนั้นจงสนองเขาเช่นเดียวกันทำจิตอย่างนี้นะ เพราะผลดีมัน จะทำให้ออกุศลคลาย ต่อนี้ไปขอทุกคนตั้งใจสมาทานพระกรรมฐาน

ต่อนี้ไป ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายนั่งพับเพียบก็ได้ ขัดสมาธิก็ได้นะนึกถึงบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุ้มครองตัวและภาวนาว่า **พุทธโธ** สิบนาทิ

เอาละ บรรดาท่านทั้งหลายใช้ได้ เป็นอันว่า **ยันต์เกราะเพชร** และอำนาจพุทธานุภาพ ก็เข้า คุ้มครองบรรดาท่านพุทธบริษัท แล้วก็จงอย่าลืมนะ ว่า **ยันต์เกราะเพชร** นี้ ใครคัดไม่ออก ทำอย่างไร ก็ไม่เสื่อม ถ้าต้องเดินไปตลอดได้ถูน่วม จะไปไหนก็ตาม ถ้าเรามีความจำเป็นต้องไป อย่าลืมนำอำนาจพุทธานุภาพนี้ไม่มีวันเสื่อมจากตัว ถ้าเรามีการยอมรับนับถือ ต่อนี้ไปก็ถือว่าเป็นการสะเดาะเคราะห์คือปิดเป่ากรรมที่เป็นอกุศลที่ครอบงำจิต ทำให้เรามีการขัดข้องบ้างมีการเดือดร้อนบ้าง ก็อื่ ค่อยๆ คัดมันไป ปิดมันไปปิดมันไป ทีละน้อยละน้อยนะ

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ตั้งใจนึกถึงบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คิดว่าชีวิตของเราคือร่างกายนี้ไม่มีความหมาย เกิดขึ้นมาแล้วก็มีความทุกข์ ไม่มีความสุข ต้องเหนื่อยยาก ลำบากร่างกายด้วยอุปสรรคต่างๆ ทั้งนี้ก็เพราะอาศัยบาปอกุศลเก่าที่เข้ามาสนอง เวลานี้ ขอบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงกำจัดอกุศลต่างๆ ให้พินาศไป ด้วยกำลังพุทธานุภาพ ชัมมานุภาพ สังฆานุภาพ จงคิดว่าเวลานี้ ชีวิตเก่าของเราตายไปแล้ว พร้อมกับเคราะห์กรรมทั้งหลายและการตายคราวนี้เราจะตั้งกำลังใจจับไว้เฉพาะพระนิพพานเป็นแดนมีความสุขอย่างเดียว

ตั้งใจนะบรรดาพุทธบริษัททั้งหลายว่าเวลานี้ชีวิตเก่าคือความลำบากยากแค้น ด้วยกำลังของอกุศลที่คลอใจอยู่ มันตายไปแล้วจากเรา เรายกใจไปอยู่ต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่นิพพาน ถ้าท่านที่ไม่ได้มโนมยิทธิก็เห็นว่า พระพุทธเจ้านั่งตรงนี้เรายู่ตรงนี้นะ ต่อนี้ไปก็คิดว่ามันตายไปแล้ว พระจะบังสุกุลตาย

อนิจจา วตสังขารา อุปปาทวัมมิดน อุปปัชชิตวา นิรุชฌันติ เตสัง วุปสโม สุโข

ต่อนี้ไปบรรดาท่านพุทธบริษัทคิดว่า กฎของกรรมทั้งหลายที่เป็นของเราตามดำซ้ำ เราต้องมีความเดือดร้อนด้วยอกุศลเก่า ตอนที่ซึ่งใจอยู่ก่อน ได้สลายตัวไปแล้ว ด้วยอำนาจพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ และเทวานุภาพบัดนี้เราขอกลับเข้าร่างกายใหม่ซึ่งเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ มีความสุข มีความเจริญ หากว่าอกุศลใดๆ ที่จะไหลมาใหม่เข้ามา ก็จะมีกำลังน้อย ทำให้ท่านไม่มีความลำบากมากเกินไป ตั้งใจว่าเวลานี้เราจะเกิดใหม่พร้อมกับความดีจากนิพพาน ตั้งใจแบบนี้ นะ อาตมาจะบังสุกุลเป็น หมายถึงเกิดแล้ว

อจิริง วตยง กายो ปฐ्वิง อธิเสสสติ จุฑาโท อเปตวิญญาโณ นิรัตถังวะ กลิงครั้ง

เอาละ ท่านไปรยปรายดอกไม้ และของหอมอันเป็นทิพย์ให้แก่ท่านทุกคนแล้วนะ ตอนนั้นถ้าใครได้มโนมยิทธิจะเห็น ต่อนี้ไปก็เป็นการรับพร ยถา และ มงคล จักรวาลน้อย มงคลจักรวาลน้อย นะ ถือว่าบุคคลใดสมัยก่อน เขาถือว่าบุคคลใดถ้ามีเคราะห์หนัก ให้ไปรดน้ำมนต์ 7 วัฒนธรรม แต่ความจริงไม่ใช่ เดินไป 7 วัด มงคลจักรวาลน้อย ที่ว่า 7 วัฒนธรรม คือ ความเจริญ อายุวัฒนโก ขอให้ มีอายุยืนนาน ธนวัฒนโก ขอให้ มีทรัพย์มาก สิริวัฒนโก ขอให้ มีมีมิ่งขวัญ ยสวัฒนโก ขอให้ เจริญด้วยยศ พลวัฒนโก เจริญไปด้วยกำลัง วัฒนวัฒนโก ขอให้ มีผิวพรรณสดใส สุขวัฒนโก เจริญด้วยความสุข เป็นต้น และที่ตอนท้ายท่านบอกว่า สรรพอันตราয়ทั้งหมดที่จะปรากฏแก่เรา ขอให้ พิณาศไปด้วยพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ นี่ใจความของ มงคลจักรวาลน้อย เป็นอย่างนี้นะ ในสมัยก่อนถ้าคนที่มีเคราะห์ร้ายเขาจะบอกให้รดน้ำมนต์ด้วยคาถาบทนี้ ที่นี้การรดน้ำมนต์ที่ดี การรดน้ำมนต์นี้ความจริงจิตนี้เราได้รับมีผลน้อยกว่า เวลานี้ถ้ารับพรทุกคนมีจิตบริสุทธิ์ เวลานี้จิตเต็มไปด้วยศีลกับมหากุศล กำลังของทุกคนจะรับได้ดีกว่าการรดน้ำมนต์เพราะตั้งใจรับ ถือว่าพรนี้เป็นพระของพระพุทธเจ้านะ ว่าถ้อยคำใดที่กล่าวเป็นภาษาบาลีจะมีความหมายตามภาษาไทยอย่างไรก็ตามข้าพระพุทธเจ้าขอรับทุกอย่างทุกประการตามกำลัง ด้วยอำนาจพระพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ เทวานุภาพ ขอเป็นไปตามนั้นทุกประการ เป็นพรที่มีความเจริญ ขอให้มีความตั้งใจนะ

ยถา วาริวหา...

ต่อนี้ไป ขอบรรดาญาติโยมและลูกรักทั้งหลาย จงมีแต่ความสุขสวัสดิ์พัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล จงเจริญไปด้วยลาภ สิ่งใดที่เคยมีความขัดข้องอยู่ ขอให้มีความคล่องตัว จงเจริญไปด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ใดๆ ที่มีความขัดข้องอยู่ ขอให้มีความคล่องตัว และก็มีมีความสุขสมหวังในปรารถนาทุกคน นับแต่วันนี้ไปความเข้าพระนิพพาน (เอาละ หลวงพ่อจะลงละนะ จะลงไปหาไม้หาไม้รูนี้ เห็นถ้าจะต้องหาจะลงละมัง)

อธิบายพิธีสะเดาะเคราะห์ใหญ่

เมื่อ

วันเสาร์ที่ 14 กุมภาพันธ์ 2530

ต่อจากนี้ไปพระเจ้าจะสด **พระอภิธรรม** ขอนญาติโยมพุทธบริษัทอย่าลืมตั้งจิตอธิษฐานนะ ด้วยบุญบารมีที่ได้ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปัจจุบันขอบุญบารมีอันนี้นั้นจึงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าสู่พระนิพพานในชาตินี้ ถ้ายังเอ็งไม่ถึงพระนิพพานในชาตินี้เพียงไร ถ้าตายจากความเป็นคนในชาตินี้ เป็นเทวดาหรือพรหมของฝั่งเทศน์จากพระพุทธเจ้าจบเดียว เป็นพระอรหันต์ในชาติปัจจุบันนั้นเพียงเท่านี้จะสำเร็จผลทุกคน ต่อนี้ไปขอบรรดาญาติโยมฟัง **พระอภิธรรม** อาตมาก็ฟังเหมือนกัน

(พระเจ้าพระอภิธรรม และญาติโยมถวายผ้าบังสุกุล)

เพราะว่าการฟัง **พระอภิธรรม** นี้มีอานิสงส์มาก อย่างในสมัยที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าที่มีนามว่า **พระพุทธกัสสป** เวลานั้นมีค้างคาว 500 ตัว ฟังพระซ้อม **พระอภิธรรม** ใหม่ๆ ที่เขอทั้งหลายไม่รู้จักพระคือ พระ และก็ไม่รู้ว่าการสดนั้นเป็น **พระอภิธรรม** หรือสวดมนต์ เป็นแต่เพียงว่าฟังเสียงเพลินไปหน่อยแล้วก็หลับ หล่นลงมาตายทั้ง 500 ตัว เมื่อตายจากความเป็นค้างคาวแล้วก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก**

ภายหลังเมื่อพระพุทธเจ้าทรงบรรลุอภิเชกสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว บรรดาค้างคาวทั้งหลายเทวดาทั้งหลายก็จุติลงมาเป็นลูกชาวประมง คำว่าลูกชาวประมงก็หมายความว่าหาปลาทำบาปต่อไป แต่ด้วยอานิสงส์การฟัง **พระอภิธรรม** ในเมื่อพบ **พระสารีบุตร** เข้า คน 500 คนพวกนั้น ซึ่งเป็นชาวประมง ก็มีความเลื่อมใสในพระสารีบุตร บวชในสำนัก **พระสารีบุตร** ทั้งหมด 500 คน

ต่อมาวันหนึ่งเมื่อองค์สมเด็จพระทศพลไปเทศน์โปรดพุทธมารดา ตอนเช้าท่านลงมาบิณฑบาต แล้วคอยพบ **พระสารีบุตร** ที่ปากสระ โบกขรณี สมเด็จพระชินศรีจึงเรียก **พระสารีบุตร** ว่า **สารีบุตร** ดูกร **สารีบุตร** ลูกศิษย์ของเธอทั้ง 500 องค์นี้ สมัยก่อนเธอเกิดเป็นค้างคาว ได้เคยฟังพระซ้อม **พระอภิธรรม** ใหม่ๆ ที่เขาไม่รู้ว่าเป็นพระ และไม่รู้ว่าการสดเป็นคำสวด เป็นแต่เพลินในเสียงตายจากความเป็นค้างคาว ก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** เวลานี้เขาเกิดเป็นลูกชาวประมง ถึงแม้ว่าจะทำบาปและมาบวชในพระพุทธศาสนา เวลานี้บารมีของเขาสมควรแล้ว เมื่อเอกลับจากบิณฑบาต ฉันข้าวเสร็จให้เรียกพระ 500 องค์มาฟังเทศน์

แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงแนะนำ **อภิธรรม** นั่นคือ คัมภีร์ที่พระเจ้าสดในวันนี้ให้ **พระสารีบุตร** เรียน เมื่อ **พระสารีบุตร** จำได้ กลับไปแล้ว เมื่อฉันข้าวเสร็จก็เรียกพระมาประชุมกัน พระพวกนั้นพอฟังจบก็ปรากฏเป็นพระอรหันต์พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณทั้งหมด

นี่แต่เพียงค้างคาวบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ซึ่งเขาไม่รู้ว่ามีผู้สดนั้นเป็นพระและก็ไม่รู้ว่าการสวดเป็นบุญเป็นกุศล เป็นแต่เพียงว่าชอบในเสียงของพระธรรมเท่านั้น และการชอบเสียงก็ไม่รู้

เป็นเสียงพระธรรมเป็นเสียงที่ไพเราะหมายความว่าพระสวดพร้อมๆ กันไพเราะ ฟังเพลินใจ เพียงเท่านี้ตายจากค้ำควาเป็นเทวดาได้ลงมาจากเทวดาเป็นพระอรหันต์ได้

แต่ทว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกคน ที่นั่งอยู่ที่นี้ ดีกว่าค้ำควาพวกนั้นหลายแสนเท่า เพราะว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคน มีความเคารพใน พระไตรสรณคมน์ คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์อยู่แล้ว บุญใหญ่ของท่านมีแล้ว แล้วก็ประการที่ 2 ทุกท่านมีทานบารมี ที่เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งของพระนิพพานมีแล้ว ประการที่ 3 ต่อไปพวกท่านเคยมีศีลแล้ว ถ้าบังเอิญวันนี้ศีลจะบกพร่องไปบ้าง

ประเดี๋ยวรับศีล เวลาสมาทานศีลให้สมาทานศีลด้วยความเคารพ ท่านเองก็จะเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ และก็เวลาฟัง **พระอภิธรรม** ตั้งใจฟังด้วยความเคารพเมื่อฟังเสร็จแล้ว ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทตั้งใจอธิษฐานว่า บุญบารมีใดที่ข้าพเจ้าบำเพ็ญแล้วตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปัจจุบัน คำว่าต้นนั้นหมายความว่าเกิดในชาติก่อนโน้นทำบุญขนาดไหนก็ตาม บุญนี้จะสั่งสมไม่สลายตัว ขอบุญบารมีอันนี้ในการฟัง **พระอภิธรรม** คราวนี้ การบำเพ็ญกุศลคราวนี้จึงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าได้เข้าพระนิพพานในชาติปัจจุบันหากว่าทุกท่านอธิษฐานอย่างนี้ บางท่านก็สามารถจะไปพระนิพพานในชาตินี้ได้ ถ้าบังเอิญบุญบารมียังอ่อนไม่สามารถไปนิพพานได้ท่านก็จะเกิดเป็นเทวดาหรือพรหมแน่นอน ถ้าเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม ในฐานะที่ท่านตั้งใจเพื่อพระนิพพานตั้งแต่ชาตินี้ ในภพนี้ยังมีพระพุทธรูปเจ้ามาอีก 10 องค์ไม่ใช่ 5 องค์นะ แต่พระศรีอารีย์ หลังพระศรีอารีย์ จะมีอีกชุดหนึ่งอีก 9 องค์

เป็นต้นว่าจะมีพระพุทธรูปเจ้ามาอีก 10 องค์ เพียงท่านฟังเทศน์จากพระพุทธรูปเจ้าเพียงแค่ว่าเดียวในสมัยที่เป็นเทวดา หรือพรหม ก็จะเป็นอรหันต์ไปนิพพานทันทีจะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่ตั้งใจมาด้วยดีในวันนี้ บุญของท่านเริ่มมีมาตั้งแต่ออกจากบ้านก่อน ตั้งใจว่าจะมาทำบุญทำกุศลมันเกิดแล้ว แล้วก็โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำบุญคราวนี้เป็นการทำบุญพิเศษ เพราะอะไร อาตมาเป็นศพหรืออย่างไร ถูกไหม วันนี้เผาศพอาตมาเอง เอ๊ะ มันอย่างไรหว่า คนตายมานั่งพูดอย่างไร ผิดิบพูดใช่ไหมโยม แต่ว่าเผาศพอาตมาและเผาศพญาติโยมทั้งหมดด้วยเอ๊ะ คนฟังก็เป็นผีนี่นะ ไม่ใช่ผี ผีก็ผิดิบนะ เรื่องการเผาศพนี้ ประวัตินี้ความเป็นมาเป็นอย่างนี้

บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท อาตมาเองมีชีวิตจริงๆ อายุขัยเพียงแค่ว่า 27 ปี ไม่ใช่มีอายุจริงถึงขนาดนี้เท่าที่ทราบก็เพราะว่า เมื่อสมัยอายุ 23 ปี บวชอยู่กับ หลวงพ่อปาน หลวงพ่อปาน เป็นพระที่รู้อะไรดีๆ ทุกอย่าง เมื่อท่านรู้แล้วตามธรรมดา ท่านรู้นิสัยอาตมา ถ้าอะไรก็ตาม ถ้าไม่สัมผัสจริงๆ ไม่ยอมเชื่อ ทุกอย่างที่จะเชื่อ จะต้องโดนสัมผัสมาก่อน แม้แต่ภูมเทวดาก็ดีหรืออย่างอื่นก็ดี ถ้าไม่เจอมาก่อน ไม่เชื่อแน่นอน สิ่งที่จะเชื่อเวลานี้เพราะชนมาก่อน ผู้เขาไม่ได้จึงยอมเชื่อ

มาวันหนึ่งเขาแห่ **พระศรีอารีย์** จาก วัดไร่ขัย วัดไร่ขัย เห็นจะอยู่ ลพบุรี แห่ไป วัดบางนมโค อาตมาก็ไม่อยู่วันที่เขาแห่ไป วันหนึ่งเวลาตี 2 คนเขาหลับหมดแล้ว หลวงพ่อปาน ได้ไปนั่งอยู่หน้า **พระศรีอารีย์เมตไตรย** รูปหล่ออะแล้วก็บอกให้ลูกศิษย์ของท่าน ชื่อ **เชิด** เวลานั้นอายุประมาณ 50 ปี

เศษ ให้ไปเรียกอาตมามาจากกุกิ ลุงเซิด แถบกว่าเวลาตี 2 พระหลับแล้ว พระก็ไม่ควรจะไปปลุก หลวงพ่อปาน ก็บอกว่าตามธรรมดาทุกคืนเขาตื่นเจริญกรรมฐานตี 2 ทุกคืนเวลานั้นอาตมาเจริญกรรมฐานตี 2 ทุกคืน พอตี 1 ครึ่งก็ตื่น ตื่นแล้วก็เจริญกรรมฐานถึงตี 4

ลุงเซิด ก็ขึ้นไปหาบอกว่า เวลานี้ ท่านใหญ่ หลวงพ่อปาน เขาเรียกว่า ท่านใหญ่ ท่านใหญ่ นิมนต์ท่านไปพบที่หน้า พระศรีอาริย์เมตไตรย ที่ศาลาการเปรียญ อาตมาก็เวลานั้นก็ครองสังฆาฏิ เจริญกรรมฐาน ก็ไปนมัสการท่าน ท่านก็บอกว่า เออ เอ็งมาดีแล้ว เอ็งปรารถนาพุทธภูมิจะได้เป็นเพื่อนกัน หลวงพ่อปาน ท่านปรารถนาพุทธภูมิ เลขกราบเรียนท่านบอกว่าผมเป็นลูกศิษย์ของท่านขอรับ ไม่สามารถจะอาจเอื้อมเหมือนกับหลวงพ่อได้ ถ้าทำแบบนั้นจะเป็นการปรามาสครูบาอาจารย์

ท่านก็บอกว่าแกไม่ได้ปรารถนาชาตินี้ แกปรารถนามานานแล้ว แล้วท่านก็ให้นั่งบูชา พระศรีอาริย์ และให้นั่งเฉยๆ ตัวท่านเอง ท่านก็จุกรูป 5 ดอก แล้วก็ตั้งสัตยาธิษฐานต่อหน้า พระศรีอาริย์ เมตไตรย ว่าขอบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ดี พระอริยสงฆ์ทั้งหมดก็ดี หากว่าข้าพเจ้าจะสามารถบรรลุอภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้าในกาลอนาคตต่อไปข้างหน้า ขอให้ยก พระศรีอาริย์ นี้ขึ้น พอท่านอธิษฐานเสร็จ ท่านก็นั่งคุกเข่า เอามือ 2 มือซ้อน พระศรีอาริย์ ยกขึ้นแบบสบาย ยกขึ้นเลขสี่ระยะ แล้วเอาลง เอาลงแล้วก็ยกขึ้น เอาขึ้นแล้วเอาลง ท่านนั่งคุกเข่ามือซ้อนนะ แต่ความจริง พระศรีอาริย์ เขาต้องหามกันถึง 8 คน 8 คนนี้หลังยังไม่เหยียดเลยนะ หลังยังอยู่ หนักมาก

เมื่อท่านอธิษฐานเสร็จ ท่านก็บอกว่าแกอธิษฐานบ้างสิ อาตมาก็อธิษฐานตามท่าน บอกว่าถ้าข้าพเจ้าจะบรรลุอภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้า ในวันข้างหน้า ขอให้ยก พระศรีอาริย์ ขึ้น ความจริงอาตมาไม่เต็มใจตามนั้น คิดว่าการเป็นพระพุทธเจ้าเกินวิสัยของเรา แม้แต่เพียงสาวกก็แย่แล้ว ก็ว่าตามท่านโดยไม่ตั้งใจ ท่านก็บอกว่านี่แกว่าตามนั้น แกไม่ตั้งใจ แกเอาใหม่ ให้ว่า 3 ครั้ง ให้ตั้งใจจริง ก็ตั้งใจจริงว่า 3 รอบ ลงนั่งคุกเข่า เอามือซ้อน พระศรีอาริย์ ปรากฏว่า พระศรีอาริย์ เบาทำมือ นั่นคือ พระศรีอาริย์ ไม่ขึ้น มือขึ้นหลุดขึ้นมาเอง มาทำมีอนะ ขึ้นเท่าไรก็ไม่ขึ้น

ท่านก็เลยบอกว่าเอาใหม่แถบารมียังอ่อนอยู่ อธิษฐานอีกครั้งหนึ่งว่าข้าพระพุทธเจ้าจะเป็นพระพุทธเจ้าแน่ในอนาคตกาลในข้างหน้าขอให้ยก พระศรีอาริย์ ขึ้น ลูกขึ้น ลูกขึ้นยืน เอามือจับแทน 2 ข้างแล้วยก เมื่อทำตามท่าน ปรากฏว่ายก พระศรีอาริย์ ขึ้นท่านก็เลยบอกว่า นี่นะเธอปรารถนาพุทธภูมิมาหลายชาติแล้วให้ปรารถนาพุทธภูมิต่อไป เพื่อบรรลุอภิเษกสัมมาสัมพุทธเจ้าในวันข้างหน้า อาตมาก็ว่าตามท่านนะ แบบไม่เต็มใจ

แล้วก็ต่อมามีท่านก็บอกว่าเอาแบบนี้ก็แล้วกัน ลองดูสิว่าอายุของเธอจะสั้นอายุขัยเมื่อไหร่ ความจริงท่านรู้ แต่ไม่กล้าจะบอก เพราะบอกอาตมาก็ไม่เชื่อเพราะรู้นิสัย ต้องมีอะไรสัมผัสจริง ท่านก็เลยบอกลองอธิษฐาน เวลานี้แกอายุเท่าไร ก็บอกว่าผมอายุ 23 ปีครับ แล้วก็เลข 23 นี่มันไม่ออก

อย่าเพิ่งไปเล่นหอยกันนะ นี่จ้องเป็ง สงสัยหลวงพ่อบอก 23 แล้วนี่หว่า หอยกินอย่าว่ากันนะ ถ้าหอย
ถูกแบ่งกันมั่ง บอกอายุ 23 ท่านบอกอายุ 23 จะตายแล้วหรือยังถ้าจะตายอายุ 23 ก็ขอให้ยกขึ้น ถ้า 23
ยังไม่ตายขอให้ยกไม่ขึ้น ก็เลยยกไม่ขึ้นท่านบอกอายุ 24 อายุ 24 ก็ยกไม่ขึ้น 25 ก็ยกไม่ขึ้น 26 ก็ยก
ไม่ขึ้น พออายุ 27 พระศรีอารีย์ เบาทเหมือนกันชนเบาๆ ยกขึ้นแบบเบาๆ

ท่านบอกแกหมดอายุ 27 ตายแน่ ท่านก็บอกให้ต่ออายุเสีย ก็เลยกราบเรียนท่านบอกผมไม่
ต่ออายุครับ เพราะเวลานี้ผมจะปฏิบัติกรรมฐานก็ได้ส่วนหนึ่งของอภิญญาเล็กๆ ไม่ใช่อภิญญาใหญ่
ก็สามารถไปนอนเล่นที่พรหมได้ ทุกคืนทุกคืนก่อนหลับก็ไปพรหม ก็ทราบว่ถ้าตายเวลานี้เราะจอยู่
พรหมแน่นอน ในเมื่อไปนั่งอยู่ชั้นพรหม มองดูมนุษย์โลกมันเต็มไปด้วยความเลอะเทอะ เต็มไป
ด้วยความทุกข์ไม่อยากจะอยู่ ท่านบอกว่าวิธีต่ออายุมันไม่ยาก ให้ซื้อปลาที่เขาจะฆ่ามาปล่อย ตัวหนึ่ง
ได้หนึ่งปี ตัวเล็กก็ได้ ตัวใหญ่ก็ได้ก็กราบเรียนท่านบอกว่ผมไม่ต่อครับ ผมจะทนทุกข์ทรมานอีก
ประมาณ 4 ปีเป็นมนุษย์ ถ้าผมตายจากความเป็นมนุษย์ ผมเป็นพรหมมีความสุขกว่า ท่านก็รู้นิสัย ไอ้
เรื่องคือๆ นะท่านรู้ความจริงจะว่าคือก็ได้ เพราะการเป็นพรหมมันเป็นสุขกว่าคน

ต่อมา 2-3 วัน หลวงพ่อปาน ก็ซื้อปลามาทะเลมังใหญ่ ประมาณสัก 40 50 ตัว แล้วท่านก็
บอกว่า บอกพระว่ นี่ไปตาม ไอ้ลิงดำ มาสิ คำว่า ไอ้ลิงดำ นี่ หลวงพ่อปาน ท่านเรียกนะโยมนะ
อาตมาไม่ได้ตั้งชื่อเอง แต่ความจริงก็เป็นลิงที่แปลกอยู่อย่างหนึ่งคือลิงไม่มีหาง เมื่อท่านเรียก ลิงดำ
ที่ไร คำที่ไรก็ไม่มีหางทุกทีมันเป็นลิงแปลกประหลาด ไปเรียก ไอ้ลิงดำ มาสิ ความจริงอยู่ไกลกัน
พระใกล้ๆ เยอะ ท่านไม่ใช้

มาถึงท่านก็บอก ลิงดำ เอ๊ย พ่อซื้อปลามาปล่อย ต่ออายุพ่อเอง พ่อป่วยอยู่เสมอๆ เอ็งช่วยเอา
ปลาไปเทที่แม่น้ำทีนะ ความจริงเราเป็นลูกศิษย์ ในเมื่อครูบาอาจารย์ใช้ต้องทำ และทำด้วยความเต็ม
ใจ ทำด้วยความเคารพ ก็กราบท่าน 3 ครั้งด้วยความเคารพ ก็แบกทะเลมังปลาเอาไปเทที่แม่น้ำ พอเท
เสร็จ ก็เอาทะเลมังมาหาท่าน

มาหาท่าน พอกราบ เหยหน้าขึ้นมา ท่านก็บอก เออ ไอ้ลิงดำ เอ็งปล่อยปลาแล้วนะ เอ็งต่ออายุ
แล้ว ตายไม่ได้ 27 ปี นี่ไอ้ลิงดำนี่ถือว่าฉลาดกว่าคนแก่มันไม่แน่นอนนะ แล้วต่อมาความจริงเป็นอย่าง
นั้น พอถึงอายุ 27 ปี ก็ตายไปประมาณสัก 8 ชั่วโมง มันเป็นอายุขัย ความจริงก็ไม่มันจะตาย มียาวนาน
หนึ่งพระท่านดัมฉันกัน และทุกคนฉันหมด อาตมาก็ลงไปฉันกับเขาด้วยเดียว ท้องก็ถ่ายอย่างหนัก 3
ครั้ง ก็หมดแรง สายตาสั้นเข้ามาทีละน้อย ทีละน้อย ใกล้เข้ามาใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา จนกระทั่งพระ
เณรที่นั่งใกล้ๆ ก็มองไม่เห็น

ผลที่สุดก็มีความหมดความรู้สึกภายนอก ร่างกายจะรู้สึกอย่างไร ไม่รู้เรื่องเลยแต่มีความรู้สึก
อย่างหนึ่งว่าเรานั่งอยู่ในถ้ำ มีความรู้สึกว่ร่างกายนี้มันเป็นถ้ำ แต่เวลานั้นตัวเองรูปร่างเป็นพรหม
หมดเนื้อเป็นแก้ว เครื่องนุ่มห่มโดยเครื่องประดับเนื้อขาวเป็นแก้ว ก็มีความรู้สึกว่โพรงถ้ำใหญ่นี้คือ
ร่างกาย ร่างกายนี้มันไม่ดี สกปรกด้วย มีทุกขเวทนาด้วย เราจะควรอยู่ต่อไปหรือว่เราควรจะไปตาม
ความรู้สึกเวลานั้นไม่มีความรู้สึกวิตกกังวล มีความรู้สึกอย่างเดียวว่ จึงตั้งใจถามนิกถึงบารมีของ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่าถ้าข้าพระพุทธเจ้าจะคงมีชีวิตอยู่ต่อไป ก็ขอให้ฉัพพรรณรังสีรัศมี 6 ประการ พุ่งมาที่เพดาน พออธิษฐานก็มีฉัพพรรณรังสีพุ่งมาที่เพดาน สวยงาม ปรากฏอยู่นาน ประมาณ 25 นาทีก็หายไป ก็มานั่งนึกในใจว่าถ้าเรามีชีวิตอยู่ต่อไป เราจะดีกว่านี้หรือเลวกว่านี้ ถ้าเราจะอยู่อย่างคนเลวอย่างนี้ก็ไม่ควรอยู่เวลานี้เรามีความรู้สึกเป็นพรหม

และประการที่สอง ถ้าความคิดแค่นี้ก็ไม่ควรอยู่ต่อไป ถ้าหากเราก็เป็นพรหมอยู่นานเท่าใดก็ลำบากเท่านั้น ถ้าจะอยู่ดีกว่านี้ ก็จะอยู่ ก็ตั้งสัตยาธิษฐานใหม่ว่าถ้าหากว่าข้าพระพุทธเจ้าอยู่แล้วจะมีความดีสูงกว่านี้ ก็ขอให้ฉัพพรรณรังสีรัศมี 6 ประการ พุ่งมาแล้ววนทักษิณาวรรค ถ้ามีความดีเท่าเดิมของรัศมีจึงอย่าปรากฏ ก็ปรากฏว่าฉัพพรรณรังสีรัศมี 6 ประการพุ่งมาวนทักษิณาวรรค อยู่นานประมาณ 10 นาทีก็สลายตัว ก็มีความรู้สึกว่าได้อยู่แล้วดีกว่านี้ก็จะอยู่แล้วกำไร ถ้าอยู่แล้วเสมอนั้นถือว่าขาดทุน

หลังจากนั้นมาก็มียคนหนุ่มสาวเข้ามาใกล้ๆ เป็นผู้ชาย มียาก่อนหนึ่งโตไม่มากนัก โตเท่าลูกกระสุนนัดน้อย มีสภาพเหมือนดิน ส่งยาบอกว่าคุณฉันยาวนานนี้ แล้วก็อีก 3 วัน คือวันมะรืนนี้ที่จะไปเทศน์ที่ จังหวัดสมุทรสงคราม เวลานั้นอยู่ วัดประยูรวงศ์ ไร่ที่จะไปเทศน์ จังหวัดสมุทรสงคราม ไม่ต้องหาใครไปแทน คุณไปได้ ฉันยาวนานนี้หายจะมีกำลังดี ยานั่นฉัน ภาวนาความรู้สึกเวลานั้นฉันเข้าไป มีความรู้สึกวกินดินเหนียว

พอฉันเสร็จ คนหนุ่มสาวก็มียรูปกลายเป็น พระอินทร์ ท่านบอกว่าฉันคือพ่อคุณนะ คุณนี่เป็นลูกฉันมาหลายแสนชาติ ความจริงอายุขัยหมดวันนี้แต่ที่ว่า หลวงพ่อปาน ต่อให้ด้วยปลาหลายตัว จะต้องอยู่ตามชีวิตของปลาที่ปล่อยไว้ คือปลาหนึ่งตัวมีชีวิตอยู่หนึ่งปี

นี่ความจริงมัน 2 ทุ่มกว่า คุณกันก่อนนะ โยมนะ พระสวดไม่สวดช่าง เราก็ไม่ฟังก็แล้วกัน ไอ้คนแก่จะคุยสักอย่าง มันเลิกยาก เห็นไหม อันนี้ไม่ใช่คนแก่คุยมันผิดิบคุย พຽນนี้จะเผาแล้ว ก็คุยกับท่าน ท่านก็บอกที่ต้องอยู่ตามอายุนั้น ในที่สุดก็หลับไป ท่านก็หาย หลับไปสักประเดี๋ยวเดียว ก็มีแรงตามเดิม ต่อมาก็มีอายุต่อมาอีกสักประมาณ มันหลายปีนะสัก 20 ปีจะได้ มาถึงขึ้นปี พ.ศ. 2500 หมดกำลังของปลานั้น ปลานั้นมันต่อมาถึงขนาดนั้น ก็ทราบดีว่าไม่ได้

พอปี พ.ศ. 2500 ก็ตายอีกครั้งหนึ่ง ภายตายคราวนี้แปลก เพราะว่าก่อนหน้าจะตายไป หลวงพ่อปาน บอกว่า อีก 3 ปี คุณจะต้องป่วยหนัก และจะต้องอยู่โรงพยาบาล 2 ปี แล้วก็อายุขัยของคุณก็หมดขนาดนี้ เวลานี้งานก่อสร้างทุกอย่างก็ทำ เวลานั้นสร้างวัดติดต่อกันอยู่หลายวัด ทำอยู่ประมาณ 20 วัด เหลืออยู่ 2 วัด สร้างโบสถ์ 2 หลัง ให้เลิกการก่อสร้างเสีย ร่างกายจะได้สบาย มันก็จะป่วยหนัก อาตมาก็คิดในใจว่าไอ้คนที่มันจะตาย การก่อสร้างเป็นบุญเป็นกุศล ถ้าเราจะตัดลงไปก็เป็นการไม่สมควร เลยนึกภาพสร้างโบสถ์ 2 หลัง ให้เสร็จภายใน 1 ปี 2 หลังเสร็จภายใน 1 ปี แล้วก็ทำการฝังลูกนิมิต ก็ครบอายุพอดีที่จะต้องป่วยก็ป่วยเข้าโรงพยาบาล

พอเข้าโรงพยาบาล ความจริงเวลาเดินเข้าไปโรงพยาบาลมันป่วยอยู่แล้ว แต่อากกรมันไม่มาก สามารถคุมงานได้ แต่ว่าเวลาเข้าไปโรงพยาบาล ไปหาหมอดอยากจะให้หมอตราช เวลานั้น

หลวงศิริการแพทย์ ท่านเป็นเจ้าของกรรม เลยเรียกท่านว่าน้า ท่านเห็นเข้า ท่านถามว่าคุณมาทำไม บอกคุณน้า อาตมานี้ป่วย อยากจะให้แพทย์ตรวจ ท่านมองคุณน้า ท่านบอก เดินตามผสมมา ท่านก็พาไปห้องพิเศษท่านบอกนั่งสิ นั่งบนเตียงนี้ ก็นั่งบนเตียง ท่านบอก แล้วก็นอนที่นี้ ก็เลยบอกจะให้หมอดตรวจแล้วจะกลับวัด ที่นี้โรงพยาบาลนะ พระโตไม่ได้นะ หมอต้องโตในเมื่อเข้าอยู่โรงพยาบาลแล้ว ต้องซื้อฟังกำสั่งของหมอในที่สุดก็ต้องนอนป่วยอยู่ที่นั่น ก็ไม่มีอะไร ถึงเวลาจะ 2 ทุ่ม อาการเสียดเกิดขึ้นอย่างหนัก เกือบจะทรงตัวไม่ไหว ในที่สุดก็ทนได้ ใช้ อานาปานุสสติกรรมฐาน กับพระนิพพานเป็นอารมณ์ เวลานั้นที่ป่วย มีความรู้สึกอย่างเดียวว่าชีวิตมันต้องสลายตัว แม้ร่างกายมันจะพัง ทรัพย์สมบัติที่ไหนมันจะมีเพื่อเรา ไม่ห่วงอะไรทั้งหมด จิตใจสบายมาก ไม่ห่วงร่างกาย และก็ไม่ห่วงทรัพย์สิน ไม่มีความรู้สึกว่ามีทรัพย์สิน

พอคืนที่ 2 มันก็เล่นแบบนั้นอีก คราวนี้ถึงคืนที่ 3 เข้าใจว่า อาการอย่างนี้เวลานี้จะมาแน่ ก็ให้พยาบาลไขเตียงขึ้นในลักษณะนั่ง แล้วก็พอไขเสร็จ ก็บอกเธอออกไปข้างนอก แล้วใส่กุญแจหน้าห้องเสีย ถ้าฉันไม่กดกริ่งเรียกเพียงใด ก็ไม่ต้องเข้ามา ก็คิดในใจว่า ถ้ามันเอาอย่างเมื่อคืนนี้ ก็ไปไม่กลับ ไปมันดีกว่าเมื่อเอาจริงเอาจังก็เลยเริ่มจะเจริญกรรมฐาน ได้สักทุ่มครึ่ง พอตีที่โรคมันจะมาเมื่อจิตเป็นสมาธิดีกว่า แทนที่โรคจะมาหรือ ถึงเวลา 2 ทุ่ม เป็น ท่านท้าวสหัสสมบัติพรหม มา ท่านสหัสสมบัติพรหม มา ท่านก็บอกว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิมนต์ให้ไปเฝ้าท่าน ก็ถามว่าพระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน ท่านบอกอยู่นิพพานเวลานั้นก็รู้สึกว่าจะเป็นคนไม่ค่อยดีนัก ยังมีความเข้าใจว่าพระนิพพานสูญ

ก็เลยบอกท่านว่าถ้าจะให้ไปก็เดินนำหน้าก็แล้วกันท่านก็นำหน้า แทนที่จะนำขึ้นสวรรค์ พาลงนรก ไปชมตั้งแต่โลกันต์ ขึ้นมาตามลำดับทุกขุม แล้วก็ผ่านมา ภูมเทวดา รุกขเทวดา อากาศเทวดา ทุกชั้น พรหม ทุกชั้น ถึง พรหมชั้นที่ 16 ท่านอยู่ที่นั่น ท่านถามว่าจำสภาพได้ไหม ก็บอกว่าจำได้หมด ท่านถามว่าชอบนรกขุมไหนบ้าง ก็บอกไม่ชอบเลย ถ้ามได้ไม่ชอบ ท่านถามว่าชอบ พรหม ชั้นไหนบ้าง บอก พรหม ชอบ เพราะคิดว่าจะมาอยู่พรหม แล้วก็เลยถามว่าพระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน ท่านบอกเดินไปตามทางนี้ ผมมีหน้าที่นำทางแค่นี้

ขณะที่ตามท่านไปกำลังดีมาก ญาติโยมพุทธบริษัทเป็นคนแข็งแรงมาก พอท่านทิ้งท้ายไปเท่านั้น ก็ก้าวออกจากชั้น พรหม หมดแรงพอดี เหมือนกับคนใช้โผผจะล้ม ก็เดินไปเข้าเขตวัดหนึ่งที่ ชุ่มประคูดคล้ายๆ กับหน้าโบสถ์เลยจำมาสร้างแต่ไม่เหมือนนะ เขาสวยกว่า เข้าไปในนั้นรู้สึกว่ามันเป็นวัด มีกุฏิอยู่ 3 หลังใหญ่มากเป็นปราสาท มีหอรระฆัง สวยงามมากเหลือเกิน พื้นที่เดินเข้าไป เหมือนกับทองกับแก้วผสมกัน และอะไรก็ดีมาก มีรั้ว มีกำแพง สวยสดงดงามมาก เต็มไปด้วยเกล็ดที่ไม่เคยเห็นมาก่อน พรหม ไม่สวยอย่างนั้น ก็นึกในใจว่า เอ๊ะ วัดนี้มันวัดอะไร มีพระหรือเปล่านั้น เข้าใจว่าเป็นวัด เดินไปเดินมาก็หมดแรง ไปถึงหอรระฆังก็นอนบทหอรระฆัง

พออนลงไปหันหน้าไปทางทิศตะวันออกของมนุษย์เห็นพระพุทธเจ้าเสด็จมา มีฉัพพรรณรัศมี 6 ประการ สว่างมาก พอท่านมา ท่านไม่เข้าทางประตูชุมประตู ท่านผ่านกำแพงเข้ามา ก็คิดในใจว่า ท่านคงจะข้ามกำแพง พอท่านมาถึงแทนที่จะต้องข้ามกำแพง มันก็หนีออกไป มันหลุดตัวเป็น

ช่องเข้ามา เมื่อท่านเดินเลยมาแล้ว กำแพงเข้าไปติดแบบเดิม ท่านมาถึง ท่านก็นั่ง ท่านเข้ามานั่งข้างๆ ที่บนหอรระฆัง อาตมาก็เลยลูกลงมาข้างล่าง ลงมากราบท่าน

ท่านถามว่าทำไมจะไม่เคยคิด ก็บอกว่า นิพพานมีสภาพสูญ ผมไม่มีบุญบารมีไปนิพพานชาตินี้ต้องการพรหม นิพพานอยู่ที่ไหน ผมไม่ทราบ ท่านถามว่าเธอรู้จักพรหมทุกชั้นไหม ก็กราบเรียนท่านบอกว่า รู้จัก ท่านถามว่า พรหมชั้นที่ 16 รู้จักไหม ก็กราบเรียนท่านบอกว่า เมื่อคืนนี้มาจากพรหมชั้น 16 ท่านถามว่าเลยพรหมชั้นที่ 16 เขาเรียกอะไรรู้ไหม ก็ตอบว่าไม่ทราบ

ท่านก็บอกว่าเลยพรหมชั้น 16 เขาเรียกว่า นิพพาน ที่เธอนั่งอยู่ตรงนี้ เขาเรียกว่า นิพพาน ก็กราบเรียนถามท่านว่า ตามตำราเขาบอกว่า นิพพานสูญ แล้วก็นิพพานเป็นสภาพมีที่อยู่ได้อย่างไร ท่านก็ถามว่าเอ่านหนังสือที่ใครเขียนไว้ละใน พระไตรปิฎก ฉันไม่เคยพูดไว้เลย ว่า นิพพานสูญ นิพพานมีสถานะเป็นที่อยู่เวลานี้ที่เธอนั่งตรงนี้ที่ถือว่าวัดนะ มันเป็นบารมีที่ก่อสร้างไว้ในพระพุทธศาสนาจึงมีวิมานต่างจากคนทั้งหลาย คนอื่นเขามีวิมานหลังเดียว ของเธอมีถึง 3 หลังและก็ใหญ่มาก มีหอรระฆัง บริเวณก็กว้างมาก อันนี้อาศัยบุญบารมีสิ่งทีก่อสร้างสิ่งนี้เป็นสาธารณะประโยชน์ เป็นศาลาระหว่างทางบ้าง เป็นที่พักอาศัยของคนบ้างเป็นวัดบ้าง บารมีมันรวมกัน จึงมีวิมานใหญ่มาก

และท่านก็ถามต่อไปว่าเมื่อรู้จักนิพพานแล้ว อยากจะมานิพพานใหม่ ก็กราบเรียนท่านบอกว่าบารมีข้าพระพุทธเจ้าเหนื่อยเกินไป เพราะว่าตอนเจริญกรรมฐานหนักด้วยสมถภาวนา วิปัสสนาญาณ มีเหมือนกันแต่คุณอารมณ์จิตให้เป็นสมาธิทรงตัวเท่านั้น ไม่สามารถจะมานิพพานได้ ท่านบอกชาตินี้จะมานิพพานใหม่ท่านว่าอย่างนั้น บอกว่าไม่ได้ ท่านก็เนรมิตไม้ขึ้น 3 ท่อน แต่ศอก เป็นไม้ลำบางๆ มาก แล้วก็เรียกพระมา 9 องค์ ไม้แค่ศอกนั้น 10 ท่อนนะ ไม้ไซ้ 3 ท่อน ท่านเรียกพระมา 9 องค์ จำไว้ว่าองค์ที่ 3 คือ หลวงพ่อปาน ท่านเห็นหน้าแล้วท่านก็ยิ้มๆ

ความรู้สึกก็คิดว่ามันยกไม้ขึ้นก็บอกว่าข้าพระพุทธเจ้ายกไม้ขึ้นพระพุทธเจ้าข้าไม่สามารถจะยกได้ ท่านก็บอกว่าเป็นคำสั่งนะ ไม้ไซ้คำของร้อง ต้องยก ก็เลยเข้าไปหยิบไม้ ตั้งทำยกแยกยกขึ้น พอจับปี๊บมันเบาเหมือนกระดาษ พอใส่ปากก็เดิน มันมีแรงขึ้นมาทันที เดินตามพระ 9 องค์ไป

เดินไปประมาณสัก 100 เมตร ท่านก็เรียกกลับ กลับมานี้ก่อน วิปัสสนาญาณของเธอยังอ่อนมาก กลับลงไปใหม่ บำเพ็ญวิปัสสนาญาณให้มีญาณเข้มแข็งแล้วก็สามารถจะมานิพพานได้ในชาตินี้แล้วผลที่สุดก็ต้องลงมา

ลงมาแล้ว ต่อจากนั้นก็ตายอีกหลายหน ขยันตาย มันตายจริงๆ นะ ไม่ใช่ว่าสงบนิดเดียว มันไปเลย พอไปที่ไรก็ถูกไล่กลับ แล้วก็ต่ออายุ คำว่าต่ออายุ อาตมาไม่ได้ต่อนะ พระท่านมาต่อให้ ว่าต่อนี้ไปเธอจะอายุเท่านี้ปี เท่านี้ปี

แล้วต่อมาเมื่ออายุ 40 เศษ ก็นึกในใจว่า เราปรารถนาพุทธภูมินี้คงแยะ ว่าทุกขเวทนาก็หนัก เป็นพระก็มีทุกข์ ฆราวาสก็มีทุกข์ ไม่มีใครมีความสุข ขอลาพุทธภูมิดีกว่า เวลาเจริญกรรมฐานก็ขึ้นไปหาท่าน ขอลาพุทธภูมิ พระพุทธเจ้าท่านก็ถามว่าถ้าเธอจะลาพุทธภูมิ ทำไมไม่ลาเมื่อหลายร้อยปี

มาแล้ว ถ้ากำลังบารมีสาวกภูมินี้เธอเต็มมานานแล้ว นี่เธอเหลือพุทธภูมิ พุทธภูมินี้ ถ้าหากว่าเธอมีอายุ เวลานี้ ถ้ามีอายุ 60 ปี ก็เต็มในชาตินี้ ท่านถามว่าเวลานี้เธอมีอายุเท่าไร บอก 40 ปีเศษ ท่านบอกว่าอีก 20 ปีเศษๆ อยู่ไม่ได้หรือ ก็กราบเรียนท่านบอกว่าพระองค์เคยตรัสว่าชีวิตเป็นของไม่เที่ยงแต่ความตายเป็นของเที่ยง ข้าพระพุทธเจ้าไม่มั่นใจว่ามีอายุถึง 60 ปี ขอลาพุทธเจ้า ยืนยันกันตั้ง 30 ครั้ง ท่านก็เลยตกลง

ท่านก็เลยบอกว่าเอาแบบนี้ก็แล้วกันถ้าเธอลาพุทธภูมินะ ฉันจะไปสอนเธอให้นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป เวลา 4 ทุ่มเล็กรับแขก ฉันจะเริ่มสอนตั้งแต่วเวลา 4 ทุ่ม แล้วเมื่อสอนแล้วให้ปฏิบัติตาม แต่มีเงื่อนไขว่าถ้าสอนเธอ เธอทำได้ตามนั้นแล้ว เธอจะต้องไปตายภายใน 12 ปี นี่นักเรียนทุนนักเรียนทุนนี้ก็ปีไม่ทราบอาตมา 12 ปี

ก็เป็นอันว่าเป็นความจริงตามนั้น เวลานั้นรับแขกกลางคืน พอถึงเวลา 3 ทุ่มครึ่ง ก็บอกญาติโยมที่มาคุยว่าเวลานี้อาตมาจะพัก ญาติโยมบางคนก็บอกว่า พระที่จะคุยยังมีอยู่ ก็เลยบอกว่าโยมอยากคุยก็คุยอาตมาจะเข้าห้อง ก็เลยเข้าห้องไป ไม่เกี่ยว งานเป็นงาน พอเข้าในห้อง บูชาพระเจริญกรรมฐานตามสมควรพอถึงเวลา 4 ทุ่มตรง พระองค์ก็เสร็จ ในห้องสว่างเหมือนไฟหลายแสนแรงเทียนสวยงามมาก พอมาถึง ท่านก็บอกว่า สัมผัสเสี เธอนอน เธอจงคิดตามตลาคตพูดท่านสอนตัวเดียว คือ ทุกขสัง อริยสัง ท่านสอนตัวเดียว คือ ทุกขสัง ท่านพูดซ้ำๆ ให้คิดตามท่านไปถึงตี 2 ทุกคืน อย่างนี้ 1 เดือน

พอครบ 1 เดือน ท่านก็พูดว่าตอนนี้ไปตลาคตจะไม่มาหาเธอ 3 เดือน ถ้าใน 3 เดือนนี้ เธอยังเห็นว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของโลก มนุษย์โลกก็ดี เทวโลกก็ดีพรหมโลกก็ดี ยังมีความสุขอยู่ ตลาคตจะไม่สอนเธอตลอดชีวิต ก็เลยคิดในใจว่าท่านไม่ต้องไปก็ได้ 1 เดือน ท่านสอนจนชั่วแล้ว ไม่เห็นว่าจะอะไรเป็นสุข ท่านก็หายไป 1 เดือนครึ่ง พอถึงเดือนครึ่ง ท่านก็กลับมา

ท่านก็กลับมาไม่ถึง 3 เดือน ท่านก็บอกว่าขึ้นชื่อผลของการปฏิบัติ ไม่มีใครสามารถกำหนดเวลาได้แน่นอน และคำสอนของตลาคตสิ้นสุดเพียงแค่นี้ ต่อจากนี้ไป 12 ปี เธอตายไม่ได้ต้องอยู่ แล้วมันถึงไหนก็ไม่รู้ ท่านก็ไม่ได้บอก ต่อมาครบอายุ 12 ปี เมื่อ พ.ศ. 2515

พอปี พ.ศ. 2515 ก็ตายอีก ป่วยก็ตาย พอขึ้นไปข้างบน ไปไหนไม่ได้ในอากาศเต็มไปด้วยพระ และเทวดา และพรหม ทะลุไปไม่ได้ พอไปเจอพระพุทธเจ้าเข้า ท่านถามว่า จะไปไหน ก็กราบเรียนท่านว่าเวลาที่กำหนดไว้ 12 ปีครบวันนี้แล้วพระพุทธเจ้า ท่านบอกว่าเธอยังไปไม่ได้ คนของเธอที่เขาช่วยเธอมาในชาติก่อนๆ ยังไม่หมด ต้องช่วยเขาให้หมดก่อน ใช้หนี้เขาก่อน และคนของโยมเธอก็ยังไม่หมดคนที่ตลาคตฝากเธอเขาก็ยังไม่หมด เวลานั้นคนเจริญกรรมฐานคนหนึ่งไม่เกิน 5 องค์ ไม่เกิน 5 คน เลขกราบเรียนท่านบอกว่า ในเมื่อเขาไม่มาไม่ทราบว่า จะไปตามที่ไหน ขอไปคิดว่าไม่สนใจ ท่านบอกไม่ได้ ต้องกลับเธอจะต้องอยู่ต่อไปอีก 10 ปี นี่นักเรียนทุน 10 ปี

ครบ พ.ศ. 2525 25 ปี ปีจะหมดอายุชั้ย ตายแน่ พอปี พ.ศ. 2523 ก็ปรากฏเข้าวันหนึ่ง ลงมาจากชั้น 2 หิ้วกระเป๋าสารลงมา จะไปทำงานตามปกติเวลาเช้าทำงานเกี่ยวกับหนังสือของวัด เวลา

ป่วยคุมงานก่อสร้าง รับแขกบ้าง มั่นที่ร่างกายก็ดี ลงมาลงมาแล้วก็ฉันข้าว ฉันข้าวเสร็จก็เข้าห้องทำงาน ร่างกายก็ไม่เป็นอะไร พอวางกระเป๋าเสร็จ นั่งก็อยากเข้าห้องน้ำ อยากเข้าส้วม พอเข้าไปในส้วม นั่งบนโถส้วม ญาติโยม ความมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น มันมีคต้อทันที มีคตเลย แม้แต่ฝาที่มองไม่เห็น มือยกก็มองไม่เห็น แต่ว่าใจมีความสุข เมื่อมีคแล้วผลที่สุดจิตก็หลุดออกไป

จิตหลุดไปถึง **จุฬามณี** เห็นพระอรหันต์เยอะ พระพุทธเจ้าก็เยอะ ก็เข้าไปกราบท่าน ท่านบอกขึ้นไปเดี๋ยวนี้ อย่าหยุด ถามว่าไปไหน บอกว่าไปบ้านที่เธอเคยไปแล้ว พอขึ้นไปพระก็ตามขึ้นไปเต็มหมด พอนั่งปุ๊บ พระก็บอกริบลงไป โอโฮ้ที่นั่งพักสัก 1 นาทีก็ไม่ได้ รีบกลับลงไป ประเดี๋ยวข้างล่าง เอร่างกายเอาไปเผา ก็เลยลงมา ลงมาแล้ว ลืมตาขึ้นมาก็ยังมิดคต้ออยู่ ก็หลับตาอีกนิดหนึ่ง ลืมตาอีกทีก็เห็นภาพต่างๆ แต่เห็นพระพุทธเจ้าใสมาก ท่านบอกว่า นี่ต้องถือว่าตายแล้วเกิดใหม่ นะ ให้นับชีวิต ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขึ้นปีใหม่ 23 มาถึงนี้ ได้ 5 6 ปีมั้ง อาตมายังเป็นเด็กอยู่นะ ลงมานับสิ 25 เออ 23 24 25 ไถ่มามันยังไม่ถึง 10 ปีนะนี่ แล้วญาติโยมมาหาว่าอาตมาแก่นี่ผิดนะ อย่างนี้เขาเรียกว่าเด็กน้อย จำไว้วันนะ แล้วท่านก็บอกว่า ก็กราบเรียนท่านว่าตามธรรมดาที่ตกลง 2525 ท่านว่าใช่ แต่ว่าเมื่อ 2525 ฉันจะขอเธอไว้ไม่ได้ หมดศัญญา เวลาแน่นอนฉันต้องทำเวลานี้ให้ถือว่า เกิดใหม่ ตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป และจัดเครื่องตั้งในวัดเอาไว้ไปลงที่กองอำนวยการให้ทำเหมือนศพที่ตายแล้วจริงเมื่อไปตั้งไว้ท่านก็บอกว่าอยู่ต่อไปนะ อยู่ต่อไป อยู่กับพ่อให้ถึง 10 ปี จึงกราบเรียนท่านบอกว่า ถ้าให้ป่วยแบบนี้ ไม่ต้องถึง 10 ปี ถ้ายังพูดได้อยู่เมื่อไรก็อยู่ต่อๆ ไปได้ เพราะจิตไม่มีทุกข์ขึ้นชื่อว่าอารมณ์แห่งความทุกข์ไม่มี เป็นหนี้เขาเป็นล้าน ยังไม่ทุกข์เลยโยมแล้วไอ้คนที่ทุกข์จริงๆ คือ เจ้าหนี้ กลัวไม่ใช่สตางค์ เราได้ของมาแล้ว เราจะไปทุกข์ทำไม ไซ้ไหมโยม ใครจะไปทุกข์ เราได้แล้ว เราได้ถือเอาไว้ ถ้าจะเอาไปเอาโบสถ์ไป ยกโบสถ์ไป

ก็รวมความว่า ก็เป็นอันว่า ตั้งศพไว้ ตั้งไปนานก็ไม่สั่งให้เผา ก็เพิ่งจะมาสั่งเมื่อกันยายน บอกว่าเดือนกุมภาพันธ์ วันที่ 15 ของเดือนกุมภาพันธ์ เป็นวันเผาศพอาตมาก็คิดในใจว่า เผาอย่างไร กันพิธีการต่างๆ ท่านก็บอกหมดที่ทำงานนี้เป็นเวลาที่ท่านแนะนำทั้งหมดแล้วต่อมาท่านก็บอกว่า ลูกหลานของเธอจะมีมาก คำว่าลูกหลาน แม้คนที่เคยร่วมทำบุญบารมีมาในชาติก่อน ที่นั่งที่นี้ เกิดมาด้วยกันทั้งนั้น ไม่รู้ใคร ใช้ใคร รบทัพจับศึกก็รบมาด้วยกัน ถูกเขาตีเผ่น ก็เผ่นมาด้วยกัน บุกรุกก็รุกรมมาด้วยกัน รวยก็รวยมาด้วยกัน จนก็จนมาด้วยกัน เป็นอันว่า คนที่เคยช่วยเหลือมา ท่านบอกว่า ต้องให้ทำร่วมกัน เป็นการตัด ชาวบ้านเขาเรียกว่า ตัดเคราะห์พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ระวังกรรมใหญ่ที่เป็นอกุศลให้หลุดตัวลง บาทหนึ่งให้มันเหลือแค่สตางค์ครึ่ง ที่เรียกว่า เคราะห์นะ ให้ทุกคนเขียน ชื่อ นามสกุล อายุใส่ลงไปในโลง แล้วก็มีความรู้สึก ว่าวันนี้เป็นวันเผาตัวเอง แล้วก็เผาเหตุร้าย อกุศลกรรมต่างๆ ให้สลายตัวลงไป อย่าลืมนะ ให้มันเหลือสตางค์ครึ่งหนึ่งบาทเคราะห์ทั้งหมดจะเหลือแค่สตางค์ครึ่ง

แล้วก็สำหรับในวันพรุ่งนี้ หลังจากตอนเช้า เลี้ยงพระเสร็จ ตอนเพลพระสวด พระฉันเสร็จ ก็บังสุกุล ก็เคยประกาศในหนังสือพิมพ์ เฮ้ย หนังสือบอกว่าจะเคลื่อนศพเวลาบ่ายหนึ่งโมง เมื่อเผา

เสร็จแล้ว ก็จะนำมาที่นี่ จะเอาคนมาที่นี่รับพรที่นี่ แต่ว่าเมื่อคืนวานนี้ ขึ้นไปหาท่าน ท่านบอกว่า ถ้าทำอย่างนั้นเสียเวลามาก ให้เคลื่อนศพจริงๆ เวลาบ่ายสอง โมง เสาเสร็จเรียบร้อยแล้ว อยู่ที่นั่น คืนไม่ต้องขึ้นมา ถ้าขึ้นมากขนาดนี้ 2 ชั่วโมงก็ไม่จบ กลับบ้านจะช้า อยู่ที่ตรงนั้น

หลังจากนั้นแล้ว พระราชาคณะผู้ใหญ่ อาจจะเป็น สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ว่านิมนต์มา 3 องค์ องค์นี้มาได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ไม่ทราบ พระพุทธโฆษาจารย์ รับแน่นอน แน่นนอน 3 องค์ สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ สมเด็จพระมหาวีรวงศ์ สมเด็จพระธีรญาณมุนี ทั้ง 3 ยังมีพระราชาคณะอีก ถ้าหากว่าท่านไม่ป่วยจริงๆ ท่านจะมา 3 องค์ พระราชาคณะด้วย

ถ้า สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ มา ให้ท่านให้ศีล ให้กล่าวสัมโมทนียกถาพอสมควร หลังจากนั้นก็จะให้บังสุกุลเป็น ทุกคนถือว่าเกิดใหม่ และก็รับพรจากพระสงฆ์ เวลารับพรให้ตั้งใจไว้ด้วยนะ นึกถึงบารมีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ พระปัจเจกพุทธเจ้าด้วย เทวดากับพรหมทั้งหมด เราหวังความเจริญต่างๆ ตั้งใจจริงเวลานั้นตั้งใจตรง หลังจากรับพรเสร็จ ญาติโยมพุทธบริษัทกลับได้ตอนกลับช่องออกชั้นบน พระยืนอยู่ 2 ข้าง มีน้ำมนต์ 2 ถาดตั้งอยู่ ให้ญาติโยมทั้งหมดผ่านน้ำมนต์ออกมา แล้วกลับบ้านได้ หรือท่านผู้ใดยังไม่อยากกลับก็ตามใจแล้วก็มีสิ่งต้องขอภัยบรรดาญาติโยมอย่างหนึ่ง คือ แหวนเพชร

เมื่อตอนกลางวันบอกว่าตอนเช้าอาจจะมีแหวนเพชรอีก ความจริงหัวเพชรตัวเพชรมี แต่ช่างบอกว่าเรือนเพชรหมด เรือนเพชร 3 กระรัตนี้หมด ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท อาตมาขอเป็นหนี้ เอาไว้วันที่ 14-15 มีนาคมนี้ จะมีเวลาทำคิดว่าจะทำประมาณ 10,000 วง เพราะจริงๆ นี้ใช้เวลา 2-3 วันเท่านั้นเองญาติโยมพุทธบริษัทที่ต้องการแหวนเพชรขอวันที่ 14-15 มีนาคม แล้วก็อยากจะถามว่า เพชรนี้มีคุณภาพแบบไหน อาตมาก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน ก่อนที่จะเข้าพุทธาภิเษกในโบสถ์ ท่านให้ทำในกุฎีก่อน อาตมาก็ไม่ค่อยสบาย เริ่มทำ 4 ทุ่มตั้งใจว่าจะเลิก 5 ทุ่ม แต่นาฬิกาปลุกก็ไม่ได้ยิน พอจิตตกลงมาปั๊บ จิตมีความรู้สึกเห็น พระโมคคัลลาน์ อยู่ข้างๆ ถามว่าถึง 5 ทุ่มหรือยังขอรับ ท่านบอกว่า ยังลืมหัดขึ้นมาดี 3 30 นาที มันยังไม่ถึงดี 5 และขณะที่ทำนี่แปลก พระบอกคาถาทีละบท พระพุทธเจ้าบอกเองนะ ว่าคาถาบทนี้เป็นบทรวม มีแสงขึ้น แสงขึ้นหนา จนกระทั่งมองไปเห็นท้องฟ้า สว่างนั้นสว่าง และหนามากมองไม่เห็นแม้แต่โต๊ะหมู่พระ และก็ประมาณครึ่งชั่วโมงก็ลดลง ท่านบอกคาถาอีกบทหนึ่ง บทนี้ใช้แบบนี้แหละ แสงก็ขึ้น สลับไปสลับมา จนกระทั่งถึงดี 3 ครั้ง และคืนที่ 2 ว่าจะเลิก 5 ทุ่ม พอท่านบอกว่า จบเต็มแล้ว ถาม พระโมคคัลลาน์ ว่า 5 ทุ่มหรือยังครับ ท่านบอกว่ายัง ก็ลืมหัด นาฬิกาดี 4 คืนที่ 3 ก็เอาแบบนี้ ดี 2 15 นาทีเมื่อคืนนี้ดี 4 วันนี้นั่งได้อย่างไร

สรุปความว่าคุณภาพทุกอย่างที่ท่านทำจริงๆ เต็มทุกอย่าง การป้องกันด้วยเป็นเมตตามหานิยมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องลาภนี้ถนัด เวลาญาติโยมพุทธบริษัทรับเหรียญขาวๆ ไปก็ดี รับแหวนเพชรไปก็ดี จงบูชาด้วยคาถาเงินล้าน

อธิบายพิธีสะเดาะเคราะห์
วันอังคารที่ 28 พฤษภาคม 2534

จะเริ่มพิธีสะเดาะเคราะห์ แต่การสะเดาะเคราะห์จะเริ่มจริงๆ บ่าย 2 โมงนี้เหลือเวลาอีก 10 นาที ก็เป็นเวลาที่จะแนะนำกัน การแนะนำก็เพื่อให้ทราบว่าการสะเดาะเคราะห์ คำว่าเคราะห์นี้มาจากไหนอันนี้ญาติโยมต้องรู้จักก่อน คำว่าเคราะห์ก็มาจากผลของบาปในชาติก่อน ที่เราทำบาปไว้

สมมติว่าเราฆ่าสัตว์ตัดชีวิตในชาติก่อน ชาตินี้ก็จะมีเคราะห์ในทางร่างกาย คือป่วยไข้ไม่สบาย บ้าง ถูกทำร้ายทำอันตรายบ้าง อย่างนี้เป็นต้น

ถ้าหากว่าเราเคยลักขโมยเขา บาปอันนั้นก็มาเป็นเคราะห์ในชาตินี้ ของหายบ้าง ไฟไหม้บ้านบ้าง น้ำท่วมบ้าง ลมพัดให้บ้านพังบ้าง

ถ้าเราทำบาปด้านกามสุมิฉฉาจารในชาติก่อน มาชาตินี้มีลูกมีหลานมีคนในปกครอง ว่ายากสอนยากไม่เชื่อฟัง

ถ้าเราเคยโกหกมดเท็จมาในชาติก่อน มาชาตินี้พูดดีไม่มีใครเขาเชื่อ

ถ้าเราเคยดื่มสุราเมรัยไว้ในชาติก่อน มาชาตินี้เป็นคนมีโรคปวดหัวไม่ขาดบ้างเป็นโรคเส้นประสาทบ้าง เป็นโรคบ้าบ้าง

ทั้งหมดนี้เราเรียกว่า เคราะห์ แต่ความจริงคือบาป บาปที่เราทำในชาติก่อนและถ้าถามว่าการสะเดาะเคราะห์มีผลบาปขาดหายไหม ก็ต้องตอบว่าบาปไม่สลายตัว คำว่าเคราะห์นี้ไม่สลายตัวแน่ ถ้าอย่างนั้นถ้าจะถามว่าสะเดาะห้กันทำไมการสะเดาะเคราะห์ก็คือว่า ทำความดีให้เหนือความบาปที่เรามีไว้ บาปอาจจะสนองเราได้ แต่ว่าต่อไปข้างหน้าเราจะดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือว่า ถ้าหากว่าบาปเต็มประมาณ 100 เปอร์เซ็นต์ ถ้าเราความดีสูงขึ้นบาปมันจะมีกำลังเหลือ 50 เปอร์เซ็นต์ บ้าง 25 เปอร์เซ็นต์บ้าง อย่างนี้เป็นต้น

ตัวอย่างเมื่อองค์สมเด็จพระทศพลทรงพระชนม์อยู่ เวลานั้นพระที่อยู่กับสมเด็จพระบรมครู คือ พระพุทธเจ้า มีประมาณ 60 องค์เศษ จะต้องตายเพราะการถูกฆ่าตายบ้าง ฆ่าตัวเองตายบ้างเป็นต้น เพราะกรรมเก่าคือบาปเข้ามาสนองจะนั้นก่อนหน้านั้นไม่กี่วัน พระพุทธเจ้าจึงเทศน์ กายคตานุสสติกรรมฐาน กับ อสุภกรรมฐาน ร่วมกัน เป็นเหตุให้พระพวกนั้นได้นิพพิทาญาณ เกิดความเบื่อหน่ายในร่างกาย ในที่สุดก็ฆ่าตัวเองตายบ้าง จ้างให้ผู้อื่นฆ่าบ้าง

ต่อมาก็มีพระถามพระพุทธเจ้าบอกว่า การที่พระองค์จะเทศน์ กายคตานุสสติ กับ อสุภกรรมฐาน ร่วมกัน แล้วพระพวกนั้นจะตาย พระพุทธเจ้าจะทราบไหมพระพุทธเจ้าบอกว่าทราบ พระก็ถามว่าเมื่อทราบแล้วทำไมพระพุทธองค์จึงเทศน์ท่านก็บอกว่าตถาคตจะเทศน์หรือไม่เทศน์เขาก็ต้องตาย เพราะวาบรรดาพระพวกนี้เคยเป็นพรานฆ่าสัตว์มาในชาติก่อน เมื่อกรรมนั้นเข้ามาถึงแล้ว เขาต้องฆ่าตัวตายและต้องตายแน่ จะตายด้วยการฆ่าตัวตายหรือการจ้างให้คนมาฆ่าก็ตามแต่ทำเมื่อตถาคตเทศน์แล้ว ถ้าตถาคตไม่เทศน์สงเคราะห์เขา เขาตายแล้วต้องไปอบายภูมิ แต่เมื่อตถาคตจะ

เทศน์สงเคราะห์เขา เขามีความเบื่อน่ายในร่างภายในที่สุดก็ฆ่าตัวตายโดยไม่อาลัยในชีวิต ก็ไปนิพพาน

ฉะนั้นการไหนไปนิพพานดีกว่าให้คนไปบวชปฏิบัติ ที่นี้การที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทจะมาสะเดาะเคราะห์วันนี้ ก็เช่นเดียวกัน ไม่ใช่จะทำลายเคราะห์หมดไปนี้อาตมาขอยอมรับนะ ที่อื่นเขาบอกว่าตัดกรรมได้นี้ พระพุทธเจ้าบอกว่ากรรมตัดไม่ได้ แต่ว่าเราทำความดีให้เหนือกรรม ความดีเหนือกรรมนี้ บรรดาญาติโยมจะทำในวันนี้คือ

1. ถวายสังฆทาน ถวายสังฆทานด้วยวัตถุทานก็ตาม ด้วยปัจจัยก็ตามหรือโยมจะถวายทั้งหมด สดากก็ก็ตาม อาตมาถือเป็นเรื่องของสงฆ์ทั้งหมดก็ถือว่าส่วนใหญ่เป็นสังฆทานกับเป็นวิหารทาน การถวายสังฆทาน 100 ครั้งมีผลไม่เท่าถวายวิหารทาน 1 ครั้ง หรือท่านบอกว่า ถวายทานกับพระพุทธเจ้าเอง 100 ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทาน 1 ครั้ง ถวายสังฆทาน 100 ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายวิหารทาน 1 ครั้ง ฉะนั้นวัตถุทานของท่านเป็นสังฆทาน แล้วก็สำหรับเงินเป็นทั้งสังฆทานและวิหารทานได้ทั้ง 2 อย่าง อันนี้เป็นบุญใหญ่ นะ

ถ้าจะถามว่าสังฆทานกับวิหารทานได้ประโยชน์อะไรบ้าง ก็ต้องตอบว่าถ้าหากท่านยังไม่ไปนิพพานในชาตินี้ ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาเป็นนางฟ้าก็ตาม จะมีทิพย์สมบัติใหญ่ จะมีวิมานอยู่ ถ้าเกิดมาเป็นคน ก็เป็นคนที่มีบ้านสวย มีเงินมาก ร่ำรวย จนกว่าจะเข้านิพพาน คือ สังฆทานนี้ ถ้าให้ทานแม้แต่ครั้งเดียวในชีวิตพระพุทธเจ้าบอกว่าจะไม่เกิดความจนต่อไปอีก คำว่ายากจนจะไม่มีจนกว่าจะเข้านิพพาน นั่นหมายความว่าเราไม่ได้ตัดกรรม แต่ว่าเราหนีกรรมชั่ว เอาความดีเข้ามาสู้กัน สะสมความดีเข้าไป

และประการที่สอง ญาติโยมทั้งหมดจะต้องสมาทานศีล 5 เมื่อสมาทานศีล 5 แล้ว กลับออกไปมันจะหล่นบ้างก็ตาม ธรรมดาแต่เวลานี้เราตั้งใจสมาทานศีลด้วยความเคารพ ในเมื่อตั้งใจสมาทานศีลด้วยความเคารพ อานิสงส์ศีลนั้นบอกว่า **ศีลนะ สุขดิง ยันติ** คนที่มีศีลแล้ว มีชีวิตอยู่ก็มีความสุข ตายไปแล้วก็มีความสุขมีสวรรค์เป็นต้น **ศีลนะ โภคสัมปทา** ถ้าตายจากความเป็นคน เป็นเทวดา เป็นนางฟ้าหรือเป็นพรหม ก็มีทิพย์สมบัติมาก ถ้ามาเกิดเป็นคนก็มีสมบัติมาก **ศีลนะ นิพพุตติง ยันติ** ศีลเป็นปัจจัยให้เกิดความสงบ ถึงนิพพานได้ง่าย นี่เป็นอานิสงส์ส่วนใหญ่ขั้นที่สอง

อานิสงส์ส่วนใหญ่ขั้นที่ 3 ที่ได้ในวันนี้ก็คือ การเจริญภาวนา การภาวนาก็ใช้ภาวนา **พุทธา นุสสติกรรมฐาน** เป็นพื้นฐาน ใช้คำภาวนาว่า **พุทโธ** จะให้ภาวนาเพียงแค่ 10 นาที ก็จงอย่าลืมนะว่า 10 นาทีนี้มีอานิสงส์ใหญ่มาก ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าบุคคลใดทำจิตว่างจากกิเลส วันหนึ่งชั่วขณะจิตหนึ่ง เรากล่าวว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีจิตไม่ว่างจากฌาน ฉะนั้นการที่ภาวนาถึง 10 นาที ในช่วง 10 นาทีนี้ ท่านจะมีสมาธิจริงสัก 2 นาทีก็ใช้ได้ ถือว่ามีอานิสงส์ใหญ่ การทรงสมาธิจิตจะเป็นเหตุอย่างน้อยที่สุดสมาธิอย่างเบาอย่างขั้นอุปจาระก็ดี ขณิกสมาธิก็เป็นอย่างนี้เป็นเทวดาได้ไม่เล็กลง ถ้าจิตเป็นฌาน เป็นพรหมได้ ถ้าจิตไม่นิยมร่างกายไปนิพพานได้

แล้วขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งที่บุญจะฟังได้ก็คือการฟังพระอภิธรรม การฟังพระสวดอภิธรรม เฉพาะอย่างยิ่งอภิธรรมนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทในสมัย **พระพุทธกัสสป** มีพระชุดหนึ่งเรียนพระอภิธรรมจาก **พระพุทธกัสสป** แล้ว ก็ไปนั่งสวดซุ่มกันในถ้ำ ปรากฏว่าในถ้ำนั้นมีค้างคาว 500 ตัว มันนอนกลางวันหากินกลางคืนพระไปซุ่มกลางวัน ฟังเสียงพระชอบใจแต่เขาไม่รู้ว่า เป็นพระ เพราะเขาเป็นสัตว์เขาก็ไม่รู้ว่า เป็นธรรมะ แต่ว่าชอบใจว่าเสียงพระสวดพร้อมกันไพเราะดี ชอบใจในเสียง ฟังไป ฟังไป ก็หลับ เท่าที่หลุดหล่นมาตายพร้อมกัน 500 ตัว เมื่อตายแล้วก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** ในเมื่อพระพุทธเจ้าตรัสเขามาเกิดเป็นลูกชาวประมงทั้ง 500 คน

แล้วต่อมามีความเลื่อมใสใน **พระสารีบุตร** บวชนในสำนัก **พระสารีบุตร** พระพุทธเจ้าทรงแนะนำให้ **พระสารีบุตร** เทศน์อภิธรรมย่อ ที่พระพุทธเจ้าทรงบอกว่าเขาเคยเกิดเป็นค้างคาวมาก่อน เคยฟังอภิธรรมมาแล้ว ถ้าเขาฟังเทศน์จบเดียวจะเป็นอรหันต์ **พระสารีบุตร** ก็ทำตามนั้น ในที่สุดเมื่อฉันข้าวเสร็จ **พระสารีบุตร** ก็เรียกประชุม เทศน์ อภิธรรม ย่อเพียงจบเดียว พระพวกนั้นเป็นอรหันต์พร้อมปฏิสัมภิทาญาณทั้งหมด

ที่นี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเป็นคน อย่างน้อยที่สุดท่านก็รู้จักว่า พระท่านที่สวดคือพระนั้นจิตเป็นกุศลส่วนหนึ่งแล้ว เป็นพระอริยสงฆ์นะ เห็นว่าเป็นพระสงฆ์เป็น **สังฆานุสสติ** ประการที่สองฟัง **พระอภิธรรม** เป็นธรรมะ จัดว่าเป็น **ธัมมานุสสติ** **พระอภิธรรม** นี้มาจากพระพุทธเจ้าเป็น **พุทธานุสสติ** ด้วย ท่านมี อานิสงส์ดีกว่าค้างคาว

ฉะนั้นถ้าญาติโยมผู้ใด ถ้าไม่สามารถจะไปนิพพานได้ในชาตินี้ ถ้าตายจากชาตินี้ไปแล้ว ถ้าท่านไม่ลืมนุญของท่านนะ เวลากลับบ้านก็อย่าลืมนะว่าวันนี้ที่มาที่นี้หนึ่ง ได้ถวายสังฆทาน ประการที่สอง ได้สมาทานศีล ประการที่สาม ได้เจริญสมาธิประการที่สี่ ได้ฟังอภิธรรม ก่อนจะหลับ นึกไว้ว่า 4 อย่างนี้เราเคยทำแล้ว

ถ้าเวลาตื่นใหม่ๆ ตื่นปั๊บไม่ต้องลุกขึ้น หลับตาเฉยๆ ก็ได้ ลืมตาก็ได้ นึกว่า

1. เราเคยถวายสังฆทาน
2. เราเคยสมาทานศีล
3. เราเคยเจริญสมาธิ
4. เราเคยฟังอภิธรรม

คิดไว้แบบนี้ทุกวัน ทุกวัน บาปจะตามไม่ทัน มันตามทันต่อเมื่อเรามีร่างกายอยู่ พอตายแล้วตามไม่ทันแน่ อย่างเร็วที่สุดท่านจะไปเกิดเป็นเทวดาหรือนางฟ้าบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** แล้วก็เทวดาบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์** นี้มีอายุ 1000 ปีทิพย์ แต่ว่าทุกคนไปเป็นเทวดาหรือนางฟ้า จะมีอายุเพียงแค่ 300 ปีทิพย์ **พระศรีอารีย์** ก็ตรัส จำได้คือนะว่าอายุบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์** นะพันปีทิพย์ แต่ว่าทุกคนไปเกิดที่นั่นเพียงแค่สามร้อยปีทิพย์ **พระศรีอารีย์** ก็ตรัส เมื่อ **พระศรีอารีย์** เทศน์ ตามธรรมดาพระพุทธเจ้าเทศน์นี้เทวดากับพรหม นางฟ้าบรรดามากกว่าคน

เวลานั้นเวลานั้นเมื่อท่านฟังเทศน์จาก พระศรีอาริย์ เพียงแค่จบเดียว ทุกคนก็อย่างน้อยที่สุด เอาอย่างเลวนะ อย่างเลวที่สุดเป็นพระโศดาบัน ฟังซ้ำอีกที่เป็นพระอรหันต์ไปนิพพานเลยไม่ต้อง กลับมา อย่าลืมนะทุกคนนะ การสะเดาะเคราะห์นี้หมายความว่า เราจะทำความดีหนีความชั่ว เพราะ ขึ้นชื่อว่าความชั่วคือบาปเราทำทุกชาติ และชาติหนึ่งเราไม่ทำครั้งเดียว เราไม่เคยบิ่มัดตัวเดียว เราไม่เคยบิ่ขังตัวเดียว หรือใครเคยบิ่ตัวเดียวมั่งนี้ มีไหม นับไม่ถ้วนซิ ลืมนับซะใหม่ในเมื่อเรานับไม่ถ้วน เราต้องใช้หนีเขาทุกชาติ ตัวละชาติ ตัวละชาติ ตัวละชาติ แล้วเมื่อไหร่จะจบ

ทีนี้วิธีการทางพุทธศาสนาก็ไม่มีการชำระล้างกัน เป็นว่าหนีกันทำเพื่อหนีได้บาปตัวนี้ ถ้าเราใช้หนีมันไม่มีหมด ทีนี้การสะเดาะเคราะห์เขาเรียกสะเดาะเคราะห์อาตมาก็เรียกสะเดาะเคราะห์ ด้วย แต่ความจริงไม่ได้สะเดาะเคราะห์ให้พ้นไปหนีเคราะห์ให้พ้นเคราะห์ แต่ชาตินี้เคราะห์ก็ยัง สมองอยู่ แต่ถึงแม้อย่างไรก็ตามเคราะห์ของท่านมีกำลัง 100 เปอร์เซ็นต์ ถ้าทำแล้วอย่างดีที่สุด อย่าง กำลังมากมันจะเหลือแค่ 50 เปอร์เซ็นต์ หรือ 25 เปอร์เซ็นต์ มันต้องมีอยู่นะ แต่ไม่มากนักแต่ให้ ภูมิใจว่า เคราะห์ทั้งหลายจะทำกับท่านได้เพียงแค่มิชีวิตอยู่เท่านั้น ถ้าตายจากชาตินี้ไปแล้วทุกคนจะ ไปสวรรค์เป็นอย่างน้อย หรือถ้ามีกำลังกล้าใหญ่ไปนิพพานนี้ไม่พุดถึงกันนะ ไปนิพพานก็ไปเถอะ ถ้าไปนิพพานไม่ได้ก็ไปสวรรค์หรือพรหม

ถ้าไปสวรรค์หรือไปพรหมทุกคนจะมีวิมานสวย เพราะได้สร้างวิหารทานด้วยสตางค์ของท่านนี่นะ จะมีทิพยสมบัติใหญ่มาก เพราะมีการถวายสังฆทานแล้วช่วงเวลาไม่นาน เพียงแค่ 300 ปี ทิพย์ พระศรีอาริย์ ตรีส ทุกคนจะได้ฟังเทศน์จาก พระศรีอาริย์ ฟังเทศน์จบอย่างเลวที่สุดจบแรก เป็นพระโศดาบัน แต่หายาก ส่วนใหญ่ก็เป็นอรหันต์เลย ไปนิพพานเลย ควรจะดีใจในความดีของท่านนะ ตั้งใจให้ดี

แล้วก็เมื่อรอบแรก ขณะที่นั่งสมาธิอยู่ บังเอิญลุงทั้งสองท่านมา ท่านแนะนำบอกว่าให้ทุกคนเวลากลับไปบ้าน ไม่ต้องไปซื้อปลาที่นั่นนะ ปลาที่มีมันแพงไปเห็นปลาในคลุกในแปลงน้อยๆ น้ำมันจะแห้งเอาไปปล่อยก็ดี หรือว่าซื้อปลาที่เขาขายมันจะต้องตาย เอาไปปล่อยก็ดี สักตัวสองตัวก็ตาม อย่างนี้จะเป็นการป้องกันอุปฆาตกรรมคือ ตายในระหว่างชีวิต หมายความว่า ถ้าเราเกิดมาแล้วตามบัญชีเขาบอกว่า ให้มีอายุ 60 ปี แต่บังเอิญอายุ 30 ปี 20 ปี หรือ 10 ปีมันจะต้องตาย เพราะบาปเข้ามาสอนจะตัดกรรมตัวนี้ได้ สามารถต่ออายุได้ ก็จะไม่ตายตามอายุนั้น จะตายในอายุขัย อย่าลืมนะ

กลับไปบ้านนะ อย่าลืมนะซื้อที่หน้าวัดนี้มันแพงมากเกินไป เขาโง่งราคา ที่ไหนก็ได้ถ้าเรา ไม่มีสตางค์ซื้อไปเจอหนอง เจอะแปลงมันจะแห้ง ปลา มันจะตายหรือว่าปลาไม่ตายเอง คนก็จะจับปลาไปแกงกินก็จะตาย เราก็จับไปปล่อยแม่น้ำเสีย เป็นการต่อชีวิตของเรา พุดมากเกินไปจะรำคาญไหมนี้ นี่กินกาแฟไปแล้วนะเมื่อเช้านี้มันเหนียวพุดไม่ไหว นี่เสมอหะมันมาก จะเล่านิทานให้ฟังสัก เรื่องเอาไหมเอาเธอ คนละ 10 สตางค์นะ บาทหนึ่งไม่เอานะ เอา 10 สตางค์นะ ดอกเตอร์ไปไหน

หว่า หาได้ใหม่ 10 สดางค์นี้ ถ้าไม่ได้ก็คิดไว้ก่อนเอาชาติหน้า อย่าลืมนะชาติหน้าต้องเอามาใช้ฉันทนะ

มันมีเรื่องอยู่เรื่องหนึ่ง เรื่องปัจจุบัน เมื่อสมัยอาตมายังไม่ได้บวช ตอนนั้นก็เป็นหนุ่มแล้ว แล้วก็ไปเที่ยวในเขตของ นครราชสีมา ไม่ได้ไปในเมืองไปในเขตป่าไปในทุ่งในป่านะ ก็ไปเจอวัดวัดหนึ่ง อยู่ในป่ามีกุฏิอยู่ 2 หลัง มันเวลาใกล้เพลก็แวะเข้าไปคิดว่าคงมีพระ ก็มีพระจริงๆ มีพระผู้เฒ่าอยู่องค์หนึ่ง มีพระลูกน้องอยู่ 2-3 องค์ พอดีถึงเวลาทำนฉันเพลพอดี

ก็มีเจ้าทิดคนหนึ่งสึกใหม่ กำลังมานั่งอยู่ เอาของมาถวาย พอถวายเพลเสร็จหลวงพ่อก็ยถาลัพพีเสร็จ เจ้าทิดเข้าไปกราบๆ บอก หลวงปู่ขอรับ (ท่านแก่มากแล้ว) เมื่อเดือนก่อนโน้นหลวงปู่บอกว่าผมจะตายภายใน 7 วัน นะขอรับ (คือว่าในเดือนก่อนนะ แก่เอาของมาถวายเหมือนกัน) หลวงปู่ก็บอกว่า เออ เอ็งเอามาถวายพระก็ดีแล้ว แต่ว่าชีวิตของเอ็งไม่เกิน 7 วันนะ ต้องตายนะ หลวงปู่องค์นี้เคยพูดไม่ผิด ตอนนั้นพอได้ยินศัพท์ว่าตาย ก็เลยกลับบ้านไม่ถูก เห็นใหม่ท่านศักดิ์สิทธิ์นะ แก่ก็เดินหลงทางลัดเข้าไปในทุ่ง ก็ไปเจอไอ้เล็ก ๆ มีปลาอยู่ 3 ตัวแก่ก็คิดในใจว่า ถ้าเราปล่อยไว้แบบนี้คนมาเห็นเข้า ปลานี้ก็ตาย หรือว่าถ้าคนไม่เห็นเขา น้ำแห้งปลาก็ตาย ไหนๆ เรา จะตายแล้วนี่ ก็เอาปลาไปปล่อยดีกว่าเป็นการช่วยชีวิตปลา ก็เลยเอาปลาไปปล่อยในแม่น้ำ พอถึง 7 วันมันก็ไม่ตาย 7 วันที่สองก็ไม่ตาย 7 วันที่สามก็ไม่ตาย 7 วันที่สี่เราไปพอดี แก่เอาของไปถวายพอดี

พอหลวงพ่อดันเสร็จแก่ก็ต่อว่า หลวงปู่ครับ หลวงปู่ว่าผมจะตายใน 7 วันเวลานี้ผมยังไม่ตาย มันหลายเจ็ดมาแล้ว หลวงปู่ท่านก็ถามว่าเมื่อข้าพูดแล้วเอ็งกลับบ้านเอ็งไปทางไหนวะ เอ็งทำอะไรบ้าง นี่ท่านอยู่วัดนะ ท่านรู้นะ แก่ก็เลยบอกว่าหลวงปู่บอ กว่าผมจะตายหลวงปู่เคยพูดอะไรไม่ผิด ผมก็งั่งเต็มทีเสียชีวิตเดินหลงทางไปเจอแลกเปลี่ยนมีน้ำน้อย มีปลาอยู่ 3 ตัว ผมเลยเอาไปปล่อย ท่านก็เลยบอกก็มึงทำอย่างนั้นมึงจะตายได้อย่างไรหว่า รู้ว่ามึงจะตาย และรู้ว่ากูพูดอย่างนั้นมึงจะไปพบปลาแล้วก็มึงจะปล่อยปลากูไม่ยากให้มึงตายเพราะกูจะอดข้าวเห็นใหม่ พระไม่ได้เห็นแก่ตัวนะ สงสารคนนะ การทำบุญกับพระนี้ได้อบุญ ไม่ได้เห็นแก่ตัว (หัวเราะ)

ก็รวมความว่า ญาติโยมพุทธทุกคนอย่าลืมนะ เป็นการตัดกรรมที่เป็นอกุศลที่เป็นอุปฆาตกรรม เป็นกรรมร้ายแรงคือ การฆ่าสัตว์ในชาติก่อน มันจะมานั่นตอนชีวิตก่อนที่จะถึงอายุขัย การปล่อยสัตว์ให้พ้นจากความตายนี้กันได้ หรือว่าข้ามได้ พ้นกรรมนี้ได้ ไอ้กรรมนี้พ้นได้นะ แต่ว่า กำของกรรมธรรมดานี้พ้นไม่ได้ก็รวมความว่า การบำเพ็ญกุศลในวันนี้ซึ่งเป็นสะเดาะเคราะห์คือทำความดีให้เหนือความชั่ว ความชั่วคือบาปที่เราทำมาแล้วก็ถือว่าเป็นอันแล้วกันไป

ถ้าเป็นการป่วยไข้ไม่สบายเกิดขึ้น ก็ให้รู้ตัวว่านี่เป็นโทษของการฆ่าสัตว์ในชาติก่อนช่างมัน มันจะมาทางที่ช่างมัน เรามีเขาก็กินยารักษาโรค หายก็หาย ไม่หายก็ตายช่างมัน เราจะไปสวรรค์ ไปนิพพาน

ถ้าของมันเกิดหายก็มีความรู้สึกที่เราเคยขโมยเขามาก่อน ชำระหนี้มันไปถ้าลูกหลานมันคือด้าน ก็คิดว่าในชาติก่อนเราเป็นคนเจ้าชู้ก็เป็นแบบนี้แหละใช่ไหม

ถ้าเวลาพูดอะไร ใครเขาไม่เชื่อ เราพูดตามความเป็นจริง ก็ให้ทราบว่าอันนี้โทษของการ โทหกในชาติก่อน

ถ้าบังเอิญมันเป็นโรคปวดหัวมากๆ หรือเป็นโรคประสาทหรือเป็นโรคบ้า ก็ให้ทราบว่า โทษของการดื่มสุราและเมรัยในชาติก่อน

ทีนี้ในเมื่อขาดศีล 5 โทษมันมีขนาดนี้ ตอนนี้ไปเราจะไม่ขาดศีล 5 เราจะทรงกำลังรักษาศีล 5 ให้ครบ

ถ้าจะถามกันว่าเคราะห์สะเดาะได้จริงไหม ก็ตอบว่าเคราะห์สะเดาะได้ แต่บาปสะเดาะ ไม่ได้ ก็เป็นอันว่าการหนีกรรม เคราะห์ก็คือกรรม กรรมนี้หนีไม่พ้นแม้แต่สมัยเมื่อองค์สมเด็จพระ ทศพลคือพระพุทธเจ้ามีชีวิตอยู่ วันหนึ่งองค์สมเด็จพระบรมครูทรงเทศน์เรื่อง กายคตานุสสติ กรรมฐาน กับ อสุภกรรมฐาน มีพระ 60 องค์เศษ ฟังเทศน์จบมีการเบื่อน่ายในร่างกาย ช้างคนอื่น ฆ่าคนบ้าง ฆ่าตัวเองบ้าง ตาย 60 องค์เศษๆ หลังจากนั้นมีคนไปถามองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐาว่า ท่านเทศน์เรื่องนี้จะทราบไหมว่าพระจะฆ่าตัวตาย ท่านบอกว่าทราบ เขาก็ถามว่าทราบแล้วทำไมจึง เทศน์ ท่านบอกว่าตถาคตจะเทศน์หรือไม่เทศน์เขาก็จะต้องฆ่าตัวตาย เพราะชาติก่อนเคยเป็นพราน ฆ่าเนื้อ ฆ่าสัตว์มาก่อน กรรมนั้นตามมาทัน แต่ว่าถ้าตถาคตไม่เทศน์ พระพวกนี้ตายแล้วต้องตกนรก แต่เมื่อเทศน์แล้วมาเป็นพระอนาคามี ก่อนจะตายตัดสินใจตัดจันท์ 5 ได้ ไม่พอใจจันท์ 5 ก็เป็นพระ อรหันต์ไปนิพพาน ฉะนั้นจึงเทศน์เพื่อเป็นการสงเคราะห์ให้พระทั้งหมดที่จะต้องตายไม่ไปนรก ให้ ไปนิพพานเลย

ทีนี้เคราะห์บางอย่างเราตัดได้ อย่างอุปมากรรมก็นั้นหมายความว่า คนที่จะตายก่อน อายุขัย สมมติว่าก่อนจะเกิดบัญญัติเขาบอกว่าเกิดแล้วได้ 60 ปีตายนะแต่บังเอิญถึงอายุ 30 ปี 40 ปี จะต้องตายก่อน อย่างนี้ตัดได้ เขาเรียกอุปมากรรม ฉะนั้นการตัดเคราะห์ของบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนให้ทราบว่า คือตัดกรรมนั่นเอง คำว่าตัดเขาไม่ได้ตัด เป็นการหนีกรรม การสะเดาะเคราะห์เวลานี้ทำอะไรบ้าง

หนึ่งให้ทุกคนสมาทานศีล ศีลจะช่วยให้ทุกคนไปสวรรค์ มีโภคสมบัติมากเวลาเกิดเป็น มนุษย์ และสามารถไปนิพพานได้ง่าย

สองขอให้ทุกคนถวายสังฆทานนี้เกิดในชาติใหม่ ถ้าบังเอิญต้องเกิดก็เป็นคนรวย รวยทุก ชาติจนกว่าจะเข้านิพพาน จะไม่มีความยากจนอีก และ

ประการที่สาม อันดับสุดท้าย เขาจะให้ทุกคนเจริญพระกรรมฐาน 10 นาฬิกาเจริญพระ กรรมฐาน 10 นาทีนี้กำลังใหญ่มาก ถ้าจิตของท่านเป็นฉาน สามารถเกิดเป็นพรหมได้ ถ้าจิตไปถึง ฉานสมาธิอ่อนหน่อยเป็นเทวดาเป็นนางฟ้าได้ แล้วต่อจากนั้นทุกคนจะได้ฟังพระสวดอภิธรรม ตอนที่พระสวดอภิธรรมให้ตั้งใจฟังด้วยความสงบ เพราะการฟังพระอภิธรรมนี้ ถึงแม้ว่าจะรู้เรื่อง หรือไม่รู้เรื่องก็ตามแม้แต่ค่างควาฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ว่าพระธรรม ฟังพระชกซ้อมในถ้ำแล้ว ตกลงมาตายทั้ง 500 ตัว อาศัยที่พอใจในเสียงพระธรรม ก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ทั้งหมดทั้ง 500 ตัว เมื่อพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นแล้ว ก็ปรากฏว่ามาเกิดเป็นลูกชาวประมงมาพบ พระสารีบุตร เข้า บวชในสำนัก พระสารีบุตร ฟัง พระอภิธรรม จบเดี๋ยวก็นั่งเป็นอรหันต์

ฉะนั้นบุญทั้งหมดที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททำวันนี้ ก็จัดว่าเป็นบุญใหญ่มีอานิสงส์มาก ถ้าถามว่าถ้าสะเดาะเคราะห์แล้วกรรมเก่าจะตามทันไหมก็ต้องตอบว่าตามทัน เราไม่ได้สะเดาะห์ของเก่า คือสร้างของใหม่ที่มีความดี ให้มันดีมากขึ้นเพื่อหนีความชั่วเก่าแต่ทว่ายังมีชั้น 5 อยู่เพียงใด เราก็หนีความชั่วเก่าไม่พ้นแต่ทว่าในเมื่อเราตายลงไปแล้ว กรรมเก่าตามไม่ทัน กรรมชั่วเก่าตามไม่ทัน เราจะไปสวรรค์เป็นต้น

อย่างที่เทศน์เมื่อเช้านี้ว่า พระพุทธเจ้าเพียงแค่นั่งพักควาย ควายจะกินน้ำขุ่น ดึงสะพานให้กินน้ำใส แต่นั่นกรรมยังตามทันในเวลาจะนิพพาน ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านทุกคน ขอให้จำคำพระพุทธเจ้าไว้ว่า ขึ้นชื่อว่าความชั่วทั้งหมดความชั่วแปลว่า บาป บาปแปลว่าความชั่ว จงอย่านึกถึงมันก่อนจะหลับขอให้ทุกคนนึกถึงว่าวันนี้เราเคยสมาทานศีลวันนี้เราเคยถวายสังฆทานวันนี้เราเคยใส่บาตร วันนี้เราเคยบูชาพระ วันนี้เราเคยเจริญภาวนา นึกถึงบุญไว้ก่อนจะหลับทุกๆ วัน เมื่อตื่นใหม่ๆ ตื่นปั๊บก็คิดว่าเราเคยถวายสังฆทาน เราเคยใส่บาตร เราเคยฟังเทศน์ เราเคยรักษาศีล เราเคยเจริญภาวนา แล้วตั้งใจไว้โดยเฉพาะว่าถ้าตายชาตินี้ขอไปนิพพานจุดเดียวเราจะไม่ไปไหน หรือถ้าหากว่าบุญบารมีของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทยังไม่ถึงพระนิพพาน มันก็ค้างสวรรค์บ้าง ค้างพรหมโลกบ้าง ไม่ลงอบายภูมิแล้ว ต่อนี้ไปขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านตั้งใจสมาทานศีล 5

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

ต่อไปนี้ ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทสมาทานพระกรรมฐาน ...ฯลฯ

ต่อนี้ไปญาติโยมนั่งตามสบายนะ พับเพียบก็ได้ ขัดสมาธิก็ได้ ภาวนาว่า พุทโธเวลาหายใจเข้านึกว่า พุท เวลาหายใจออกนึกว่า โธ จะให้เวลาแค่ 10 นาทีนะโยมนะ ทำแบบสบายๆ จิตไม่ต้องเคร่ง ต่อนี้ไปเริ่มต้นได้

สนทนาหลังกรรมฐาน 6

เห็นชาวห้องเดี่ยวเราเข้ากุฏิใหม่แล้ว ขอข้าวตอกเป็นพานตั้งเป็นแถว (หัวเราะ)มันไม่พอจะไปเบ่งกับไอ้สองคนมันนะ มันชอบเล่นจระเข้ ตะกวด นก กระจาดยไม่รู้เราเบ่งมั่งซิ ไม่มี เราขามาตั้งพานเป็นดับเลย เอาเลยป๊อบเดียว อีกราวนี้ ไม่ต้องห rokokพอมันเป็นได้ทีแล้ว มันไม่ต้องวิ่งเข้าวิ่งออกห rokok พอบีบพริบ อ้าว แล้วจะไปคู่อีกทีจะถอยหลังอีกที ไม่ต้องถอยห rokok พออริชฐานจิตปั๊บเข้าถึงฉาน 4 พริบถอยหลังกลับมาปั๊บจะออริชฐานลืมหาเป็นเงินได้แล้ว

ทีหลังเอาใหม่ เอาเป็นข้าวตอกตามเดิมให้เป็นข้าวตอกตามเดิมก็เป็นว่าง่ายให้เป็นเงินมันก็เป็น อ้าว เป็นข้าวตอก มันก็เป็นข้าวตอก แกเป็นเงิน มันเป็น คิเฮ้วว่าไงแค่นี้เอง เราก็อ้วข้าวไซ้ใหม่ พอล่องล่อตั้งเข้าขันเที่ยงเชียว ไซ้ใหม่ ตั้งแต่เข้าขันเพล กินข้าวเพลกับใครเขาไม่ได้ห rokok เราออกกฎประกาศคณะปฏิบัติฉบับพิเศษ เขตนี้ห้ามเข้า เขียนหนังสือตัวโตๆ ใครเข้าถูกขวางกระบาล ก็มีไอ้ 2-3 ตัวเท่านั้นแหละ ที่มันจะเข้า ไม่อย่างนั้น ไม่มีใครแหกกฎห rokok บอกใครเข้าถูกขวางกระบาล ไม่ว่าใครเขียนไว้ด้วยนะ เราก็อ้วขันนั้นแหละ เอ็งเป็นข้าวตอกเอ็งเป็นเงิน มันก็เป็น เอ็งเป็นข้าวตอก เอ็งเป็นเงิน มันก็เป็นบ๊ายอยู่คนเดียว มันอยู่ในกฎนี้ปิดประตูหมด กระจกกระโถนมันก็เข้าเดี่ยวมันโผล่มา แหม ไอ้หื้อพวกนั้น มันยืนเป็นดับ เลขบอกเฮ้ย เอ็งเป็นข้าวตอก มายืนเฝ้า (หัวเราะ) ว่าไอ้ห้าพวกมึงบ้ากว่ากู กูบ้าคนเดียวมึงบ้าทั้งฝูง (หัวเราะ) มันหาว่าเราบ้า นี่ถ้าทำเป็นทำเป็นจริงๆ มันต้องจิตอยู่อันดับนี้ไซ้ใหม่

ทีนี้ถ้าไปไหนก็มีข้าวตอกในย่าม ถ้าฉันทเจตเจ็ๆ ก็เอามันเป็นเงิน กราวไอ้เด็กก็แย่งกัน (หัวเราะ) มึงมาใครมา เอ้าเป็นเงิน กราวไอ้พวกคุณคนไฉนะ เขาเอาคนไข้มารักษา คนซึ่งคนไข้หายหมด วิ่งเก็บสตางค์ โอ๊ย วิ่งกันหัวชน

เดี่ยวหมดย่าม เราก็อ้วใหม่ เดี่ยว หลวงพ่อปาน ออกกฎคณะ ประกาศคณะปฏิบัติฉบับสองนี้แกอย่าเสกอีกนะ ข้าวตอกข้าหมดฉางแล้ว (หัวเราะ) แกขึ้นนั้นอีก ต้องไปหาข้าวมาทำข้าวตอกใช้ ข้า ถึงประกาศคณะปฏิบัติ เอ้ เราก็อ้วไม่มีหมดทำ ไอ้วันนั้นเก็บกันใหญ่ โอ๊ย คือคิดใจ ตั้งย่ามหนึ่ง ก็เม็ดละ ฮือ เม็ดละบาทๆ ฮือ โยมรายใหม่ ไอ้คนนั้นเก็บไอ้ย เก็บกรังกรัง แกี่ยมผล่ เข้าเป็นข้าวตอกหมด(หัวเราะ) เรานึกเสียดาย เราบวชเสียได้ (หลวงพ่อกะ ตอนนี้อ้าวเข้าเบงค์ได้หรือเปล่า) ก็ลืมหายละชิมันเป็นปาราชิกแหละเลยโอนเข้าบาทเดียว (หัวเราะ) ฮือ โยม ไอ้หน่อย มันจะยูให้อยู่กับ **พระเทวทัต** (หัวเราะ) เอาแหละๆ แกหาเรื่อง

และไอ้สองตัวมันก็ไม่ยอมแพ้ไซ้ใหม่ ไอ้ 2 ตัวมันไม่ยอมแพ้เราห rokok มันก็ไปเอาข้าวตอกมามั่ง ตานี้มันไม่เอาเป็นเงิน มันเป็นทอง มันก็นั่ง มึงเป็นเงินแล้วเป็นทอง มึงเป็นข้าวตอก เป็นข้าวตอก มึงเป็นทอง เราซ้อมมั่ง เอาแหละวะ รุ่งขึ้นไปโยนทองกัน เหริญทองไอนั้นเหริญทอง

หลวงพ่อบาน เอาอีกแล้ว ไอ้ห้า ไอ้ลิงนี้ ไอ้ฝูงนี้ ไอ้ตัวหนึ่งบ้าไปแล้วไอ้ลองตัวเอาอีก (หัวเราะ) ไปหาข้าวมา 3 กระบุง มาคว่ำข้าวตอกใช้หนักู แหมข้าวตอกหน่อยเดียว เอาข้าวเสีย 3

กระบุง แล้วต้องข้าวเหนียวด้วย เราทำอย่างไรต้องไปหา น้ำแล่น ถาม น้ำแล่น มีข้าวเหนียวใหม่ ต้องใช้หนี้หลวงพ่อเสียแล้ว เอาข้าวตอกไม้ก็พาน แหละ แหม ล่อต้อง 3 กระบุง ถามทำไม ไปทำ เงินโยนเล่นนะซิ แกก็บอกได้ๆ เดี่ยวไปเอาให้ แกก็เลยถามว่าแกขอหัวตุ๊กตาทริศนุได้ไหม ถามว่า น้ำจะใช้ใหม่ละ บอกไม่ใช่ ถ้าไม่ใช่ได้ ถ้าใช่เมื่อไหร่เป็นข้าวตอกเมื่อนั้นมา อันนี้อธิษฐานได้โยม อธิษฐานได้ให้อยู่เท่าไรก็ได้ แต่ถ้าใช้ผิกระเบียบเมื่อไร เป็นข้าวตอกเมื่อนั้น แกก็เลยขอทริศนุทอง บอกทริศนุทองต้องไอ้สองตัวนั้น มันทำทริศนุทอง (หัวเราะ) ไอ้เราทำแต่ทริศนุเงิน ดันเลือกให้ ทำทริศนุทองได้อย่างไร แหม

แต่เดี๋ยวนี้ความจริงเราอธิษฐานไว้สัก 10 ปีนะใช่ไหม สร้างทริศนุทองให้เต็มคลังนะโยม นะ ประชันกับอเมริกา อเมริกามันทองก็เปอร์เซ็นต์ไม่ทราบของเรามันทองร้อยเปอร์เซ็นต์ 120 เปอร์เซ็นต์ขี้ขี้ได้เลย (หัวเราะ) อ้อ ดีไหมคุณถ้าดีก็เอา หา เจ้ากรรม ไปไหนหว่า หรือว่าหนีไปแล้ว ว่า ไง เจ้ากรรม เอาใหม่เอาให้เจ็ดเอาไปหลอกโยม บอกไอ้ทริศนุทองนี้เอ็งจงเป็นทองอยู่ 10 ปี เอ๊ ไม่ เป็นไร 10 ปี เราก็คงไปต่อใหม่ ถ้าไม่ได้เป็นพระก็แย

ความจริงใครเขียนคาถาทิ้งไว้ อีลึงทงเท็ง แปลก็ไม่ได้เรื่อง (หัวเราะ) ความจริงคาถานี้มันเป็นเครื่องโยงจิตให้เป็นสมาธิเท่านั้นเอง คือว่า มันไม่ใช่จะเป็นคาถานักหนา แต่คาถาบางอย่างมันมีผล ส่วนคาถาบางอย่างนี้ตรงตามจุดแต่บางอย่างมันเป็นเครื่องโยงจิตให้เป็นสมาธิ แต่ว่าคาถานั้นมา ดูแล้วไม่ได้เรื่องอะไรจะเป็นของโบราณแปลมันก็ไม่ใช่มันไม่ได้ทั้งนั้น น่ากลัว หลวงพ่อปาน ท่านชอบท่านชอบทำของ ปล่อยคาถาไว้ให้พวกเราเล่นอย่างไรละ เวลาเล่นก็เป็นการฝึกสมาธิไปในตัว ท่านรู้ว่ามันไม่เป็นภัย

ท่านมีคาถาอยู่ประเภทหนึ่ง ถ้าฉันเจอเมื่อไหร่เผาไฟเมื่อนั้นแหละ คาถาทำให้ผู้หญิงรัก ใครให้ดูไม่ได้เป็นฉีกทั้งหมดเลย บอกไม่ต้องหอรอกพอ ไม่ต้องไปทำคาถาทงคาถา อีพวกนี้มีสตางค์ เลี้ยงมันหรือ (หัวเราะ) ใช่ไหมโยม เดี่ยวจะไปค้นเปลือกใช้คาถาเรียกเข้ามา ไม่มีสตางค์ไม่มี ข้าวตอกละ เดี่ยวมันกระที่บตายอันนี้เกลียดจริง คาถาทำให้คนแตกกันมั่ง รักกันมั่ง ทำให้คนเกลียดกันอันนี้เกลียดไม่ชอบ แล้วหลวงพ่อก็ไม่เขียนทิ้งไว้ สงสัยไอ้คาถาทำข้าวตอกนั้น คงจะ หลวงพ่อเองนะ ท่านเขียนทิ้งไว้ดูแล้วก็ เอ๊ะ มันจะเป็นอะไรคาถา อ่างอย่างไรก็ช่าง คาถาก็คาถา คาถาเขาห้ามแปล ทีนี้เราไปสองคืน ไม่อย่างนั้นท่านคงไม่สนใจหรือใช่ไหม ท่านคงจงใจทำไม เรียกให้เข้าไปทำด้วย เลยถามท่านว่ามันไม่เป็นสักที

ยังนึกถึง ไอ้ท่านพวง ท่านพวง นะมันเห็นพวกเราทำอะไรได้มันก็อยากจะทำมั่ง เราก็ให้ คาถาไปบทหนึ่ง พระพุทธรูปนอนแล้วนั่งได้ (หัวเราะ) โกหกเขียนส่งมันก็เอาละ ตกคิงๆ นั่งกลาง นอกชาน พระพุทธรูปนอน สองคืน สามคืนไม่ลุกทันที (หัวเราะ) อีกคืนหนึ่งเราก็จะโกหกคนสัก หน่อยเห็นนั่งหลับตา เราก็อึ้งๆ เลยค่อยๆ จับพระพุทธรูปนั่งขึ้นมา แล้วเราก็แอบปู้บ เวลาล้มตา เข้าท่าเข้าท่า เข้าท่า แล้วทีนี้มันก็จับนอน นอนหลับตาปู้บนั่ง เอ๊ะ นอนหลับตาปู้บนั่งทีนี้มันไม่เอา แล้ว มันสั่งนอนนั่งล้มตา นั่งแล้วนอนมันบอกให้นอน นอน นอน บอกให้นั่ง นั่ง มันเป็นที่จิตตัว

เดียว ความมั่นใจมันเกิดขึ้น ไอ้คานัน โทหกได้เราก็เลยไป เลือกว่า ท่านพวง ทำไอ้คนอื่นหนึ่ง
เลย ถ้าไม่หลอกก็ไม่ได้

ทีนี้เขาก็เอาละ เขาเป็นคนชอบทำน้ำมันดี ถ้าหลวงพ่อกำลังอยู่ หรือไม่อย่างนั้นหลวงพ่อกำลัง
ไม่ว่าง เขาก็มาหาเขาก็ทำน้ำมันดีไง เขาเรียนคานันน้ำมันดี เรียนคานันหมอไว้ ทีนี้เขาก็เอา
พระพุทธรูปนอนเป็นแถว และเริ่มทำน้ำมันดีปั๊บ ขออาราธนาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโปรด
บรรดาพุทธบริษัทหายจากโรคภัยไข้เจ็บถ้าโรคนี้จะหายขอพระพุทธรูปนั่ง (หัวเราะ) พระพุทธรูป
นั่งเป็นแถว แหม กุฎิพัง หลวงพ่อกำลัง รู้ ไอ้ลิงดำ มึงทำอะไรอีกแล้ว (หัวเราะ) ไอ้ ท่านพวง มัน
อยากอยู่แล้วมึงเสือก บอกช่างมันเถอะ ช่างมันได้แทนหลวงพ่อดี หลวงพ่อกำลังจะหายนะเอออ ดิๆ
เข้าทำๆ (ถาม นั่งจริงๆ หรืออะ) นั่ง นั่งเป็นแถว ก็จิตมันตั้งเสียแล้วนี่ก็จิตดวงเดิมที่มันคิดว่า เขาทำ
ปลุกขึ้น หรือความมั่นใจเกิด อารมณ์สงสัยไม่มีจิตก็เป็นฉาน 4 ฉาน 4 ก็นั่งเลย อันนี้จิตมันเข้าฉาน
4 ได้ทันที เขาเล่นกันจนคล่องตัว ถ้าทำได้แล้วมันก็เชื่อมั่นทันทีได้ทันทีเลยเขาเป็นหมด

แหม ขออาราธนาบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงโปรดบรรดาพุทธบริษัท
กำลังมีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน วุ้ย เขาว่าสวย ว่ายาวนานๆ หลวงปู่ธรรมชัย นั่นแหละ (หัวเราะ)
เสียตายคืนตายเสียได้ ไม่งั้นไฟคะ หลวงปู่ธรรมชัย คนละคำสั้นตัวด่ง ง่ายเวทตีพิลึกละ แหม เขาว่า
เพราะเสียอย่างเพราะเลยนะ ลีลาเขาจำ หลวงพ่อกำลัง เทศน์ ถ้า หลวงพ่อกำลัง เทศน์อย่างไรเขาต้อง
มาหัดว่าให้มันเหมือน นั่นเขาก็ลีลานั้น ลีลา หลวงพ่อกำลัง ท่านเทศน์เพราะมาก เทศน์ มหาสติปัฏ
ฐานสูตร นี้ แม้แต่เด็กก็ไม่หลับ คือว่าไม่มีการหัวเราะฟังๆ ไม่หัวเราะ แต่ไม่มีการง่วงฟังนิ่มเพลิน
จับใจ เสียงท่านดีมาก และเสียง ท่านพวง ก็คล้ายคลึงมาก เขาก็จุดธูปจุดเทียน แหม แต่เวลาใครจะ
ทำน้ำมันดีต้องมาทำหลายๆ คนนะ คนเดียว เดี่ยวโองการเขามันยาว ถ้าเข้าไปทีหลัง คอย 2 ชั่วโมง
ว่าเสร็จ

ถ้าสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าจะทรงโปรดพระมหากษัตริย์คุณ ให้บรรดาคนทั้งหลายหาย
โรคภัยไข้เจ็บได้ ขอได้โปรดประทานประทับนั่ง พระพุทธรูปก็ลุกขึ้นนั่งไว้ แหม คนไข้ดีไม่ดีไม่
ทันได้น้ำมันดีละหายเลย (หัวเราะ) อ้าวเป็นเรื่องจริงๆ นะ ไอ้ไอ้กระปรีกระเปร่าขึ้นมาทันที แหม
ท่านพวง ก็หยดเทียน ถามเวลาหยดน้ำมันดีมึงว่าอย่างไรวะ บางทีกูเหนื่อยๆ กูไม่ได้ว่าหยด ทีนี้กุฎิ
เขาก็เต็มซเต็มกุฎิเขาก็อยู่ไม่ได้ ต้องขึ้นหอสวดมนต์ อ้าวหอสวดมนต์ก็เต็ม ผลที่สุดต้องไปศาลา
ศาลาก็แน่นหนักๆ เข้าต้องเล่นกลางลานวัด

หลวงพ่อกำลัง บอก อ้อ ไอ้หมอไปแย่งที่หมา(หัวเราะ) ไอ้หมอไปแย่งที่หมาไอ้กลางลานวัด
หมาจะนอนกันนอนไม่ได้ เขาก็ตั้งโต๊ะ เขาทำเขาเองโต๊ะสูงๆใหม่ตั้งโต๊ะ ขึ้นมาสูงเหมือนกับโต๊ะ
เขียนเขานี้ เขาก็นั่งทำโต๊ะเฉยอยู่ พระพุทธรูปนอน (หัวเราะ) รู้ สมัยนั้นมีตัวลิงเยอะแยะได้ผลดีไหม
แหม ดิก็หัดทำไม่ยาก วิทยาศาสตร์น่าจะใช้ไม่ได้เรื่องหรอก อ้ออันนี้เขาเรียกโกหกศาสตร์ไปโกหกข่า
เขาเลยทำได้เลย

แต่ความจริงมันมีจิตอยู่คนเดียว ถ้าความมั่นใจมีอยู่ ความเชื่อมั่นมีอยู่เท่านั้นคือ ถ้าตัวสงสัย ไม่มีอยู่ละ งานมันเป็นผลทุกอย่าง ถ้าจิตเข้าถึงฉาน 4 ละ มันเป็นอุเบกขา ใจใหม่ เอกัคตาเป็นอุเบกขา เอกัคตาก็จิตตั้งดวงเดียว จิตตั้งอยู่ในอารมณ์ อารมณ์เดียวอุเบกขา อุเบกขามันเฉยจากอารมณ์อื่นทั้งหมด ตัดจากอารมณ์หมดก็อารมณ์เป็นทิพย์ มีความแข็งแรง แข็งกร้าว จะทำอะไรก็ได้ นี่ถ้าไอ้สองตัวมันอยู่นี่ดีไม่ดีลอยขึ้นไปชนอยู่บนอากาศนี่ดีไม่ดีถ้าขึ้นไปโดนร้องเจ็ยกๆ ลงไม่ได้ อือ ไอ้นั้นมันชอบเล่น ถึงต้องถูกจับเข้าป่ากันไป ถ้าเล่นเดี๋ยวนี้คนตกนรกเขาหาว่าเล่นกลทำมึง ถ้าไปเล่นกับพระอรหันต์แบบนั้นเสร็จ พระอรหันต์ราคาแพงว่าอีกทีมีค่าสูงมากค่าที่ก็สูงมาก ค่ามันเท่ากัน ถ้าไปค่าแก่เขาก็มีหวังไปนอนเล่นใน **อเวจี** นะ ถ้าเข้าไปค่าว่าอย่างไร แหม ไอ้ชาติหมาเสร็จ 500 ชาติชาติหมาค่าเดียว ชาติหมา 2 ค่าอีก 500 ชาติ

อย่าง **สิริมา** **สิริมา** นะเป็นหญิงแพศยา เพราะอะไรเพราะเป็นลูกมหาเศรษฐีแต่งตัวสวย เวลา **วันวิสาขบูชา** เขาไปเวียนเทียนพระศตูป มีนางภิกษุณีองค์หนึ่งท่านเป็นอรหันต์ ท่านคิดหมาก ท่านก็บ้วนน้ำหมากไอ้ละอองหมากนี่มันปลิวไปถึงท้ายลม ถูกผ้าเขาเปื้อนนิดเดียว บอกอีแพศยาคนไหนนะ มันบ้วนน้ำหมากให้ละอองหมากมาเปื้อนผ้าเรา แต่ความจริงนี้เขาไม่รู้หรือว่า นางภิกษุณีนี้เป็นพระอรหันต์ท่านบ้วนมา แค่นี้ **นางสิริมา** ต้องมาเป็นหญิงแพศยา 500 ชาติ นี่ถ้าตั้งใจสบาย ต้องไปนอน **อเวจี** ก่อน นั่นไม่รู้ว่าเป็นอรหันต์เป็นพระนา เวลาเวียนเทียนก็อาจจำเป็นต้องข้ามันก็กระบวนมันยาวใจใหม่ ก็ลมมันแรงแต่ท่านบ้วนน้ำหมาก เขาจะเห็นหรือไม่เห็น แต่ตามบาลีท่านบอกเขาไม่เห็น เขาว่านี่ปากร้ายไปหน่อย

ถ้าหากว่า ถ้าใจเราไม่สบายต้องเที่ยวถากอารมณ์ไม่อยู่นะต้องเที่ยวไป ถ้าไม่เที่ยวไป แสดงว่าจิตมันตกมาก ทีนี้สมาบัติ ถ้าสูงจริงมันไม่ไปไหน อย่างที่เขาเข้า **นิโรธสมาบัติ** นะ เขาไม่ได้ไปไหนนะ **นิโรธสมาบัติ** มันอยู่ที่เต็ม **นิโรธ** แปลว่าดับ เอาจิตแยกออกจากชั้น 5 สมมติว่าอยู่นี่มันไม่ไปไหน แต่มันไม่ยุ่งไม่ยุ่งประสาท นั่นอย่างหนึ่ง **นิโรธสมาบัติ** ทีนี้ **นิโรธสมาบัติ** ถ้าคล่องจริงๆ เขาสามารถเอาจิตมาจับชั้น 5 นี่แล้วก็ดับความรู้สึก ไอ้นี้ต้องสูงมาก อย่าง **หลวงปู่หลุ่ม** ท่านะสูงมาก และอยู่ในอิริยาบถ 4 นี่ต้องฝึกกันมากหน่อย แต่ถ้าจะฝึกมากก็แบบเดินจงกรม และเข้าฉาน 4 ถ้าเดินจงกรมเข้าฉาน 4 แล้วเดินจงกรมได้อันนี้ใช้ **นิโรธสมาบัติ** แบบอิริยาบถ 4 ได้

เมื่อคืนนี้ฉันเดินจงกรมเข้าอะไรก็ไม่รู้หว่า ถ้าจงกรมเข้าสมาบัติเดินไม่รู้หว่า นึกเอ **คุณสมชาย** ทำไมไม่เปิดเสียงตามสายหรือไม่ว่า อือ **สมชาย** แยกกพร่องต่อหน้าทีนี้หว่า หรือหูเข้าไม่ดี เดินเคลิ้มๆ มอง เอ นี่มันยังไม่ว่า ก็นึกว่าไอ้เสียงตามสายถ้ามันมาเราคงจะรู้สึกตัวมั่ง ไอ้เสื่อนั่นก็เดินเฉื่อย เดินเฉื่อยแล้วมันก็ไม่สัมผัสอะไร คือว่าอย่างนั้นมันก็เป็น **นิโรธสมาบัติ** ความจริง **นิโรธสมาบัติ** นะ ฉันก็เข้าของฉันอยู่เรื่อยๆ ถ้าวินไหนฉันไม่สบายมาก ฉันก็เอาแล้ว เพราะอะไรเพราะนิโรธมันแปลว่าดับ ดับไอ้ทุกขเวทนาใจใหม่

ที่นี้นักเลงหนี ถ้าอารมณ์อ่อน พอป่วยปั๊บ ถ้าไม่ตีเข้า หนีไปนอนบ้านเลข หือต่อมามันมีความเข้มพอ เข้มพอมันไม่หนีมันสู้ ถ้าเวทนามากเท่าไร มันสู้มากเท่านั้นคือสู้กันจนกระทั่งไม่รู้สึกลงในด้านเวทนา แต่ว่าถ้าใครไปเรียกรู้มา ถ้าใครเรียกนามบางทีนอนเฉยๆ ไอ้พวกนี้ก็จะตายเสียแล้ว อ้าว ดันไปเรียก พอเรียกก็รู้สึกเจ็บละชิ มันก็รู้สึกเจ็บ ถ้าไม่เรียกมันไม่รู้สึกลง ถ้าเรียกปั๊บจากมานมันก็ถอยพอดมันถอยจิตมันก็จับกับประสาท ไอ้ความเจ็บปวดนี้มันเรื่องของประสาท พอจิตเข้าโยงกับประสาทมันก็รู้สึก ถ้าจิตไม่เข้าโยงประสาทมันก็รู้สึกเจ็บ หือ ทุกคนนะ

เดินยามนะ อยู่เวรนี้หัด อย่าไปอยู่กันเฉยๆ จงกรรมมันหากินเรื่อยๆไป หือ เจ้ากรรม แต่เจ้ากรรม จะไปเข้าสมบัติเป็นลมนะ ไอ้ฉันทำไมไม่ได้วะ ว่างๆ ต้องฝึกให้ เจ้ากรรม นะ อันนี้ฉันสู้ท่านไม่ได้ การฝึกเข้า นิโรธสมบัติ และก็โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อรูปฌาน

อรูปฌาน นี่เรามีวิธีทำง่ายๆ วิธีทำง่ายๆ ก็คือ ถ้าเราดูรูปพระพุทธรูปหรือจักษุสณีนี ให้มันเข้ามาอยู่ในปี ทำได้ไหม ยังคับให้ภาพสณีนมันอยู่ในอกนะทำให้อกนี้มันเป็น โพรงขึ้นมาข้างในเห็นเป็นภาพสณีนอยู่ข้างใน นี่ก็พยายามไม่ช้าละค่อยพยายาม ทุกองค์นั่นก็ทำได้ พยายามบังคับก็ต้องฝืนกันหน่อย

ที่นี้การปฏิบัติพระกรรมฐานนี้พระพุทธเจ้าท่านใช้ศัพท์ว่า ทรมาณใช้ใหม่คือว่าทรมาณ อารมณ์เดิมให้มันจับจุดอีกอารมณ์อันหนึ่ง ที่นี้ มันก็ต้องมีอารมณ์ฝืนฝืนก็ต้องสู้ ถ้าเราสู้เพื่ออะไร เราสู้เพื่อดี ไอ้ดีของเรามันตรงไหน มันต้องดีคือเขาเข้าถึงนิพพาน ถ้าขณะใดที่เรามีอารมณ์เข้าถึงนิพพานไม่ได้ ยังไม่มีโอกาสจะเข้านิพพานได้เราอย่าถือว่าเราดี เพราะเราเข้านิพพานจิตจับอารมณ์นิพพานได้แน่นอนไม่ได้ ก็แสดงว่าเรายังมีเลว ถ้ายังมีเลวมันจะดีได้อย่างไร ใช้ใหม่ เจ้ากรรม หรือว่าเดี่ยวท่านก็จะไปนึกว่าพวกท่านทำไม่ได้ ทุกคนถ้าหวังดีจริงๆ มีเจตนาจริงๆ มันได้ทุกคน

ทำไมจึงว่าได้ ไอ้ คำว่าบารมีนี่ มันก็แปลว่ากำลังใจ นี่คำว่ากำลังใจ เราก็คือกำลังใจของเรา มันเป็นกำลังใจหทัยหรือกำลังใจหมา หือ ไอ้เปี้ยก กำลังใจหทัยนี่มันดินนะ มันไม่กินเนื้อสัตว์ เป็นหทัยมีศีล 5 บริสุทธิ์ดีไม่ดี พวกแกสู้หทัยไม่ได้พอพูดแบบนี้ นี่ก็ใหม่หยาบเต็มที แต่เราไปหาความจริง ถ้ากำลังใจหมาทำอะไรกำลังใจหมา นี่ หมานี่อยู่ยามให้เจ้าของไม่มีเงินเดือนนะ เจ้าของจะให้กินอะไรอิมหรือไม่อิมมันก็ได้ว่าใช้ใหม่ แต่มีความจงรักภักดี มีความกตัญญูกตเวที และมีความเข้มแข็งสามารถต่อสู้กับข้าศึกสามารถต่อสู้กับข้าศึก ทั้งที่อาวุธสู้เขาไม่ได้ หมาก็สู้ใช้ใหม่ ไอ้หมามันมีอาวุธแค่ปากใช้ใหม่ละ แกมีไม้ยาวๆ ดีไม่ดีมันกัดไม้เมื่อยหล่นเลย นี่เราก็อธิบายกันแบบนี้ ไม่ใช่เอาของเลว เอาสัตว์มาเทียบ คือว่า กำลังใจของสัตว์ประเภทนี้ต้องเป็นเครื่องเทียบกำลังใจเรา

นี่นักฝึกนี้เขาใช้เทียบแบบนี้มา ถ้าเรารักษาศีล 5 หรือศีลพระมี 227 เณรมีศีล 10 ถ้ารักษาไม่ได้ แสดงว่าเราเลวกว่าหทัย เพราะหทัยมีศีลถ้าความเข้มแข็งของเราไม่มี มีความท้อถอยในการปฏิบัติ แสดงว่า เราเลวกว่าหมา หมามีความเข้มแข็งกว่าใช้ใหม่ ถ้าหมาต้องสู้กับศัตรูซึ่งมีอาวุธสังเกตชือไม้ยาวๆ นะมันกลัวไหมไม่กลัวใช้ใหม่ อาวุธมีแค่นี้ก็ด่งๆ หือ นี่เราไปเทียบแบบนั้น ไม่ใช่จะเทียบว่ามันเป็นสัตว์ จะหาว่าสัตว์เลวทั้งหมดนะ ไม่ได้ ความคิดของสัตว์มีอยู่เขาก็ใช้ข้อ

เปรียบเทียบตามนี้ นี่บางครั้งถ้าเรานั่งอยู่ในป่า เราก็จะเห็นสัตว์ไ้ตัวเล็กๆ กว้า ซึ่งมันไม่กลัวสัตว์ใหญ่ นั่นก็คือมด มดนี้สัตว์ขนาดเล็กก็ตามพวกมันมีความสามัคคี ลอบกัดกันตะบัน ถ้าใครทำอะไรพวกมันเข้า มันจะวิ่งพรวดเข้ามาหา นี่เราก็ตรองดู เนื่องจากมดนี่นะ มันมีกำลังมาก มันมีกำลังใจสูงแล้วก็เอาจิตเข้าไปเทียบตรงนั้น หรือต้องอาศัยความเข้มแข็งของจิตให้มีความสม่ำเสมอ

นี่เราก็มานั่งดูอีกที คำว่าบารมีแปลว่า กำลังใจ นั่นกำลังใจของเราก็ตามความคิดว่า เราต้องการความสุขหรือเราต้องการความทุกข์ ไ้ความรักในเพศ รูปเสียงกลิ่นรสและสัมผัส ความโลภ ความรวย ไ้ความโกรธพยายามอยากจะเป็นคนเก่งจะฆ่าคนโน้น จะแกลงคนนี้ จะตีคนนั้น หรือไ้การมัวเมาอยู่ในทรัพย์ มัวเมาในชีวิตนี้มันเป็นปัจจัยของความทุกข์ทั้งหมด ในเหตุต่างๆ นี่ถ้ามันเป็นความทุกข์ ถ้าเราไปต้องการมัน แสดงว่าเราก็ต้องการทุกข์ ถ้าเราต้องการทุกข์ เราจะไปนิพพานได้อย่างไร นิพพะ แปลว่า ดับ การจะเข้าถึงนิพพาน มันต้องถึงก่อนที่เราจะไป คนถ้าจะเป็นเทวดา เกิดตายเป็นเทวดา ก็ต้องเป็นเทวดาก่อนตาย ถ้าจะเป็นพรหม ก็จะต้องเป็นพรหมก่อนตาย จะไปนิพพาน ก็ต้องถึงนิพพาน จิตต้องถึงนิพพานก่อนตาย ถ้าจะไปนรกก็จะต้องเป็นสัตว์นรกก่อนตาย จะเป็นเปรตอสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มันก็ต้องเป็นก่อนตาย จะเป็นมนุษย์ใหม่ก็ต้องเป็นมนุษย์ก่อนตาย

นี่ทำไมมันเป็นอย่างไ้ที่เราดู บาปกรรมทำลามกทั้งหมดเป็นปัจจัยให้เกิดโนอบายภูมิ นี่แสดงว่าเรามีความนิยมในบาปกรรม ทำลามกสิ่งที่ไม่ดีพระพุทเจ้าบอกสิ่งนี้ไม่ดี นั่นแสดงว่า เราเป็นสัตว์นรกแล้ว ถ้าหากว่าอย่างไ้มี โนบยทิธินี้อย่าง จิตรลดา รัชนี้ แหละ เราดูคนก็ได้พอเขาบอก นาย ก. เรานึกเลย นาย ก. นี้ดูทิสสมานกายภายใน ว่ามันมีรูปเป็นอย่างไรนะ กายนอกไม่ต้องห่วง มันดูป๊ีบ เราต้องพยายามดูตัวเราก่อนนะ ไ้ตัวในที่เราออกไป ยามที่เราไม่ออกพยายามหัดดู หัดดูมันมีสภาพเป็นอย่างไร มันเห็นชัด ถ้าเราเห็นตัวเราชัดมันก็เห็นคนอื่นชัด นี่ต้องฝึก พอเห็นหน้าคนป๊ีบ เขาคุย แหม เรียนโน้นอภิธรรม เวลาครึ่งนะ หือ กินไ้ใหม่ ไ้เวลาเต็มนะ ต่อหน้าชาวบ้านกินต้อยเข้ายื่นเที่ยงนะ อีต่อนกลางคืนต้องกินครึ่งเดียวเท่านั้น หือ หลบหน้ากลัวเขาจับไ้เนอะกินข้าวเวลาครึ่ง

เออ การถวายสวดคำพระวันนี้ที่ราบด้วยนา เพราะเป็นเรื่องของวันเฉลิม พระชนม์พรรษา ฉะนั้นสวดคำวันนี้ จึงถวายพระที่มาไ้ไม่ได้ ต้องงานเนื่องพระเจ้าแผ่นดินท่านนะ ฉะนั้นถวายสังฆทาน 3 วัน ฉันทรวมเอาไ้เพราะวันนี้เป็นเรื่องของท่าน ไซ้ใหม่ เงินที่เขามาทำบุญทั้งหมดก็เนื่องต้องเนื่องด้วยสังฆทานทั้งหมดเฉพาะในคืนของเขต

นี่การที่เราสามารถจะรู้ไ้ เรารู้ คนเขาบอกป๊ีบจะเป็นอะไรมาก็ตามคุยเป็งๆ เราดูข้างในเลยไซ้ใหม่ แต่ดูเห็นแล้วจะพูด บางที ไซ้ หัวมันสายต้อกแตก ต้อกแตกไฟท่วมกระบาลเลย แหม มาบอกเป็นเทวดา หือ มันบอกเป็นเทวดา เรานึกเอ๊ะ ไ้นี้เทวดาอเวจีก็มีเหมือนกันเอนะบางที่ถ้าสภาพเขายังไม่ตายเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไ้ทิสสมานกาย ภายในมันเป็นสัตว์เดรัจฉาน ถ้าเขาตายจะไ้เป็น

เทวดา มันก็มีอิทธิสมานกาย ภายในก็แพรวพราวเป็นสภาพเทวดาชั้นไหนเรารู้ ถ้าเป็นพรหมไอ้
ภายในมันก็เป็นพรหมมันเป็นอยู่ก่อนตาย ตายแล้วจะเป็น ดังนั้นพอออกไปแล้วบีบ มันสภาพ
นั้นเลย นี่แสดงว่า มันเป็นก่อนไซ้ไหม

นี่เราออกไปต้องคอยดูตัวเองนะ ทีหลังนี่ พอตื่นขึ้นมาบีบ จับอารมณ์ดีทำให้สบาย
จับอิทธิสมานกาย ภายในไอ้ภายในมันเล็กไม่โตหรอก คุณมันอยู่หรือยืนอยู่ มันมีรูปร่างเป็น
อย่างไร สีสนวณะเป็นอย่างไร ฝึกๆ ให้คล่อง ตัวนี้คือฝึกให้คล่องนะ ฝึกให้คล่อง ถ้าหากว่า หรือ
ถ้าเราจะดูสภาพของ หือ ไม่ต้องดูสภาพของจิตดูรอบกายนะรู้ ถ้าเป็นบีบมันรู้มันบอกเลย เป็น
เทวดาชั้นไหนเป็นพรหมชั้นไหน เป็นพระอริยเจ้าหรือเปล่านั้น ต้องขอลูกจิต

ลูกจิตต้องลูกจิตของเราก่อน ฝึกลูกจิตของเราก่อน ตั้งอธิษฐานว่าให้จิตนี้มันเป็นดวงขึ้นมา และ
ดูสภาพของจิต อำนาจของความเป็นทิพย์มันจะเป็นตามนั้นถ้ามองไปแล้วบีบ จิตเป็นก้อนเนื้อ แหม
แล้วก้อนเนื้อแถมมีคำๆ แดงๆ เรือๆ ห่วยแล้ว มันคุยอะไรก็ช่างเถอะ ไอ้นี้ลงนรก หือ ถ้าจิตมีสภาพ
เหมือนก้อนเนื้อนะสกปรก ถ้าสกปรกก็ลงนรก ถ้าจิตใสสะอาดเป็นก้อนเนื้อเลื่อม แลดูใสอันนี้
แสดงว่าคนนี้มีศีลบริสุทธิ์ไซ้ไหม นี่ไอ้ก้อนเนื้อนี้ต่อไปมันก็จะเป็นมี้แก้วเหมือนกับไอ้นี้สกัดเข้าไป
เหลือก้อนเท่านี้ และส่วนหนึ่ง 1 ใน 4 ของมันก็เป็นแก้ว เหมือนแก้วหุ้มเนื้อ ไซ้ไหม แต่มันจะมาหุ้ม
ข้างนอก และอีส่วนที่เป็นเนื้อมันกลายเป็นแก้วไป 1 ใน 4 คือต้องวัดลงกลมนะ ไม่ตัดตอนนี้มันจะ
หุ้มเป็น 1 ใน 4 คนที่ได้ปฐมฌาน ถ้าหุ้มเข้าไปสักครึ่งมันเป็นฌานที่ 2 นี้ฌานที่ 3 มันจะหุ้มเข้าไป
เป็นแก้วมากแต่เป็นแกนข้างใน มันเป็นแกนยาวๆ เรียวๆ อันนี้เป็นองค์ของฌาน 3 ถ้าเป็นแก้วใส
หมดองค์นี้เป็นฌาน 4 แต่ก็เป็นแก้วธรรมดามันจะเป็นฌานโลกีย์

ทีนี้ลูกจิตที่บีบบางคนเป็นแก้วทั้งดวง ประเดี๋ยวไปเป็นแก้วแต่มีแกน สมมติว่าเป็นแก้ว เป็น
แก้ว 1 ใน 3 และ 1 ใน 4 นี่นะ ข้างในนี้เป็นก้อนเนื้อ แต่ไอ้ส่วนที่เป็นแก้วเป็นประกายพราวไซ้ไหม
ประกายพราวนี้แสดงว่าคนนี่ ถ้าเป็นประกายขอบๆ น้อยๆ นะ บางๆ แสดงว่าคนนี้มีอารมณ์
วิปัสสนาญาณเจือปนอารมณ์วิปัสสนาญาณเริ่มเข้าถึงจิตแต่ไอ้ 1 ใน 4 ที่เป็นแก้วทั้งหมดนี้เขาเป็น
ประกายพราว อย่างพระไปเห็นพระพุทธเจ้าเป็นประกายไซ้ไหม เห็นพระอรหันต์ทั้งหมดร่างกาย
เป็นประกายไซ้ไหม เป็นประกายแพรวขอบๆ นี่แสดงว่าคนนี้มีกำลังจิตแก่ปฐมฌานเท่านั้น แต่เป็น
พระโสดาบันแล้วไซ้ไหม แต่ถ้าลึกเข้าไปถึง 50 เปอร์เซ็นต์ เป็นประกายพราว ท่านผู้นี้ก็เป็นพระ
สกิทาคามี ถ้าไปถึง 75 เปอร์เซ็นต์ ของดวงจิตถึงก็ยังมีแกนยังแกนอยู่ไอ้แกนอาจจะเป็นแกนดำ แกน
เนื้อแกนอะไรก็ได้ แกนแก้วก็ได้ ถ้าแกนแก้วใสหมด แต่เป็นประกายไม่หมดแสดงว่าจิตเขาทรง
ฌาน 4 ได้ เป็นพระอริยเจ้า ลองดูบีบบหาแกนไม่ได้มันแพรวเหมือนกับแสงไฟดูสวยกว่า อันนี้เป็น
พระอรหันต์

นี่ตามธรรมดาว่าถ้าเราไม่เป็นพระอรหันต์ เราจะไม่สามารถทราบได้เลยว่าเขาเป็นพระ
อรหันต์ ถ้าเราเป็นพระโสดาบัน เราจะรู้เขาได้เป็นพระโสดาบัน นี่ถ้าเราจะรู้ได้เพราะอะไร เรา
สามารถรู้ได้เหมือนกัน แต่ว่าอย่าใช้กำลังของเราต้องใช้กำลังของพระพุทธเจ้า ขออาราธนาบารมี

พระพุทธเจ้าขอให้ช่วย พอเราจะจับจิตเขาบีบ เขารู้ก่อนแล้ว ไอ้หมอนี่มันจับจิตกู บอกปิดส่งเป็นไก่อ ตาแตกไปเลยไม่รู้ว่าจะอะไรแล้ว จิตคนก็ไม่ใช่ จิตหีก็ไม่ใช่แล้ว คำมีดคือเลยแจ้งใหญ่ เบื่อเร่อ เชียว เอาไม่ได้เลย ระวังนะ ถ้ายิ่งพระอรหันต์ละ เขาปิดอยู่เลยใช้ไหม

นี่หากว่าเราจะดูเขา ตั้งจิตอธิษฐานแล้วขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วย หรือว่าพระคุณท่านรูปนี้ ก็ตาม หากว่าท่านมีบุญญาธิการสูงก็ขอให้ได้โปรดเมตตาให้ทราบความเป็นจริง แต่ว่าเราอย่าออก ปากนะ ออกปากพูดไม่ได้นะ ต้องนึกในใจ อันนี้เขาจะเปิดเผยเขาจะให้เรารู้เฉพาะนี้ว่าตามคำราบอกว่า ถ้าเรายังไม่ได้อรหันต์เราจะรู้เรื่องอรหันต์ไม่ได้ ถ้าเราเป็นแค่พระโศคาบัน เราจะรู้สภิกาคามีไม่ได้ นี่มันเรื่องส่วนตัว เอกำลังของเราไปยันกับของท่าน

ทีนี้เราไม่เอากำลังของเราสิ เรื่องอะไรละ เราก็ก่อนกำลังพระพุทธเจ้าเพราะเราอยากจะมี เมื่อ รู้เขาใหญ่กว่าเขาคิดว่าเขาสูงกว่า เราพร้อมที่จะเป็นลูกศิษย์เขา รับคำแนะนำจากเขา แต่นี่ระวัง อุปาทานนะ อย่างนี้ๆ ต้องเจอหน้าพระพุทธเจ้าก่อน ถ้ายิ่งไม่เห็นพระพุทธเจ้า อย่าเชื่ออารมณ์ไม่ได้ เต็ดขาด คือว่าเรามองไปพบแหม แพรว แพรวนี่มันเป็นตัวหลงก็ได้ นี่เขาไม่ทำหลอก แต่คนอื่นทำ หลอก อย่างนั้นก็เราจะต้องเจอพระพุทธเจ้าก่อนขอบารมีท่าน อยากจะทราบคนนี่ แต่ถ้าท่าน ตรีสอบมาเลยใช้ได้ ถ้าวาท่านตรีสอบมาเลยบีบ เราบอกขอจิตเขา สภาพของจิต ขอพระองค์ ทรงช่วย ท่านจะให้เห็น นี่ไม่ยาก

ทีบอกว่าจะขอเพียงว่าเรารู้ชื่อ นาย ก. นี่แหม ไปนั่งขัดสมาธิอยู่ในถ้ำอะไรหลายสิบปี

พอเขาบอกอย่างนี้คนนั้นเป็นอรหันต์มันก็ไม่ถูก เราก็ก่อนก่อนว่า ไอ้เขาที่นั่งอยู่ได้นั้น เพราะอะไร และเขาได้อะไรถึงไหนแล้ว คุณด้วยกำลังของเรา ถ้าได้แล้วถ้ามันใส อยากรู้ก็ตามจะเชื่อ ไม่ได้ต้องอาศัยบารมีพุทธเจ้าอีกที เพราะดีไม่ได้ไอ้อุปาทานมันหลอกเรา

รวมความว่า กำลังของเราเฉพาะนี้อ่าใช้ เกิดจะใช้เพื่อรู้อะไร นี่ก็ต้องอาศัยบารมี พระพุทธเจ้าเป็นสำคัญจะได้รู้ที่เดียวใช้ไหม ถ้าขึ้นไปใช้กำลังของเราโดยเฉพาะไม่ช้า ความตระหนง มันเกิดพอความตระหนงมันเกิดว่าเราเป็นผู้วิเศษ ไม่ช้าเราก็กัง หือ ลายหีก็ขึ้น ไม่ใจหี ลายหีใช้ ไหม นี่ตัวนี้มันเรื่องใหญ่ คุณต้องระมัดระวัง นี่ถ้าจิตของเรานี้ เราควรพยายามดูให้มาก แล้วจิต คนอื่นอย่าไปสนใจเขา

ถ้าเรากำหนดจิตเราทุกวัน เขามีคิดขึ้นมาแล้วบีบจับอารมณ์จิต คืออธิษฐานให้กระแสดิจ เป็นวงกลมเป็นดวง ดวงหนึ่งอยู่นอก จุติพิบมันมีสีอะไรถ้ามีสีแดงแสดงว่า จิตของเราก็ดี จิตของ คนอื่นก็ดี ถ้ามีสีแดง คุณแดงมากแดงน้อยถ้าสีแดงนี่มันเป็นปีติ เพราะดีใจในอนิส ถ้าสีแดงสีเนื้อ ธรรมดา มันจะเป็นสีแดงประเภทดีใจในอนิสสิ่งของเขาหามาได้ด้วยทางโลกย์ถ้าสีแดงนี่มัน เนื่องจากแก้วเหมือนกับแก้ว มันเป็นแก้วใส และก็มิสีแดงข้างในเหมือนอะไรเคลือบสีแดง อยู่ใน แก้วอย่างนี้ต้องเป็นธรรมปีติที่เกิดจากฌานเป็นไม่เหมือนกันนะ แดงมากหรือแดงน้อยถ้าแดงมาก เขาเกิดธรรมปีติ ความอึ้งใจมาก ถ้าแดงน้อยก็ธรรมปีติน้อยอันนี้จะไปเอาแดงเหมือนกันละก็ ถ้าสี

แดงออกสีแดงใช้ได้ สีแดงมันใช้ไม่ได้ต้องคุณโลภก็ เรียกว่า ในฐานะปุณฺชน แต่ว่าฉน โลภก็ หรือว่า โลกุตตระ

อย่างพระอรหันต์นี้ ก็มีจิตสีแดงได้แต่แดงไม่เต็มดวง แดงมันจะเต็มทั้งดวงนะไม่ได้ อาจจะ เป็นแดงเส้นเดียว อาจจะเป็นแดงเฉพาะ แถบเฉพาะเป็นทิวเฉพาะแถบน้อยๆ อะไรก็ตามแต่ว่าพระ อริยเจ้านี้ จิตจะเป็นประกายพราว ไอ้สีแดงแสงสีแดงที่เราเห็นมันเป็นส่วนภาคและส่วนแทรก มัน ก็จะไม่แดงแดงต้องบางสวยบางๆ นี่หากว่ามีอารมณ์สีแดงบาง อย่างกับสีของ หลวงพ่อคำแสนใหญ่ (พระครูสุคันฺธสีล วัดสวนดอก เชียงใหม่)

วันนั้นเดินเข้าไปพินฝาไปหา หลวงพ่อคำแสนใหญ่ ยังไม่รู้จัก พอเดินเข้าไปก็เห็นท่าน ครู ภาสกรวิชัย ยืน เรียบอยู่ก่อนเขาจะยกมือไหว้เดี่ยวใครจะหาว่านั่ง ดีไม่ดีไอ้นั้นจะดับลงนรกไปเสีย ด้วย หือ เราก็กะใจไหว้ เอาไอ้ตัวในไหว้ตัวนอกไหว้ไม่ได้เดี่ยวหาว่าบ้าๆ บอๆ เพราะท่านยืนอยู่ อยู่ ข้างนอกนี่ใกล้ๆ กันแล้วก็ไปดู หลวงปู่คำแสน ก่อนจะถึงก็ดูไปก่อน พอลงจากรถ เอ๊ หลวงปู่ท่าน ไอ้เราจะรู้ณะ ไม่ใช้รู้เพื่อจะเหยียดหยามเขา ต้องการรู้เพื่อจะหาความจริง เห็นก็ เอ๊ สีจิตเป็นประกาย สวย แต่ทำไมมันมีสีแดงเจือปนอยู่ข้างใน แค่นี้สีแดงเป็นประกายสวยไม่เคยเห็น ถ้าคิดว่าจะ เป็นพระ อรหันต์จริงๆ นั้นจะต้องเป็นประกายเต็มดวงพริบเหมือนดาวประกายพริบ จะหาแดนไม่ได้ ผลที่สุด เห็น ท่านครูภาสกรวิชัย ก็กราบเรียนถามท่าน ว่าพระองค์นี้จิตสวย แต่ทำไมมีสีแดงข้างใน แต่สีแดง เป็นประกายสวยไม่เคยเห็น ถ้าคิดว่าจะ เป็นพระอรหันต์จริงๆ นั้นจะต้องเป็นประกายเต็มดวงพริบ เหมือนดาวประกายพริบ จะหาแดนไม่ได้ ผลที่สุดเห็น ท่านครูภาสกรวิชัย ก็กราบเรียนถามท่าน ว่า พระองค์นี้จิตสวย แต่ทำไมมีสีแดงข้างใน ท่านก็บอกว่าไอ้เจ้านี้มันเป็นคนหนักในความกตัญญู และ ปกคตินที่มีความหนักในกตัญญู จะมีสีแดงและแดงเป็นประกาย ถ้าคนกตัญญูนะ จิตใจมันชุ่มชื้น ตลอดเวลา จิตมันก็จะนุ่มในการสนองคุณความดีของท่านผู้มีคุณใช้ไหม

ไอ้เราก็กะเข้าไปมันก็ เอ๊ ประเดี๋ยวลองๆ ประเดี๋ยวกักรู้กตัญญู หรือกตัญญูหือใจถ้าไม่กตัญญูก็ ต้องกตัญญูแน่แล้ว พอเข้าไปท่านอ่านหนังสือพิมพ์ แหม ตั้ง 80 กว่าอนอ่านหนังสือพิมพ์ ไอ้เรา ไม่ก็ปีแหละถอดแง่นตาไม่ได้ ถอดแง่นตาแล้วไอ้หนังสือระยำเดินเข้าไปคิดกันหมด หือ มันเดินได้ พอใส่แว่นตามันห่างๆ พอถอดแล้วมันวิ่งชนแล้ววะ มันอ่านไม่ออกแล้ว เออ ผลที่สุดก็ พอเข้าไปหา ท่านก็คุยคุยไปคุยมาพอคุยท่านก็ปรารภแต่ ครูภาสกรวิชัย แหม ท่านคืออย่างนั้น ท่านคืออย่างนี้ท่าน เอ เราก็กะว่าท่านจะแน่ เราก็กะเข้าไปใหม่ถามว่า เออ หลวงปู่ครับ แหม หลวงปู่ตาดีนะครับ ท่านว่า อย่างไรรู้ไหม อือ ไม่ดีแต่ตาคุณ หูก็ดี แอ่ เบ่งเสี่ยเลยเอาเสี่ยเลย ท่านหัวเราะฮึๆ นั้น

ก็คุยไปคุยมา ท่านก็เล่าเรื่อง ครูภาสกรวิชัย ท่านคุยเรื่อง ครูภาสกรวิชัย ตลอดเวลา แต่พูด แต่ ว่า พระครูภาสกรวิชัย ดีเลิศอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ว่าที่ท่านพูดนะท่าน ไม่ได้โกหกเพราะเรารู้จักเนอะ เพราะเคยไปหาท่านประวัติท่านก็พอรู้ก็คุยไปคุยมา มาตอนหนึ่งท่านเล่าถึงเรื่อง ครูภาสกรวิชัย ว่า มี พวกกรุงเทพฯ เขาขึ้นไปหา ถามหลวงพ่อมิวิชาความรู้อะไรมามากมายหรือครับ หรือเจ้าคะ หลวงพ่อ

ทำโน้นทำนี่ เคี้ยวก็เสร็จของใหญ่ๆ นั้น ท่านเลยตอบว่า อาตมาจะรู้อะไรเป็นพระป้าพระคง **อติปิ โส** บทแรกยังไม่จบเลย **อติปิ โส** ถึง **ภควาติ** บทพุทธคุณยังไม่จบเลย ไอ้เราก็ได้ทำถามหลวงปู่ครับ บทท้ายหลวงปู่่าจบหรือยังหือ จบแล้ว (หัวเราะ) เสียท่าเราไปไหนไม่รอดละซี ถ้าอื่นโนดิสแบบนี้มันไม่ ถ้าไม่รับก็โกหกละ ไซ้ใหม่ เราไม่ว่าบทต้น **ครูบาศรีวิชัย** บทต้นไม่จบ แต่ว่า หลวงปู่คำแสนใหญ่ บทท้ายจบ พอเจอเข้า ฮิ ฮิ ฮือ ท่านก็รู้ เพราะหลักกันไม่ได้เลยชนหน้าตั้งหลักกันไม่ได้ **อติปิ โส** บทท้าย **สุปฏิปันโน ภควโต สวากสังโฆ** นะไซ้ใหม่จบ ไอ้ว่าไม่จบนะ ไอ้พระที่ไหนมันจะว่าไม่จบนะหือ

แต่เมื่อปฏิบัติไม่จบก็แสดงว่า **ครูบาศรีวิชัย** นี้ไม่ได้ปรารถนาพระอรหันต์ต้องการเป็นพระพุทธรเจ้าคือ พุทธภูมิ นี่เป็นเครื่องบอกชัด หือ มีใครบอกว่า **ครูบาศรีวิชัย** เป็นอรหันต์ ผมไม่เชื่อเชื่อได้อย่างไร ในเมื่อ **อติปิ โส** บทต้นทำไม่จบถ้าท่านจบเมื่อไหร่เป็นพระพุทธรเจ้าเมื่อนั้น ถ้ายังไม่เป็นพระพุทธรเจ้าบทนี้ไม่จบไม่ใช่ว่าได้ไม่จบทำไม่จบไซ้ใหม่ ทุกคนจำไว้นา ถ้าไปถามก็ถามว่า แต่ ว่าต้องดูพระนี้พระพุทธรเจ้าองค์นี้ก็มีอีกพวกนา มันลงท้ายส่ง

ทีนี้ถามหลวงปู่ท่านบอกแล้ว หลวงปู่ละ **อติปิ โส** บทท้ายจบใหม่ หันมองหน้าฮิ จบแล้ว นี้จบแล้วท่านจะเป็นอรหันต์ หรือไม่เป็นก็ช่างท่าน ท่านจบนี้ไซ้ใหม่ท่านก็ไม่ได้บอกว่าท่านเป็นอรหันต์ เราถามท่านว่าจบหรือไม่จบ ท่านก็จบ ท่านก็รู้กัน เป็นอันว่าเข้าใจกัน คนอื่นเขาก็ฟังไม่รู้เรื่อง ล้อกล่อก อย่าง หลวงปู่ทิม ก็เหมือนกัน

แหม หลวงปู่ทิม นี่ตรงเป้ง ไอ้ที่ตรงเป้งอะไร ฉันทันั้งกรรมฐานอยู่ท่านเรียกท่านบอก เอ๊ย ภาคเหนือมันมีพระอยู่องค์นะ วัดไม่สวยนะ รูปร่าง เลอะเทอะเดอะตะ ทำเป็นคน ท่านทำภาพให้ดูเต๋อๆ คำๆ คล้ายคนไม่ค่อยรู้อะไร ถามทำไมบอกพระดี ท่านบอกเฉย เราก้ไปหา หลวงปู่คำแสน ๆ บอกว่า เออ ออกไปนะไปหา หลวงปู่ทิม ด้วยนะ เราไม่รู้หรือว่า **ทิม** ไหม ออกมาข้างนอก เจ้ากรรมเสริม จำได้ก็พูดให้ฟัง เจ้ากรรมเสริม จำแม่น คุณเสริม บอกว่า วันนั้นอย่างนั้น ที่หลวงพ่อบอกออก จากกรรมฐาน และหลวงพ่อบอกว่ามีพระท่านบอก มีพระอยู่วัดหนึ่งวัดไม่สวยรูปร่างเซ่อๆ ซ่าๆ เต๋อๆ คำๆ แต่ว่าเป็นพระดี

ทีนี้ถามหลวงปู่ท่านบอกแล้ว หลวงปู่ละ **อติปิ** บทท้ายจบใหม่ หันมองหน้าฮิ จบแล้ว นี้จบแล้วท่านจะเป็นอรหันต์ หรือไม่เป็นก็ช่างท่าน ท่านจบนี้ไซ้ใหม่ท่านก็ไม่ได้บอกว่าท่านเป็นอรหันต์ เราถามท่านว่าจบหรือไม่จบ ท่านก็จบ ท่านก็รู้กัน เป็นอันว่าเข้าใจกัน คนอื่นเขาก็ฟังไม่รู้เรื่อง ล้อกล่อก อย่าง หลวงปู่ทิม ก็เหมือนกัน

แหม หลวงปู่ทิม นี่ตรงเป้ง ไอ้ที่ตรงเป้งอะไร ฉันทันั้งกรรมฐานอยู่ท่านเรียกท่านบอก เอ๊ย ภาคเหนือมันมีพระอยู่องค์นะ วัดไม่สวยนะ รูปร่าง เลอะเทอะเดอะตะ ทำเป็นคน ท่านทำภาพให้ดูเต๋อๆ คำๆ คล้ายคนไม่ค่อยรู้อะไร ถามทำไมบอกพระดี ท่านบอกเฉย เราก้ไปหา หลวงปู่คำแสน ๆ บอกว่า เออ ออกไปนะไปหา หลวงปู่ทิม ด้วยนะ เราไม่รู้หรือว่า **ทิม** ไหน ออกมาข้างนอก เจ้ากรรม

เสริม จำได้ก็พูดให้ฟัง เจ้ากรรมเสริม จำแม่น คุณเสริม บอกว่าวันนั้นอย่างนั้น ที่หลวงพ่อบอกออก จากกรรมฐาน และหลวงพ่อบอกว่ามีพระท่านบอก มีพระอยู่วัดหนึ่งไม่สวยรูปร่างเซ่อๆ ซ่าๆ เต๋อๆ คำๆ แต่ว่าเป็นพระดี

ฉันก็ไป พอไปถึงและขอรถไปจอดหน้าวัด แต่ว่าไอ้ความรู้สึกมันบอกอยู่คนเดียวหนึ่ง แต่ก็ไม ่เเน่อย่างทุกครั้งนา แต่เขาบอกว่ายังไม่ควรเข้าไปหาท่านเวลานี้ก็ยื่นมองไปมองมาก็ดูเจดงเจดีย์ ประเด็ยสักประเด็ยบอก ดร. ปริญญา ไปดูซิหลวงปู่มาหรือยัง

ก็พอดีท่านกลับจาก ตาก พอดี ดร.ปริญญา แยกก็เข้าไปถามหลวงพ่อกับ หลวงปู่ทิม อยู่ ไหมครับ ใช้ได้เลย บอกก็อยู่ อยู่บนกุฏินั้น (หัวเราะ) นะดีเหมือนกัน พอขึ้นไปก็ไล่เบียดกัน ไปไล่เบียด กันมา ก็คุยกัน ไปคุยกันมา ก็เอาเรื่องอะไร ไม่ได้ที่นั่นมันก็มีเรื่องอยู่เรื่องหนึ่ง แต่พวกเรานะ ฉันก็ไม่รู้ เหมือนกัน ไอ้ข้างหลังนะเขาก็เกิดมีอารมณ์พร้อมกันพอออกมาพูดข้างนอก มันมีความรู้สึกพร้อม กันว่าน่ากลัวจะผิดตัวแล้วไม่ใช่ ทุกคนเขาบอกมันเป็นเวลาเดียวกันที่เขาบอกว่า แต่มาพูดข้างหลัง นา ที่หลังถึงรู้ พอทุกคนคิดอย่างนั้นท่านลุกขึ้นได้ ทำอย่างไรก็ไขกุญแจหีบวัดพระมากลุ่ม เบื่อเร่อ เชียว แจกพระคะเลย เขาแจกพระคะ เราก็ไปถามหลวงปู่ตอนผมใหม่ เก่าใหม่ เก่าใหม่ แยกๆ เก่า ใหม่ ก็แจกๆ แจกไปแจกมา เราก็ตลยรวบไอ้ห่อเหลือง เรารวบไว้หมดเลย บอกมานี้แจกให้เมื่อ ยมือเปล่า ผมไปแจกเอาดีกว่า มันก็รวบห่อๆ กันเด็ยๆ เอาอีก กอบเด็ยจะน้อยกว่ากันเป็นกอบๆ นึก ว่านั่งเล่นกลกัน

คุยไปคุยมาถามหลวงปู่ เราก็ถามเรื่องชั้น 5 โนน ชั้น 5 ท่านเต๋อๆ คำๆ ถามไปโน้น แหงนดูเพดาน โนน หือจิงจกมีที่ตัว แหงนหน้าแหงนหลัง เราเองก็ถ้าจะไม่เป็นเรื่อง ถ้าไม่รื้ออกัน ไม่อยู่เเน่ ไม่มีทางออกเลย ท่านบ่นป่วยๆ ถามหลวงปู่ ป่วยนี้มันเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ หือ อีตๆ มันก็ รู้เหมือนกันแหละ หือ เสไปข้างๆ ไซ้ใหม่ ท้องอีตๆ มันก็รู้เหมือนกันละ เราก็นี้ อือ ไอ้พระนี่มัน ไม่ใช่หัวหลักหัวตจะได้ไม่รู้

เรียนถามหลวงปู่นี้ไม่ถูกชั้น 5 มากี่ปีแล้ว หือ ถามหลวงปู่ไม่ถูกชั้น 5 มากี่ปีแล้ว 4-5 ปี แล้ว (หัวเราะ) ฮ่า ค่อยปรับออกมาน้อยไม่รู้อะไรไปไหน อ้าวพวกเราพอแล้วกลับได้ พอจะกลับ หัวเราะ ฮีๆ เสียท่าเขา (หัวเราะ) ทำอะไรๆ ะๆ ทำเซ่อ แหมดีหน้าเซ่อสนิท ถ้าเป็นละครละคุณเอ๊ย ไปแจ้ว องค์นี้แจ้วมากต้องแสดงบหน้าเซ่อ ต่อมาอีกปีแต่ทีหลังเราก็ไปอีก พอไปอีกเที่ยวหนึ่ง ทำ อย่งไรรู้ใหม่ ไปเอา หลวงปู่ห่ม มาสู้ (หัวเราะ) อือจำได้ใหม่ไปเอาหลวงปู่มาพูดนั่ง เออะๆ ฮะๆ หลวงปู่ห่ม พูดอะไรก็พูดไป เราพูดไปหะ ท่านยิ้มหะๆๆ ไปสู้เองคะ เอาเพื่อนมาสู้ และต่อมาที่ หลวงปู่ห่ม จะเข้านิโรธสมาบัติ เราก็ไปหา หลวงปู่ห่ม ก็ไปพบ หลวงปู่ทิม ที่นั่น ก็ให้นั่งรถมา ด้วยกันนี้ คุณชวาล เขาขับรถเอา อรรถพ ก็นั่งคู่มา ฉันกับ ท่านหลวงปู่ทิม ก็นั่งคุยกัน ก็คุยกันเรื่อง นิโรธสมาบัติโอะ นี้พ่อคุยต่อเลย คนละคนกับอ๊ววันแรกละ ไม่ทิมแล้วซี แหมจึเลย

คุยเรื่อง บอกนี้ถ้าร่างกายดี ก็จะเข้าด้วยก็จะช่วยกัน นี้ก็คุยถึงลักษณะการเข้านิโรธสมาบัติก็ แบบที่ลักษณะที่ว่า อรรถพ เขาบอกเขานั่งข้างหน้าต่างาเหลืออกเขาไม่รู้เรื่องเลย นี้เห็นคุยกันเป็นของ

ง่าย ๆ นี้ความจริงมันเก่า แต่อย่างนี้ละ คือว่าท่านที่ได้จริงๆนะ ท่านไม่บอกหรือ เข้าไปถาม หลวงพ่อครับ เป็นพระอริยเจ้าหรือเปล่าก็เสร็จแล้ว ตายดีไม่ได้ออกทำบาปเลย หรือ ตายเลยเสร็จ ออกทำบาปๆ บอๆ เบอะๆ ปะๆ ดีไม่ดีค่าส่งเดชไปเลยเสร็จใครเขาจะไปบอกล่ะ เขาไม่บอกอยากจะทำอะไรก็ทำไป ไม่รู้ก็แล้วไป

นี่ตอนฝึกถ้าเราฝึกถึงว่า เราจะใช้รูปฌาน อนุภณานะไม่ต้องไปตั้งทำตั้งทางมาก ถ้าว่าตามแบบนี้มันยุ่งนะ ตามแบบที่ว่าถ้ายุ่งเป็นเรื่องของแบบตำราที่นี้เราคุยกันจะคุย 2-3 คำก็รู้เรื่อง แต่ว่าถ้าตำราเขียนแบบ ต้องยาวไซ้ไหม เจ้ากรรม ต้องเขียนอธิบายโน้นอธิบายนี่อธิบายนั้น ว่ากันจิปาละ ถ้าแบบจริงๆ ถ้าทำจริงๆ มันก็คิดเดียว ขยแคงจะแคงล้ม แหม ต้องนำหนักเท่านั้นปลา น้ำหนักเท่านี้ ไอ้พริกน้ำหนักเท่านั้น อ้อหรือ กว่าจะได้แตก ตายห้าไปแล้ว หรือไซ้ไหม ต้องซึ้งมีความร้อน เท่านั้นใส่ไอ้ก่อนว๊าย ตายเลยเวลาจริงๆ หยๆ ใส่อร่อยไซ้ไหมป่าไม่เห็นมีเรื่องอะไร ไม่มาก ไม่มาย แหมแกอ่านเต็มตำราแล้ว คงกลุ้ม แกอ่านตำรากับข้าวแบบนี้ไม่ได้พอแตกห้าหรือไม่ต้องกินหรืออก มันแต่ไปซึ้งอยู่นั้นแหละ ไอ้คนจะกินก็เป็นลมหาย ฮือฮา เวลากิน กินไม่เป็นเรื่องนะซิ ไปทำลายมันนะ ไม่ได้ความหรืออก ไซ้ไหม เคยลองหรือเปล่า ตามตำราที่เขาเขียนไว้ไปซึ้งหอะ ไม่ได้ละละ ไม่ได้เรื่อง

นี่เวลาปฏิบัติก็เหมือนกัน ถ้าเราจะใช้รูปฌาน ถ้าเราจับภาพพระพุทธรูปได้ก็ตาม จับภาพแสงไฟ ภาพสีสนวระณะ กลิ่นทั้งหมดนะ ทุกอย่างเอาเข้าในทรวงอก หรือให้มันเห็น ต้องบังคับมันให้มันอยู่ในทรวงอกนั้นนะ ทรวงอกหรือท้องก็ได้จับบีบ เห็นภาพในทรวงอก จับบีบภาพในทรวงอก ไอ้นี้เป็นกลิ่นเป็น วิญญาณัญจายตนฌาน ด้วยก็เป็นรูปฌาน ถ้าเราทำอย่างนี้จนคล่อง ถ้าจับภาพเข้ามาทรวงอกคล่อง นี่ใจคนนะ ก็แสนคนนะ ถ้าที่ด้านคนไม่ต้องไปนั่งจ้องทีละคนพริบเดียวรู้เลยหมด แควินาทีเดียวใครเป็นอะไรรู้หมด นั่งนี้ไอ้ ก. เป็นอย่างไร ไอ้ ข. เป็นอย่างไร สัก 50 คน ก็เลยดู กันตายห้ากันเลย ไม่ต้องหรืออก หรือไอ้คนดูตาย เหนื่อย

อย่างนี้ดูๆ พริบเดียว คนกลุ่มนี้ทั้งหมดใครอยู่ระดับไหนบ้างเท่านี้ มันจะขึ้นทันทีเห็นพร้อมกันไซ้ไหม มันเป็นเรื่องไม่ยาก ถ้ายากก็อีตอนที่เรากำลังฝันมันคิดหนึ่ง ถ้าเราเคยเห็นข้างนอกฝันดังเข้ามาข้างใน นี่ต้องถามกลิ่นอะไรบอกกลิ่นอะไรมันก็ได้ ถึงแม้เราจะจับภาพพระพุทธรูป พระพุทธรูปจะเป็นกลิ่น พระพุทธรูปเป็น พุทธานุสสติ ถ้าจำสีพระพุทธรูปเป็นกลิ่นไซ้ไหม นี่จะเป็นกลิ่น เป็น พุทธานุสสติ ก็ช่าง ขอให้เราเห็นภาพพระพุทธรูปในอก ถ้าจับในอกเป็นสีเหลืองสีเหลืองเราบังคับให้เป็นประกายพริก ให้จิตบังคับให้สีนั้นเป็นประกายพริกมาให้ได้ก็ต้องเหนื่อยกันพัก ผลที่สุดเป็นประกายพริกสักทีก็เป็นประกายพริกเรื่อย

ถ้าเป็นประกายพริกมาแล้วบีบ มันก็เกิดแสงสว่าง คราวนี้เราจับภาพนั้นไว้เรื่อยๆ ต้นเช้าเราก็จับ นี่เรานึกถึงใคร เขาบอก นาย ก. แหม ไอ้ ก. นี่เดินด่าแม่ชาวบ้านเบ้ง เบ้งเบ้ง มาโน้นนะ ลองดูไอ้ ก. เป็นอย่างไร พอถึง ก. เป็นอย่างไร มันไม่ต้องไปจ้อง นึกเห็นใจมันเห็นทันทีเลย พอจิตมัน ต้องดูจิตเราให้คล่องนะ ต้องดูภาพนี้ให้คล่อง หัดดูภาพให้คล่องแล้วควรจะดูจิต ตั้งอธิษฐานให้จิตเกิด

เป็นดวงใจที่ล่องลอย พอได้ยินเสียงป๊อบ จิตมันจับจิตเลย เห็นจิตมันไม่เห็นหน้า อันนี้ไม่ต้องพูดละ มันชนเลย

แต่ว่าพอชนก็ต้องถามนา ถ้าชนป๊อบเห็นเป็นประกายพริก แต่พริกป๊อบเราก็อยาพิงเชื่อตัวเอง เป็นประกายพริกนี่อรหันต์นี่ ถ้าอรหันต์แน่ แน่ไม่แน่ต้องถามต่อ อย่งไรๆ ก็ตาม อ่าเชื่อตัวเอง เต็ดขาด ฮะ ทำไม่รู้ใหม่ ก็ฉันจะเข้าที่หนึ่งแล้วนี่ อย่งที่เขียนใน เรื่องจริงอิงนิทาน แกบอกว่ามี พระองค์หนึ่งท่านแหม โปกหัวท่านทำคำมิด เตี้ยวไปนั่งคลุมหัวตามไอ้แถวๆ ตามคันทาบ้าง เอา จี้ควายจี้วัวใส่ข่ามั้ง เขาหาว่าพระบ้าๆ บอๆ พอเขาพูดเท่านั้นละ พอเขาพูดเท่านั้นทำเหมือนคนบ้า แต่ก็นึกเป็นเรื่องแปลกกลางวันแสกๆ ไอ้เด็กเลี้ยงควายมันกวาดกวาดท่านก็วิ่งหนีวิ่งไปได้หน่อยเดียว หาย หาตัวไม่ได้เล่นเอาเถิดแบบนั้น มีทุกวันเขาวิ่งกวาดทุกวัน เจอะจี้ควายก็หิบบจี้ควายใส่ข่ามใส่ข่าม หิบบจี้ควาย ไม่สนใจไอ้จี้ควายเหลวๆ นะ ใส่ข่ามเอาผ้าคลุมหัว ไอ้ นั่งงอโก่ง ห่มผ้ากรัก

พอเขาพูดกันแบบนั้นป๊อบ เอ้ ดายจริงนี่ อารมณ์จิตเป็นประกายพราวเลยเห็นจิตเป็นประกาย พราว ด้วยทิสสมานกาย ไอ้โฮ แพรวทั้งตัวเลยแล้วกัน นี่ไม่ใช่พรหมเสียแล้วชิ ถ้าจะเป็นพรหมก็ พรหมเพดาน หือ ไม่ใช่พรหมปูนั่งหรือพรหมเช็ดเท้าแหละนะ มันพรหมบนหัวเราเลยไอ้นั่นละ พอ เห็นแบบนั้นป๊อบ ก็ต้องเอาจับพบสมเด็จกันทีนะ ทูลถามท่านบอกว่าใช่ อรหันต์และปฏิสัมภิทาญาณ ด้วย ฉันเลยบอกเจ้าของบ้านเอาธูปไปจุด ธูปจุด 5 ดอกกลางนอกชาน ขออาราธนาให้มาเวลาเช้า ขอ นิมนต์เข้าพอสวดมนต์แล้วชิ ผ้าเคียนหัวค่าแม่ไว้อยๆ ว่าไอ้เฮ็ดแม่ใครมันทำดีกูวะ แม่มีง่ก่งมานี่ เอะวะ อะแล้วไอ้โฮ น่าดูโครงใหญ่สมบูรณ์เฮ็ดตัวเบือเริ่มเลย โครตแม่มัน มันอยู่ดีๆ ไม่ชอบเชิญ ชิวะลงมา ไอ้เฮ็ดกะแม่ ไม่ล้างหน้าอีกหรือ

อันแน่ ค่าอย่งนั้นมาได้ เราก้ เอ้ วันนี้สบาย สบายวันนี้ได้พรแต่เช้า เราก้คองคนี้ไซ้ไม่ไซ้วะ นี่ ไอ้เฮ็ดแม่ไม่ต้องดูใจกันนี้หว่า อ้าว มีหว่า แม่มีง่ก่งจริงไม่ต้องขโมยง่ก่งจริงมาตีกัน เราบอกอ้าว อ้าว อ้าวบ้างตามสบายก่อนเตี้ยวล้างหน้าค่อยตีกัน หือ เราก้ล้างหน้าล้างตาเสร็จ พอล้างหน้าล้าง ตาเสร็จ ก็ห่มผ้าดีๆ แล้วก็ลงไปเอยังหว่า บอกเอ็งไงละ อีกคนหนึ่งโปกหัวอีกคนหนึ่งห่มจีวร เรียบร้อยเตี้ยว มันต้องแต่งตัวเหมือนกันถึงจะตีกันได้ มองหน้า เอ้ ดีไงหว่า ไอ้ทำดีกันต้องโปกหัวนี้ หว่า หือ เขาตั้งทำก่อนนะ เอาไม้ตะพดอันเบือเริ่มเชียว เขาล้างเอาไม้ตะพด อีไร้ ไอ้ไม้โสน นิดเดียว ถือมาโกหก แหม ไม้ย่งนี้โกหกแก่ง โกหก

แหมชาวบ้านมากันเต็มหมด หม้อข้าวหม้อปลา ปูดเปิดเคือด (หัวเราะ) มาค่าแม่ไว้อยๆ พระ บอก อ้าว จะตีกันจริงๆ ห่มผ้าให้มันเรียบร้อย บอกเอาทำไไหนก็ได้วะ เรามันง่ก่งเสียอย่ง ห่มผ้า เรียบร้อย บอกว่าต้องตีกันอย่างพระขึ้นไปข้างบน ต้องขึ้นเวที มาชิวะขึ้นเวทีก็ได้งะ ขึ้นไปบอกดี หรือยัง บอกนังก่อน ดีแบบพระตอนนี้ทำไมทำทำนี่ละ ถามทำไมทำทำนี่ละ ให้ชาวบ้านเขาตกรก หือมันอยากตกช่างแม่มัน กูไม่ได้บอกให้ใครตกรกนี้หว่า ว่าไอ้แม่มันดกไม่เป็นไรละแม่มันตายไป แล้ว ไอ้ลูกมันจะตกอีกละชิ ก็โครตแม่มันอยากตกก็แล้วไป

คุยไปคุยมาบอกพักทีหะอะไรเขาไม่รู้ก็ช่างหะ ผม 3 องค์นี้รู้ว่าท่านเป็นอะไร ไอ้ละครแบบนี้ ควรจะแสดงที่อื่น มาแสดงกับไอ้คนแสดงเหมือนกันนะ ไม่ได้ความหรอกนั่น หือ กูก็เห็นว่าอย่างนั้น (หัวเราะ) ไอ้ท่า ลงท้ายกูก็เห็นว่าอย่างนั้นละท่ามันไม่เป็นเรื่อง ฮี แกก็พรรษาแล้วหว่าทำไมต้องถามกันด้วยหรือ ถามว่าท่านก็พรรษาหือ ไม่ต้องกูวะ ข้าถามแก แกบอกไม่ต้องถาม แกถามข้า ข้าก็บอกว่าไม่ต้องถามนี่วะ นี่โวย แต่เมื่อไรจะตายนี้ต้อง 120 กว่านั่นนะ 120 ปีกว่า หือ ไอ้นั่นไม่ใช่พรรษาโวย มันเกิดโวย หือ

หือ เอาเข้าแล้วไปหะ ไอ้พรรษานะ เขาเรียกพระโย ฆราวาสเขาไม่เรียกพรรษาหรอกวะ นั่น 100 เศษๆ นิดๆ ก็ใช้ได้ละ ไม่ซำก็ตายแล้ว ถามว่าจะตายที่ไหนบอกว่า ไม่ใช่เรื่องของชาวบ้าน คุยไปคุยมา บอกว่า พักๆ ละ ไอ้แบบนี้พอเถอะชาวบ้านโน้นเขามาคุยกันคล้ายๆ บังกับจำอวดหรือคนบ้าเล่นละครอย่างนั้นมาคุยายคนนั้นหือซำหือซำพูดเห็นใหม่ นั่น ยายคนนั้นมันวิ่งกลับไปบ้าน กลับมาบอกพูดจริงๆ นะ (หัวเราะ) บอกยายนั่นแกมยืมคู หือซำพูดแกยังไม่ได้เซ็ดเลย กลับไปซำแหงซำซำผาละมีบิณ(หัวเราะ) แกก็วิ่งกลับไปมารายงานพูดจริงๆ ท่านก็เลยคุยดี คราวนี้คุยเรียบร้อยเล็ก ละครแสดงไม่ได้แล้ว ไปเจอคนแสดงเป็น

คุยไปคุยมาท่านก็เล่าถึงประวัติการเป็นมาของท่านว่าการเจริญกรรมฐาน ฮีคราวนี้ดีมาก ถามว่าที่มาแสดงคราวนี้เพื่ออะไร บอก หือซำอยากจะมาพบแก่นะซำจะมาเถอะ ไม่ได้ ไม่ได้หรอกมันต้องแสดงเดซกันมั่ง นี่ไอ้พวกนี้ไอ้พวกนั่งกันหัวสลอน มันกวดข้าทุกวันละ ผลที่สุด ท่านก็คุยดี อีตอนคุยธรรมนี้ ไอ้โฮ กว่าเขาจะถวายเป็นซำยังเข้าอยู่นะ ท่านก็คุยสวยจริงๆ คราวนี้เปลี่ยนลีลาหมด คำเดิมหายหมด คำคำก็หายเนื้อคำก็หาย แหม เป็นเนื้อซำพ่องใสเป็นประการรู้สึกสวยคล้ายๆ เหมือนยังกับมีอะไรสักนิดหนึ่ง ดูแล้วก็เหมือนแก้วทอแสงนิดๆ ท่านก็สวยมาก

พูดถึงว่านี่ญาติโยมทั้งหมดนี้ นะ มีวิสัยทัศน์ทั้งนั้นแหละ ที่นั่งอยู่นี้เว้นไว้แต่จีเกียจเป็นบอกอย่าเพิ่งเป็นมันเลยนะ ไอ้ชาตินี้ นะ ถามทำไมก็ขาด อธิษฐานบารมี ที่หลังทำบุญก็ตั้งใจให้เป็น อธิษฐานบารมี ไปนิพพานเสีย นี่ใครเขาพูดเรื่องพระนิพพานก็รู้สึกหนักใจ หนักใจมันจะเป็นได้อย่างไร ยังไม่ได้หรอก ไปรอชาติหน้าก็แล้วกัน บางคนพอเข้ามาบอกอยากจะเป็นโวย มันพูดแต่ปากใจมันไม่ได้นี่กรอก ใจยังหดเหี่ยวไปคุณิพพาน

สนทนาหลังกรรมฐาน 7

นี่บางวันพอเห็นอาหารมีดี พอรุ่งขึ้นมาใหม่จะไม่ละหрок ดีไม่ดีก็ล่อน้ำปลาเฉยๆ สบายโก้ อือ โยมเอาเสียบ่อยๆ แหม อาหารเต็มโต๊ะ วันนั้นชดน้ำปลาหน่อยเดียวสบาย ก็มันจะกินอย่างนั้นก็ให้มันกิน จะกินอย่างอื่นมันไม่เอา ก็ล่อมันตามเรื่องตามราว นี่แน่ะ น้ำปลาเรอะ โธ่เอ๊ยเราเก่งกินน้ำทะเลทั้งทะเลนี้ หี หี

แต่ว่าเรื่องของพระนี่มีเยอะ ที่เราจะต้องพยายามเลี่ยง ให้ชาวบ้านมีโทษน้อยไปนิดหนึ่ง ถ้าชาวบ้านเขาบอกว่าท่านช่วยหิบบั่นให้หน่อยเถิด ถ้าเราไม่หิบบให้เขา เขาโกรธ ถ้าเขาโกรธนี่เขาลงนรก ถ้าเราหิบบให้คนนั้นตายจากต่อไปจะต้องเป็นทาสเขา 500 ชาติ เราก็ต้องคิดว่าการเป็นทาส 500 ชาติ นี่ดีกว่าไหม้ในนรกก็หิบบให้ไป อย่างไร อย่างไรก็ไปแน่ละไม่ต้องห่วงละ โยมเคยใช้พระบ้างเปล่าละ เคยใช้พระก็มานั่งรับใช้พระแทนเสียเป็นการใช้หนี้กัน

ก็อย่าง นางขุขุตตรา ไซ้ไหม้แล้ว นางขุขุตตรา นี่เป็นตัวอย่าง พระพุทธเจ้าตรัส อนุโยคถามว่า ขุขุตตรา ทำไมถึงได้เป็นหญิงหลังค่อม และทำไมถึงได้มีปัญญามาก เพราะเหตุไรจึงเป็นคนรับใช้เขา ทำไมจึงหลังโกง เป็นคนมีปัญญาเลิศจริงๆ เพราะว่าพระพุทธเจ้าทรงยกย่องว่าเป็นเอกทัคคะในด้านการแสดงพระธรรมเทศนา เอกทัคคะ แปลว่า เลิศ

พระพุทธเจ้าบอกว่าที่เธอเป็นหญิงหลังค่อม ก็เพราะว่าสมัยหนึ่งเธอเป็นคนรับใช้ของพระราชินี เป็นชาววัง วังนี้มันมีสองวังนะ วังหลังกับวังเพชรไซ้ไหม้โยม แต่ไม่ใช่วังเพชรนะ วังยากจนหน่อยคือ วังหลวงธรรมดา (หัวเราะ) นี่สมัยนั้น พระราชินีมีความเคารพในพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่งเลื่อมใส พอออกพรรณาท่านก็มาโปรดเข้าพรรษาท่านก็กลับไป พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านหลังค่อมและ นางขุขุตตรา นี่เป็นหญิงที่มีความฉลาดมาก พระราชินีพอพระปัจเจกพุทธเจ้ามาก็เรียกเข้าไปใช้ เพราะเธอเป็นคนฉลาด กล่อง และพวกไม่เห็น ไม่เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ถามว่า ขุขุตตรา พระผู้เป็นเจ้าของพระราชินีทำรูปร่างเป็นอย่างไรหน้าเป็นอย่างไร ท่าทางเป็นอย่างไร ขุขุตตรา ก็เอาผ้าห่ม สไบเฉียงเข้าเลยไซ้ไหม้ เอบาตรเข้ามาเอาขันมาถือทำบาตร พระผู้เป็นเจ้าของอย่างนี้ แล้วเดินหลังค่อมๆ ค่อมอย่างนี้เลยหลังค่อมเสีย 500 ชาติ อย่าลืมนะพระปัจเจกพุทธเจ้า ก็คือพระอรหันต์พิเศษ

ก็ถามว่าทำไมเธอจึงมีปัญญามากก็เพราะพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์นั้นนะแหวเวลาท่านมาบิณฑบาต ใ้ใครไม่รู้คนเอาข้าวต้มร้อนๆ ใส่บาตรไปได้ แต่จะว่าเขาก็ไม่ได้นะ เขามีข้าวต้มอยู่กำลังร้อนไซ้ไหม้ ก็ใส่บาตรท่านก็ถือ ถือมือนี้มันร้อนก็เปลี่ยนมือนี้ถือ นางขุขุตตรา ไปเห็นเข้าเห็นว่าท่านร้อน ก็ถอดกำไลมือถวายเพื่อรองมือ พอถวายก็อธิษฐานว่าธรรมใดที่พระผู้เป็นเจ้าของเห็นแล้ว ขอฉันเห็นธรรมนั้นด้วยเถิด พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ให้พรว่า เอวัง โหตุ ซึ่งแปลเป็นใจความว่าเจ้าปรารถนาสิ่งใดก็ขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนาพระพุทธเจ้าบอกว่าเพราะปัจเจกอันนี้เธอเกิดมาชาตินี้จึงมีปัญญา

แล้วถามว่า **บุษชุดตรา** ทำไมถึงเป็นคนรับใช้เขา ท่านก็บอกว่า สมัยหนึ่ง **บุษชุดตรา** เป็นลูกของมหาเศรษฐี ก็มีนางภิกษุณีองค์หนึ่งเคยเป็นเพื่อนกันมาแต่สมัยก่อนเป็นสาวรุ่นเดียวกัน ท่านเข้าไปบวชในพระศาสนาเป็นพระอรหันต์วันหนึ่งก็มาเยี่ยมเพื่อนที่บ้านพอดี นาง**บุษชุดตรา** กำลังจะแต่งตัว ไอ้กระเช้าเครื่องแต่งตัวมันอยู่ทางนี้ ท่านมานั่งอยู่ที่นี่ **บุษชุดตรา** ก็อยู่ตรงนี้ แกก็ยกมือไหว้บอกขอประทานอภัยพระแม่เจ้า ช่วยกรุณาหยิบกระเช้าเครื่องแต่งตัวที่เถอะ ก็ขออภัยแล้วนะ ภิกษุณีองค์นั้นท่านเป็นอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ เธอก็นั่งนึกว่าถ้าเราไม่หยิบให้เธอ เธอจะต้องลงนรก ถ้าเราหยิบให้เธอ เธอจะต้องไปเป็นคนรับใช้เขาว่าการเป็นคนรับใช้มันมีความดีกว่าไหมในมหานรก เพราะความเมตตาจึงหยิบให้นี่ นาง**บุษชุดตรา** จึงต้องไปเป็นคนรับใช้เขา

แล้วเมื่อไหร่จะได้อีกข้อหว่ามี 4 ข้อนี้ 1. หลังก่อม 2. มีปัญญามาก 3. เป็นคนรับใช้ และ 4. อะไร เออ อ้อ ปัญญาดีก็บอกแล้วนา ปัญญาดีก็ถวายกำไลไข่มุก ถวายกำไลก็ขอพรว่าธรรมใดที่พระเจ้าเป็นเจ้าเห็นแล้ว ขอฉันเห็นธรรมนั้นด้วยเถิด ก็ท่านองค์นั้นท่านเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า

พระปัจเจกพุทธเจ้านี้มีกำลังเหนือกว่าพระอัครสาวก แต่ว่าบำเพ็ญบารมีเท่ากันนะ 2 อสงไขย กำไลแสนกำไลเหมือนกัน แต่ว่าเป็นพระพุทธรูปประเภทหนึ่งถือว่าไม่ต้องพึ่งเทศน์จากใคร สาวกภูมิแปลว่า ผู้รับฟังถ้าไม่ฟังจะบรรลุไม่ได้พระพุทธรูปองค์หนึ่ง กับพระปัจเจกพุทธเจ้าอีกอย่างหนึ่ง อันนี้ไม่ต้องพึ่งจากใครในเมื่ออารมณ์มันเต็มขึ้นมา แล้วเกิดปัญญาขึ้นมาเอง สามารถตัดกิเลสเป็นอรหันต์ได้ แต่ว่าไม่สอนใครอย่างพระพุทธรูปเจ้า จึงเรียกว่าพระปัจเจกพุทธเจ้าปัจเจกนี้แปลว่า เฉพาะ บรรลุขึ้นมาเฉพาะพระองค์ ไม่สอนใครหรือไม่มีภาระดี

จำให้ดินะถ้าใครมีเจอบ่อยๆ เมื่อก่อนนี้ ฉันบวชอายุน้อยๆ อิตาบรรดาทายกทายักทั้งหลายนี้ ท่านผู้เฒ่าผู้แก่ ถือว่าเป็นนักปราชญ์นักโปรดอะไรก็ไม่ว่าจะขึ้นมาบนกุฏิพระบ้าง บอกแนะนำช่วยต้มน้ำร้อนให้สักกาเหอะ เราก็นั่งนึกไอนี้มันจะไปชุมไหนหว่า (หัวเราะ) ไข่มุกใหม่ เราก็นั่งนึกเพราะผมได้มาตั้งกับพรรษาต้นนี้ไข่มุก ไอนี้มันต่างๆ นี้ผมได้ตั้งแต่พรรษาต้น ผมบวชพรรษานั้นผมก็ได้เลยก็นั่งนึกอ้อ อิตาคณินี่ เล่นกับเนรหลายหนแล้วไปไหนหว่า พอไปไหนหว่า เดี่ยว **ลูงพูน** เขาก็ชูตัวบ่อเริ่มเซียว อเวจี ครับ เราเจอหน้า แกมว่าวัดที่หลัง ฉันทก็เอ๊ยไอ้ตัวอเวจีมาแล้วนี่ในใจ เออ ไอ้ตัวอเวจีมาแล้วมันต้องสอบแบบนี้ มันครึ้มๆ ดีแล้วมันกันตัวเราไปในตัวเสรีก็มี มีหลายๆ แบบ พอเข้าวัดก็มีเรื่องใช้พระใช้เณรไอนี้มันต่างๆ นะ บ้านนอกนะ ถือว่าบวชมาก่อนได้บวชมาก่อนก็ลงนรก นรกนะไอ้พวกนี้บวชก็สร้างนรก แล้วก็สึกมาแล้วก็ยังทำตัวเป็นเด่นกว่าพระ ก็เลยลงนรกไปอีก

เป็นอันว่า ไอนี้มันต่าง มันโยมตีต่อนั้นคนอื่นกว่าจะได้ลงที่นานตำแหน่งไม่ว่างหือ **คุณอรุณ** ไอนี้มันไปครองเสียคนเดียวกันนี้เขอะจริงๆ เราก็ดูก็โศกดินะ นี่ว่าเป็นคน รู้จักนรก สวรรค์มาตั้งแต่ความจริงไอนี้มันรู้มาตั้งแต่อายุ 12 พอไปเที่ยวได้ตั้งแต่อายุ 12 แต่ว่าไปเที่ยวในชุมไม่ได้ ไปถึงไปขึ้น เข้าริมทางเป็นเขตระหว่างนรกชนกันนี้ ต้องไปนั่งตรงนั้นแล้วแต่ **ลูง** ลูงก็คือ **ลูงพูน** นี่แหละเราไปถึงบึงเรานี้ถึงแก แกก็มา อาจจะคุณนรกชุมไหนแกก็ให้เห็นๆ โกลัๆ ก็เหมือนกันเอานรก

มาแล้วก็เที่ยว ไม่ใช่ขุมละเที่ยวเดียวมาโยมนา ไอ้ไอ ขุมละหลายเที่ยว เราต้องไปหลายวัน เที่ยวนี้ทำอะไรมา เขาก็แหม ไอ้ภาพมันก็ปรากฏ ไอ้เวลาทำมันนึกว่าดีมันไม่จบ เรื่องไม่จบนี้พุงนี้ไปใหม่ ไปอีกขุมนั่นแหละ ไปให้มันจบไปก็เที่ยวจนกระทั่งเรารู้เรื่องหมดที่เที่ยวจบเกมแล้ว มาขุมที่ 2 มากก็เที่ยวมันไม่ใช่เป็นสิบเที่ยวมาโยมนา มันเป็นพันๆ เที่ยวมา แหม ผู้ชำนาญการนรกไซ้ใหม่ เอ๊ย อ้วนอยากศึกษาใหม่ ศึกษาแล้วต้องไปอยู่เลยนะ จะบอกให้เลยต่อเสียปีหนึ่ง ปีห้าจบหลักสูตร

แต่มันเสียทำขุมที่ 7 กับขุมที่ 8 กับโลกกันดั้ะ ไม่ได้ไปกับเขาเรียนไม่จบก็บอกว่าไอ้ชั้นพิเศษนี้ท่านไม่ได้เรียนไว้ แต่ไปดูได้น่า ดูเขา ดูเขาก็ถาม ถามใครทำอะไร พอเขาบอกบีบมันก็เหมือนกันดูภาพยนตร์ ก็เหมือนกับคนดูหนังพากย์นั่นแหละ ภาพเป็นแบบนี้เรา เอ่อ ไม่ใช่แล้วโว้ย ไอ้เรานี้เลวมาไม่รู้ทำอะไร ฮีตอนนี่ถ้าจะพยายามเลิกเลย ต้องพยายามอยู่น่า ไซ้ใหม่ พยายามเลิกเลยก็เอ็งไปนั่งมาพระโพธิสัตว์นี่มันไปไหนไม่รอดหนอก ถ้าผลออกก็ลงนรก

มานั่งนึกบางทีก็ไปนอนนั่งนึก ถ้านึกบ๊อบประเดี้ยวพระท่านก็มาแล้ว บอกคุณระดับนี้ละ เขาไม่ลงกันหรอก แต่อย่าผลออกมา อ้าว แล้วกัน ยังมีวงเล็บด้วยบอกระดับนี้เขาไม่ลง ถามทำไมระดับปรมาตถบารมีนี้ไม่มีใครเขาลง ถามว่าก็ไอ้ทำบาปมาตั้งเยอะไม่ลง บอกว่าไม่ลงหรอก แต่ว่าอย่าผลออกก็ถามว่าระดับนี้มันมีผลบอกว่าระดับนี้ไม่มีผล ก็สบายใจไปประเดี้ยวเดียว หนักเข้าหนักเข้าเราก็ก่อนไม่สบายใจอีก เราก็ก่อนหนี่เรื่อย วิธีหนี่มีอะไร ใครเขาถวายอะไรมาดิๆ เก็บแต่ของดีเก็บเจียบ สบงจิวรดีเก็บเจียบ พอออกพรรษาถวายพระหมด โละต้นทุนนี้วิธีหนี่ หนี่ด้วยการโละต้นทุนไซ้ใหม่ ไม่ให้มันมีอะไรของมีค่าคิดด้วยอาตมา จนกระทั่งเป็นเจ้าอาวาสแล้วสมัยก่อนนี้ ฟังมีของดีกับเขาที่วัดนี้ ชาวบ้านเขามาให้ของดีเป็นของสงฆ์หมด แต่ก่อนนี้เสื่อนอนยังขาดเลยโยม ไอ้ปานน้ำดิๆ ไม่มีใช้ละมีถวายพระหมดถาม ทำไมบอกไอ้ของดีมันจัญไร เดียวจิตข้าไม่เอาละปานนี้มึนๆเน่มีๆ ซักก็กินไม่ได้ไม่เห็นจะแปลกอะไร เสื่อขาดก็นอนได้ หือ เราเอากันตรงนี้เอาไว้ตรงตัดหมด นี้เพราะอาศัยตัดหมด

ต่อมาเป็นคนเทศน์ ไอ้ รวยฟ้าไตร ปี 200-300 โคร รวยสะบัดเลยไซ้ใหม่พอใกล้เข้าพรรษา เราก็กสำรวจแล้ว ไอ้ที่นักเรียนนักเรียนพระ นักเรียนมันไม่มีใช้กับเขา เราก็กแจกๆ แจกหมดเตรียมเก็บไว้ 2 ไตร เอ๊ย ฮี 2 ไตรนี้มันพวกมาเอาเสียจนได้ เกรงใจรับผมไม่มีเลย แล้วกันบอกนี่ ผมไว้ใช้ 2 ไตร ผมไม่มีจริงๆรับจิวรก็ขาดหมด เอ้า เราเราซื้อไตรใช้อีกจนกระทั่งอายุ 45 นะถึงไม่ได้ซื้อไตรใช้ ฮีตอนนี่เลยรวยใหญ่เลย โยม เพราะอาศัยอันสงฆ์ให้หมดตัวไซ้ใหม่ ยิ่งรวยใหญ่ ฟ้าแจกใหญ่ สนุก หือ คุณอรุณ เอ้า ตอนนี่สนุกใหญ่ แต่มันไม่ใช่รวยแต่ฟ้าไซ้โยมมันดันรวยหนี่เสียด้วยฮี ฮีที่นี้จะแบ่งมรดกให้โยมนา(หัวเราะ) ฮีตอนรวยหนี่นี้ครึ้ม รวยหนี่เพราะอะไร เพราะกันการสั่งสมเงินที่ทำให้เป็นหนี่นี้ะกันตัวเงินเป็นส่วนตัวมันจะเหลืออยู่ ถ้าหากว่าเราเป็นหนี่เขาแล้ว ไอ้เงินที่ได้มานี้มันไม่มีความรู้สึกเลยว่ามันจะยังอยู่ไซ้ใหม่ ถ้าเป็นเงินชำระหนี่ไป หรือเงินที่จะขังใจว่านี่เป็นเงินของเราหนี่มันไม่มีเพราะหนี่ยังชำระไม่หมด นี่กันไว้ตรงนี้แหละนาเวลาตายจะแบ่งให้คนนี้ ล้านสองล้าน แยกทำไซ้ไป เจ้ากรรม ฯ เอาไป 2 ล้าน (หัวเราะ)

อ้าว หลวงพ่อปาน ตายผมยังมีมรดกสี่พันไร่ ไร่ใหม่ พอจะตายจะตายท่านก็บอกฉันเป็น
หนี่อยู่ 4,000 บาท แล้วก็มีพระอยู่ในหีบอยู่ในที่เก็บเล็กอยู่ 4,000 องค์ เมื่อฉันตายไปแล้ว แก่ไปเปิด
เอาออกมาณะ คนอื่นไม่มีสิทธิ์ ถ้าใครเขาจะมารับพระนี่ให้เขาทำบุญคนละบาท อ้อ ตายแล้วเราไป
ค้นยามได้ตั้งเท่าไรละ 5 ตำลึง ในยามี่ต้อง 5 ตำลึง โยม ผลที่สุดค้นตามกุฎ ค้นตามหนังสือหนังสือ
หมกรรมเสร็จเบ็ดเสร็จได้ 80 บาท อีก 60 บาทนะ ไม่รู้ว่ามียู่มันเที่ยวซุกๆ อยู่มา มีเงินทุน 80 บาท
ต้องทำบุญศพ หลวงพ่อปาน

ขณะที่ตายใหม่ๆ 8 วันไร่ใหม่ 8 วันแล้วพระแกมาช่วยงานนะ วันละ 100 กว่าองค์ อีเวลา
พระฉันก่อนเพลก็ถวายองค์ละ 10 บาท 100 องค์เท่าไร 1,000 เอะ ก็มีให้เขาทุกวันละ แล้วยังค่าอาหาร
ค่าอะไรต่ออะไรคนมันเต็มไปหมดจ่ายวันมันเยอะหลายพัน ก็มีให้เขาได้ทุน 80 บาท 8 วัน
เป็นอันว่า 8 วัน เราก็อำไปได้ดีไม่เป็นไร ก็ทำไม่ไอ้ 8 วันนี่ เอาศพลงหีบไม่ได้ พอเอาศพ เขาเอาศพ
วางไว้ให้คนอาบน้ำนี่ผ่านไปวันที่ 5 วันที่ 5 นี้ร่างกายท่านปกติไม่มีอะไรเลยนะ แล้วก็ มี พระยาตรา
ภัยพิพัฒน์ พระยาประเสริฐ พระยาอะไรต่อพระยาอะไร เจ้าพระยาทั้งนั้นแหละ พระยาคน พญา
แรง เราก็อำเอง ไม่ใช้ละเดี๋ยวนี้เป็นพระยาเหยื่อแรงหลายองค์ละ หือ โยม ตายแล้วเหยื่อแรง

เขาก็ตกลงกันบอกว่านี่ 5 วันผ่านไปแล้วควรจะลงโลงเสียทีหนึ่ง ใส่หีบเขาถามพวกเรา
พวกเรเบอกไม่เกี่ยวละใครจะเอาลงก็ลงไปห้ามแล้วก็ไม่นับสนุนก็มีทั้งหมดเขาก็ประชุม ว่าควรจะ
ใส่หีบเสียที พอเริ่มตั้งท่าจะใส่หีบ พายุม่าไม่มีละไอ้โฮ พายุมันพัดมาช่องเดียวเฉพาะศาลา เครื่องตั้ง
เครื่องตั้งหล่นเพลิงปลั่ง แต่ไม่มีอะไรแตก นายประยงค์ ตั้งตรงจิต จับจูดรูป ไปบอกที่ศพบอก
หลวงพ่อกับถ้าไม่ต้องการจะลง ผมก็ขอร้องจับไม่เอาลงแต่ขอให้ลมหยุด ลมหยุดทันทีและลมที่อื่น
ไม่มีมีแต่ที่นั่นแห่งเดียว

อีตอนนี่เอง คุณประยงค์ บอกว่า อ้าวใครอยากจะลงเชิญเอาลงเถอะ ผมไม่เกี่ยวข้อง ผม
บอกท่านแล้วผมไม่เอาลง ก็เลยไม่มีใครเอาลง ไม่เอาลงแล้วท่านก็ไม่เฝ้า เหม็นก็ไม่เหม็น กลิ่นสา
นิดหนึ่งก็ไม่มี นี่พอเก็บไว้ถึงวันที่ 6 กระทบมีเจ๊กคนหนึ่ง ที่ ตลาดบ้านแพน ตายเขาเห็นว่าศพ หลวง
พ่อปาน เอวางไว้บนเตียงเฉยๆ ให้อากาศผ่านไร่ใหม่ ไม่เฝ้าก็เลยชี้ตามข้าง ไอ้ลูกๆ เขาเลยชี้ตาม
ข้างบอกเอาศพวางให้อากาศผ่านมันไม่เฝ้า ก็วางไว้มั่งวันที่ 3 นิมนต์เราไป ละไม่ได้เลยโยม แหม
ลิ้นขึ้นโด้ ไอ้โฮ แหมไอ้ระยำ เราล่อไม่ลงจะเอาเจียนให้ได้ แหมพิจารณา อสุภสัญญา ก็แล้ว อะไรก็
แล้ว หายใจเข้าไปมันก็เหมือนหายใจออกมามันก็เหม็น (หัวเราะ)

ผลที่สุดล่อกันไม่ลง แหม มันไม่ได้ชี้ตามข้าง มันชี้ตามเปรตกันนี่ หือ พอหลังจากนั้นแล้ว
งานศพไอ้ป้าพาทย์นี้ ไม่ต้องทำงานตายใหม่ๆ ก็ 8 วง 50 วัน ก็ 8 วงทำศพก็ 8 วง อ้อ ที่ 8 นี้ไม่ใช่
อะไร ไม่มีที่ตั้งอีก มาอีกบอก เสีย ไม่มีที่ตั้งบนศาลาละ หมดเต็มแล้ว ไอ้คนระยำตามพวกมึงเท่านั้น
แหละเต็มศาลาแล้วมันต้องตั้งวงเรากี่ต้องกันคนไว้มั่งพอถึงเวลางานเผาศพไอ้พวกลิเกมา พวกเพลง
มาพวกโขนมา บอกอ้าวใครอยากจะทำเอาที่เอาเล่นแสดงได้ พ่อคุณตั้งปลุกโรงเอาเองถ้าปลุกโรงแล้ว
ต้องเก็บด้วยนาพอเลิกแล้วถ้ามีงไม่รื้อเก็บละฉิบหายทุกคนละมันกลัวมันกลัวฉิบหาย เราก็อำส่งไป

นั่นแหละ หือ โยมนะ ถ้าหากมันไม่รื้อเราจับหายเพราะต้องจ้างเขานะ (หัวเราะ) ไอ้มันก็นึกว่าจะจับหาย มันก็ต้องรื้อโรงเก็บอีกเล่นทำไมนะ ขอพระคนละองค์ เท่านั้นแหละไม่มีอะไร แหม รู้สึกว่าทรมาณวันเผาท่านนะ

งานเผาที่ทรมาณมาก พระแกลไม่ใช้พระชี เราด้วยนาหิวนะ จะเล่นข้าวต้มสักหน่อย ข้าวตั้ง ข้าวต้มเขาก็ตั้ง ข้าวต้มนี้ตั้งต้อง 16 กระทะ ข้าวสวย 16 กระทะ เลี้ยงคนนะนาแค่ 16 กระทะ เวลาจะมาเลี้ยงพระต้องเอาตำรวจคุมข้าวนาโยมนา (หัวเราะ) โอ๊ย คนมันนอนไม่มีที่หอรอกลานวัด หรือวัดนะ เต็มหมดไม่มีนะ หน้าวัดหลังวัดเขาศรัทธากันจริงๆ ตั้งรดกรัวแม่กรัวทำกับข้าวไม่ต้องดี ไอ้หัวตาลต้มกับน้ำปลาร้า กับอะไรแกงคั่วส้มผักบุงนั้นนะ แกงท่านนะต้องประจำให้เด็กไปเอาข้าวต้มมากะละมังขนาดนี้ กว่าจะถึงเหลือจานเดียวโยม ไม่ใช่คนดกมา ชนหน้า ชนหลัง คนกระทบข้าวต้มหกคนมันแน่น โอโห้เอาจริงๆ

เป็นอันว่าพอวันเผาเราก็บอกให้เจ้าหน้าที่เขารับเงินใช้ใหม่ ต้องชำระหนี้กันในงาน แต่เจ้าหน้าที่ที่เป็นหนี้ เป็นเจ้าหน้าที่รายละเอียดบาทก่อนจะมารับเงินให้อาเงินติดกระเป๋าคนละพันด้วย เขาถามทำไม เพื่อนานไม่พอใช้ชีจะกู้ต่อไอ้แก่ก็คิดกันจริงๆ แก่ก็ติดกันมา

แล้ววันนั้นเราก็รับเงินพอ พอก็เชิญมารับหนี้ ก็ชำระหนี้แทนหลวงพ่อบอกต้องชำระหนี้แทนให้ประชาชนเขาู้เห็นไม่อย่างนั้นเขาหาว่าเงินไปทางไหน พอเขาได้รับเงินชำระหนี้ เขาก็ถวายนเพราะเรื่องหลวงพ่อบอกไปสร้าง หลวงพ่อก็ไม่ได้เอาไปเป็นส่วนตัว แล้วเงินเดือนในกระเป๋ามาอีกคนพันถวายต่อช่วยงาน หือถวายชำระหนี้แบบนี้เข้าทำ

และต่อมาวันเผา วันเผาไอ้ดอกไม้จันทน์มันก็ไม่พอ เราก็ใช้วิธีเวียนเทียนยังไม่เผาก็เวียนกันเวียนกันมา แล้วไอ้จิวรเก่าๆ หลวงพ่อบอกท่านมีอยู่ พอเก่าๆ หน่อยเราก็เก็บ พอเก่ามากไปหน่อยเราก็เก็บ ท่านจะห่มท่านก็หา บอกผมเห็นแล้วครับ ถ้ามเก็บทำไม ผมจะขายเวลาหลวงพ่อบอก (หัวเราะ) บอกด้วยนะ ไม่ใช่ไม่ได้บอก บอกอ้าวตามใจแก อีตอนเผาเราก็เอาจิวรมาฉีกๆ ฉีก เป็นชิ้นเล็กๆ โยมใครทำบุญเท่าไรเราก็ให้ แต่ไม่ทำบุญไม่ให้นาใช้ใหม่ ไปๆ มาๆ หลังจากงานไ้องานนะ จ่ายไม่รู้เท่าไร หูตบเลขขนาดจ่ายกันมาก พระผู้ใหญ่ก็ไปเยอะ พระผู้ใหญ่นี้ถวายองค์ละพันนี้สมัยนั้นไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยพระนับร้อยเวลาเอาศพลงจากศาลาเขากลับคนจะแย่งศพ บอกไม่ต้องกลัวละ เอาพระตั้งแถวตั้งแต่ศาลา 2 แถวใช้ใหม่ แล้วก็ไปยืนอ้อมเมรุทั้งหมดเป็นวงรอบ พอเดินลงไปนี่ปีบพระจะยืนรอบเมรุหมด แต่คนต้องอยู่ข้างนอก พอพระพอสบายเลยโยม พระไม่ใช่ชนอ้อยเลยเป็นร้อยนี้ต้องถวายพระเท่าไรและก็พระผู้ใหญ่เท่าไร

และหลังจากงานเสร็จเรียบร้อยแล้วมีเงินเหลือ สองหมื่นสมัยนั้นนาโยมนาสองหมื่นไม่ใช่บ่อยนา เนอะ โอย ชื่ออีหนูได้เยอะเลย หือ ไอ้เปี้ยก (หัวเราะ) แหมเสร็จแล้วเราก็สร้างมณฑป สร้างโรงเรียนอะไรต่ออะไร ตามเรื่องตามราวไป นี้อานิสงส์อันนิสงส์พระเป็นหนี้ อย่างนั้นข้าจะตายก็ไว้ให้ ท่านเจ้ากรมฯ ล้าหนึ่งนะ หือแต่ความจริงพระที่เป็นหนี้ตายนี้ทำบุญมาหลายองค์แล้วรวยทุกองค์ แต่พระองค์ไหนถ้ามีเงินมาก เขาให้ไปเป็นเจ้าภาพไม่ไปละ ไอ้พระพวกนี้ช่วยไม่มีใครไปทำ

หรือนี่เป็นความจริงนะ ถ้าเงินเหลือมากนะ ถ้าเป็นเงินส่วนตัว ถ้าเป็นเงินของสงฆ์นี่ไม่เป็นไร ถ้าเป็นส่วนตัวนี่แย่งจริงๆ งานศพไม่มีใครมา

ทำบุญศพนี่ก็ทำมา ทำมาจริงๆ รู้สึกจะเป็นสัก 5 ศพ พระประเภทนี้ ก็มีอยู่องค์ วัดเสาชิงช้า วัดเสาชิงช้า วันหนึ่งท่านจะทำศพ ทำศพโยมท่าน ไอ้เราท่านก็เกณฑ์พวกเรารู้จักกันดี ก็นิมนต์ไปกัน 4-5 องค์ด้วยกัน นักเทศน์ทั้งนั้นเพราะเคยเทศน์ที่เทศน์ที่วัดท่าน วันเริ่มทำศพวันแรก พอดีกับละคร เขามีเสร็จเพราะว่าก่อนที่จะลงมือตอนเย็นวันนั้น วันเริ่มต้นพวกปีพาทย์ก็มา พวกลิเก ละครพวก โขนมาช่วยกัน เขาเคารพนับถือท่านมาก เขามาเคารพโดยไม่เอาสตางค์ท่านก็บอกว่าไอ้พวกนี้ถ้าเวลาญาติละก็ มึงก็ต้องมาแสดงฟรีอย่างนี้นะ มึงอย่ามาเอาสตางค์ไม่ได้ นะ นี่งานโยมศพมึงมาแสดงฟรี งานกูมึงก็ต้องฟรีด้วย คนนั้นเขาก็รับครบๆ ๆ คือท่านก็สั่งเวลาผ่านไปมึงมาแสดงฟรี มึงต้องปลูกโรงเองนะต้องเก็บโรงเองนะ เฮอะ แหม สำคัญสั่งไว้ก่อนเลย

คืนนั้นก็เห็นว่าเทศน์ มีสวดกันไปตามเรื่องตามราว ลิเกละคร ก็แสดงไปปรากฏว่า เช้าท่านไม่ออกมาฉันเช้า เข้าภาพไปพวกประตู่ก็ใส่กลอน พวกก็เรียกหลวงพ่อกๆ ท่านก็ไม่ลุก ไม่ลุกก็บอกเอาขวานมา คนอื่นเขาไม่กล้า บ้าๆ บอๆ เราคนเดียว ขวานมา ก็เปิดด้วยขวานฟังปังๆ ประตู่พังเลย เข้าไปตายแหงแก่ โธ่เลยตั้งศพพร้อมกันเลยไอ้พวกนั้นบอกผมไม่ต้องขนเครื่องสองหน (หัวเราะ) บอกว่าดีแล้ว ผมไม่ต้องขนเครื่องสองหนไม่อย่างนั้นต้องขนสองหน งานโยมของท่าน ก็มีงานวันกับคืนเราก็เลยต้องต่ออีก 7 วัน 7 คืน แล้วก็ลูกศิษย์ลูกหาไม่ต้องไปประกาศอีกแล้ว เพราะทำศพโยมท่าน ท่านแจกการ์ดไปแล้วก็ไม่ต้องประวิงเวลา

ไปสำรวจบัญชีต้นเป็นหนี้เขาอีก 5,000 อีกแล้ว แหม แล้วใครจะเป็นเจ้าภาพ เจ้าคณะจังหวัดก็ไม่เอา บอกไม่เกี่ยวขนาดเจ้าคณะจังหวัดนะ เราบอกไม่เป็นไรละ ไม่เกี่ยวพวกผม 5 คน เกี่ยว นักเทศน์กลุ่มนักเทศน์เราไปกัน 5 คน นี่พวกเรา 5 คน หารกันคนละ 1,000 บาท ถ้าหากว่างานศพนี้ไม่พอไปเทศน์มาใช้หนี้เขา เรื่องเล็ก ลูกไหม เราประกาศเท่านั้นละ บอกว่างานศพเชิญเจ้าหนี้มาแล้ว ประกาศให้ประชาชนทราบว่า หลวงพ่อวัดเสาชิงช้า ท่านตาย ท่านมีหนี้เพราะงานก่อสร้างบัญชีมันมีอยู่เงิน 5,000 บาท นี่เอาตาม 5 องค์รับ รับคนละ 1,000 บาท ถ้าในงานศพนี้หาไม่ได้ละก็ขอเวลา 6 เดือนจะเทศน์ เอามาจ่ายให้ต้องเป็นเวลานาน โธ่

วันนั้นเองเสร็จ โยมวันนั้นเองพอประกาศเสร็จไม่ถึงไม่ทันค่า พอแล้ว 5,000 บาท มึงมั่งกูมั่ง เสร็จชำระหนี้ไป ไอ้เจ้าหนี้ก็ขายจี่หน้าชาวบ้านเขาไม่กล้ารับถวายเป็นอีก เอาเสียอีก (หัวเราะ) ก็ทำบุญต่อไปอีกตามเรื่องตามราว

ไอ้ทำบุญเขาต้องมาทำอยู่แล้วนะ แต่ความจริงเขาไม่ใช่ขายจี่หน้า เขาบอกว่าหลวงพ่อกไม่ได้เอาไปเป็นส่วนตัว ท่านสร้างศาลาท่านสร้างโบสถ์ ผมก็มีส่วนได้ด้วย ผมขอถือทำบุญกับท่าน ก็หมดเรื่องกันไป ดีไหม เจ้ากรรมฯ จะเอาไว้เท่าไรเวลานั้นตายนะ 3 ล้านดีไหม แต่ความจริงนี่ นี่มันเรื่องจริงๆ เคยทำศพมาเยอะแต่พวกพระที่มีเงินเหลือเป็นส่วนตัวนะ อย่าไปรับทำศพคุณ ช่วยบอกไม่ถูกเลยไม่มีใครเข้าให้ เห็นมาหลายรายแล้วอย่างนี้ ชัยนาท นี่ ตายแล้วมีเงินหลายล้านเร็วๆ

นี่นะ งานศพไม่มีคนมาช่วย **ที่อำเภอวัดสิงห์** นี่ตายแล้วปรากฏมีบัญชี 200,000 เศษ งานขาดทุน คำว่าขาดทุนนี้หมายความว่า เงินที่เขามาช่วยไม่พอนี่อันนี้สงสัยเห็นไหม มันเป็นอย่างนี้

แต่ว่าไอ้เงินหลายล้าน หรือเงิน 200,000 นี้ไม่มีตัวอยู่ มีแต่บัญชีจดไว้ คนนั้นยืมกูไปเท่าไร คนนี้กูไปเท่าไร คนนี้กูไปเท่าไรหรือกูไปเท่าไร นี่ไปเรียกคนพวกนั้นเข้ามา เขาบอกเขาชำระแล้วไม่มีพยานเสร็จ **พระครูวิชาญ** บอกไอ้พระสององค์นี้ตายแล้วเจ๊กยืม ถามว่ายืมอย่างไร ก็มันขอมืมสตางค์ตายแล้วมันไม่ต้องใช้หนี้ เออ จริงของท่านตายแล้วเจ๊กยืมเนอะ **พระครูวิชาญวัดปากคลอง** มาเป็นเจ้าภาพ บอกเงินขาดไปตั้งเยอะ คำว่าขาดไปตั้งเยอะ หมายถึง คนทำบุญไม่พอกับงานที่เผาศพ นี่เป็นอย่างนี้นะ

แต่แกอยู่มันก็น่าจะรวยหรือใครนิมนต์ไปนั่งอุปฌาย์ สมัยนั้นค่าของเงินยังสูงอยู่หน่อย ถ้าวอดหลังนี้ไปสัก 10 ปีเศษ จะสูงไซ้ไหม ค่าของเงิน จะไปนั่งเป็นอุปฌาย์ต้องถวายนาละ 100 ถ้าวไม่อย่างนั้นไม่เป็นอุปฌาย์ให้ นั่นเขตอุปฌาย์นี้เขามีเขต นี่อุปฌาย์ตั้งแล้วก็มิเขตๆ บวชได้ที่วัดในเขตของท่านอุปฌาย์อื่นเข้ามาบวชไม่ได้ ไม่อนุญาต ต้องจับแต่ผู้เดียว ไซ้ไหม แจ่ว เก่งมากเสร็จแล้วเอาไปไม่ได้

ไปไม่ได้แล้วไหน เขามาบอกอิตานี่ตายแล้ว เออ เราก็คู เอ๊ะ มันไปไหนหรือน่ากลัวจะไป **ชั้นคุณุต** หรือ **พรหมโลก** หรือนิพพานนะ เราก็นึกเล่นโก้ๆ คุยกัน 2-3 องค์ ไอ้มันไปไหนหรือน่ากลัวจะไปนิพพานเสียแล้ว ราคาของนาละ 100 พอคุยกันยังไม่ทันจะขาดคำลูกน้อง **ลุงพุด** เข้ามาแล้ว ท่านอ่านหนังสือนี้ซิ เอาหนังสือมาให้อ่าน **อเวจีมหานรก** บอกเออ นิพพานจริงๆ อะ นิพพานดำไม่ไซ้นิพพานสูงนะ ตัวบ่อเริ่ม **อเวจีมหานรก** เสร็จใครอยากจะไปก็ต้องจำไว้ว่า อังงานนี้มานิมนต์เข้าต้อง 5,000 เรียก 5,000 บาท

ไอ้ **พันตำรวจโทวิญญู** มันตั้งราคาไปปลูกเสกวัดโน้นนะที่ **ตราด** ว่าอาจารย์กูมาต้องแพงหน่อยนะ มาลำบากแต่ 5,000 ไอ้วัดนั้นก็ดันถวาย 5,000 จริงเท่านั้นนะ เข้าเลยต้องฝากเขาไปทำบุญ ปีกหลาย ปีที่แล้วเขาให้ 5,000 จริงๆ มันไปตั้งราคาเขาไว้ ก็ไปรู้เข้า ไอ้โฮ ไม่ไหว ไอ้นั้นมันจะสร้างวัดค้นไปตั้ง 5,000 และไอ้เราก็จะไปเที่ยวอยู่แล้ว เราไม่ได้สตางค์ส่วนนั้น เราก็ต้องจ่ายอยู่แล้ว เราจะไปนอนเชื่อนอยู่แล้ว แกกงโม โหฝากคนทำบุญบอกไปทำบุญเหอะ จะได้สร้างวัดสร้างวา และถ้าเราต่อ 5,000 บาท นั่นมาสงสัยนี้ไอ้หางเสือน่ากลัวมันต้องเลี้ยงลง

แต่ว่าถ้าเขาถวายโดยไม่มีเงื่อนไขอยู่ก่อนแล้ว อันนี้อีกเรื่องหนึ่งต่างหากเราไม่รู้ อยู่ ถ้าเรามีเงื่อนไขก่อนอันนี้ไม่ได้ แต่ความจริงเราก็ไม่ตั้งใจจะเอาอยู่แล้วเราก็ไปเที่ยวเราอยู่แล้วไซ้ไหม ก็ทำหน่อยเดียว แต่ก็รู้สึกว่าเขาจะบอกมันไปแล้วมันก็ไม่ทำตามนั้นก็ไม่ได้ความ อย่างนั้นแหละ ตอนนั้นนะแหละ เออ **หลวงปู่ธรรมชัย** ถวายเท่าไรไม่รู้

อ้าว ไปนอนเลยคิดว่า นี่ก็หุ้มแล้ว 4 หุ้มครั้ง เออ ศัพท์ก็คือ อย่าเลือกไม่เลือกเราก็ปล่อยท่านว่าเรื่อยไป รู้สึกว่าดีกว่าง่ายกว่า นี่ **ลูกขวิดปลัดโก** เขาเดินสายแบบนี้ ถ้าสายแบบนี้เป็นสายพื้นฐาน แต่เราจะฝึก **วิชาสาม อภิญญาหก ปฏิสัมภิทาญาณ** นี่เขาถือเป็นที่พาสมาธิไซ้ไหม ในการบรรลุนิพพาน

เดินสายตามนี้เดินสายง่าย ใ้อ่าง่ายๆ นี้ฉันไม่เป็นหรือกนา ฉันล่อมายากๆ หือ นี่ท่านถึงค่าเอาใ้อ์สอน
วิธีสอนง่ายๆ ไม่สอนใ้อ่าง่ายของแก่นี่มันยากของชาวบ้านเขา เราก็ไม่รู้ไม่เห็นยากเลย

เมื่อนี้ความจรงตั้งใจพอเขาตั้งมโนมเสร็จแล้วเอาอะไรดีหว่าปรับสังโยชน์ดีกว่าที่ปรับ
สังโยชน์จะได้รู้อรรมณ้เข้าถึงไหน ถึงไหน พอคิดว่าจะปรับสังโยชน์ มาถึงบอกว่าอย่าเสือก อย่า
เสือก เรื่องกรรมฐานไม่ใช่เรื่องของแก สบายเลย เราก็ดีหุ่ยสบาย ว่าอย่างไรก็ว่าไป เราไม่เห็น้อยดี
เสียด้วย เสียด้วยเสียด้วย เวลาเลิกแล้วเสร็จ เอวังก็มีเสียด้วยเปิดมาตามเดิม หือ แหม พอไปเปิดมา แหม พอ
ขึ้นมาจะไม่ออกเสียด้วยแล้วซักหือ หือ รู้สึกว่าสบายไม่เห็น้อยเลย แล้วไม่รู้ไปอย่างไร ไปท่าน
เรื่อยๆ

วันนี้ องค์กรปัจจุบันประเภทปัจจุบันฟังเสียงถึงจะรู้ท่านมาเรื่อยๆ แต่ไม่แน่มักนา เรียบก็เรียบ
นาบางวันไม่ค่อยเรียบหรือ ถ้าหากว่ามีจิงหวะไม่ดีก็แน่มักนาเหมือนกัน แต่ก็เป็นธรรมดาติลาของ
พระพุทธเจ้า ท่านมีติลาทุกแบบ ไม่ใช่จะมีแบบเดียวอย่างนั้นไม่อย่างนั้นก็เทศน์โปรดคนไม่ได้ชี้ได้
คนมันบ้าไม่เท่ากับนี้บาราคะ บ้าโทสะ บ้าโมหะ บ้าศรัทธา บ้าพุทธะ บ้าวิตถะ แยะไช้ไหม บ้าไม่
เท่ากับ อ้าวซัพเพลงเดียว ก็เสร็จหือปีพาทย์ขึ้นก็ดีโอดทำเดี่ยวอย่างใ้อ์เปียกนะพอได้ลิ่งนี้พอดนัคใ้อ์
เปียกใหญ่นี้ถ้าจะโอดเป็นไปทดลองบางที โอดเป็นอย่างไร หือ ลองดีจะโอดใหญ่หรือโอดเล็ก เดี่ยว
เขาไปปีพาทย์ ก็บรรเลงได้โอดใหญ่ เขาเรียกทยอยโอดไช้ไหมใ้อ์นุ้ยจะทยอยโอดเป็นนี้หว่า อะไร
หว่า (หัวเราะ) เสียด้วยไม่รู้เรื่องแล้วนี้ เริ่มรู้จิงอีกแล้ว เฮ้ย ล้อเล่นก็เป็นมันจำเป็น อีตอนไหน
ตรงไหน ตรงไหนมันจำเป็นหว่า

หือ วันนั้นมันอยู่ใ้อ์อย่างไรไม่รู้ จะไปไม่ไหว หือ จะไปไม่ไหวซักหือ 3-4 วันนี้
เห็น้อย มันไม่สบาย เส้นท้องไม่ดี ท้องไม่ดี แต่ว่าท้องไม่ดี แต่ว่ากรรมฐานดีถ้าอรรมณ้ไม่สบายนิต
รู้สึกว่ดี หือ ไม่เหมือนแก่นี่ ไม่สบายนิตเดลิคเปิดเปิงเลยแต่ว่ามันก็เหมือนกันทุกคนเลย ถ้าอรรมณ้
ยังไม่ถึงที่สุด พอไม่สบายนิตเป็นกวนถ้าเรายังเกาะมานอยู่ ถ้าจิดยังเกาะมานนี้ ใ้อ์มานนี้กำลังตก
ไม่ได้ ถ้ากำลังตกมานก็ไปตกด้วยจิด ใ้อ์มานนี้มันต้องอาศัยกำลังร่างกายเข้าควบคุมด้วย ต้อง
ร่างกายดี ฆานจึงจะมีความเข้มแข็ง ตอนนีเราพูดถึงฆานทรงตัว แต่ถ้าฆานคุมวิปัสสนาฆานนี้ มัน
ไช้เรื่อยๆ เขาๆ แต่มีกำลังมันไม่ถอยอรรมณ้มันเบาว่า นี้ถ้าเรามีวิปัสสนาฆานถึงระดับฆานมันจะ
คลายอาการเครียดลง มันจะเป็นฆานสำหรับทำงานมันไม่เหมือนกัน

ใ้อ์การทรงฆานปกติ เป็นการทรงตัวเหมือนกัน ตรงๆ ๆ นำ พอแถวตรงละแข่งออกมาแล้ว
หือ พอบอกแถวตรง ตรงเปิง นี้แบบทรงฆาน แลพบฝึกไช้ไหมพวกทหารถ้าฝึกเป็นนะ เขาก็จะแถว
ตรง จะไปรบกับใครถ้ายืนตรง ดายท่าหมดเลย ไช้ไหม ไม่ใช่ตรงทหาร ถ้าเขาฝึกพีแล้วเขาก็ใช้
สรรพอาวุธใช้วิธีการตั้งหลายอย่างไม่ใช่จะยืนอย่างเดียว นั่งก็ได้ นอนก็ได้ ตะแคงซ้าย ตะแคงขวาก็ได้
นอนหงายอิง โกงโค้งอิง เอ มีหรือเปล่า ทหารโกงโค้งอิงมีไหม หือ เอ๊ะ ใ้อ์คนไม่ได้เป็นทหารรบ
ไม่รู้ มีโกงโค้งอิง มีท่าไม เขาทำอย่างไรรู้ไหม เอ่ ไม่รู้ทำอย่างไรหมอบไม่ลิ่งนี้จีหมา จีหมามันอยู่
(หัวเราะ) จีหมากองเบือเริ่มพอล้มปั๊บใ้อ์ใ้อ์จีหมากองเบือเริ่มต้องโกงโค้งอิงมาอิง (หัวเราะ) หือ ใ้อ์นั้น

ไม่ได้อยู่ในแถว ถ้าอยู่ในแถวไม่ได้ขี้หมงขี้หมาต้องนอนราบหมด เดี่ยวผู้บังคับบัญชาส่งเข้าตะราง
อี ตอนนี้อยู่ในสนามรบไม่เป็นไรหรอก หือ หรืออย่างไร แต่ไอ้โง้งโง้งยี้ดึกกว่าโง้งโง้งหลบ
เครื่องบินนะ

สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ตอนปลายนะยังจำได้ไหม ไอ้ปี 25 เอายามาถึงสนามหลวงนะ
เสียงยิงมาเสียงบินมาต่ำเสียงยิงปืนโป้งๆ ยิงทางอากาศ นี่ไอ้เรือดำน้ำเอาปืนพรีดเข้าให้โป้งๆ เอา
ปืน ป.ต.อ. ยิงพื้นที่ที่ไอ้ ล็อคฮีด มันมา 5 ลำ มันมาตั้งแถว วัดกัลยา มาเพียงลำ ปีกหัวลงยิงเรือดำน้ำ
ไอ้พวกทหารน้ำกลายเป็นปลาไปหมดเลย โดน้ำป้อมแป้มๆ (หัวเราะ) ลงน้ำลอยคอกันไป (หัวเราะ)
แกเลยสงสัยดีถ้ามาลำเดียว แต่ไม่มีใครทำอะไรแต่ไอ้ ล็อคฮีด มันคุมมา 5 เครื่อง ไอ้ ล็อคฮีด นะ
ลำตัวมันสองลำตัว มันเครื่องบินอเมริกัน ปรากฏว่าเอายามาถึงเราก็มองเห็น ยืนนอกชานหน้ากุฎิ
เสียงทิ้งร่มพริบมาแล้ว 2-3 ร่มไซ้ไหม ยืนที่ชานนี้ ตาแก่สองคนวิ่ง พริบๆ ย้ายไปอยู่ วัดประยูรวงศ์
หันมาทำหน้าๆ ไปเหอะ ตามไปไหนเล่า พลร่มลงกลางสนามหลวง ตามไปทางไหน บอกไปทางนี้ละ
บอกไปไปเถอะ เรานึกว่าไซ้ ไอ้พลร่มลงกลางสนามหลวงมันตายท่าหมด มันไม่มีอยู่หรือใครจะ
บ้ามาลง หือ ลงมาก็เป็นเหยื่อกระสุนนะซิ มาเครื่องเดียวลง 3 คน 3 ร่มนะ ไอ้เราก็สงสัยมันอะไร
หว่ามองร่องประตู เดี่ยวปรากฏมีพวกส่งข่าว ปรากฏว่ายาพวกเสรีไทยในประเทศเขาส่งข่าวไป
เพราะยาไม่มี ยาขาด เขาเอายามาให้เอายามาให้ปรากฏว่าพอรณา ทิ้งยาปีบยาหายหมด มีรถคนมา
รับไอ้ญี่ปุ่นมาตามทหารที่กลาโหม เห็นไหมไอ้เครื่องนิมันโคดรัม มันทิ้งอะไร ที่นี้ไอ้ทหาร
กลาโหมบอกว่าไม่รู้หรอก ไปถามใครก็ไม่รู้ ก็รู้กันอยู่แล้ว ไม่มีใครรู้ แต่ว่าไอ้นั้นไม่สำคัญ สำคัญ
ไอ้พวกหลบนั้นนะซิ พอก่อนจะทิ้งร่มมาเสียงปืนดังโป้งๆ ปืนมันไม่ถึหรือ ปืนมันใหญ่นี้ไซ้ไหม
เขาใช้ปืน 40 และไอ้ ล็อคฮีด ส่งเรือดำน้ำโค่น้ำไปแล้วไอ้พวกข้างสนามหลวงก็หนีกัน บางคนเอา
หัวจุ่มลงในท่อตุ๊ดโด้ง มีไอ้ยายผู้หญิงแก้มหมอบ หมอบอีกคนหนึ่งเอาหัวใส่ในกระโปรง
(หัวเราะ) หลบอยู่ในกระโปรงผู้หญิงหลบ ไอ้ ล็อคกันนิ้วหมด พวกมาแล้วให้ฟังสนุกเกือบตายไม่มี
หรือ ไอ้บางคนเข้าท่อไอ้นั้นเข้าท่อไม่ทัน เอาหัวจุ่มลงตุ๊ดโด้ง ไอ้บางคนเอาหัวเข้าไปชน
ต้นมะขาม ตุ๊ดโด้ง คิดว่าน่ากลัวจะพันแน่ๆไม่เห็นก็แล้วกัน (หัวเราะ)นี้ไซ้ไหม ไอ้มนุษย์นี้มันแปลก
มันก็คิดว่าจะพันตายหรือ แล้วไอ้ตาแก่ 2 คน บอกว่าทำหน้าๆ ไปเหอะ เราก็นึกว่าไอ้บ้านี้ ถ้าพลร่ม
มันลงเราจะอยู่ได้อย่างไร แต่แล้วไม่กลัว แก้วไปท้ายล้อเต็มทีเลย เอ้อ เรื่องของคนนะ

แล้วทำไมต้องไปขายให้เจ๊กเล่า แล้วเจ๊กมันก็ยื้อมาขายให้พวกเรา หือมันเอาไป ผ้าใช้ยู้
หน่อยมันก็เอา อย่างนี้มันก็เอา เอาไปซักฟอกให้ดึกลงแป็ง ริคให้แข็งปั้ง อย่างสมัยสงคราม แหมผ้า
เขามาถวายใหม่เยี่ยม พอนั่งดึงหน่อย แควก (หัวเราะ) ได้เรื่องเลยผมโดนมา 2 ตัว พอนั่งเข้าดึง
หน่อย แควก ไม่ใช่นั่งกระแทกปุม นั่งกระแทกเป็นอย่างไรไซ้ไหม พอรู้สึกผ้าดึงหน่อยไปแล้ว
แควกแล้ว หางยาวไปเลย อย่างสมัยสงคราม ฉันทเป็นเศรษฐี ผ้าสบงแพร ผ้าไหมมา จากอุบล 2 ตัวไซ้
ไหม จีวรก็ใช้ผ้าแพรดวน เนื้อบางๆ มี 2 ตัว ตลอดสมัยสงครามเลยคุณ ฉันท่มแพร นุ่งสบงใหม่ แต่

สงครามฉันไม่ใช่ นะ แพร่มันสิ้นเพราะอะไร เพราะว่าไอ้ 2 อย่างนี้ คุณมันเหนียวมันไม่ค่อยขาด ไอ้ ที่ใช้นั้นนาพระใช้ผ้าฝ้ายผ้าฝ้าย กับแฮม เราห่มจิ๋วแพร โก๊บบรรลัยเลย

ไปสวด ร. 8 มั่นสวด 4 รอบได้ 4 ไตร แฮม ได้พวกกรรมการศาสนาฉันเอาผ้าไตรมันมาให้ แล้ว ไอ้แพรหินนะโยม มันหนาแล้วก็ห่มสิ้นแพรด์ ห่มไม่ได้ฉันกลับมาวัดฉันมาตัดเป็นสบงแจก เณร แฮม เรามันห่มไม่ได้ เณรมันจะห่มได้อย่างไร ตัดพอนุ่งได้เป็นสบงไปแจกไปสมัยนั้นมันดี ทั้งนั้นแหละคุณ ผ้าฝ้ายผ้าฝ้ายมันดีหมด

มหาเต็ม เดียวนี้มันเป็นพระครูอะไร (พระครูประสิทธิ์วิธาน) มันเพื่อนกัน สอนบาลีอยู่ ห้องติดๆ กัน บอกเฮ้ยวันนี้ฝากด้วยไว้มันจะซักจิ๋ว จิ๋วซักต้องนั่งเฝ้ากันนาคุณนา แน่ ทำเป็นเล่นไป นา เอ๊ะ ทำไงล่ะ เราก็นั่งเฝ้า ก็ล่อนกันแค่นี้ก็กุฎิ ก็อยู่แค่ศาลานี้เห็นอยู่แค่นี้ห้องเรา เราก็ออกปัญหา แล้ว ก็ออกไปสอนห้องโน้นให้ห้องโน้นแปล ก็แปล แปล ก็ตั้งปัญหา สอนเราก็มารับปัญหา ให้ ห้องนี้ใช้ใหม่ ทางนี้ตอนเสร็จก็ส่งส่งแล้ว ก็อธิบาย ก็ทำได้งานมันพอทำได้ เต็ม นั่งเฝ้าอยู่นั้นแหละ

ปรากฏว่าสักครูใหญ่ๆ มารายงานแล้วว่าจิ๋วหาย (หัวเราะ) กลางวัน แฮมไอ้ระยำ ถาม ทำไม บอกก็เห็นแก่งเฝ้าอยู่นี้หว่า บอกเฝ้าอะไร อยากบุนหรีหันไปกุฎิไปมวนบุนหรีสูบ กลับออกมา จิ๋วหายแล้ว (หัวเราะ) มันจ้องอยู่ จิ๋วเป็นของไม่ยากไอ้พวกถือกระเป่าเสื้อ โยมฉันทุบกระบาลเสีย เกือบตายไปรายหนึ่งแล้ว ไอ้พวกนี้กุฎิ มหาอำพัน อยู่ใกล้ๆ ใส่กุญแจจุกงัดใช้ใหม่ จันกุฎิเราก็อเอา บ้าง ขึ้นข้างหลังได้ ไปใส่กุญแจข้างนอกนอนหลับอยู่ ข้างในก็ตั้งพระนอนเงียบให้หมดห้ามพูดถ้า ใครพูดให้ตักน้ำ 10 ตุ่ม แอบหาตะพัดไว้ นอนให้เงียบเชียว ทำหลบทีเดียวไอ้ห้องผมของมากนะ ใช้ใหม่ ก็ยังไม่ถึงเวลาแจกหรอก อะไรต่ออะไรผมเทศน์ เทศน์มาผมก็เก็บๆ ไว้ของไม่เสียของกิน มากๆ ผมก็แจกหมดวัด

ท่านเจ้าคุณเทพฯ เจ้าอาวาสวัดประยุรวงค์ เดียวนี้ยี่หื้อเดียวกันเทศน์อยู่ด้วยกัน นั่นก็ เหมือนกันเอาของมาได้มากๆ ท่านเทศน์ของส่วนมาก เอามาแล้วไม่กินไม่ใช่หรือ เก็บๆ ก่อนถ้า มากไปก็เฉลี่ยแจกตามคณะท่านก็แจกๆ เอามาตั้งกองๆ มาถึงจับตลาดกันกองของไม่เหมือนกันใช้ ใหม่ ให้แบบนั้น นี่ไอ้ผ้าผ่อนท่อนสไบของใช้มันก็ไม่มีไอ้พวกนั้นมันเอาทั้งนั้นแก้ว แก้ว ตะตะ ไอ้ พวกถือกระเป่าเสื้อนี่คุณ เดินไปไหน สมัยสงครามจำได้ไหมโยม กระเป่าเสื้อนะ เดินถือกระเป่าเสื้อ ไอ้พวกนี้สำคัญมาก ผ้าผ่อนท่อนสไบ ก็มีวนๆ ใส่เสร็จ

วันนั้นบอก มหาอำพัน ว่า ไอ้แกโคนมาแล้ว ถือตะพัดอันโตๆ หน่อย หื้อกุฎิ เราก็ปิดให้ใส่ กุญแจใช้ใหม่ มันต้องเข้าประตูนี้ เข้าประตูออกมาแล้วต้องเข้าประตูใน มันมาเราสั่งพระนอนเงียบ กริบ หน้าตงหน้าตง เดียวมาแล้ว เดินผ่านไปผ่านมา 2 เที้ยวแล้ว 2 คนว่าเดี๋ยวหะ ออย่าไปตีหัวมัน นะ ล่อแมงมันให้เข็ดไอ้ท่า วันนี้เอาพระวางสักประเดี้ยวเถอะวะ (หัวเราะ) บอกนิมนต์พระหยุด เดียวหะ บอกแกอย่าไปตีแรงนะ อย่าตีหัว ตีแขนหักขาหักไม่ได้นะ มหาอำพัน นั่นก็อย่างว่า มัน โคนมาทีหนึ่งแล้วจิ๋วมันหาย (หัวเราะ) ไอ้เราก็อเอาจิ๋วให้มันบอกประเดี้ยวมาจริงๆ เข้ามาแฮม กุญแจนี้ง่ายนิดเดียวเหล็ก 2 อัน จักประเดี้ยวเดียว เราสังเกตดูสบายเข้ามา เดินมาเงียบ พระก็เงียบ

ห้องอื่นมันไม่เข้าแล้วของมันในห้องเราไม่ได้ใส่กุญแจ กุญแจคล้องๆ เขาไปก็กดแงะ พอกด อ้าว กุญแจหลุดแล้ว มันรู้ว่าห้องไหนมีของมาก เข้าไปเก็บแบบสบาย เราก็นอนสบาย

พอออกมาเท่านั้นแหละ พวกพวกด้วยตะพดนะ (หัวเราะ) ตีร้องโวย ตีตามตัว ห้ามตีหัว ตอนตีบอกไอ้ห้าอย่ากมือรับนะ แขนหักมันก็ไม่กล้ายกมือรับซะ ยกมือแล้วแขนหักจริงๆ นะ ไอ้คนที่ตีหนักที่สุดคือ มหาอำพัน (หัวเราะ) ท่านล่อเลียอานเสียงร้องอุ๊ๆ

ท่านเจ้าคุณธรรมปาหังสนาจารย์ ได้ยินคิดว่าพระดีกันนะซี วังตัวแท้ๆ ก็คนแก่นี่ ไม่เคย วังเลยนี่ องค์กรนี้เคร่งจริง วันนั้นต้องวัง คิดว่าพระดีกัน แต่ท่านก็เสื่อเก่านะ องค์กรนี้เสื่อเก่า บอก ไอ้โฮ เฉพาะหัวกระพ้อมนี้หัวลูกแกะไม่พอก่อนบวช ขึ้นอยู่ข้างล่าง บอกห้ามตีตัวนะ ไอ้ห้าห้ามยกแขน รับนะมันแขนหักเสียงปลั่งๆ แต่ไม่ไม่แน่นะ เดียวขึ้นไปดู ไอ้ 2 คน ครางอ้อยเลย ถามอะไรเล่ากุฎิ ผมนะซี เขาเข้าไปเก็บของคูชิ หนสบายเลย 2 กระเป๋ามันไม่พอ เอากระเป๋าเรามาเสียด้วย (หัวเราะ)

พอเสร็จเรียบร้อยแล้วถามทำอะไร บอกให้มันนอนอยู่ที่นี่เดี๋ยวตาม **มิสเตอร์เชื่อม** ก็โทรศัพท์ไปตามสารวัตรใหญ่ **บุพผาราม** บอกว่า เฮ้ย เชื่อม มานี่หน่อย บอกพ่อมิ่งมาลักของกุฎิ ถามไปหรือยัง บอกไปทำอะไร พระดีหมอบอยู่นั่นนะ บอกเฮ้ยดีจัง มาแล้วตำรวจ 3-4 คน ขึ้นไป ไม่ได้รอละยังมันเตะใหญ่เลย (หัวเราะ) แหม ล้อสลัดเลยเข็ดไปนานเลย **วัดประยุรวงค์** ขโมยไม่เข้าไปนานเลย (หัวเราะ) โน้นไปป้อ **วัดพิชัยญาติ** **วัดพิชัยญาติ** ตอนหัวค่ำทุ่มกว่าๆ แล้ว พระก็เอา จีวรพาดบ่าไว้แฮๆ ก็ห่มแบบนี้ พาดไหล่จิบๆ แล้วก็พาดไหล่ นั่งคุยกัน ก็ย้ายมาทางหน้าต่างหน่อย กุฎิ ต่ำๆ พวกก็เอามือกระตุกๆ แทะเฮ้ยไอ้ห้าอย่าเล่นนะ นึกว่าพวกเดียวกัน (หัวเราะ) ก็ลุยไปลุยมา ฟรีดไปแล้ว(หัวเราะ) จีวรเหาะ (หัวเราะ) บอกขโมย ขโมยที่ไหนได้ มันออกไปแล้ว

วัดพิชัยญาติ สมัยนั้น พระปรารค์ด้านหลังมันรคนะ ไม่ได้เรื่องเลย เอาซึ่งๆ หน้าเลย พอเข้า เขามาบอกให้ฟัง บอกแกเปิดประกาศ **วัดประยุรวงค์** มีสมบัติมากใครอยากจะลักเชิญไปลักที่นั่นไม่มาหรอกโดนพระบ้า เอาพระวางไม่ใช่พระบ้าเอาพระวางไว้พักหนึ่ง บอกไอ้พวกนั้นแกเอาพระวางไว้เดี๋ยว (หัวเราะ) **เจ้าคุณธรรมปาหัง** บอก แหม ไอ้มีงนี่มันหนักน่าดู ก็ไอ้เจ้าคณะมันเป็นอย่างนี้ แล้วไอ้ลูกคณะจะเป็นอย่างไร ก็บอกวาก็เป็นอย่างนี้แหละ ก็ดูเอาก็แล้วกัน ก็ไม่รู้ทำไมซ้ำซ้ำไม่ได้ ถูกตีก็แล้วกัน ก็เอของเข้าไปคิดราคาเท่าไร แล้วคนอื่นเขาซ้ำทำไมมันไม่คิดบ้างละ เลยตั้งสอนมันไม่อย่างนั้นจะตกนรกมากกว่านั้นไซ้หมคุณ ส่งเสียดูเช็ดเลย ที่หลังทิ้งกุฎิไปได้สบายเลย เจียบ ไม่มีใครเดินผ่านเลย เห็นใส่กุญแจไม่เอาเลย (หัวเราะ) กลัวหมด

ต่อมาคราวใหม่ นั่นต้นสงคราม ต่อมาปลายสงครามชักจะเริ่มอีกแล้ว ไม่ใช่ตอนต้น ตอนกลางๆ นะ หลังจากน้ำท่วมไปแล้ว ชักจะเริ่มมีอีกแล้ว ตอนนั้นคนถูกระเบิดมาก พระก็หนี สงคราม ที่ **วัดประยุรวงค์** ถูกระเบิด แต่ก็ไม่ใช่เสียหายอะไรมาก เหลือวิหารพังไปครึ่งหนึ่ง หลังคาขยับ เสียโรงเรียนไปหลัง ที่นี้พวกชาวบ้านเขาก็มาพักมาก เราเป็นเจ้าคณะนี้ เอาเลยมาอยู่ แต่พระมาต้องไปนะ เขาก็เต็มใจไม่ต้องเสียค่าเช่า ข้าวไม่ต้องซื้อ แถมเราไม่ต้องบิณฑบาตสบาย ไอ้พวกนั้นมันอยู่กันเยอะแยะ โยมตั้ง 20-30 ครอบครัว คนละด้วยครึ่งถ้วย ก็ให้กลายเป็นค่าเช่าไป แต่เราไม่ได้เก็บค่า

เขาน่ะ เขาก็ให้ด้วยการสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน เราจะไปบิณฑบาตเขาบอกว่าไม่ต้อง บอก แหม พวกแกก็แยอยู่แล้ว บ้านช่องก็พึ่งบอกว่าไม่เป็นไร บ้านพึ่งเงินเดือนอยู่ ถ้าไปหาบ้านเช่า ก็ไม่รู้จะไปหาที่ไหนก็ไม่แน่ใจด้วย มันก็ชนกันบ่อยๆ นั่นก็ยอมมาล่อไอ้พวกนั้นอีกแล้ว แน่ ฮือ ขึ้นไป

ก็พระเจ้าไม่อยู่ไปเรียนหนังสือกันหมด ไอ้พวกผู้หญิงก็อยู่กันและก็ไอ้พวกก็ไปทำงาน เหลือแต่พวกเด็กๆ ก็ผลอบ้างอะไรบ้าง ก็ยอมมาล่อฝ้านุงเข้าให้ ได้ปลากุเลาไปครึ่งตัว ได้ปลาไปกินเสียด้วย นี่ แหม เอาฝ้านุงไปเราไม่เคี้ยวร้อนปลากุเลานะซี (หัวเราะ) มันครึ่งตัวเอง พลอยเราอดไปด้วย ถามว่ามาอย่างไรตอนไหน ถามว่าเราสังเกตบ้างหรือเปล่า บอกว่าเอาลูกมาอาบน้ำข้างล้างด้านหลัง เห็นมันเดินผ่านไป เห็นถือกระเป๋าสื่อ บอก อ้อมมีแล้วอะ เออ ดี ปล่อยที่หลังเปิดทิ้งไว้ละ ห้องตั้งพระนอนอีก ไอ้พระก็คอยมานาน เดินผ่านไปก็ไม่ขึ้นมาสักทีหนักเข้า พระณรร โธ่ หนุ่มๆ ไซ้ไหม บอกว่า เฮ้ย เมื่อไหร่เอาสักทีวะ ไอ้ห่า ดักมานานแล้ว (หัวเราะ) ดักมานานแล้ว

อีคราวนี้ไม่ใช่แค่ช้านะ เอาปางตายละคราวนี้ ตั้งแต่บัดนี้ไปห้ามเข้าเขต วัดประยูรวงศ์ นะ เข้าเขตเมื่อไหร่ตายเมื่อนั้นแหละพอเห็นพวกถือกระเป๋าสื่อเห็นพวกมึงมาตายเลย ตายทันทีคำสั่ง ออกแล้ว ขุนพลพวกเขา ไม่ใช่เราหรอกสบายหาย หายเจียบจี้ แหม เขาก็ดีเหมือนกันนะ ไอ้สมัยนี้มันเอากันจริงๆ นะนี่ข้าง วัดอนงค์ฯ ภูมิหารอธุม ที่เมื่อก่อนฉันก็อยู่ที่นั่นอยู่ด้วยกันอีตอนกลางวัน วันนั้นฉันก็ไปนะ ไปๆ ไปนั่งคุยกัน 4 โมงเช้า มันขนหมอบ้านเลยคุณ ไอ้นั้นแหมบ้านนั้นก็เป็ กาลกิณี เพราะอะไรรู้ไหม เมียเป็นชั้นโท ผัวเป็นชั้นตรี ผัวใช้ไม่ได้(หัวเราะ) ไซ้ไหม แหม เมียใหญ่โตกว่าผัว ชั้นโทด้วย ตัวที่ใหญ่กว่าด้วย ผัวเป็นชั้นตรี ก็เลยเรียกบ้านกาลกิณี ฉันชอบมัน คุยกันทุกวัน จริงแก็ดี

อีวันนั้นเขาอพยพกันหนีภัยสงคราม พอสองคนผัวเมียออกไปทำงานปรากฏว่ามีรถคัน ไอ้พวกนั้นชนกันตามสบาย ไอ้หัวหน้าบอกไอ้ห่า ทำเบาๆ ของเขาเสียหาย ได้ค่าจ้างแล้วยังทำอย่างนี้ ไซ้ได้ เอ๊ะ แล้วกัน เราก็นึกว่าน่ากลัวจะอพยพนะบ้านนี้นะ เราก็นั่งดูซิ พวกชนเรียบเลย (หัวเราะ) แล้วมันแน่นอนมันทำแบบกันเองจริงๆ เลย มันไม่กลัวอะไรเลย คงจะสืบมานานแล้วนะ เจ้าขอบ้าน ไม่อยู่มันมีกุญแจไขนี่เราก็คงจะไปว่าอย่างไรละก็กลางวัน ไอ้หัวหน้ายื่นมือไขว้หลัง (เทพหมดเพียงเท่านี้)

สนทนาหลังกรรมฐาน 8
วันอาทิตย์ที่ 4 มกราคม 2524

หลวงพ่อบอกอยู่ที่ใจเรานะ ถ้าเรามีอยู่ ไม่เคารพ ก็ไม่ได้มีความหมาย ดีไม่ดีเกิดมีการปรามาสก็จะช่วยใหญ่ ไซ้ใหม่ ว่าตรงไปตรงมานะ คุณถามหาผลฉันก็บอกผล แต่ว่าถ้าเรามีอยู่จริง เราเคารพจริงก็เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวก็ดีเหมือนกัน ไม่ใช่ไม่ดีนะ เอาอย่างนี้ดีกว่า จริงหรือไม่จริงเราก็ไหว เราไหวพระพุทธเจ้าเสียก็หมดเรื่อง ใดๆ ก็ถึงพระพุทธเจ้าแน่

ลูกศิษย์ แล้วแสง แสงโยเร นี่

หลวงพ่อบอก อีต่อนี้ฉันไม่เคยรู้เลยนะ โยเร เยโร สองอย่าง นี้ไม่เคยเรียนว่าอย่างไรลูกหนวด

ลูกศิษย์ ครับ คือว่าผมมีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง เออ เขาอ้างว่าเขาเป็นฆราวาสครับเขาส่งกระแสดิจถึงภาคต่างๆได้ เขาเคยมาทดลองกับผม โดยเขาจะเอารูปเหมือนของพระองค์นั้นมามาถือไว้ แล้วก็ภาวนา แล้วก็ส่งกระแสจิตไปถึงพระ อันนี้จะเป็นไปได้หรือไม่

หลวงพ่อบอก ทุกคนส่งกระแสจิตถึงใครได้หมด แต่อันที่รับ มันจะรับได้หรือเปล่าไม่รู้

ลูกศิษย์ เขาส่งไปแล้วก็ส่งติดต่อเข้ามาผ่านมา แล้วมาคุยกับผมนี่ จะเป็นไปได้ไหมครับ

หลวงพ่อบอก แล้วมันเป็นไปได้หรือยังล่ะ

ลูกศิษย์ ก็เป็นมาแล้วแต่ไม่ทราบว่าจริงหรือเท็จ

หลวงพ่อบอก เออ ไซ้ได้ กินเข้าไปแล้วยังไม่รู้ชี้หรือขมมนะ(หัวเราะ)

ลูกศิษย์ ก็บางครั้งก็เป็นการส่งทางจิตอย่างเดียว บางครั้งก็องค์ท่าน องค์นั้นก็ลงเข้ามาเลยอะไรทำนองนี้

หลวงพ่อบอก นั่นหมายถึงว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือ

ลูกศิษย์ บางองค์ที่ว่าถึงกับมรณะไปแล้ว เขายังมาได้เป็นเรื่องแปลก

หลวงพ่อบอก ถ้ามรณะไปแล้วมาได้หรือไม่ได้ฉันไม่แน่ใจ ถ้าตายไปแล้วมาได้เหมือนกันไหม (หัวเราะ) มรณะเป็นภาษาไทยอะไร โยม ภาษาแขก

ลูกศิษย์ ไม่ทราบเหมือนกัน ก็เห็นเขาพูดๆ ก็พูดไป ถ้าอย่างสมมุติว่าถ้าเป็นอย่างหลวงพ่อบอกนี้ ยิ่งเป็นจิตสมาธิดีแล้ว แต่ผมนี่ จิตนี้ไม่รู้เรื่องเลยนะ หลวงพ่อบอกจะส่งกระแสจิตคือจะมาติดต่อกับผมนี่มันจะเป็น จะส่งมาได้ไหมครับ

หลวงพ่อบอก ติดได้แต่ต่อไม่ได้

ลูกศิษย์ ติดมาให้ผมได้ แต่ผมต่อไม่ได้ไซ้ไหมครับ

หลวงพ่อบอก เครื่องส่งเขาดี เครื่องรับไม่ได้ แสดงว่าสถานีวิทยุเสีย

ลูกศิษย์ ต้องไปแก้จุดไหนครับ

หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ไปแก้หัวกางเกงสิ เสื้อเขาเรียกว่าถอด กางเกงเขาเรียกว่าแก้
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ปรับอีกเท่าไรครับ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ เดี่ยวไปเล่นหอยถูกแตกเอา ไอ้ถนน ให้หอยกินตาย เอ ชื่ออะไรนี่หมวดนี้
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ชื่อ ธานี ครับ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ธานี เหรอ อ้อ ชื่อใหญ่โตนี่หว่า ธานี แปลว่าเมือง ก็ใหญ่หน่อยทำงานอะไร
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ทำงานยาสูบ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ยาสูบหรือ ไปขโมยเขามาที่ของ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ วันๆ หนึ่งไม่ถึงซองซะ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ขโมยหรือ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ เขาออกเป็นตัวๆ ครับ ทีละตัว
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ เหรอ อ้อๆ เป็นญาติกับขโมยอย่างนั้นหรือ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ เขาไม่ได้ตั้งใจครับ อันนี้ไม่ถือว่าขโมย
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ อ้อ ไม่ได้ตั้งใจ หยิบเฉยๆ นะ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ไซ้ๆ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ไง โยมไอ้ลูกชายฉันไปฝึกนี่ เออ จะมีอะไรอีกหรือเปล่า คุณสนุกดีแก้เหงาได้นะ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ เดี่ยวหาว่าคุยคนเดียว
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ เออ ก็ไซ้ คนอื่นเขามีอะไรอีกไหม เอ้า คนนี้ล่ะ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ก็ครับได้ยิน เคยได้ยินเขาบอกว่าเวลา อย่างผู้ที่ตั้งมั่นได้แล้วแล้วก็ผู้หัดใหม่นี้ ถ้า
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ฝึกไม่ดีจะให้ผู้ที่เคยนั่งแล้วส่งกระแสจิตมาช่วย ไม่ทราบว่าจะมีผลต่อ
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ฉันสงสัยว่าท่านทำหรือเปล่านะ มีไหม ไม่มีไซ้ไหมพระพุทธเจ้ายังทำไม่ได้เลย ถ้า
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ คนอื่นทำได้ต้องเก่งกว่าพระพุทธเจ้า
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ แต่ยังทำไม่ได้เลย
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ พระพุทธเจ้าท่านไม่เคยทำ ฉันก็เลยไม่รู้เรื่องเลย พระพุทธเจ้าไม่ได้สอน ถ้าส่ง
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ คำลึงใจไปช่วย ก็ได้แค่คำลึงใจช่วย ถ้าเอาใจ เอาใจไปอิงอย่างนั้นก็เอะไม่ได้
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ พระพุทธเจ้าไม่เคยทำนะ ว่าถ้าจะถามฉัน ฉันก็ตอบตามลิลิตพระพุทธเจ้าอย่างเดียว
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ เพราะฉันเองฉันทำไม่ได้เท่าพระพุทธเจ้า
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ ถ้าพระพุทธเจ้าทำ ท่านทำแบบนี้ ถ้าหากว่าถ้าคนทำสมาธิอยู่ที่ไหน สวด
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ มนต์ที่ไหนนะ ถ้ามีอะไรข้องใจ พอที่ท่านจะสงเคราะห์ได้ท่านใช้เปล่ง
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ จัปพรณรังสีไปแล้ว ก็เหมือนท่านนั่งอยู่ข้างหน้าเหมือนกับองค์นั่งเลยนะ แล้วก็
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ พูดบอกเลย คือไม่ต้องหลับตาเห็นลี้มตาก็เห็นนะ เหมือนกับองค์ท่านเสด็จอยู่ตรง
หลวงพ่อกุ๊กกี๊ นั้น แล้วท่านก็ตรัสสอนไปเลย อย่างนั้นมี

แต่ถ้าจะเอาใจเข้าไปช่วยใจเฉยๆ แบบนี้ ไม่เคยพบเลย ไซ้ใหม่ถ้าหากว่าใครเขาทำได้ คนนั้นต้องเก่งกว่าพระพุทธเจ้า ถ้าคนที่เก่งกว่าพระพุทธเจ้าต้องอยู่กับ พระเทวทัต

เฮ้ ว่าไปอีก ใครมีอะไรบ้าง อย่าลืมนะว่าฉันจะตอบได้ตามที่พระพุทธเจ้าสอนเท่านั้นนะ นอกเหนือจากนั้นไม่ ตอบไม่ได้หงายหมดคนนะ หนวดว่าอย่างไรละ

ลูกศิษย์ ครับ จากที่อ่านหนังสือของหลวงพ่อก็คงจะเกี่ยวกับเรื่องไปนรกไปสวรรค์ อย่างเช่นเห็นนรก **พระอินทร์** หรืออะไรทำนองนั้นสังเกตเห็นแต่จะไปเจอแต่คนไทยทั้งนั้นเลย พวกฝรั่ง ผาหรั่งเขาไม่มีบ้างหรือไร

หลวงพ่อก (หัวเราะ) ฝรั่งมี หลวงพ่อก ผาหรั่งไม่เคยเจอนะ

ลูกศิษย์ แล้วเอาที่มีฝรั่งละครับ พวกในๆ คนพวกสวรรค์พวกนรกนี่เราจะไม่มีต่างชาติ ต่างศาสนา เข้าด้วยกัน

หลวงพ่อก ถ้าในนั้นเขาเรียกกันว่าเทวดาอย่างเดียว เขาไม่มีเทวดาฝรั่ง เทวดาแจ๊ก เทวดาแขก เทวดามอญ

ลูกศิษย์ แต่มันแบบเราเปรียบ เราเห็นนี่มีแต่ชื่อเป็นไทยๆ

หลวงพ่อก ก็เราเป็นคนไทย เราก็อธิษฐานชื่อเป็นไทยๆ ถ้าฝรั่ง เขาก็เรียกชื่อเป็นฝรั่ง ไซ้ใหม่ ตามภาษาที่เขานิยม แต่เรื่องของเทวดาจริงๆ เขามีอย่างอื่น

ลูกศิษย์ แล้วนรก ประวัติของคริสต์ ของอิสลาม

หลวงพ่อก ของคิดคนนี่ก็มี ของคนไทยก็คิดทั้งนั้นแหละ ไซ้ใหม่ ไม่ว่าใครก็รู้จักคิดทั้งนั้น

ลูกศิษย์ คิดสตาจค์ไซ้ใหม่ครับ

หลวงพ่อก คิดสตาจค์ เดี่ยวนี้คิดสตาจค์ไม่มีผล ต้องคิดเบงค์

ลูกศิษย์ เขียน

หลวงพ่อก คิดสตาจค์คือเขียน ป๊ะ หมดเลย ต้องมี อยู่ที่เดียวกันแหละมันไม่แยกที่กันหรือออก อยู่แห่งเดียวกัน

ลูกศิษย์ คือแบบว่าหลวงพ่อกเขียนอธิบายไว้ด้วย ไม่ค่อยอธิบายถึงของเขาเลย

หลวงพ่อก เดี่ยวเขาจะด่าฉันเข้านะสิ แก้วเล็กแก้วใหญ่ เขาก็ด่าแล้วเล็กสิ ไซ้ใหม่

ลูกศิษย์ มีความรู้จริงจะกลัวใครเขาด่า

หลวงพ่อก รู้จริงเขาไม่กลัวด่า กลัวมันจะลำบาก มันเหนื่อย เดี่ยวก็ไม่ได้กินข้าว กินปลา มันไม่เป็นการ ไม่ควร คือว่าเราพูดเรื่องราวของพวกเราเราไม่ได้ไปสอนของเขา ที่นี้มันก็มี เราจะไปเถียงของเขาทำไมเดี๋ยวจะหาว่าปรามาสเขา ไซ้ใหม่ แล้วก็การทำอะไรมันต้องระมัดระวัง เราอยู่กับเป็นหมู่ กลุ่ม กลุ่มคนไทยเราก็ต้องพูดเรื่องคนไทย แต่ว่านรกก็ดีสวรรค์ก็ดี พรหมก็ดี ไม่ใช่เป็นของใครมันรวมกันทั้งหมด อย่าง

ลูกศิษย์

พระเยซู คริสต์นี่ ท่านก็อยู่แค่ ดาวดิงส์ แต่ที่รู้เพราะอะไร เพราะว่า ฉันไปนั่งเคียงกับพวก บางนกแขวก เขาไอ้สามสสิ่งหลวง หรือบาทหลวง

บาทครับ เป็นบาทหลวง เอ ไอ้ตอนนั้นมันไม่ถึงบาทนี่ มันถึงสามสสิ่งเท่านั้นนะ ไซ้ใหม่ แล้ววันนั้นก็นั่งก็ชอบๆ กัน คุษกัน ก็นั่งเคียงกัน ตอนกลางวันก็นั่งคุษกัน

เขาถามว่าพระพุทเจ้าณะท่านรู้จักใหม่ บอกรู้จัก แล้วถามว่ามีตัวมีตนใหม่ ก็เลยบอกมี เป็นมนุษย์ก็มี หลังจากเป็นมนุษย์แล้วเข้าปรินิพพานท่านก็ยังมีความมีตนอยู่ ถ้าจะถามว่าอยู่ที่ไหน บอกอยู่นิพพาน แล้วนิพพานอยู่ที่ไหน บอกนิพพานมันเลยพรหมเขาก็ถามท่านเคยไปหรือ บอกฉันเคยไป ถามว่าพระเจ้าของแกคือใคร มันบอกไม่รู้ บอกแล้วพระเจ้าที่สอน พระเยซู พระเยซู นี่ไม่ใช่พระเจ้า พระเจ้ามีองค์เดียว ซึ่งเป็นคนบังคับ พระเยซู ไปแนะให้ พระเยซู สอน ไซ้ใหม่ เขาหาตัวไม่ได้

แล้วก็เลยถามว่า พระเยซู นะแกรู้ใหม่อยู่ที่ไหน เขาบอกไม่รู้ บอกพระเจ้าคุณนับถือพระเจ้าอยู่ทำไม ในเมื่อไม่มีตัว เขาโกหกให้คุณคุณก็เชื่อไปสิ ก็เคียงกันไปเคียงกันมา แต่ชอบกันนะ นี่พอคุยตอนกลางวัน

พอกลับมาที่พักตอนกลางคืน ก่อนจะนอน ตามธรรมดาของพระก่อนจะนอนก็ต้องทำกิจก่อน ก็ทำจิตเป็นสมาธิ จิตมันก็พุ่งปรู๊ดขึ้นไป ดาวดิงส์ พอตีมีบาทหลวงเดินสวนทางพอดี เพราะตอนกลางวันเราข้องอยู่กับ พระเยซู ตอนนั้นไม่ได้นึก ความจริงถ้าจิตนะ ถ้ามันขឹងนิตหนึ่งนะ มันขึ้นไปพบกันทันที เพราะว่าเรื่องผี เทวดานี้ มันจะตามกันง่ายกว่าคน ก็แต่งตัวเป็นบาทหลวงเดินรุ่มร่าม รุ่มร่ามมา

ถามว่าใคร พระเยซู หรือ บอกครับ ทำไมแต่งตัวรุ่มร่ามแบบนี้ท่านบอกเฮ้ ถ้าไม่ให้ผมมาแบบนี้ เดี่ยวท่านเข้าใจผิด แล้วถามว่าสภาพเดิม สภาพจริงๆ เป็นอย่างไร ภาพมันก็หาย เปลี่ยนเป็นภาพใหม่ ก็สวย ถามว่าอยู่ที่ไหน บอกอยู่ดาวดิงส์ ถามว่าทำไมอยู่แค่นี้เพราะเป็นพระเจ้าสอนเขา เขาก็ตอบว่าก็ผมมีความดี หรือมีกำลังแค่นี้ท่านจะให้ผมไปอยู่ที่ไหน ตอนนั้นเราก็โง่จริงๆ เขามีความดีแค่นั้น

แต่ว่า พระเยซู นี่ถ้าพูดตามส่วน เราต้องชมเขานะ เราต้องชมท่านว่าท่านมีกำลังดีมาก การที่ถูกฆ่าแบบธรรมดา แล้วยังมีกำลังใจทรงอารมณ์คืออยู่ได้ ไปสวรรค์ได้ ต้องเก่ง เราต้องถือว่าเก่ง แต่ว่าเขาไปถึงพรหมไม่ได้ เพราะกำลังเขาไม่ถึงพรหม ไซ้ใหม่ กำลังเข้าไม่ถึงเขาถึงแค่กามาจร

นี่ถ้าจะถามว่าการไปถึงพรหม แล้วก็ถึงนิพพานได้ ได้เฉพาะพระพุทศาสนา นี้ ต้องตอบแบบพระพุทเจ้า พระพุทเจ้าตอบกับพราหมณ์ว่า

ใครทำใครก็ไปได้เท่านั้น แต่ว่าถ้าไปถึงพรหมส่วนใหญ่ก็เป็นพวกพราหมณ์ พราหมณ์นี้ความจริงกรรมฐานที่เราปฏิบัติกันนี้ ด้านสมณะนี้ เป็นเรื่องของ พราหมณ์โดยตรง แต่ว่าพระพุทธเจ้ามาแก้ไขให้กิเลสหมด จิตสะอาดกว่า ไซ้ใหม่ ของเขาถูกไม่ไซ้ผิด แต่ยังหยาบอยู่ ก็ทรงนำมาไซ้แก้ไข ให้ละเอียดขึ้นถ้าด้าน วิปัสสนาญาณนี้เป็นของพระพุทธศาสนาโดยตรงพระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้เป็นพิเศษ ที่ว่าตรัสรู้เองก็คืออริยสัจ ที่เป็นวิปัสสนาญาณ เวลาเล่นไฟ เราก็ทำเป็นวิปัสสนา ญาณได้ สมณะก็ได้ (หัวเราะ) ไซ้ใหม่ เราตั้งคุณี่มันตัวอะไรบ้าง จิตก็เป็นสมาธิ

ลูกศิษย์

ตัวอะไรครับ

หลวงพ่อ

เดี่ยว เดี่ยวถูกขว้างหัว คูไฟมันก็เป็นสมาธิ ตั้งใจไว้ มันจะทิ้งตัวไหนหียบตัวนั้นทิ้ง ก็เป็นสมาธิ อีตอนนั้นใจ เราถ้าจะฝึกตัวอะไรเข้ามาเข้าดองกันได้นี้ เป็นวิปัสสนา (หัวเราะ)

ลูกศิษย์

ตองก็สาม

ลูกศิษย์

แล้วได้ตาทิพย์หรือคะท่านถึงได้เห็น

หลวงพ่อ

ไอ้นี้ไม่ต้องตาทิพย์ ลืมตาทิพย์ดูไป บิ๊บ ตานี้แหละทิพย์

ลูกศิษย์

หลวงพ่อครับแล้วเมื่อกี้เราพูดถึงพระเจ้าของเขา เราอยากทราบที่เราเรียกพระเจ้าของเรา อย่างหลวงพ่อที่มี หลวงพ่อปาน เป็นอาจารย์ แล้ว หลวงพ่อปาน กะจะรับไว้เรื่อยๆ ไปเป็นพระพุทธเจ้าแล้วสิ่งที่อยู่เหนือกว่าพระพุทธเจ้าคือใครครับ

หลวงพ่อ

มีอากาศ ดิน น้ำ ลม ไฟ บางทีขึ้นเหนือไม่ได้อากาศเฉยๆ

ลูกศิษย์

แล้วที่เป็นผู้กำเนิด

หลวงพ่อ

กำเนิดอะไร

ลูกศิษย์

คือว่า ที่มาทำให้พระพุทธเจ้าสำเร็จอรหันต์

หลวงพ่อ

ใจ เดี่ยว เดี่ยวถูกขว้างกระบาลแน่ ช่วยกันนึกเสียให้ดีๆ นอกเรื่องนอกราวดี เอ้า ใครมีอะไรบ้าง

ลูกศิษย์

ขออนุญาต เรียนถามหลวงพ่อก็คือหนึ่งนะคะ คือเวลาเราทำบุญทำทานนี้เราต้องอธิษฐาน ไซ้ใหม่คะ

หลวงพ่อ

ไซ้

ลูกศิษย์

แต่เวลาเราตกใจ หรือมีเรื่องอะไรให้ตกใจ เราอุทานคำไม่ดีออกมานี่ละ ผลที่กล่าว คำไม่ดี จะสนองตอบตัวเราหรือเปล่าคะ

หลวงพ่อ

อยู่ที่บ้านลองว่าให้ฟังดู (หัวเราะ)

ลูกศิษย์

มัน ทิบางทีเรากล้าๆว่าเราตกใจหรืออะไรขึ้นมาเนี่ย เราพูดคำแบบนี้

หลวงพ่อ

อ้อ นั่นมันไม่ตั้งใจนี่ มันไม่เป็นไร

ลูกศิษย์

ไม่เป็นไร

หลวงพ่อก็คือต้องมีเจตนาแท้ ใจฟูออกมาเฉยๆ แบบตกใจ

ลูกศิษย์ พุคคำไม่สุภาพออกมานี่

หลวงพ่อก็คืออะไรที่ช่างเถิด เราไม่เจตนา แม้มันมี ก็เหมือนกับคนฝัน ฝันว่าไปขโมยเขา มันไม่ผิดกฎหมาย ใจใหม่ นี่เหมือนกัน เปล่งออกมาเฉยๆ โดยไม่มีเจตนาร้าย อันนี้ไม่เป็นไร

ลูกศิษย์ แล้วทำไมเวลาการเปล่งออกมา ในภาวะที่ตกใจ จะต้องเปล่งคำที่ไม่สุภาพ

หลวงพ่อก็คือมันก็ว่าไปเรื่อยตามเรื่องนะ ก็ตามเรื่องของมัน ก็ไม่มีเจตนาเลยตอนตกใจก็โพ่งออกมาเฉยๆ เหมือนกับว่า เหมือนกับพระพุทธรูปเจ้าท่านเปล่งอุทานนะ สมัยเมื่อท่านโกณฑัญญะ ได้พระโสดาบัน เป็นองค์แรก ท่านก็ดีใจ เปล่งว่า “อัญญาสิวัตโก โกณฑัญญะ” โกณฑัญญะ รู้แล้วหนอนะ คือว่าไม่ได้ตั้งใจเปล่งเพราะความดีใจอันนี้ก็เปล่งเพราะความตกใจ ใจใหม่ แต่ว่าระวังอย่าไปเปล่งอิตถอนฟังเทศน์ แล้วก็กลับไป ฟ่องขึ้นมาเฉยๆ นะ (หัวเราะ) ฟังไป ฟังไปง่วง โพล้ง ฉันทโคณติมาที แล้ว ไปเทศน์ที่ วัดสมณโกฏฐ์ ที่ บางระมาด 3 ธรรมาสน์ แล้วก็นั่งเทศน์ คนอื่นเขาก็ฟัง คุณทำฟังเขาก็ฟังกันดีทุกคนนะ มีโยมคนหนึ่งแกก็นั่ง นั่งอยู่กลางฟังไป ฟังไปก็ตัวงอกลงไป งอกลงไป ประเดี๋ยว แกกลับ อีฟ่องโพล้ง (หัวเราะ) แหมพวกเรา 3 องค์ ต้องหยุดเทศน์อีกนาน (หัวเราะ) นะ ไม่ได้ไปหายนะ

ลูกศิษย์ 2 ชื่อแล้ว

หลวงพ่อก็คือ 2 ชื่อหรือ

ลูกศิษย์ ไม่ได้ไปหายนะ

หลวงพ่อก็คือใครได้ 2 ชื่อแกหรือ

ลูกศิษย์ ครับ สองคนก็สองชื่อ

หลวงพ่อก็คืออย่างนั้นหรือ เฮอะ นึกว่าแกคนเดียวสองชื่อ

ลูกศิษย์ แต่บอกสองนะ

หลวงพ่อก็คือ (หัวเราะ) ใจตาหนวดนี้สนุกดี

ลูกศิษย์ หลวงพ่อก็คือ การมีเวลาของมนุษย์กับโลกทิพย์นี่ ตรงกัน

หลวงพ่อก็คือ เขาตามกัน

ลูกศิษย์ ตามกัน

หลวงพ่อก็คือ ตรงกันใหม่ ตรงกันพอดี ของเขา ของเรา ร้อยปี ของเขาหนึ่งวันพอดีเออ ตรงพอดีนะ ของเราห้าสิบปี ตรงกับ จาตุมหาราช หนึ่งวันพอดีเราร้อยปีตรงกับ ดาวดึงส์ หนึ่งวันพอดี เราสองร้อยปี ตรงกับ ยามา หนึ่งวันพอดีตรงกับ (หัวเราะ) แต่ว่าของเราเก้าล้านปี ตรงกับ สัตยวิพนรค หนึ่งวันพอดี แล้วคุณด้วยสองร้อยเลย คุณต่อกันไปเรื่อย คุณแล้วผลลัพธ์ได้เท่าไร คุณด้วยสองๆ เรื่อยๆ ไป พอถึง อเวจี ก็ของเรา

หนึ่งกับ หนึ่งกับของเราครบอายุเขาพอดี เสร็จต้องตรงอยู่พอดี แต่ตรงไม่เท่ากัน (หัวเราะ) ฉันว่ามันลงพอดี ของเราร้อยปีของเขาหนึ่งวันพอดี ไปอยู่ใหม่ หน้าตายี่ๆ นี่เขาไว้นานหน่อย ว่าอย่างไรลูกสาวฉัน จะว่าอย่างไรต่อไป

ลูกศิษย์ ไม่มีแล้วเจ้าคะ กำลังคิดคำถามอยู่ค่ะ

หลวงพ่อบอกถามว่าทอดด้วยปลาแจ่วหรือ

ลูกศิษย์ ไข่ค่ะ

หลวงพ่อบอก เออ ก็ดี วันนี้สุขสนุกๆ มันเป็นวันสุดท้ายแล้ว วันนี้จะมีเวลาอนก่อนจะไปช่องเก้า ก็สี่โมงเย็น ไม่เป็นไร

ลูกศิษย์ เตี่ยลูกหลานหลวงพ่อบอกจะต้องกลับแล้ว

หลวงพ่อบอก เอ้า ใช้ได้ แล้วมีอะไรต่อไป อ้าว วินัส เอ๊ย ว่าอย่างไรลูก สะไม่มีหรือ

ลูกศิษย์ หลวงพ่อครับ ผมอยากกราบเรียนถามต่อจากเมื่อคืน

หลวงพ่อบอก เออ

ลูกศิษย์ ถ้าหากว่าเราจิตเราดับ อารมณ์จับพระนิพพานอยู่ตลอดเวลาแต่เราไม่แน่ใจว่าเราเป็นพระอรหันต์อะไร หรือไม่

หลวงพ่อบอก คือไม่ต้องไปคิดนะ

ลูกศิษย์ คือถ้าสมมุติว่าภาวะของการตายมัน เออ จิตเราจะรวมตัวลักษณะอย่างไรที่จะ...

หลวงพ่อบอก ต้อง ต้องรอดตายเสียก่อน จะบอกให้ จะถามว่าเวลานี้จะไม่ได้เรื่องมันต้องรวมก่อน จะตาย รวมขนาดนี้ไม่อยู่ ก็ตามที่ฉันบอกเมื่อคืนนี้ใช้จิตมันอยู่อารมณ์เดียว ถ้าจิตมันมุ่งอยู่อารมณ์เดียวเฉพาะนิพพานหาทางแก้ไข ทางให้ไปนิพพานให้คล่องตัว คือตัด โลภะ ความโลภ โทสะ ความโกรธ โมหะ ความหลง ถึงแม้มันจะตัดไม่ได้ เต็ดขาดในปัจจุบัน เวลาทุกขเวทนามันเกิดขึ้น มันก็ดับไปเอง

ลูกศิษย์ ลูกขาคถามอีกอย่างหนึ่งนะครับ คือบอกว่าคนอย่างเวลาที่ถึงกับความตายนี้ นะครับ ถ้าหากว่าจะบอกทางที่เขาให้บอก ว่า สัมมาอรหันต์ ไฉนครับ ถ้าหากว่าคนที่ จะตายนี้ไม่มีสติ แต่บอกว่า ให้จุดธูปให้ไว้หวนอนให้ได้กลิ่นธูป เขาจะได้ระลึกถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี้ ครับ เป็นอย่างนั้น จริงไหมครับ

หลวงพ่อบอก ต้องลองดูก่อน ลองตอนที่คุณจะตาย ฉันเคยจับ ฉันเรียกเขา เขาได้ยืนเลยนะ ยาย ภานาวา พุทโร พุทโรนะ พุทโรนะ พุทโรโคตรพ่อ โคตรแม่มีง นี่ก็ต้องซ้อมไว้ก่อน ไม่มีทางหรอก จะไปนึกเวลาตายต้องทำให้จิตเป็นฌาน เป็นอารมณ์ชิน ถ้าเวลาจะตายไปนั่งบอกแก แกนึกปวดจะตาย เตี่ยล่อโคตรพ่อโคตรแม่มีง อีกแล้ว ไข่ใหม่ มันไม่มีทาง อย่าไปยึด อย่าไปคิดว่า เราจะต้องการ เมื่อเวลาจะตายอย่าลืมนะ ว่า ไอ้คนมันจะตายนี้ ทุกขเวทนามันบีบคั้นขนาดไหน ขนาดที่ทำให้จิตเป็นฌานมัน

ยังเข้าฉนวนไม่ทันเลย คิดคุณะ อย่างจิตเขาทรงทรงฉนวนสี่เป็นปกติ นี่เวลาเขาจะตาย
ปั๊บ จิตจับฉนวนไม่ทัน แต่จิตเป็นกุศล ก็ไปเป็นเทวดา แล้วไปพรหมได้

ลูกศิษย์

คือ

หลวงพ่

คือว่าถ้าเขาตั้งฉนวนไว้ก่อน แล้วเวลาตายไม่ได้เข้าฉนวนตาย เขาไปเป็นเทวดา เขา
หมดอายุเทวดาเมื่อไร เขาก็ไปเป็นพรหมทันทีเมื่อนั้นกำลังของฉนวนปรากฏ

ลูกศิษย์

คือ ลูกเห็นคุณพ่อนะครับ แล้วก็ลูกบอกว่า สัมมา อรหัง นะพ่แล้วก็พ่พยักหน้า

หลวงพ่

เออ พยักหน้าเขารับทราบ ไม่เป็นไร อย่างนั้นไม่เป็นไร ถ้าไม่เคยซ้อมมาก่อน ไม่มี
ทาง

ลูกศิษย์

คะ

หลวงพ่

เวลานี้มีเวลาก็ทำเสียนี่ เวลานั้นถ้าไปทำ เวลานั้นก็เตรียมตัวไปอยู่กับ พระยายม
พระยายม พร้อมรับ ไซ้ใหม่ โยมท่านใจดีนะ ไอ้หนูเอ๊ย มาเถอะพ่มีที่ให้ ไม่ต้อง
จัดสรรที่กว้างขวางพ่อนะนี่เขาหนึ่งไปดูสำนักงานตื้นจิว เห็นมันพ่อดีคน เราก็นึก
ดีใจว่า เออ คุณตาย คุณไม่ต้องมา ไปตามนายนิริยบาลเขา บอกนี่ของแกมันพ่อดีเวลา
ตายมา ไม่มีที่ขึ้นนะ บอกไม่ต้องห่วง ถ้ามทำไม มันขึ้นเองขึ้นพ่อดีๆ แหม ไอ้ป่า
ระยำ เรานึกว่าปลอดแล้วหนอ แหม เราคิดว่าปลอดมัน พ่อดีๆ แล้วไม่เหลือถึงเรา
นะ บอกไม่ต้องห่วง ที่นี้มันขึ้นเอง ขึ้นพ่อดีกับคนเสมอ ซวยเลย (หัวเราะ) แต่ไอ้
ขุมเล่นไฟนี่ยังไม่เจอนะ ฉันคิดใจพวกนี้ไว้แล้ว ชื่ออะไร ไอ้หนูชื่ออะไร

ลูกศิษย์

ชื่อ วิรจวรรณ

หลวงพ่

วิรจวรรณ บ้านอยู่ที่ไหน

ลูกศิษย์

บ้านอยู่ที่เดิม วิชาวดีรังสิต

หลวงพ่

ว่างๆ จะตามไปที่บ้านนะ (หัวเราะ)

ลูกศิษย์

เชิญเจ้าคะ

หลวงพ่

ไม่ใช่ จะไปดูเล่นไฟแจกตางค์ไหน เออ ดีเหมือนกันนะ คือว่าอารมณ์ที่เราับ ที่
ให้รักษาไว้ การเจริญพระกรรมฐานว่าคำว่า ฉนวนก็คืออารมณ์ชิน เราจะคิดให้มัน
นอกกลุ่มนอกทางไป ชินคินนอกกลุ่มนอกทางแล้วมีหวังลงนรกแน่นอน ไม่ต้องห่วงนะ
เพราะว่าอารมณ์เรามันจะเสียบอยู่แล้ว พยายามรักษาอารมณ์ให้มันดีไว้ วันหนึ่งควร
จะรักษาอารมณ์ให้สบายจริงๆ สักสอง สามนาที ก็ยังดี ให้มันชินแต่เวลาอื่นไม่มี ก็
ใช้เวลาก่อนจะหลับนั่นดีที่สุด แล้วเวลาตื่นใหม่ๆ นี่ความจริงไม่ต้องลุกขึ้นมา นั่ง
หรอท ถาเราภาวนามันจนหลับไป ตื่นใหม่อย่าลุกมานั่ง จิตมันจะเคลื่อน นอนแบบ
นั้น ว่าต่อไปเลย เอาจิตสบาย ถ้าจิตมันเป็นสุขจริงๆ ตอนเช้าวันนั้นทั้งวัน วันนั้น
มันจะมีแต่ความสุข ไม่มีอารมณ์กั้ม

คือว่าไอ้ตัวอารมณ์กลุ่ม แล้วก็คิดไปข้างนอกทางนี้แหละ ตัวนี้ลงนรก คือว่าทางเขตรูปแบบไหน คิดไปตามนั้น คือมีไว้เพื่อรักษาเพื่อความคิด เราจะพิสูจน์ตัวเราเอง อย่างหยาบๆ ความคิดอย่างเร็วที่สุดคือศีลห้า คนที่มีศีลห้าบริสุทธิ์ นั้นอย่าลืมนะว่าเป็นความคิดที่เร็วที่สุดนะ คำที่สุด แต่อารมณ์ที่จะพาลงนรกอีกมันมีเยอะแยะอารมณ์อิฉาริชยาซึ่งกันและกัน อารมณ์กลุ่ม อารมณ์กลุ่มนะ จงอย่าพยายามให้มันมี พยายามแก้ไขอารมณ์ไว้เสมอๆ ไซ้ใหม่

จำไว้นะ ไอ้กลุ่มนะมันมีอยู่ แต่อย่าหัดยึดความกลุ่ม ถือว่านี่มันเป็นกฎธรรมดาของการเกิด ถ้าเกิดมาแล้ว มีใครบ้างใหม่ ที่จะไม่พบอารมณ์อย่างเรา มันไม่มี ทุกคนต้องประสบอย่างนั้น อันนี้เราหาทางตัดว่าของธรรมดาสิ่งที่มีมันจะต้องมี เราต้องทำ สิ่งที่เราจะต้องพบ เราก็หาทางแก้ไข เท่าที่มันจะทำได้ ต้องพยายามจุดอย่างนี้เสมอๆ ถ้าไม่ฝึกแบบนี้ ไม่ได้ไม่มากระทบ กระทบอารมณ์จิตใจมันต้องมีแน่นอนทุกคนต้องมี จะไปถามใคร ไปถามพระเจ้าอยู่หัวท่านมากกว่าเราอีก ไซ้ใหม่ ภาระมาก ถ้าเป็นลูกบ้าน กลุ่มแค่ลูกบ้านเป็นพ่อบ้าน แม่บ้าน ก็กลุ่มมากกว่าลูกบ้าน ถ้าเป็นกำนันก็กลุ่มมากกว่าไซ้ใหม่ เพราะภาระมันหนัก แล้วเราก็ต้องคิดว่าอะไรมันเกิดขึ้นเงินเราไม่มีใช้นี้มันขัดข้องทางการเงิน เราก็ต้องไปมองคนที่เขาต่ำกว่า ว่าคนที่จนกว่าเรายังมี ไซ้ใหม่

ลูกศิษย์
หลวงพ่อ

ไซ้
จึงได้สร้างความภาคภูมิใจในใจที่ดีขึ้น อย่าไปมองสูงเสมอไป มองที่เขาสูงกว่าเรา เราก็เสียใจ ต้องมองจุดที่ต่ำกว่าเรา ถ้าเรากลุ่ม เราลำบากขนาดนี้ คนที่เขาลำบากกว่าเรานั้นมีอยู่ ก็ถือว่าเรายังคืออยู่ก็รวมความแล้วก็คือไม่มีอะไรทุกข์ยาก ทรงสอนให้คนรู้จักกฎของธรรมดา คือยอมรับนับถือกฎของธรรมดา ธรรมดาของคนที่เกิดมามันจะต้องมีอะไรบ้าง ยอมรับทราบมัน เมื่อยอมรับทราบมัน เมื่อสิ่งนั้นมันมากระทบเราจะได้ไม่กลุ่ม ไอ้ตัวกลุ่มนี้ตัวนรก “จิตเต สังกิสิฐฐู ทุกติ ปาฐิ กังขา” ก่อนที่จะตาย ถ้าจิตใจเศร้าหมองมีความกระวนกระวานก็ลงนรกไปเลย เห็นไหม

ลูกศิษย์
หลวงพ่อ

ไซ้
จึงได้สร้างความภาคภูมิใจในใจที่ดีขึ้น อย่าไปมองสูงเสมอไป มองที่เขาสูงกว่าเรา เราก็เสียใจ ต้องมองจุดที่ต่ำกว่าเรา ถ้าเรากลุ่ม เราลำบากขนาดนี้ คนที่เขาลำบากกว่าเรานั้นมีอยู่ ก็ถือว่าเรายังคืออยู่ก็รวมความแล้วก็คือไม่มีอะไรทุกข์ยาก ทรงสอนให้คนรู้จักกฎของธรรมดา คือยอมรับนับถือกฎธรรมดา ธรรมดาของคนที่เกิดมามันจะต้องมีอะไรบ้าง ยอมรับทราบมัน เมื่อยอมรับทราบมัน เมื่อสิ่งนั้นมันมา

กระทบเราจะได้อะไร ไม่กลุ่ม ไอ้ตัวกลุ่มนี้ตัวลงนรก “จิตเต สังกสิญญเหตุติ ปาฎิกังขา”
ก่อนที่จะตาย ถ้าจิตใจเศร้าหมองมีความกระวนกระวายก็ลงนรกไปเลย เห็นไหม

แม้แต่เมื่อสมัยพระพุทธเจ้ายังทรงชีวิตอยู่ มีพระองค์หนึ่งหลงน้ำจำได้
โหมองค้ำยันที่ขจรแพรจากพี่สาว ท่านอยากจะห่มขจรแพร ไอ้การอยากจะห่ม
ขจรแพร แล้วขอพี่ขอญาติ อันนี้ไม่แปลกเป็นของขอได้ไม่ผิดพระวินัย พอได้ขจร
แพรมาแล้ว ท่านก็ป่วยไม่ทันได้ห่ม ไอ้จิตของท่านก็ไปห้วงขจรแพร เพราะ
อยากจะห่มมันไม่ได้ห่ม ดันตายไปในเวลานั้นตายด้วยบาปอื่นท่านไม่มี จิตห้วง
ขจรแพรเพียงนิดเดียว ไอ้วิญญาณออกจากร่าง ไปเกิดเป็นเส้นติดขจรอยู่ไปติดขจร
นี้ตามธรรมดาพระท่านตายไปแล้ว สมบัติทั้งหมดต้องตกเป็นของสงฆ์ พระสงฆ์ก็
มาพิสูจน์ดูว่ามีอะไรบ้าง พอพระไปหยับขจรแพรเท่านั้นนะ ไอ้ตัวเล็กเส้นก็ร้อง
ไอ้โจรปล้นขจรกู ไม่มีใครได้ขยับมีได้ขยับพระพุทธรูปองค์เดียว พระพุทธรูปบอก
วางเสียก่อน เลย 7 วันแล้วเธอค่อยมาหยับ เพราะเส้นมีอายุ 7 วัน พอพันอายุ 7 วัน
แล้วเส้นก็ตาย ตายไปเกิดเป็นเทวดา เพราะความเป็นพระ เห็นไหมนี่แค่ห้วงขจร
นะ ยังเอาชนิดหนึ่งนะ ถ้าฉันนึกว่า เอ๊ะ อีกคนนั่นมันค่ากูไฉนนี้ทำ เสร็จเลย ตานี้ไปเลย
นะ

ลูกศิษย์

ค่ะ

หลวงพ่

อยู่มัน

ลูกศิษย์

ค่ะ

ลูกศิษย์

ที่เขาปรารถนาพุทธภูมินั่นนะครับ ผู้หญิงนะครับ

หลวงพ่

เขาไม่ได้ห้ามนี้

ลูกศิษย์

สำเร็จไหมครับ

หลวงพ่

ก็ต้องไปถามเขาดู

ลูกศิษย์

ทุกวันนี้ พุทธศาสนา สาวกภูมิ กับพุทธภูมิ มากน้อยแค่ไหน

หลวงพ่

อิตานี้ไม่คุณนะ ฉันไม่ได้นับหรอก คือผู้หญิงเขาก็ปรารถนาได้ ถ้าใกล้จะเข้าถึงอุป
บารมี เขาก็เป็นผู้ชาย ถ้าเขาไม่ถอยหลังนะ เขาเป็นได้ผู้หญิงจัดว่าเป็นอภัพบุคคล
เหมือนกับผู้ชายที่เจริญ เจริญเหมือนกัน สามารถเป็นพระอรหันต์ก็ได้ เป็นพระ
ปัจเจกพุทธเจ้าก็ได้เป็นพระพุทธเจ้าก็ได้ อันนี้ห้ามเขาไม่ได้ กำลังใจเรื่องความดี
ไอ้ที่นั่งอยู่นี้ ที่เป็นผู้หญิง เป็นผู้หญิงทุกชาติเมื่อไร บางคนก็เป็นผู้ชายไซ้ใหม่ ไอ้
ถ้าผู้ชายไปเกิดเป็นผู้หญิงก็โทษเจ้าชู้ ถ้าผู้หญิงมาเกิดเป็นผู้ชาย เพราะมีความ
เคารพในสามีดี นี่มันก็ไม่แน่ จะเกิดเป็นอะไรก็ช่าง ไม่ อย่าไปเลือกมัน ไป
นิพพานได้เหมือนกัน ไม่เห็นจะแปลก ไอ้ฉันว่า เกิด .. (เทพหมดเพียงเท่านั้น)

ลูกศิษย์ ต้องมีศีล แล้วทานละ
หลวงพ่อ ทาน ทานมันมีแล้ว เป็นปรกติ หมอไม่เคยเอาข้าวให้หมากินเลยหรืออย่างไร
ลูกศิษย์ เปล่าทุกข์ ทางร่างกายนี้ เขาจะเน้นหนัก แต่ว่าทางด้าน
หลวงพ่อ แต่ก็ต้องมี ก็ต้องมี คือว่าถ้าเราสามารถให้ทานได้ มันก็มีศีลได้คุณหมอ ต้องดูเหตุ
ว่า คนที่จะให้ทานนะ ให้ด้วยกำลังใจแบบไหนคนที่เราทานได้ด้วยเหตุ 2 ประการ
1. เมตตา ความรัก
2. กรุณา ความสงสาร
ใช่ไหม ถ้าคนที่เรารักเราให้ แต่คนเราไม่เคยรักเลย เห็นเขาลำบากเราสงสารใช่
ไหม ไอ้ตัวรักกับตัวสงสารมันตัวคุณศีลนะ ศีลจะมีได้เพราะ เมตตา กับ กรุณา
สองตัว ถ้าขาด เมตตา กรุณา สองตัวมันจะมีศีลไม่ได้ ใช่ไหม นี่คนที่มุ่งในการ
ทาน มันรักษาศีลได้ง่ายเพราะศีลเขามีอยู่แล้ว มีตัวนี้พอแล้ว นี้คุยกันอย่างหมอ
หมอรู้เข้าใจทันทีคุยสนุก อย่างนี้สนุก
ลูกศิษย์ ก็ไม่มากหรอกครับ
หลวงพ่อ เอาไม่ใช่ แบบนี้พอแล้ว ขนาดนี้พอใจแล้ว ขนาดนี้เล็ก เราคุยเราสบาย ไปโลด ไม่
ต้องใช้แคปซูลหรือ ไอ้นี้เป็นแต่เพียงว่าสะกิดข้างแล้วไปเลย ใช่ได้
ลูกศิษย์ แม้แต่ศีลข้อแรกมันก็ต้องมีสังฆกรรมคู่กันอยู่แล้ว ที่จะไปหาดวงดาว
หลวงพ่อ อ๊ะ ใช่คิดว่า
ลูกศิษย์ มันก็ต้องมีทานอยู่แล้ว
หลวงพ่อ หมายความว่าเอาอย่างนี้แล้วกัน ถ้าเราพอใจในการให้ทาน การรักษาศีลก็ทรง
ลูกศิษย์ ประตุไหน อาจารย์
หลวงพ่อ ประตุเดียวกัน มันต้องมีเจตนา ศีลอยู่กับเมตตา กรุณาสองตัวใช่ไหม เท่านั้นเอง ไม่
ยากของง่าย ๆ แต่ว่าถ้ามาน โลภก็ ย่อล้อมันจะมาน โลภก็ยี่นี่ศีลขาดได้ ถ้าวันไหนศีล
บกพร่อง วันนั้นก็ศีลมันก็จะไปนิด มันมั่วไปใช่ไหม และถ้าหากว่าถ้าได้มาน
โลภก็เฉยๆ นี่มันพิสูจน์ใจยาก ได้มาน โลภก็ด้วย ได้ ทิพจักขุญาณ หรือ มโนมยิทธิ
ด้วย นี่จะพิสูจน์ ถ้าวันไหนถ้าศีลบกพร่องมันยึดเอานะ ไปไหนไปไม่ไหว ไม่ไหว
มันก็เกิดกลุ่ม ต้องชำระตัวเอง

อย่างเป็นพระนี่เห็นชัด แค่อำบัติทุกกฐตัวเดียว อาตมาโดนมาแล้ว ถ้า
อำบัติทุกกฐ ตัวเดียวมันมั่ว เห็นมั่วตัวเลย ทำอย่างไร มันก็ไม่ทรงตัว ไม่อยู่เอาแล้ว
เดี่ยวต้องเลิก พอเลิกแล้ว ก็ต้องมานั่งนึกตั้งแต่เช้าจนถึงเวลานี้ ปกติทำอะไรบ้าง
พอนึกขึ้นมาได้ ก็เข้าไปหาเพื่อนพระ แสดงอำบัติ แสดงอำบัตินี้ต้องบอกชื่อ ออก
ชื่อตรงเลยจะไปว่ามั่วห่มไม่ได้นะ คิดว่าจะไม่ทำต่อไปอีก กลับมาปั๊บ สว่างจ้า

ไปได้ นี่มันมีแบบนี้ ไซ้ใหม่ เป็นการคุมอารมณ์ในตัวเสร็จ ถ้า สุขวิปีสติก นี่ไม่
แน่นักนะ เล่นเอาฝ้าผูกตาเดินนี่ไม่แน่ เกมมีคอยู่แล้วไซ้ใหม่ ทางไวกว่ากัน

ลูกศิษย์

หลวงพ่อดีอย่างเดียวเป็นเทวดาได้

หลวงพ่อดี

ดีอย่างเดียวเป็นเทวดาได้

ลูกศิษย์

เห็น บางสำนักเขา พวกเขายกมือไม่มีทางไปเลย เขาอ้างบาลีนี้ครับว่า “**ศีลนะ
สุดถึงยันตี**”

หลวงพ่อดี

อันนี้ปล่อยเขาเหอะ

ลูกศิษย์

ทำไม คือ เมื่อเขานี้ฉันไปฟังท่านเจ้าคุณเทศน์ บอกว่าไม่ใช่ศีลธรรมดานะ ต้อง
ศีลที่อยู่ในอริยมรรค เป็นอริศีล

หลวงพ่อดี

ดี

ลูกศิษย์

ไม่ใช่ศีลธรรมดา

หลวงพ่อดี

นี่อย่าไปเถียงพระพุทธเจ้าดีกว่า

ลูกศิษย์

ครับ

หลวงพ่อดี

พระพุทธเจ้าบอกศีลไป แค่นี้สวรรค์ สมาธิไปพรหม วิปัสสนาญาณไปนิพพาน

ลูกศิษย์

ไม่ใช่ เห็นเขามาแปลบาลีคำนี้ นะครับ

หลวงพ่อดี

แปลนะไม่ผิด เข้าใจครับ

ลูกศิษย์

เข้าใจผิด

หลวงพ่อดี

ปัทโธ เอ๊ย พระพุทธเจ้าท่านวางแล้ว ไม่ต้องไปวางซ้อนหรือ

ลูกศิษย์

ถ้าเสียไปคงจะไปขมบาล

หลวงพ่อดี

ดีไม่ดี จะไปแย่งที่ เทวทัต อยู่จะลำบาก

ลูกศิษย์

ผมมอง ผมว่ามันยากนะ ถ้าอย่างนั้น

หลวงพ่อดี

มันไม่ยาก เดียว

ลูกศิษย์

ไม่ใช่ คงจะดีอย่างเดียว

หลวงพ่อดี

ไปเช่า ออฟไม่ได้หรือ ไม่ได้ๆ ดีอย่างเดียว แค่งามาวจรสวรรค์นี้ไอ้ที่ลงเวจี
ต้องแย่งกันอยู่ ก็เพราะเหตุนี้แหละ

ลูกศิษย์

ขอพระองค์หนึ่ง

หลวงพ่อดี

อะ เอาสีจะ เออ ไม่บอกเดี๋ยวนี้

ลูกศิษย์

จะฝึกม โนมยทธิอย่างน้อย จะต้องครบองค์ทั้งสาม ศีล สมาธิ ปัญญา

หลวงพ่อดี

ต้องมีพร้อม

ลูกศิษย์

คือว่าจะมากน้อยก็แล้วแต่ แต่ละคน ไซ้ใหม่ เพราะถือไว้ไม่เท่ากันแต่ว่าไปได้
เหมือนกัน

หลวงพ่อดี

ไม่ได้ต้องพอดีๆ

ลูกศิษย์ ต้องมีสะสมมากน้อยเท่าๆกัน
หลวงพ่อ ต้องตามขนาด คือมีศีลบริสุทธิ์ สมาธินี้ต้องคุม มีกำลังพอวิปัสสนาญาณอาจจะ
อ่อนไปนิด วิปัสสนาญาณมันอ่อนไปหน่อยมันก็ไปช้าไปหน่อย ก็ไปได้ แล้วศีลนี้
ไม่ได้เลย ศีลต้องทรงตัวสมาธิต้องกำลังพอ ถ้าไม่พอไปไม่ได้ ตัวนี้ตัวสำคัญ
วิปัสสนาญาณมันเหมือนกับไฟฉาย ไข่มุข แสงสว่าง เอ๊ะ ของกล้วยๆ ไปฝึก
มโนมยิทธิ อ้อ ฝึกเท่าไร จำนวน 118 คน เขาสามารถไปเห็นนิพพานได้ 43 ไปถึง
จุฬามณี 4 หมอจะไปกับเขาบ้างไหม

ลูกศิษย์ ไป
ลูกศิษย์ ไปค่ะ
ลูกศิษย์ แต่ผมไม่ค่อยอยากไปครับ
หลวงพ่อ ไม่ใช่แค่ไปเห็น
ลูกศิษย์ ไคร
หลวงพ่อ นี้อย่างนี้เขาไปเร็ว นี่ฝึกอย่างนี้มันถึงจะเร็ว อีที่ลัดตัดทางเร็วมันไม่ใช่ลัด เป็นแบบ
ฉบับของพระพุทธเจ้า ไข่มุข

ลูกศิษย์ ครับ
หลวงพ่อ ค่อยไปค่อยมา ไข่มุข ดี เกิดเท่าปัสโล่อย่างเดียว
ลูกศิษย์ เห็นเป็นพระพุทธเจ้าหรือเห็นเป็นรูป
หลวงพ่อ เอาน่า อยากจะรู้มาฝึกเองน้า
ลูกศิษย์ เท่าที่ผมทราบมาว่าพระพุทธเจ้าท่านก็มีสังขาร รูป ก็เกิด แก่ เจ็บ ตาย
หลวงพ่อ หมอรู้จักเทวดาไหม
ลูกศิษย์ เป็นเทวารูป เทวดารู้จัก
หลวงพ่อ รู้จักหรือ
ลูกศิษย์ ครับ
หลวงพ่อ รูปร่างเป็นอย่างไร
ลูกศิษย์ ก็เทวดาก็สมมุติว่า
หลวงพ่อ ไม่น่าไม่มีสมมุตินะ นี่เอาจริง
ลูกศิษย์ เทวดาหล่อ รูปร่างอย่างกับเรานี้ แต่ที่นี้ผจญไม่มีร่างกาย ให้อพวกเนื้อหนังมังสา
หลวงพ่อ ไม่มีแล้ว
ลูกศิษย์ มี
หลวงพ่อ มีหรือ
ลูกศิษย์ ลักษณะมัน มันอยู่ในลักษณะที่แบบ โปรงที่แบบว่าโปรงแสงมาก
หลวงพ่อ ผิดแห่งๆ ผิดไม่มีทางถูกเลย

ลูกศิษย์ ครับ

หลวงพ่อก เทวดาไม่มีชั้นห้า เทวดากับพรหม กับพระที่นิพพานมีสภาพเหมือนกัน คือไม่มี
ชั้นห้า

ลูกศิษย์ ไม่มี ชั้นห้า

หลวงพ่อก เป็นนามธรรมอย่างเดียว

ลูกศิษย์ ที่นี้พวกนั้น

หลวงพ่อก แต่ว่าเป็นรูปในนาม ไซ้ไหม

ลูกศิษย์ เคยเห็นหน้า เจ้าของเมื่อวันหนึ่งเราฝึกสมาธิ จนกระทั่งคิดตกสามารถจะ

หลวงพ่อก นี่อย่างที่เขาทำวันนั้น ที่คุยให้ฟังนี้

ลูกศิษย์ ครับ เรานั่งเอาตีสอง หมายความว่าค่อนข้างจะโปร่ง ท่านก็นิมิตให้มันกลายเป็น
หยาบ

หลวงพ่อก ไม่จำเป็น

ลูกศิษย์ ไม่จำเป็น

หลวงพ่อก เราไปเห็นเองดีกว่า รอให้เขามา เมื่อไรเขาไม่มาเราก็ไม่เห็น

ลูกศิษย์ ไม่ไซ้พวก

หลวงพ่อก เราไปบ้านเขาเลยดีกว่า (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ คิดว่าจะเล่นเฉวอย่างนั้นเถอะ

หลวงพ่อก อันนี้มันมีหลักวิชา พุทธศาสนาเขามี ถ้าเราไม่ศึกษาก็เข้าใจไปต่างๆ พระพุทธเจ้า
ท่านให้ความรู้ไว้ครบถ้วน อันนี้คนที่ศึกษาไม่ครบถ้วนถึงได้เถียงกัน ไอ้ที่เถียงกัน
ไป ได้แต่เดาอย่างเดียว การอ่านหนังสือนี่อย่าคิดว่ารู้จริงนะ ไอ้วิชาแพทย์นี่อ่าน
หนังสืออย่างเดียว รับประทานโรคได้ไหม

ลูกศิษย์ ต้องปฏิบัติคู มันต้องมีการปฏิบัติ

หลวงพ่อก ถ้าไม่มีการปฏิบัติเลย

ลูกศิษย์ ผมคิดว่าคงจะเป็นไปไม่ได้

หลวงพ่อก ไม่มีทางเลย

ลูกศิษย์ ครับที่บอกเมื่อก็

หลวงพ่อก เดี่ยวๆ หลักสูตร หลักสูตรของศาสนา ก็เหมือนกัน แค่อ่านหนังสือไม่มีทางรู้จริง

ลูกศิษย์ ครับ ก็คงได้เหมือนกัน แต่ได้แบบที่ว่า จะได้กัน

หลวงพ่อก มันก็ เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนะ คน ไซ้ 100 คนนะ ตายเสีย 99 เต็มบังเอิญไอ้คนนั้น

ลูกศิษย์ มีไซ้ไม่ได้

หลวงพ่อก ไอ้คนนั้นมันไม่ตาย ปีทไร่ จะฝึกภาคปฏิบัติมาอย่าแ่ มันยังแ่เลยไซ้ไหม เอ้า นี่พูด
กันจริงๆ ดีหะ เอ้า เข้ามาจะคุยเข้ามา ไอ้เวลาฉันนั่งกันหมด ฉันก็รับแขกได้ เออ

ลูกชายก็อย่างว่าละ เราเป็นคนคนเดียวนี้ ใครไปใครมาก็อย่าลุกขึ้น ไม่ต้องไปสู้ แล้วฉันจะไปหานะโธ๊ะ อย่าย่า ไม่ต้องหรอก ทำนะที่บ้านก็พอแล้ว เดี่ยวฟัง หาทาง ฟังแล้ว นั่นเขาเล่น กลีณ 10 เขาจะฝึก อภิญญาหก อย่าย่า อย่าไปริหากินเลย เขาขึ้น หนึ่งต่างหาก มันง่ายไปหรือ ล่อเจี๊วเหี้ยนเลยต้องคนบวมๆ จัด ๆ ถึงจะทำได้ คน ดีเขาไม่

ลูกศิษย์
หลวงพ่

บึ้งเห็นเขาเข้า ไม่เห็นต้องตามเลย
ก็ใช่ รุ่นฉัน คุณจะทำตามฉันไม่ได้ รุ่นฉันสี่คนบวมทั้งนั้น บวมเข้าขั้นปริเลย มีแต่ อาจารย์บอกเบาๆ อย่าย่าให้มันหนักนัก แต่กับคนอื่นอาจารย์บอกขยันๆ เข้า พวกเรา ท่านบอกเบาๆ เพราะเข้าไป ไม่ได้เข้าไปแบบประเพณีนี้ เข้าไปพิสูจน์กันเลย เรา เข้าไป การบวชนี้ มาบวชพิสูจน์พระศาสนานะ ไม่ใช่ว่าไม่เชื่อ เขาพูดเราก็คิดว่า มันมีแต่จะเชื่อเลยก็ไม่ได้ เพราะยังไม่เห็น ยังไม่พบ ฉะนั้น ในเรื่อง พระพุทธศาสนานี้ ล่อทุกจุดเลย นี้ สุขวิบัติสโก เทวิชโซ ฉพภิญโญ ปฏิสัมภีทปปีต โต หมอสงสัยถามได้เลย เพราะเล่นมาทุกจุด

ลูกศิษย์
หลวงพ่

ก็คงไม่มีอคติชาติที่ทำ
ก็มีอคติชาติบ้าง บอๆ

ลูกศิษย์
หลวงพ่

หมายถึงอะไร
อ้าว เอาจริง

ลูกศิษย์
หลวงพ่

มีปัญญามาก
ถ้าไม่ได้ให้มันตายไปเลย

ลูกศิษย์
หลวงพ่

นั่นก็มีพุทธปัญญา
ใช้มันคิดมาเลย มันคิดมาตลอด

ลูกศิษย์
หลวงพ่

ก็ไม่ใช่บ้าสิ เป็น
ก็บ้า

ลูกศิษย์
หลวงพ่

เขาเรียกว่าอภิญญา เหมือนกัน
ไม่ใช่บ้า บ้าชาวบ้านเขาไม่แค่นี้ เราจะไปแค่นั้น เขาเลยหาว่าเราบ้าถูกหาว่าบ้าไป
หลาย

ลูกศิษย์
ลูกศิษย์

เป็นซูปเปอร์แมน ภาษาอะไร
เป็นเหมือนมนุษย์ไซโหมกรับ เป็นเหมือนมนุษย์หมายความว่า

หลวงพ่
ลูกศิษย์

ไม่ใช่แค่มนุษย์นี้แหละ
หรอกครับ

หลวงพ่

เขาเรียกมนุษย์บวมๆ (หัวเราะ) ซูปเปอร์แมนว่า เอ ไอ้ จนตายเขาไม่เรียกว่าบวม
ตัวนี้นะ

ลูกศิษย์ หมายความว่า วิปัสสนูกิเลส
หลวงพ่อก ไม่ใช่
ลูกศิษย์ เป็นลูกศิษย์
หลวงพ่อก จนกว่าเขาเข้าถึงฌานสองเขาคัด วิตก วิจาร ไซ้ใหม่ พอมันตัดจริงเราไม่รู้ว่าตัด เรา
วิตก ตรีก ตรองไซ้ใหม่ ใส้ความจริงใส้ตัว ภาวนานี้มันทั้งตรีก ทั้งตรอง นึกว่าจะ
ภาวนาเป็นตรีก รู้ยู่ว่าภาวนาเป็นตรองพอเข้าถึงฌานปั๊บ มันก็ตัดตัวนี้ทั้ง ใส้สมาธิ
มันตัดเอาไซ้ใหม่เราก็เข้าใจผิดคิดว่ากลับ นี่แค่นี้เอง ไม่ต้องไปถึงไหน แค่ประณ
ปีที่สองตายแล้ว จึงบอกว่าถ้าไม่ปฏิบัติครบอย่าไปคุยกันเลย

นี่ท่าน ที่ได้ ท่านได้จริงๆ ท่านได้ขั้นไหน เราถาม ท่านก็อธิบายขั้นนั้น
เลยไปท่านไม่อธิบาย เพราะอธิบายท่านก็ผิด อย่างท่านก็ได้พระโสดาบัน ถ้าเราไป
ถามอนาคามี สกิทาคามี ท่านไม่อธิบายท่านพูดแค่นั้นท่านก็หยุด ถ้าต่อไปท่าน
บอก ท่านไม่ ฉันไม่พูด พูดผิด ผิดแน่ เพราะปฏิบัติตั้งแต่ต้นมา การอ่านหนังสือ
มันรู้แล้วหลักการอ่านหนังสือนี้เข้าใจไม่ผิด ไซ้ใหม่ อย่างกับหอมเหมือนกันนะ
อ่านแต่คำร่าอย่างเดียว ไซ้ใหม่ เขาให้ทำเข้าจริงๆ นะ เอาไม่ถูกหรือก ดีไม่ดีใส้
โรคๆ เดียวตรวจแล้วไปได้สิบโรคแน่ะ เคาะไปเคาะมาฟังไปฟังมา วินิจฉัยไป
วินิจฉัยมา มันเป็นได้สิบโรค เป็นแพทย์ใหม่ๆ ไซ้ใหม่ ใส้ตัวนี้ถูกต้องไม่ได้นะ
เพราะเป็นอาชีพเดียวกันไซ้ใหม่ นี่ถ้าเป็นหอม ก็พิจารณาแล้วพอเขาเล่าอาการปั๊บ
รู้ได้เลยรู้เรื่องได้เลย ไซ้ใหม่ ถ้าคนไซ้ไม่เปลี่ยนอาการนี้ หอมไม่ต้องตรวจไซ้
เครื่องมือก็ได้ ไซ้ใหม่ เหมือนกัน เอ้าเอาให้จริงๆ หน้อยนะต้องการคนจริง

ลูกศิษย์ คือยังรู้น้อยครับ ผมรู้น้อย
หลวงพ่อก รู้น้อยเสียได้แหละดี
ลูกศิษย์ ปฏิบัติก็ยังแย่ ปริยัติก็แย่ เพราะว่าไม่เคย ไม่มีเวลา
หลวงพ่อก ใส้ปริยัติ ยัดมาก ๆก็แย่ ปริ เขาแปลว่ารอบ ยติ ก็แปลว่ารอบๆ ถ้าอย่างนี้ดีแล้ว
อย่างนี้เขาเรียกคนฉลาด ถ้ารู้ตัวเองว่าแย่รู้ตัวเองว่าน้อย อันนี้เป็นความฉลาดของ
คน ถ้าคนโง่จริงๆ เขาจะไม่รู้ตัวเขา น้อยนะ พระพุทธเจ้าบอกว่า คนใดรู้สีกตัวว่า
พาลคนนั้นเป็นบัณฑิต พาลนี้ เขาแปลว่าโง่ ถ้าคนโง่จริงๆ มันไม่รู้ตัวมันโง่ มันคิด
ว่าฉลาดตลอด ถ้ารู้นี้ตามภยิตโบราณคำพังเพย “ยิ่งเรียนยิ่งโง่ ยิ่งโตยิ่งเชอะ” เขา
ว่าอย่างนั้น ไซ้ใหม่ อย่างถ้าหอมไม่เคยเป็นหอมมาเลย พอเรียนหอมปีต้น ชักเก่ง
แล้วไซ้ใหม่ พอจบปริญญาต้น มาทำงานเข้ายังรู้สีก ใส้สิ่งที่เราไม่รู้มีมากไซ้ใหม่
ใส้ตัวนี้ มันรู้สีกว่าเราโง่ละ และยิ่งเรียนมากเท่าไรก็รู้สีกว่าโง่เท่านั้น เพราะสิ่งที่
เรายังไม่รู้ยังมีอยู่ ก็มันแค่นั้นจบ

ดี วันนี้มีคู่ทะเลาะก็ได้สบาย หากคู่ทะเลาะมานานแล้ว เป็นอันว่าความจริง พวกหมอหรือพวกทหาร พวกตำรวจ ทหารหรือ ตำรวจนะ ทหารจริง ตำรวจจริง หมอจริง โจรจริง พวกนี้ปฏิบัติกรรมฐานได้ดีมาก แล้วต้องจริงๆ นะ ช่างๆ ดูๆ ไม่ได้นะ ทหารจริง ตำรวจจริงมันนักสู้จริง มันใจเข้มแข็ง ไซ้ใหม่ เป็นแพทย์จริงๆ แพทย์นี้ต้องมีอารมณ์เข้มแข็งมาก ต้องวินิจฉัยมาก ไซ้สมองมาก ไซ้ใหม่ ถ้าโจรจริงเขาจะต้องต่อสู้จริง อารมณ์เข้มแข็งนี้ มาปฏิบัติด้านสมาธิได้เร็วมากเพราะอะไร เพราะอะไรเคยจะมาแล้ว พวกโจรนี้ไวจริงๆ โจรจริงนะไอ้เกะกะไม่ได้เรื่องนะ ไอ้ที่เข้าไปอยู่ในป่าขณะที่เป็นหัวหน้าสาย เคยเขาเคยไปทำ เคยมาทำมันหนีมาบวช หนีมาบวช แล้วก็ฝึกแค่พรรษาเดียวมันไม่ลี้เลย เก่งมาก เข้มแข็ง นี่ประการที่สอง พวกนี้เห็นทุกข์มาแล้ว แล้วการต้องหลบต้องหลีกเจ้าหน้าที่ในป่านี่มันเป็นทุกข์ไซ้ใหม่นะ ก็โหมงแล้ว

ลูกศิษย์

สี่ ครับ

หลวงพ่

อ้อ สี่ โหมง

ลูกศิษย์

สมมุติว่าพวกเราที่ยังบำเพ็ญบารมีไม่ถึงขั้นเป็นอรหันต์ผล เกิดป่วยแล้วก็ต้องตาย นี่จะกราบเรียนถามว่าเราจะทรงกำลังใจอย่างไรถึงจะเมื่อตายแล้ว จิตจะไม่คลาดจะพระนิพพาน

หลวงพ่

ถ้าตายแล้วไม่ต้องทรงกำลัง ปล่อยมันสู้ ก็เออย่างนี้สิ อย่าไปรอเมื่อป่วยสิ รอเมื่อป่วยมันเจ็บ ต้องคิดไว้ทุกวันวันว่าโลกนี้มันเป็นทุกข์ในเมื่อเทวโลก พรหมโลกก็ไม่มีสุขจริง เราไม่ต้องการเราต้องการถ้าขั้นนี้พั่งเมื่อไร เราต้องการนิพพานจุดเดียว เราต้องการเท่านั้นคิดไว้อย่างเดียวเท่านั้น ไซ้ใหม่ ไอ้คิดแบบนี้อย่าเที่ยวไปนั่งค้ำชาวบ้านเขาณะ คิดอย่างนี้ด้วยแล้วก็หาทางตัดโลก ความโลก ไอ้ทางตัดความโลภะ ความโลภนี่หมายความว่าเรากินในทางสุจริตนั้นไม่เรียกว่าโลก ไม่ไปโกงเขา อย่า อย่าไปคดไปโกงเขา อย่าแย่งเขาอย่างโมฆเขา แล้วตัดความโลภด้วยอาการแบบนี้ รู้จักการให้ทานแล้วก็ตัดความโกรธ พยายามให้อภัยกับคนที่มีความผิด ก็หมายความว่าถ้าไม่ตีกระเบียบวินัยนะ อย่างเขาพูดไม่ดี เขาทำไม่ดีมันเป็นคนบุคคลภายนอก เราก็พยายามให้อภัย เรานิ่งแล้วก็ไอ้ตัวสุดท้าย ตัวเมื่อกี้มันมันตัดความหลงอยู่แล้ว คิดว่าโลกนี้ไม่มีความสุข มนุษย์ เทวโลกกับพรหมโลก ก็ไม่สุขจริง เราไม่ต้องการเราต้องการนิพพาน มันต้องคิดไว้ตั้งแต่ปัจจุบัน ถ้าฉันไปรอคิดเมื่อป่วยแล้ว ลงนรกทุกราย ฮี ไซ้ใหม่

ลูกศิษย์

แล้วหลวงพ่อธิษฐาน

หลวงพ่

ว่าอย่างไร

ลูกศิษย์ อยากจะกราบเรียนถามคำถามคือที่กราบนี้ นะครับ คือ มาเล่นผีด้วยแก้ว แล้วทีนี้มี
 วิญญาณเข้าไป บอกว่าเป็นวิญญาณของ ท่านฤทธิรงค์ดำ แล้วทีนี้

หลวงพ่อบ ถ้า ถ้าคนกลัว

ลูกศิษย์ นี่ก็ไม่ทราบค่ะ ว่าจะ เป็นเพราะฉันใด อยากให้ท่านช่วย

หลวงพ่อบ ทำไม

ลูกศิษย์ เป็นหรือคะ อยากจะให้ท่านช่วยสมาธิดูให้หน่อย

หลวงพ่อบ สมาธิอะไร ตอนนี้กำลังปวดท้อง เวลานี้จิตกำลังสมาธิ ก็ตัวนี้มันหลอกได้นี่นะ
 ต้องดูเหตุผล เหตุผลไม่ละเอียดละออ ก็ใช้ได้ ถ้าเหตุผลละเอียดละออ ก็ใช้ไม่ได้ เวลาเดิน
 ผีด้วยแก้วหรือด้วยแก้ว อย่าไปเรียกผีด้วยแก้วสิ เวลาเดินด้วยแก้วนี้ ถ้าจะให้ ได้ผล
 จริงมันก็มีอันดับแรกเขาใช้หมูนุ่มเทวดา แล้วตั้งใจขออาราธนาบารมีพระพุทธเจ้า
 โดยตรงว่าถ้าผีหรือเทวดาที่เป็นพาลจงอย่าให้เข้ามายุ่ง ถ้าเราต้องการใครขอเชิญ
 คนนั้นตรงไปว่าละเอียดละออมันไม่ได้ ต้องเอาเฉพาะบุคคลเราต้องการเชิญใคร เอา
 เฉพาะคนนั้นเลย

ลูกศิษย์ คืออย่างนี้ค่ะ ตอนที่เล่นนี้ค่ะ ก็มีวิญญาณคนอื่นเข้ามา นะคะ พอพอเข้ามาสัก เดินรู้
 เรื่องราวละ เสร็จแล้ว แก้วนี้แกว่งเลย แล้วหยุดนิ่งนะ สะ ถามว่ามีอาการอะไร
 ทำไมถึงเดินไม่ได้ ก็บอกว่า ท่านฤทธิรงค์ มาว่าแล้วก็ แล้วทีนี้ของ บุ้ง ก็เหมือนกัน

หลวงพ่อบ ทำไม

ลูกศิษย์ ของท่านโยคี ก็เอาออกมาให้ท่านดูนะคะ เสร็จแล้วถักนี้ระเบิดนะ สะ

หลวงพ่อบ โดนหยิบ

ลูกศิษย์ ถามว่าเอ๊ะ เป็นเพราะอะไร บอกว่าโยคีเกรงใจ ฤทธิรงค์คะ

หลวงพ่อบ อ้อ ดีแล้วโยคี ฤทธิรงค์ชกกัน เออ ก็ดี ใช้ได้ แต่ถือเหตุผลเป็นสำคัญนะ

ลูกศิษย์ ก็เลยสงสัยค่ะ ว่าจะจริงเท็จประการใด

หลวงพ่อบ ก็ต้องไปตามด้วยแก้ว กลับไปตามใหม่ ไปถึงตั้งใจบูชาพระพุทธเจ้าให้ตรง ถ้า
 อะไรเป็นความจริงขอให้ปรากฏตามนั้นนะ แล้วขอถามเลยว่าคนนั้นมาจริงหรือ
 เปล่า ถ้าจริงก็ให้บอกจริง

ลูกศิษย์ แล้วสั่ง สั่งบอกให้มาพบท่านทีนี้ มาพบแล้วค่ะก็เลยพูด ก็เลยได้มาถาม

หลวงพ่อบ ก็ครบตามสัญญาแล้วนะ อันนี้ต้องอาศัยเหตุผลด้วยนะ ระวังมันจะปลอม

ลูกศิษย์ ที่สำนักเคยอยู่มันจะพยายาม

หลวงพ่อบ ไม่ใช่ ระวังจะปลอมจะได้ระวัง ทำไมว่าไป

ลูกศิษย์ คือตอนแรกเขาทำเป็นครอบนี่นะ สะ พอเสร็จแล้วระเบิดออกไอ้ที่ครอบไม่ใช่เจ้า
 ค่ะ อยู่ๆ มันระเบิดออกไป

หลวงพ่อบ อันนี้มันที่คลังแสงเก่าหรือเปล่า ไม่ใช่คลังแสงหรือเปล่า

ลูกศิษย์ ไม่ใช่ค่ะ อันนี้มันมี

หลวงพ่อก็คือ ค่อยยังชั่วหน่อย เลยชักหวาดๆ บอกระเบิดๆ ชักหวาดๆ ไม่เป็นไรหรอก ถือเหตุผลเป็นสำคัญนะ จะว่ามีอะไรก็ถามใหม่ถามตรง จุดรูปตั้งใจบูชาพระพุทธรูปเจ้าถามตรงว่าสิ่งเหล่านี้เป็นจริงหรือเปล่า ท่านจะบอก ท่านบอกตรง เอาอย่างนั้นก็ได้แล้วกัน เอ้าใครมีอะไรอีกไหม มั้วรอกิ่งเรียกสว่างแน่ เอ้า โน้นว่าอย่างไร

ลูกศิษย์ ขอลถามเมื่อก่อนหน่อยนะ สะ เมื่อก่อนบอกให้ตัดความโลภ แล้วก็หากินโดยสุจริต ไม่ตะต้องของเขา ถ้าอย่างเราไปเล่นการพนัน อย่างเราแทงหวยนี่เราไม่ได้คิดเขา โกงเขานี้ เราจะไปเรียก

หลวงพ่อก็คือ อีนี่ ไม่ใช่โลกแล้วไอ้หนู การพนันเป็นอบายมุข ฉิบหายเลย

ลูกศิษย์ ฉิบหาย แล้วนี่เขารวยๆ กันล่ะสะ

หลวงพ่อก็คือ นั่นแหละ ฉิบหายแน่ ฉิบหายเพราะอะไรรู้ไหม ตายตกนรก

ลูกศิษย์ แล้วเจ้ามีอดกใหม่

หลวงพ่อก็คือ ถ้ายังไม่ตาย ยังไม่ตก หนอย อย่าง ไอ้ซล นี่มันรู้จักบุญ มันด้วยกันนั่นแหละ จิตมันชั่ว การพนันจิตมันชั่ว ก็เขาจะมั่งตัด พัดกันทำเดี๋ยวนี้ ไม่มีใครคิดแบ่งกันเลย นี่จะเอาเขาทำเดี๋ยว

ลูกศิษย์ เอาแล้วไปแบ่งให้

หลวงพ่อก็คือ ไปแบ่งกับใครล่ะ

ลูกศิษย์ ก็แบ่งไปสร้างวัดสร้างโบสถ์

หลวงพ่อก็คือ อ้อ คนละเรื่อง ไอ้เจ้ามือก็จะละลูกค้า ลูกค้าก็จะละเจ้ามือ มันจะไปต่อตรงนั้นแหละ โน่นนะ ไปคุยกับ สำนักพระยายม อีกที ว่าใครมีบุญมากกว่ากัน ใครลงลึกมากกว่ากัน หนอยแน่ จะไปนิพพานค้นไปเล่นการพนันเสียได้ (หัวเราะ) นะ ไอ้คนมีโง่ที่สำคัญ

ลูกศิษย์ เขาม่าคนตายนี่เขายังไปนิพพานได้

หลวงพ่อก็คือ ม่าคนตายมันไม่บาปไอ้หนู แต่ถ้าฆ่าคนเป็นให้ตายบาป เอ้อ มันจะไปบาปเบิบอะไรคนมันตายแล้ววะ พุดกับคนมีหนวด ต้องพุดแบบนี้เราวิ่งหนีไม่พ้นหรอก

ลูกศิษย์ อย่างเล่นหวยนี่เราซื้อเขาใช้ไหมครับ เราเอาเงินไปถวายเขา

หลวงพ่อก็คือ ตามใจเองเหอะ เอ็งตายแล้วเอ็งไปปรึกษา พระยายม ใหม่ ใครมีอะไรอีกไหม เอ้า เ็น้อย ว่าอย่างไร เห็นขกมือนี้ เอ้า ไอ้หนูนี้มีอะไรอีกไหม

ลูกศิษย์ อยากจะเรียนถามหลวงพ่อก็คือ ฟังอย่างเมื่อตอนกลางวันทีตอบ

หลวงพ่อก็คือ เจอ

ลูกศิษย์ ไม่ได้ระบุนะ เพื่อนฝูง แบบไม่ได้หวังร่ำรวยกัน นี่ผิดหรือเปล่า

หลวงพ่อก็คือ นี่สงสัยว่าเอาบ่อย (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ แบบ ไม่ถาม ไม่ได้หวังร้ายหวังอะไร

หลวงพ่อก ถ้าว่าเขาสนุกเพลิดเพลินนี่อีกเรื่องหนึ่งต่างหาก มันไม่ใช่กิเลส มุ่งเอารวยนี่มันเป็น
กิเลส ใช่ไหม มันไม่สนุก สงสัยเล่นมากี่ครั้งนี่

ลูกศิษย์ นับไม่ได้ค่ะ

หลวงพ่อก เอาหนักเลย เออ ลูกสาวฉันเก่งมาก

ลูกศิษย์ อย่างพระ พระที่รูปหล่ออย่าง หลวงพ่อปาน นี่นะคะ เราจะจุดธูปก็ดอก

หลวงพ่อก ก็ไปถามท่าน ท่านต้องการเท่าไรก็ตามใจท่าน จะจุดธูปนี้พระพุทธรเจ้าไม่ได้บังคับ
ไว้นี้ พระพุทธรเจ้าบอกจุดธูปก็ดอก ไม่มีใช่ไหม ธูปะ ทีปะ บุปะ ใช่ไหม ท่าน
บอกมีธูป มีเทียน มีดอกไม้ เท่านั้นเอง แล้วไม่ได้จำกัดไว้ ไอ้ที่ว่าท่านนั้น อย่างนั้น
ท่านนั้นดอกท่านี่ดอก มันเป็นเรื่องตั้งขึ้นมาเอง

ลูกศิษย์ เห็นมีบางคนบอกอย่างจะบุชารูปหล่อของ สมเด็จพระพุฒาจารย์โต ให้บุชารูป 5
ดอก

หลวงพ่อก ถ้าหากว่าฉันเป็นบริษัทขายธูปนะฉันจะโปรโมทจุดสามพันดอก อย่าเป็นหายนะ
ลูกกิน มาโทษกันไม่ได้ (หัวเราะ) ไอ้ตาหนดนี้ไว้ใจไม่ได้ แหม เดี่ยวตาหนดไป
เล่นเข้ายุ่งใช่ไหม

ลูกศิษย์ จะสักเท่าไรครับ

หลวงพ่อก การจุดธูปเทียนนี้ ท่านไม่ได้บังคับ พระพุทธรเจ้าไม่ได้บอกไว้เท่าไรก็ได้

ลูกศิษย์ หลวงพ่อกเจ้าคะคือที่เล่นกันนะ เขาบอกถึงเรื่องระลึกชาติ ได้อย่างไรละคะ

หลวงพ่อก พระพุทธรเจ้านั้นหรือ ได้มันมีความหมายว่า ก่อนที่เราจะเดินด้วยแก้วตามระเบียบ
ที่เขาทำกัน เห็นเขาซุ่มนวมเทวดาก่อน แล้วก็ตั้งจิตอธิษฐานถามตรง ก็ถาม
พระพุทธรเจ้าก็ได้ อย่าไปถามเลอะเทอะเมื่อก่อนนี้นั้นเห็นเขาเดินกัน แล้วฉันไม่เคย
เดินกับเขา จะไปนั่งดูมันไม่รู้เรื่องมาก่อนนะ แล้วก็มิเสียดอาหารเขาเดินกัน เขาก็
เดินกันได้พอผู้บังคับการไปหน่อยเดียว ตะป๊บ แก้วก็ไม่เดิน ทำอย่างไรก็ไม่ยอม
เดิน ก็เลยฉันนั่งๆ อยู่ ก็เลยรำคาญเห็นเทพฤทธิ์องค์หนึ่งยืนๆ อยู่ บอกเขาหน่อยสิ
เขายังไม่เชื่ออยู่ ก็หาไอ้พวกนี้มันเกรเดตุงโกหก แก้วเลยเดิน เดินแล้ว แก้วก็ตะนิค
ตะเอง ใช่ไหม แก้วก็เดินไป มันสะกดเป็นตัว รวมตัวได้ว่า ท่านผู้บังคับการ ชอบ
ระบำไป (หัวเราะ) พวกฮาดัง ไอ้ ผู้การ หันมา ผมเลิกนานแล้วครับ บอกไอ้เวรกู
ไม่รู้เรื่องมึงเลย มันนิ้วของมันเอง ใช่ไหม นี่ของจริงๆ เขามีแต่ว่าต้องตั้งใจให้มัน
ตรง อย่าสักแต่ว่าใครมาก็ได้ นี่ไม่ได้ อย่างในกรุงเทพฯ นี่ ถือเจ้าพ่อหลักเมืองเป็น
เกณฑ์

ลูกศิษย์ ท่านจะเสด็จมา

สนทนาหลังกรรมฐาน 9

คนที่ดีก็ไม่จำเป็นต้องมองกันที่ฐานะ เอาด้วยเหตุด้วยผล ทำดีนี้เขาก็มีเหตุมีผล ว่าทำไมเราจึงป่วย คนที่เขาทำบุญมากกว่าเรา เขาก็ป่วย คุณแต่พระพุทธเจ้าเองก็ป่วย

ถวายไม้กวาดมีอานิสงส์ให้เทวดาทะเลาะกันได้ อย่างน้องสาว พระอนุรุทธ พระนางโรหิณี ไซ้ไหม จำได้ไหม ท่านเป็นโรคเรื้อนและเป็นสาวด้วย เวลาพระพุทธเจ้าเสด็จพระอรหันต์ไป เธอก็ไม่ออกมาใส่บาตร ออกไปก็อายเขา เป็นสาวด้วยเป็นโรคเรื้อน ก็อายเขาไหม ต่อมา พระอนุรุทธ เห็นว่าน้องสาวหายไปพอพระกลับที่พักแล้ว ก็เดินย้อนกลับมาหาน้องสาว น้องสาวก็มาทักเลยถามว่าพระพุทธเจ้าเสด็จ พระอรหันต์มาทุกอย่างเป็นบุญใหญ่ ทำไมไม่ยอมมาไหว้ ก็เลยบอกว่าท่านเป็นสาวและก็เป็นโรคเรื้อนด้วย กลัวชาวบ้านรังเกียจ ออกมาก็อายชาวบ้านเขา พระสารีบุตร ก็บอกให้หาทางช่วย ว่าสถานที่พระจะฉันข้าวเวลาพระไปบิณฑบาต ให้ไปดูสถานที่ตั้งอาสนะตั้งน้ำใช้น้ำฉัน พอพระจะมาก็กลับเข้าข้างในไป ก็มาทำอย่างนั้นทุกวันๆ ทำทุกวันด้วยศรัทธา ศรัทธาท่านมีแต่ว่าที่ไม่ออกมาเพราะโรคเรื้อน ภายในไม่ช้าโรคเรื้อนก็หาย เออ น่าคิดนะ อย่างนั้นจะลองบ้างก็แล้วกัน (หัวเราะ)

และต่อมาท่านก็ตาย ตายจากความเป็นคนก็ไปเกิดเป็นนางฟ้าบนสวรรค์ชั้น ดาวดึงส์ทวิโลก เป็นนางฟ้าที่สวยงามที่สุดใน ดาวดึงส์ แต่ว่าตามธรรมดา นางฟ้าก็ดีเทวดาก็ดี ถ้าสร้างวิหารทานไว้ หรือทำบุญอย่างน้อยได้ถวายสังฆทาน เงินทุกบาทที่ใส่ขันทั้งหมดฉันถือว่าเป็นสังฆทานและวิหารทาน น้อยก็ตามมากก็ตามฉันถือเป็นสังฆทานกับวิหารทาน ถ้าสร้างวิหารทานดี หรือสังฆทานที่ดี อย่างนี้เขามีวิมานอยู่ไซ้ไหม

แต่ พระนางโรหิณี ไม่ทำแบบนั้น ได้แต่กวาดสถานที่เก็บสถานที่ก็เลยไม่มีวิมานอยู่ ถ้าเทวดาหรือนางฟ้าที่มีวิมาน วิมานจะเกิดก่อนนะพอตายปั๊บก็เข้าวิมานเลยเป็นเจ้าของวิมาน ถ้าเป็นเทพบุตร เทพธิดาก็ต้องไปเกิดบนตักของเทวดาหรือนางฟ้าองค์ใดองค์หนึ่งถ้าจะเป็นบริวารก็ต้องไปเกิดในเขตของวิมานนั้นที่นี้คำว่าเกิดนอกเขตวิมาน ถ้าหากว่าไกลวิมานของเทวดาหรือนางฟ้าองค์ไหนก็เป็นบริวารขององค์นั้น ถ้าอยู่กึ่งกลางเขตถ้าหันหน้าไปทางวิมานไหนก็จะเป็นบริวารของวิมานนั้นนะ ที่นี้สำหรับ พระนางโรหิณี นี้แปลก ไปเกิดที่กึ่งกลางทั้ง 4 วิมาน ถ้าเป็นจรรยาไปวัด วัดเท่ากันหมด แล้วก้มหน้าด้วย ถ้าหันหน้าไปวิมานไหนต้องเป็นบริวารของวิมานนั้น แกก้มหน้า เทวดาก็ทะเลาะกัน เธอสวยมากด้วย ว่านางฟ้าองค์นี้ต้องเป็นบริวารของฉัน

ผลที่สุดก็ตัดสินใจไม่ได้ตัดสินใจไม่ได้ก็ไซ้เจ้าหน้าที่รังวัดมาวัดแล้วมันเท่ากันแกไม่แงหน้าไซ้ไหม ก็ต้องรื้อจนถึง พระอินทร์ พระอินทร์ มาตัดสิน พระอินทร์ ก็ถามว่า ถ้าเธอไม่ได้นางฟ้าองค์นี้เป็นบริวาร เธอจะเป็นอย่างไร บางองค์อาจจะแตก บางองค์ยาวก็ว่ากันไป พระอินทร์ ก็เลยตัดสินว่า ถ้าฉันไม่ได้นางฟ้าองค์นี้เป็นบริวารฉันจะตายเดี๋ยวนี้แหละ (หัวเราะ) ตกลง พระอินทร์ ได้ไปเพราะอะไรรู้ไหมเพราะว่าเขาต้องเป็นอย่างนั้น เขาไปเกิดจุดนั้น เขาเอาไปเป็นบริวารของใครก็ต้องเป็นบริวารของคนนั้น ถ้าใครอยากจะได้สวยก็ไปกวาดวัดไซ้ไหม แต่ก็พยายามแหงนหน้าไว้ เดี่ยว

เทวดาจะดีกันเอง (หัวเราะ) เห็นเขาถวายไม้กวาด แต่เขาไม่ไ้กวาดเอง ใ้คนอื่นใ้ทำวัดสะอาดก็มี อานิสงส์เท่ากันใ้ใหม่

ค่อยๆ ลดไปนะใ้ใหม่ ไ้เรื่อง โมหะ นี้เป็นรากเหง้าของกิเลส รากะ โทสะ โมหะ โมหะ นี้ คือตัวอวิชชา ถ้าเราตัดอวิชชาได้เมื่อไหร่ ก็เป็นอรหันต์เมื่อนั้นค่อยๆ ตัด แต่ว่าจะเป็นอรหันต์ก็เมื่อ ถึงวันตาย ยังไม่ถึงวันตายเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ใ้ใหม่ ถ้าเป็นพระอรหันต์วันนั้นก็นิพพานวันนั้น

คนที่เป็นพระอรหันต์นะเขาไม่เอยากอยู่ ก็ใ้โลกนี้มันเต็มไปดว้กับความทุกข์ความเร้าร้อน รวมความแล้วไม่เอยากอยู่ แต่ว่าเป็นพระเป็นเณร เขาไม่มีลิตธิจะตายไม่มีลิตธิใ้ใหม่ ถ้าเป็น อรหันต์แล้วก็อยู่ต่อไป ถ้าเป็นเณรก็ถือว่าเป็นพระ ถ้าเป็นพระจริงๆ นะ ถ้าพระแล้วยังไม่เป็นพระ โสดาบันพระพุทธรเจ้ายังไม่ทรงเรียกว่าพระ เรียกว่าสมมติสงฆ์ บวช 100 ปีก็ยังไม่ได้เป็นพระ ยัง เป็นสมมติสงฆ์ใ้ใหม่ ถ้าเป็นพระโสดาบันก็เริ่มเป็นพระ นี้พระนี้เป็นพระโสดาบันเป็นพระ ฆราวาสเป็นพระโสดาบันก็เรียกว่าพระ พระพุทธรเจ้าทรงเรียกว่าพระ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไป อย่า นึกว่าพระห่มผ้าเหลืองจะดีกว่าฆราวาส ไม่นั่นะเวลานี้ เวลาที่พระโสดาบันก็มาก พระโสดาบันก็มี มาก (หัวเราะ) ใ้ใหม่ พระโสดาบันออกซ้าออกขวาไม่ตรงทาง แบบนี้ปฏิบัติที่ วัดท่าซุง ถูก ตะคอกไปหลายรายการแล้วเพลงซ้า เพลงขวา ไ้พวกนี้ไม่ดี ไปถึงก็ชะลอเอาไว้ก่อน ใ้คนอื่นเขาเสียหายเราไม่ใ้ได้อยู่เพื่อเอาใจคนเหล่านี้ ที่มีชีวิตอยู่ก็ต้องการสงเคราะห์คนใ้มีความสุข และมีความเป็นอยู่ดีขึ้น อยู่แค่นี้ะ ไมใ้ได้อยู่ใ้คนเลวๆ ไ้คนที่เลวๆจะใ้คนดีเลวลงเข้าไปจะ ถูกต้องหรือเปล่านะ คือพูดใ้มันจบไปเลย จะใ้ไมใ้ไปวัดต่อไปใ้ใหม่ คนที่ตีพาไปถ้าเป็นหนีใคร เจ้าหนี้มาทวงด่ามันเลย (หัวเราะ) ที่หลังไม่กล้าทวง

ถ้าไปพะนงว่าคนอื่นเลวกว่าตัวเองฟังนะ ถ้าเขาดีเขาก็รู้คุณค่าความดีของเราถ้าเราดีเขาเห็น ว่าเราเลวนั้นแสดงว่าเขาเลวมก อย่าไปสนใจกับเขาณะ ส่วนเขาก็ส่วนเขา ส่วนเราก็ส่วนเรา นี้เป็น พระลำบากนะ

เมื่อสมัยก่อนๆ อดนะฉันทดไม่รวยแบบนี้ เทศน์ทั้งปีฉันไม่มีสตางค์ใ้เลี้ยงพระปีหนึ่งได้ผ้า ไ้ไตรเป็นลังๆ พอถึงเวลาเข้าพรรษาต้องไปซื้อผ้ามาใ้ใหม่ก็เรารู้ที่อยู่ พระวัดไหนที่มีจิรวรเก่าๆ นะ รวบรวมกันเข้าตามที่เราทราบ ทำเป็น 2 ไ้ไตร หนึ่งไ้ไตรครอง ไ้ไตรอาศัยไ้ไตร ไ้ 2 ไ้ไตรมีพระมา 2 คู่ อด พอจะเข้าพรรษาก็ไปซื้อผ้าอีก จนกระทั่งอายุ 43 นะ อายุ 43 นี้เลยหวยจะออกนะ วันหนึ่งเดินไป ตลาดไปซื้อผ้าไ้ไตร ญาติโยมแก็เห็นเข้าถามว่าทำท่านมาทำไม บอกซื้อผ้าไ้ไตร ก็ที่เห็นเทศน์ได้ผ้า ไ้ไตรตั้งเยอะ พระเอาไปหมดแล้ว ตั้งแต่ปีนั้นมาถึงปีแก็ซื้อใ้แก็ซื้อใ้หมาเรื่อย เลยไม่ต้องซื้อ ไ้ไม่อย่างนั้นต้องซื้อใ้ใ้ทุกปี สตางค์ที่แตกมาใช้ที่กรุงเทพฯ พระบิณฑบาตสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 บิณฑบาตต้องตื่นแต่เช้าตอนเพลไม่มีกินก็ไปดูว่าพระองค์ไหนจะอดบ้าง

รวมความว่าหาสตางค์ได้แต่ไม่มีสตางค์ใ้ หาผ้าได้แต่ไม่มีผ้าใ้ ตอนนีหาไมใ้ได้ก็เลยหามา ใ้ อานิสงส์เป็นของแห่งปัจจุบัน

สนทนาหลังพระกรรมฐาน 10

ขอนำเรื่องที่พอจะเป็นสาระบ้างมากหรือน้อยก็ตาม มาเล่ากับบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ฟังว่าการที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมาเจริญพระกรรมฐานความจริงการทำบุญแบบนี้รู้สึกว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ถ้าหากว่าจะฟังเรื่องต่อไปมีเรื่องมาใน พระไตรปิฎก ใน ขุททกนิกาย แล้วก็ เปตวัตถุ หน้าอะไรไม่ต้องจำนะก็แค่นั้นแหละ จำได้ ท่านเล่าถึงเปรตที่ พระสารีบุตร พบ เออ ความจริงที่นำเรื่องนี้มาพูดก็เพราะว่า วันที่ 12 เป็นวันสารท ไข่ใหม่ เมื่อวันที่ 12 เป็นวันสารทแล้วเราก็ทำบุญกัน คำว่าสารทนี้มีมาในสมัย พระร่วง พระเจ้ารามคำแหง ท่านประพันธ์ไว้ ท่านเรียกว่า ข้าวสารท หรือว่า ข้าวสารท หมายถึงว่าทำบุญให้กับญาติที่ตายไปแล้ว แล้วบรรดาญาติที่ตายไปแล้ว เมื่อมีโอกาสได้รับโมทนา ก็จะมีความสุข

นี่ตอนนี่เดี๋ยวก่อน ถ้าเอาเรื่องของท่าน พระสารีบุตร มาเล่าให้ฟังมันจะक्रमเรื่องเอาอีกเรื่องหนึ่งมีท่านพราหมณ์ท่านหนึ่ง มีความเคารพในพระพุทธศาสนาแล้วก็ฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้า เมื่อฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าแล้วก็เชื่อ แล้วก็เลื่อมใส ละจากลัทธิพราหมณ์ มาปฏิบัติบำเพ็ญกุศลในเขตของพระศาสนา แต่ว่าท่านผู้นี้ก็ยังไม่ได้ พระโศดบัน สกิทาคามี อนาคามี ได้อรหันต์ก็มองดีไปแล้ว ไข่ใหม่ยังไม่ได้อะไร ก็ยังจะบอกว่าเหมือนๆ กับพวกเราไม่ได้หรอก เพราะพวกเรานี้บางคน มรรคต้น มรรคสองผ่านไปแล้วก็ มี เคาๆ นะ ไม่ใช่พระพุทธเจ้า ไข่ใหม่ ที่ผ่านไปได้อย่างไร บางท่านที่วัดใจของท่านเองว่า จะมีอยู่หลายคน ที่นั่งอยู่ที่นี้ที่มีศีล 5 บริสุทธินั่งนับเอาแล้วกัน ที่เดินมานี้ ศีลใครหล่นหายบ้าง หากคนเขาไม่ฟังเสาก ล้วศีลไต่เสาไป

คือว่าคนที่ที่มีศีล 5 บริสุทธูปัฏฐิตโดยไม่ต้องระวัง คำว่าไม่ระวัง ก็หมายถึงว่าศีลทรงตัวถึงแม้ว่าไม่ระวังไม่ละเมิดในศีล คนที่ไม่ละเมิดในศีล มีศีล 5 ทรงตัวหมายถึงฆราวาส ก็ต้องหันไปดูพระบาลีที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสท่านกล่าวว่าพระโศดบันกับพระสกิทาคามี เป็นผู้มี อธิศีล คำว่า อธิศีล หมายความว่ารักษาศีลเป็นปกติ มีศีลบริสุทธิ สำหรับพระสกิทาคามี

พระอนาคามีก็มี อธิจิต นั่นหมายความว่า มีศีลบริสุทธิด้วย ต้องมีฉันทตั้งมั่นเป็นกำลังของฉันทด้วย ถ้ากำลังฉันทไม่ถึงฉันท 4 ก็ไม่สามารถจะตัด กามฉันทะ กับ พยาบาท ได้

สำหรับพระอรหันต์ต้องมี อธิปัญญา คือมีปัญญายิ่ง จึงสามารถทำลาย อวิชชา คือความโง่ได้ นี่ อวิชชา เขาแปลว่าโง่นะ ความจริงท่านแปลว่าไม่รู้ ตามภาษาบาลี อวิชชา แปลว่าไม่รู้ นี่นา สมเด็จพระพุทธเจ้าตรัส ท่านบอกว่าไอ้คนที่เกิด มาแล้วมันไม่รู้จักพ่อไม่รู้จักแม่มันมีไหม ไม่รู้จักหนว ไม่รู้จักร้อน มีไหม ไม่มีไข่ใหม่ รู้จักหิว รู้จักร้อน รู้จักกระหาย ท่านบอกมันยังมีความรู้ อวิชชา ท่านแปลว่าไม่รู้ไม่ครบท่านแปลถูก ถ้าแปลว่าไม่รู้เลยก็ต้องคนตาย ไข่ใหม่

นี่เรามาพูดกันถึงว่าชื่อไม่ได้ พราหมณ์นี้ เมื่อตอนกลางวันยังจำชื่อได้เลยตอนนี่ชื่อพราหมณ์หายไปเสียแล้ว เดินลงมาชื่อพราหมณ์หล่นไปตรงบันไร ไม่รู้ว่าชื่ออะไร จะบอกชื่อเดี๋ยวก็นึกไปนะ เป็นอันว่าท่านพราหมณ์คนนี่ท่านก็ปฏิบัติสมณธรรม คือเจริญสมาธิวิปัสสนา เหมือนกับ

ญาติโยมปฏิบัติเวลานี้ แต่ว่าท่านยังไม่ได้เป็นพระโสดาบัน วันหนึ่งท่านกำลังเจริญสมาธิอยู่ ตอนนั้นก็จะเป็นคนที่ยึดตั้งอยู่ในอุچارสมาธิ เพราะว่าจิตเรากำลังตั้งอยู่ต่ำกว่าอุچارสมาธิที่ดี หรือเลยขึ้นไปเป็นฌานถึงปฐมฌานก็ดี อย่างอารมณ์จิตเรานี้ไม่สามารถจะเห็นสิ่งที่ เป็นทิพย์ได้ถ้าพระที่ทรงฌานหรือท่านที่ได้ฌานไปแล้ว ถ้าต้องการจะเห็นสิ่งที่ เป็นทิพย์ หรือเรียกว่า อภิสमानกาย เราก็ต้องถอยหลังจิตลงมาถึงอุچارสมาธิ จึงจะเห็นภาพที่เราเรียกกันว่าผีได้ ผีนี้เราก็เรียกตั้งแต่สัตว์นรกถึงพระพุทธเจ้านั่นแหละ ที่นิพพานไปแล้ว เราไม่เห็นด้วยตาเนื้อ

นี่วันหนึ่งท่านพรหมณ์นี้ท่านกำลังเจริญสมาธิอยู่ในป่าช้า คำว่าป่าช้านี้ไม่ไกลบ้านนัก มันเป็นที่สังค ก็ปรากฏเป็นภาพหญิงคนหนึ่ง เปลือยกายไม่มีเสื้อ ไม่มีผ้าแล้วก็ผอมเป็นหนังหุ้มกระดูก มีเส้นเอ็นปรากฏ แหม มันไม่มีเนื้อนี่นะ เส้นเอ็นปรากฏ ทำก็สงสัย ถามว่าเธอเป็นใคร มาจากไหน มาทำไม หญิงคนนั้นก็บอกฉันเป็นเปรตมีความหิว มีความลำบาก ท่านถามว่าเมื่อสมัยที่เป็นมนุษย์ เธอเป็นใครอยู่ที่ไหน หญิงคนนั้นก็บอกฉันเคยเป็นภรรยาของท่าน แต่ความจริงคำว่าเคยเป็นภรรยา ก็เป็นภรรยาในชาติตัวเอง แต่ตายไปก่อน เพราะอาศัยที่ฉันไม่ชอบในตการบำเพ็ญกุศลอย่างหนึ่ง แล้วฉันไม่มีความเคารพในท่าน มีความโหดร้ายในท่านนี่ระวังนะคนที่ชอบซ่อมสามีระวังนี้ คุณชยันรงค์ พอยืมได้ เรื่องซ่อมภรรยาเขาไม่มี (หัวเราะ) แกบอกฉันไม่มีความเคารพในท่าน มีใจร้ายในท่าน ตายแล้วจึงมาเป็นเปรต แล้วก็มีความหิว มีความกระหาย มีความลำบากมาก แม้แต่ผ้าผ่อนท่อนสไบก็ไม่มีนุ่ง

นี่สำหรับท่านสามี ใ้เรื่องนั้นมันก็เป็นเรื่องหนึ่ง ที่ความโหดร้ายที่มี อะไรก็ตาม สามีภรรยาที่เป็นเรื่องธรรมดาจะ ต้องกระทบกระทั่งกัน ท่านสามีนี่ท่านกำลังเจริญสมาธิจิต อย่างบรรดาญาติโยมกัน นี้คนที่เจริญสมาธิจิตก็ต้องเป็นคนใจดี มีจิตประกอบไปด้วยกุศล ถ้าไม่มีจิตประกอบไปด้วยกุศล เขาก็ไม่ทำใ้คำว่ากุศลนี้เขาแปลว่าฉลาดนะ อย่าไปแปลเป็นอย่างอื่น ทำบุญทำกุศล ใ้ทำบุญนี้สร้างความคิด ทำกุศลก็ฉลาดในการทำ คือหลีกเลี่ยงในการทำสิ่งที่ เป็นโทษ มาหาสิ่งที่ เป็นประโยชน์ ที่เป็นปัจจัยของความ สุขในเมื่อท่านเจริญสมาธิ อย่างน้อยที่สุดท่านก็ต้องมีพรหมวิหารสี่ ประจําใจอยู่บ้าง นี่การที่ท่านจะคิดอาฆาตมาดร้ายภรรยาของท่าน ในเมื่อภรรยาของท่านก็ตายไปเป็นเปรต ท่านจะไม่เมตตา อย่างนี้ไม่มี

ท่านก็เลยบอกว่าเออ ถ้าอย่างนั้นก็คิดแล้ว ถ้าเธอหิว อาหารที่บ้านของเรามีเธอไม่มีฝ้านุ่งห่ม ฝ้านุ่งห่มที่บ้านของเราก็มีเยอะ เพราะเราเป็นเศรษฐี ถ้าอย่างนั้นเธอจงมากับฉัน ไปบ้านสิฉันจะจัดอาหารให้เธอ จะหาฝ้านุ่งผ้าห่มให้เธอเพราะเราเป็นเศรษฐีมีของมาก สำหรับท่านเปรต ล่อท่านเปรตเข้าแล้ว ความจริงต้องเคารพท่านนะ ท่านเป็นครูเขานะ ใ้ใหม่ ท่านเป็นครูทำเหมือนกับเราไม่รู้อะไร

เปรตตนนั้นก็เลยบอกว่าท่าน การท่านจะมอบอาหารให้ฉัน ในมือฉันก็คิดจะมอบฝ้านุ่งท่อนสไบไว้ในมือฉันก็ดี มันไม่มีประโยชน์สำหรับฉัน ก็ว่าคำว่าได้อาหารสำหรับบริโภคเพราะ

เป็นวัตถุ อาหารที่นำมาเป็นวัตถุไม่มีสำหรับเปรตแล้วก็จะได้ผ้าผ่อนท่อนสไบสำหรับประดับร่างกาย ก็ไม่มีสำหรับเปรต ท่านสามีก็สงสัยถามว่าถ้าอย่างนั้นเธอต้องการอะไรฉันจะให้ทุกอย่าง สำหรับนางเปรตนั้นก็บอกว่าเมื่อกี้ล่อท่านเปรตเข้าแล้วนะ นี่หันไปเป็นนางเปรต แต่คนเดียวกันนะ เดี่ยวจะหาว่าคนละเปรต บางเปรตก็บอกว่าถ้าท่านมีจิตเมตตาในฉัน ขอให้ท่านนำอาหารอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วก็พร้อมด้วยผ้าสำหรับใช้แม่แต่ผืนเท่าคืบหนึ่งก็ตาม ไปถวายแก่พระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนาองค์ใดองค์หนึ่งแล้วอุทิศส่วนกุศลให้ฉัน จึงจะมีโอกาส นี้การที่จะมอบให้ไม่มี กินไม่ได้บาปมันบังคับ ท่านสามีก็ยอมรับ

มาในตอนเช้าท่านก็จัดอาหารเท่าที่ทราบว่าการรยาของท่านชอบอะไร เพราะเคยอยู่ด้วยกัน รู้แล้วก็จัดผ้าผ่อนท่อนสไบ เป็นผ้าสำหรับพระ เอาไปถวายพระเอากางเกงไปให้พระก็น่าจะสนุกๆ ดีเหมือนกันนะ แล้วจะมาโทษว่าพระนุ่งกางเกงไม่ได้นะ นี่เอาไปถวายพระเสร็จ ท่านก็อุทิศส่วนกุศลว่า อิทัง โน ญาตินัง โหตุ ขอผลทานนี้จึงสำเร็จแก่ญาติคือภรรยาของข้าพเจ้า

นี่พอคืนที่สองท่านก็ไปเจริญกรรมฐานในที่นั่นอีก คราวนี้มาอีกไม่ใช่เปรตแล้วมาแต่งตัวแข่งวับเลย ใส่วับ เขาแปลว่าอะไร สวยหล่อ แปลออกใช้ได้ ป้าแก่คราวนี้แต่งตัวสวย มีเครื่องประดับประดาสวย มีรัศมีกายผ่องใสเครื่องแต่งกายประกอบไปด้วยเพชรแพรวพราว เป็นเพชรแพรวพราวไปทั่วทั้งตัว แล้วก็สวย ชฎาก็สวย แสงสว่างก็ปรากฏสว่างมาก ทำไมหรือ มีแสงสว่างมาก

ท่านพราหมณ์ท่านก็ สงสัยว่าเอ๊ะเมื่อคืนนี้เราเห็นเปรต วันนี้เห็นนางเทพธิดาสงสัยถามว่าเทพธิดาเธอมาจากชั้นไหน ในสมัยที่เธอเป็นมนุษย์ เธอทำบุญอะไรไว้จึงมีรัศมีกายสว่างไสวไปทั่วบริเวณ เครื่องประดับของตัวเองก็แพรวพราวไปด้วยแก้วและเพชรนิลจินดา ชฎาก็สวยสดงดงาม

นางเทพคนนั้นก็ตอบว่าท่านจำฉันไม่ได้หรือ อิตานันบอกว่า ถ้าจำได้ถามทำเกลือกทำไม โช้ไม่น่าถามกันเลย เป็นนางฟ้าไม่น่าโง่เง่า ไซ้ไหม ความจริงเราโง่ ไม่ใช่เขาโง่ เพราะว่าท่านผู้นั้นไม่ได้ทิพจักขุญาณมาแล้วมันก็เป็นของไม่ยาก เราจะรู้อะไรก็รู้ได้จะรู้ว่าเขาเป็นใครก็รู้ได้ทันที นี่นางเปรตก็ตอบ ไม่ใช่เปรตแล้วสิ แหม ล่อเปรตเสียอีกแล้ว นางฟ้าก็ตอบว่าเมื่อคืนนี้ฉันมาแสดงตนให้ปรากฏแก่ท่าน เพราะฉันเป็นภรรยาของท่าน มาขอให้ท่านถวายทานแก่พระสงฆ์ องค์ใดองค์หนึ่งในพระพุทธศาสนา ผลทานที่ท่านให้ฉัน นั่นก็คือผ้าที่ถวายแก่พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาเป็นเครื่องทิพย์ เวลานี้ฉันมีผ้าทิพย์มาก สมัยนั้นตามบาลี บาลีเขาจะบอกผ้าใน แคว้นกาสิ คือสมัยนั้นผ้าใน แคว้นกาสิ นี่เป็นผ้าที่มีราคามาก สวยสดงดงามมากเป็นผ้าที่นิยมกัน ท่านบอกผ้าที่ฉันมีอยู่ มีราคามากกว่าผ้าใน แคว้นกาสิ มากดีกว่ามาก แล้วมีผ้าทุกชนิดห้อยอยู่ในอากาศ เวลานี้ฉันมีวิมานทองคำประดับไปด้วยแก้ว สวนสดงดงาม มีบริเวณกว้างขวาง แล้วฉันมีร่างกายสวยทั้งนี้ก็เพราะว่าอาศัยผ้าที่ท่านถวายแก่พระสงฆ์ในพระศาสนา จึงกลายเป็นเครื่องประดับอันเป็นทิพย์ แล้วอาศัยอาหารส่วนหนึ่งที่ท่านถวายแก่บรรดาพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาเป็นปัจจัยให้ฉันมีร่างกายเป็น

ทิพย์ แล้วอาศัยที่ท่านบำเพ็ญกุศลในพระพุทธศาสนามีการเจริญสมาบัติ เป็นต้น อำนาจบุญกุศลอันนี้ที่ท่านอุทิศส่วนกุศลให้ฉันเป็นปัจจัยให้ได้วิมานนะ

ที่นำเรื่องนี้มาเล่าแก่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ก็จะได้ทราบชัดว่าคนที่เจริญพระกรรมฐานอย่างทุกท่านที่ทำกัน อย่างนี้ตามพระบาลีท่านเรียกว่าเป็นผู้ปฏิบัติเพื่อพระโศคาปัตติมรรค นี่ถ้าคนที่ยังไม่ได้พระโศคาบันนะ สำหรับท่านที่มีความเคารพในพระพุทธเจ้า ในพระรัตนตรัย มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อย่างจริงจังแล้วก็มีศีล 5 บริสุทธฺิ คำว่าศีล 5 บริสุทธฺิก็หมายถึงว่า ทรงศีล 5 แน่นอน ใดๆ เราก็ไม่ยอมละเมิดศีล 5 มีใจรักพระนิพพาน อย่างนี้พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่าพระโศคาบันหรือเรียกว่าสกิทาคามี สำหรับท่านมหาเศรษฐีหรือพราหมณ์คนนี้ท่านมีบุญไม่ถึงอย่างนั้น ท่านยังไม่ได้ฌาน ได้ฌานบ้างไม่ได้ฌานบ้าง ความจริงคนที่เริ่มปฏิบัติเพราะกรรมฐานแต่เริ่มต้นนี้ ท่านเรียกว่าปฏิบัติเพื่อโศคาปัตติมรรคอาการบำเพ็ญกุศลอย่างนี้มีบุญหนัก

ถ้าจะทราบว่ากำลังของบุญที่เราทำ แม้จะยังไม่ได้พระโศคาบัน กำลังความดีมีขนาดไหน นี้ความจริงเคยเล่าสู่กันฟังมาแล้ว แต่ก็ขอย้อนเพราะเรื่องนี้มันเกี่ยวเนื่องกันว่านางฟ้าคนนั้นท่านบอกว่า หนึ่งท่านถวายผ้าให้แก่พระสงฆ์ ประการที่สองถวายภัตตาหารแก่พระสงฆ์ เพราะการถวายผ้าเป็นปัจจัยให้ได้อุปกรณ์เครื่องทิพย์คือเครื่องประดับ เพราะอาหารเป็นปัจจัยให้เธอได้ร่างกายเป็นทิพย์ มีแสงสว่างเพราะอำนาจบุญบารมีของท่านที่เจริญสมาธิจิตวิปัสสนาญาณ แต่ยังไม่ได้พระโศคาบันเป็นปัจจัยได้วิมาน มีความสวยงามสงบเป็นที่ยู่ เป็นที่สบายนี้ก็ต้องคิด ก็ต้องมานั่งคิดว่าญาติโยมคิดว่าญาติโยมพุทธบริษัทมาบำเพ็ญกุศลกัน มาบำเพ็ญกุศลอย่างนี้ท่านเรียก **ปรมัตถปฏิบัติ** ถ้าเป็นบารมีก็ต้องเรียก **ปรมัตถบารมี** ทั้งนี้ เพราะอะไร เพราะเป็นบุญหนักใหญ่มาก ท่านเรียกว่าเป็นผู้ปฏิบัติเพื่อพระโศคาปัตติมรรคสำหรับท่านที่ยังไม่ได้พระโศคาบันก็มานั่งไต่เบียด ใ้บุญที่มานั่งเมื่อยกันแบบนี้มันสูงชันไหน ก็ต้องถลันถอยหลังไปไล่ถึงเรื่องบุญ ท่านบอกว่าคนทำบุญกับสัตว์เดรัจฉานมีอานิสงส์ 100 เท่า แต่การให้ทานกับสัตว์เดรัจฉาน 100 ครั้ง มีอานิสงส์ไม่เท่ากับการให้ทานกับคนไม่มีศีลเลย 1 ครั้ง ให้ทานแก่คนที่ไม่มีศีลเลย 100 ครั้ง ก็สู้มีผลไม่เท่ากับให้ทานกับคนที่เคยมีศีลแต่ศีลขาดเสียแล้ว 1 ครั้ง ถ้าให้ทานแก่คนที่เคยมีศีล แต่ศีลขาดแล้ว 100 ครั้ง มีผลไม่เท่ากับให้ทานกับผู้มีศีลบริสุทธฺิ 1 ครั้ง ให้ทานกับท่านผู้มีศีลบริสุทธฺิ 100 ครั้ง ก็มีผลไม่เท่ากับให้ทานกับท่านที่ปฏิบัติเพื่อพระโศคาปัตติมรรค 1 ครั้ง นี่ใช้คำว่าไม่เท่าก็ลองคูณทีละร้อย ละร้อย นับไม่ไหวแล้วใช่ไหม

เป็นอันว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่มานั่งรวมบำเพ็ญกุศลกันเบาๆ คราวที่อาตมามาหรือบางท่านก็มาไม่ได้ทุกคราว แต่ว่าศึกษาไปแล้วก็นำไปประพฤติปฏิบัติที่บ้าน ก็มีผลเหมือนกัน เพราะเขาไม่ทิ้ง ถ้ายังไม่ได้พระโศคาบัน ท่านก็เรียกว่าเป็นผู้ปฏิบัติเพื่อพระโศคาปัตติมรรค อานิสงส์สูง ฉะนั้น ในฐานะที่ท่านมหาเศรษฐีท่านนั้น ท่านอุทิศส่วนกุศลให้แก่ภรรยาของท่าน ภรรยาของท่านบอกว่าในฐานะที่ท่านบำเพ็ญกุศลในด้านสมาธิจิต แต่เขาไม่ถึงพระโศคาบัน เป็น

ปัจจัยให้เธอได้วิมานผ่องใสสวยงาม แล้วถวายทานชนิดหนึ่ง อาหารเพียงน้อยหนึ่งแก่พระสงฆ์ เป็นปัจจัยให้เธอได้กายทิพย์ มีร่างกายมีแสงสว่าง แล้วอาศัยได้ถวายผ้าชิ้นหนึ่งแก่พระสงฆ์ในพระศาสนา ก็เป็นปัจจัยให้เธอได้เครื่องประดับอันเป็นทิพย์

แล้วก็เป็นอันว่าที่น่าเรื่องนี้มาคุยให้ฟัง เป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงรับรองนะเรื่องใน พระไตรปิฎก นะ เรื่องนี้มาจาก พระไตรปิฎก ที่พระพุทธเจ้าทรงรับรองสำหรับวันที่ 12 เขาถือเป็นวันสารท มะรืนนี่นะเป็นวันสารท วันสารทนี่เขาทำบุญกันหนัก พระในกรุงเทพฯ รวยพักหนึ่งพระในกรุงเทพฯ พออาตมามาอยู่ วันเข้าพรรษา วันสารท วันออกพรรษา วันขึ้นปีใหม่ วันตรุษสงกรานต์ อิมหน้อย วันธรรมดา หัวท้อง จะดีเสียหน่อยก็วันพระพออิมหน้อยนะ แหม อีตอนนั้นมันมีสภาพคล้ายเหมือนเปรต แต่เดี๋ยวนี้รู้สึกพระเขาบอกว่ารวยกันมากแล้ว เพราะคนกรุงเทพฯ มากสมัยนั้นมันสมัยสงครามโลกครั้งที่สองด้วย วันธรรมดาเครื่องบินไม่มาทิ้งระเบิด เราก็หัวเกือบตาย แต่คืนไหนเครื่องบินมาทิ้งระเบิด วันนั้นรวมรุ่งขึ้นรวย เป็นอันว่าต้องนอนภาวนาว่าเมื่อไรเครื่องบินมันจะมาเสียที (หัวเราะ) อ้าว จริงๆ แต่ว่าไม่ได้นอนภาวนาแบบนั้นนะ พอเครื่องทิ้งระเบิด ตุ่ม ตุ่ม ตุ่ม เข้าไปบิณฑบาต คนใส่บาตรกัน เป็นต้น พอเครื่องบินห่างไป พระหัวอีกแล้ว ทำอย่างไร ต้องอดข้าว ต้มพาทูงข้าวแต่ไม่ได้สวดพาทูงนะ ต้องทำพาทูงเอา หมายความว่าตัวเราก็ไปบิณฑบาตแต่เด็กที่อยู่ที่วัด อีตอนนั้นก็อาศัยบารมีเครื่องบินปี 25 ก็มาวันไหนเข้า ได้กินข้าวมากวันนั้น เป็นอันว่าในสมัยนั้นเครื่องบินมาบ่อย ก็อาจจะเป็นเพราะพระอธิษฐานจิตอาศัยบารมีเรียกเครื่องบินมาก็ได้

นี่เป็นอันว่าวันสารท ถ้าหากว่าท่านจะทำบุญกัน ก็จงนึกถึงว่าเรื่องราวนางเปรตคนนี้กับมหาเศรษฐีผู้นั้นเป็นปัจจัยนะ นี่วันนี้ก็มีคนมาถามการเช่นไหว้ผู้ตายแล้วละก็พยายามเอาหมู เอาอะไรมาตั้งวางบนโต๊ะแล้วก็บางรายที่อาตมาเคยสมัยก่อนเคยไปสวดศพ เวลาพระสวดก็ไปเคาะโลปั๊กๆ พ่อ พ่อ พระสวดแล้วฟังสวดนะ (หัวเราะ) เอาเข้าแล้วโหมละ อ้าว เวลาที่เขาจะถวายทานไปเคาะศพเคาะโลง พ่อ พ่อ นี่เขาถวายทานนะ พ่อถวายทาน พ่อเริ่มถวายของพระก็เอาสำหรับๆ หนึ่งไปวางข้างโลงศพ พ่อ พ่อ ลูกมากินข้าว (เทปหมดเพียงเท่านี้)

สนทนาหลังกรรมฐาน 11

เป็นอันว่าเรื่องเข้าไปในพระราชวังเมื่อวานนี้ มีเรื่องมาก จำไม่ค่อยจะได้เพราะว่าหนังสือที่ คุณจิตต์ (สังขคุลย์) เขียนเข้าไปบอกว่าอาตมาจะเข้าไปถวายธรรมพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แต่ พอเข้าไปจริงๆ แล้งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านถวายธรรมพระ ไอ้เราก็เปลี่ยเต็มที จะไปก็ ต้องฉันทกาแพ สังเกตดูก็แล้วกันถ้าวันไหนฉันทกาแพ วันนั้นแย้เต็มทีร่างกายจะทรงไม่ไหว เข้าไปที่คู เมื่อท่านถวายธรรมองค์เดียวก็ครึ่งชั่วโมงแล้วต่อไป เราก็ยังไม่ถวาย ยังรับธรรมต่อ ท่านเรียกว่า ท่านให้มากมาย เราก็ให้น้อย ก็ยังเปลี่ยพอตอนปลายยก ตอนนี้ไม่ยอมยกแล้วจะแพ้ ตอนปลายยกก็ว่า ไม่รู้ใครเป็นใคร เพราะสององค์ท่านนั้นนะ ก็มีพระสงฆ์องค์พระฆราวาสองค์ พระเจ้าแผ่นดิน สอง พระดีเหมือนกัน

เข้าไปครั้งแรกท่านก็ปรารภบอกว่า หลวงพ่อนี้ชาวบ้านเขากล่าวขวัญกันหาว่าเป็นพระ การเมือง ดีไหม กลายเป็นจำเลยไปเลย แม้แต่ลูกศิษย์หลวงพ่อเองก็มาพูดว่าหลวงพ่อเป็นพระ การเมือง ก็เลยถวายพระพรถามท่านบอกว่า ถ้าเห็นอาตมาเป็นพระการเมืองล่ะก็ สมควรว่าอย่างไร ต่อไป เพราะเหนื่อยเต็มทีแล้วอยากจะเลิก ท่านบอกไม่ใช่หรอก ผมเห็นแล้วว่าไม่ใช่พระการเมือง แต่ว่าพวกเรากลับความจริงไม่ใช่พระการเมือง ถามจะว่าการเมือง มันก็เป็นการเมืองให้เมืองมีความสุข ไม่ใช่การเมืองอยากเป็นรัฐมนตรี ไอ้ตำแหน่งนายก ตำแหน่งรัฐมนตรี นี้ไม่อยากเป็นหรอก มันเล็ก อยากจะเป็นตำแหน่งให้มันสูงกว่านั้น ไอ้ที่มันใหญ่กว่านั้นมันมีตำแหน่งอะไร คือตำแหน่งการโรง อ้าว ใหญ่จริงๆ นะ ถ้าไม่เปิดประตูให้ใครก็เข้าไม่ได้ (หัวเราะ) ให้ใครมันโตเท่าไรก็ตาม เราไม่เปิด ประตูให้เสียอย่าง การโรงไม่มา ใครเข้าได้ที่ทำงาน เราใหญ่โตจริงๆ

แล้วท่านก็เลยบอกว่า พอท่านถาม ท่านตรัสแล้ว ท่านถามหลวงพ่อก็มีความรู้สึกเป็นอย่างไร ก็ความรู้สึกเป็นอย่างไร ก็ นัตถิ โลก อนินทิตโต คนไม่ถูกนิทานาเลยไม่มีในโลก ท่านก็เลยบอกจริงครับ มีคนเขาไปพูดกับท่าน ท่านก็เลยแก้ไปในตัวเสร็จท่านบอกผมแก้แล้ว ผมไม่ได้เห็นว่าเป็น นักการเมือง เห็นว่าท่านช่วยบ้านเมืองให้เป็นสุขมากกว่าก็เลยคิดว่า ถ้าถามว่ามีพระการเมืองอย่าง อาตมานี้ จังหวัดละองค์เป็นอย่างไร ท่านบอกพอเลย พอ จังหวัดละองค์ท่านนั้นพอ บ้านเมืองจะเป็น สุขเอ บ้านเมืองเป็นสุข เราเหนื่อยก็ซ้ก็จะแย้เหมือนกันแถมไม่มีเงินเดือนเสียด้วยจะไปทีไรก็ควัก กระเป๋าโยมทุกที นี่ก็ท่านก็ทรงปรารภ อันดับแรกที่ท่านเทศน์ ท่านก็เทศน์เรื่องนี้ก่อน ท่านก็กลัว ก็ เลยบอกว่าคนที่อ้างตัวว่าเป็นลูกศิษย์อาตมา ก็คงจะไม่ใช่ลูกศิษย์แท้ ถ้าลูกศิษย์อาตมาแท้ๆ ไม่มีใคร เขาพูดแบบนั้น ท่านก็บอกใช่ ผมดูแล้วไม่ใช่ เขาบอกเขาเป็นลูกศิษย์ แต่ผมรู้ว่าไม่ใช่รู้เหมือนกัน แต่ต้องบอกเราเป็นลูกศิษย์ ไอ้ที่บอก ท่านบอกเขาอ้างว่าเป็นลูกศิษย์ แต่ท่านรู้ นะ ท่านรู้ ท่านบอกว่า เขาว่าอย่างนั้น

อาตมาก็เบื่อเต็มที ไอ้งานสาธารณประโยชน์ ทำตั้งแต่พรรษาแรก คือไม่ได้ทำในเวลานี้ เพราะว่าสมัยนั้น หลวงพ่อปาน ก็แบบนี้แหละ หลวงพ่อปาน นี้ ที่ไหนเขาอดเขาอยากกันที่ไหน

ท่านก็บอกบุญลูกศิษย์ อย่างที่ จังหวัดสุพรรณบุรี อดข้าวกัน ขนาดต้องกินขุ่ยไผ่ สมัยปามากนะ ท่านก็บอกบุญบรรดาญาติโยมทั้งหลายได้ข้าวไปประมาณสักยี่สิบเกวียน แล้วเครื่องปลาบ้าง ทั้ง เสื้อผ้าเสื้อกางเกง ท่านบอกส่วนใหญ่ก็จากกรุงเทพฯ ไอ้ข้าวก็ไปจากบ้านนอก แล้วท่านก็ไปแจก เวลาท่านแรกท่านแจกด้วยตนเอง บอกให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองเกณฑ์คนมา แล้วก็ท่านถามเป็น รายครอบครัว ท่านไม่ยอมมอบให้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองเป็นผู้แจก ถามว่าทำไมไม่ยอมให้เขาแจก ท่านก็เลยบอกว่าเขามอบมาให้ฉันแจกนี้ เขาไม่ได้มอบให้นายอำเภอแจกเพราะอะไร กลัวจะแจกเข้า บ้านตัวเองมากเกินไป โดยมากก็แจกนั้นแหละ พวกนี้ขากรรไกรดี จอบเสียม พอกินหมด ไซ้ใหม่ ก็ เป็นอันว่าเรื่องนั้นก็ยกไป

แล้วเรื่องต่อมาที่ท่านตรัส เพราะท่านทราบว่าคุณตา ท่านก็ทรงคิดว่าเราคงจะห่วยท่าน พูด ถึงเรื่องระเบิดที่เกิดขึ้นที่ ยะลา เรื่องนี้ไม่ควรพูด เนิยบดีกว่านะพูดไม่พูด นี่อีกสามสิบบาท (หัวเราะ) ไซ้ ไม่เป็นไรส่งผ่อนได้ ไม่ส่งเลยก็ยังได้ท่านก็ตรัสเรื่องเสียงระเบิดมันดังที่ ยะลา อันนี้ความจริงก็ เป็นที่น่าศึกษากับบรรดาพุทธบริษัท ก็เป็นเรื่องของการควบคุมกำลังใจที่เป็นสมาธิ คือว่าอารมณ์ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนี้เข้าถึงธรรมได้เป็นอย่างดี เมื่อวานนี้มีเรื่องที่ท่านตรัสแล้วก็พูด กับบรรดาญาติโยมไม่ได้นี้ยาวมากนะ พระองค์ก็ตรัสว่าเรื่องนี้ผมไม่กล้าจะถาม ใครจะพูดกับใคร ฆราวาสผมก็พูดไม่ได้ พระองค์อื่นผมก็พูดไม่ได้เห็นว่าหลวงพ่อก็คือเป็นอาจารย์ผมพูดได้ แต่เรื่องนี้ก็ ดำหรับท่านพูดได้ เฉพาะก็ขอปิดเป็นความลับ แต่ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับบ้านเมืองเกี่ยวกับธรรมะ ไม่มี เรื่องอะไรพระเจ้าอยู่หัวไม่มี พูดกับเรื่องเกี่ยวกับธรรมะ เกี่ยวกับช่วยประชาชน แต่ว่ามันเป็น ความลับคือเป็นธรรมที่คิดแล้ว มันละเอียดสุขุมมาก ที่ท่านก็ทรงปรารถนาถึง เสียงระเบิดที่เกิดขึ้นที่ ยะลา ท่านบอกว่าขณะที่เสียงระเบิดเกิดขึ้น ตั้ง ก็มีคนวิ่งพรุ ไอ้วิ่งพรุ นะคงไม่วิ่งไปหาระเบิดวิ่งหนี ระเบิดนะ

แล้วตอนนั้นท่านบอกว่าวิทยากรลูกเสือชาวบ้านเขาเก่งมาก ตรัสว่าอย่างนั้นนะแล้วก็คนที่ ตั้งขยายเสียงเขาก็เก่ง พอเสียงระเบิดเกิดขึ้น คนวิ่ง วิทยากรลูกเสือเขาหยิบไมโครโฟนขึ้นมา ขอให้ลูกเสือทุกคนตั้งอยู่ในความสงบ เขาไม่สนใจอะไรทั้งนั้นเลย แล้วกล่าวคำปฏิญาณ พอดำว่า คำปฏิญาณเสร็จ เขาก็ร้องเพลง แล้วร้องเพลงต่อไปตั้งหลายเพลง ท่านบอกชื่อเพลง แต่ว่าพระมันไม่ จำชื่อเพลงจริงๆ ไอ้พระอย่างเรานะ เพลงอะไรบ้างก็ไม่รู้ เพลงของลูกเสือเขาจบแล้ว ก็ร้องเพลง อะไรต่อ เพลง สู้ สู้ อะไรนี่นะ ไม่ถอย เราก็ไม่รู้ ไอ้สู้ๆ อาจจะเป็นหนาวซู้ๆ ก็ไม่รู้ (หัวเราะ) ก็ไม่รู้ ไม่จำ อีตอนนั้นก็กำลังสะลิมสะลือ ท่านเลยต้องเทศน์องค์เดียวพอเขาร้องกันเสร็จ เขาก็ส่ง ไมโครโฟนให้กับพระองค์ พระองค์ก็ ท่านบอกว่าท่านพูดยาวหน่อยวันนั้น พูดยาวมากเพื่อเป็นการ ฆ่าเวลา พูดถึงใจความว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นพวกเรากำลังตั้งอยู่ในความสงบอย่างนี้ ใครเขาก็ทำเราไม่ได้ เรา ถือว่าเราเป็นผู้ชนะในฐานะที่ไม่แสดงอาการหวั่นไหว นี่เป็นใจความ ท่านพูดให้ฟังเท่านั้นนะ

แล้วก็หลังจากนั้นแล้วท่านก็มาคิดว่า ไอ้เสียงระเบิดที่มันดังขึ้นมานี้ ถ้าเราเอาใจไปสนใจ กับเสียงระเบิด เสียงระเบิดมันระเบิดขึ้นแล้วมันเป็นอดีต ถ้าหากว่าเราเอาใจเข้าไปสนใจกับเสียง

ระเบิด ปัจจุบันเราก็ทำงานไม่ได้ผล ผลงานเราเสียนี่เราจะต้องไปสนใจกับสิ่งที่ป็นอดีต ที่มันล่วงไปแล้วใช่ไหม ท่านก็ทำงานของท่านตามปกติจนงานเสร็จ ไปพระราชทานอะไรต่ออะไรก็ว่าไปนะ จนงานเสร็จ ตอนนี้อามาถามว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จมีอะไรบ้าง ท่านบอกว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จนิพนธ์นิพนธ์แล้วก็ไม่มีอะไรก็หมายความว่าตามไปด้วยกันได้นะ ทว่าเห็นตำรวจที่แรกก็เป็นธรรมดา อาจจะสะดุ้งนิด แต่พระองค์เฉยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาตอนที่ออกเยี่ยมประชาชน พระองค์ก็ทรงดำริว่าถ้าเราไปคิดว่า ถ้าเราเดินไปถ้าเสียงระเบิดจะเกิดขึ้นอีก ความหว่นไหวมันเกิดขึ้น แต่ไอนั้นเป็นเรื่องของอนาคตนี้เราทำงานปัจจุบัน ในเมื่ออนาคตมันจะเป็นอย่างไรก็ช่าง เราถือปัจจุบันเป็นสำคัญขอให้ทำงานของเราลุล่วงไปด้วยดี

ความจริงพระราชดำริแบบนี้ ก็ตรงกับที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่าคนเราทุกคนนะ อย่าไปสนใจกับอดีตสิ่งที่ล่วงมาแล้ว ใช่ไหม สิ่งที่ยังมาอยู่แล้วก็แล้วกันไป ถ้าหากว่าสิ่งใดที่ยังมาอยู่แล้ว ถ้าเราไปสนใจกับมันเข้า สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นเราก็เรียกคืนมันมาไม่ได้ แต่สำหรับอนาคตสิ่งที่เกิดขึ้นมาภายหลังมันยังไม่มา ถ้าเราไปคิดว่าสิ่งนั้นมันจะเกิด สิ่งนั้นมันจะเกิดอันนี้ ถ้ามันยังไม่ถึง ไปคิดเข้ามันจะเกิดหรือไม่เกิดเราก็ไม่รู้ ฉะนั้นองค์สมเด็จพระบรมครูจึงให้บรรดาพุทธบริษัททั้งหมดถือปัจจุบันเป็นสำคัญ ใช่ไหม คำว่าปัจจุบันเวลานี้เป็นสำคัญ เวลานี้เราทำความดีไว้ก็แล้วกัน เพราะคนเราจริงๆ ไม่มีอดีตนะ ไม่มีอนาคต ความรู้สึกนะนะความรู้สึกของเรามันเดี๋ยวนี้อยู่เรื่อย ใครมีความรู้สึกเมื่อวานบ้าง ไหม ที่นั่งอยู่นี้เวลานี้มีความรู้สึกเมื่อวานหรือเปล่า มีไหม หรือมีความรู้สึกพรุ่งนี้ มีไหม ความรู้สึกของเรามันเดี๋ยวนี้ แล้วไอ้ความดีหรือความชั่วนะ มันมีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ปัจจุบัน ถ้าปัจจุบันเราทำความดีแล้ว เราก็ไม่ต้องไปคำนึงถึงอนาคต หรือไม่ต้องไปรำถึงอดีต อาหารที่เรากินไปเมื่อวานนั้นก็ไม่มีมาอ้อมถึงวันนี้ ใช่ไหม แล้วอาหารของวันพรุ่งนี้มันยังไม่มา มันก็ไม่มาอ้อมวันนี้ ไอ้อาหารที่มันจะอ้อม มันอ้อมอาหารวันนี้ ถูกหรือผิด ป้าจริงนะ จริงก็จำไว้ ใครเขาตำเมื่อวานนี้ วันนี้ลืม ไปเสียใช่ไหม ไม่แน่นอนนะ อันนี้ไม่แน่นอน

ความจริงธรรมะที่พระองค์ตรัสนี้เป็นธรรมที่สูงมาก แล้วก็ป็นพลังใจที่สูงจัดแล้วก็พระองค์ตรัสไปหลายเรื่อง หลังจากนั้นมาเมื่อเสด็จไปเยี่ยมราษฎร ท่านก็สอบถามตำรวจว่ามีคนบาดเจ็บกี่คน ตำรวจรายแรกบอกว่ามีคนบาดเจ็บ 5 คน นี่ท่านก็เดินเยี่ยมราษฎรไปอีก ก็ไปเจอตำรวจอีก ท่านก็ถาม ตำรวจบอกคนบาดเจ็บกี่คนเขาก็ยื่นว่า 5 คน เป็นรายที่สองนะ ท่านบอกว่าถึงตติยะ นี่ท่านใช้ศัพท์อย่างนี้จริงๆ นะ ตติยะก็หมายถึงที่ 3 ถามว่ามีคนบาดเจ็บกี่คน เขาก็ยื่นยันว่าบาดเจ็บ 5 คน นี่ขั้นตติยะ แล้วหลังจากเยี่ยมราษฎรเสร็จมาพบท่านผู้ใหญ่ คำว่าท่านผู้ใหญ่คือผู้เฒ่าถามว่ามีคนบาดเจ็บกี่คน ท่านผู้ใหญ่ท่านบอกว่ามีคนบาดเจ็บ 17 คนเป็นอันว่าไอ้ตำรวจสามคน มันนับรวมแล้ว 15 ขาดไปสอง ใช่ไหม ไอ้คนแรกก็ห้าไอ้คนที่สองก็ห้า ไอ้คนที่สามก็ห้า รวมสามคนสิบห้า ขาดไปสอง แหมแปลก

หลังจากเมื่อเยี่ยมราษฎรเสร็จภารกิจ ท่านก็บอกว่าต่อไปนี้ไปเราจะไม่เยี่ยมคนเจ็บที่โรงพยาบาลนี้รอนำเขาก็ไป พอรอนำไปถึง ไอ้ทางที่ขนานกับทางรถไฟท่านก็สงสัยว่าเอ๊ะ นี่ไป

โรงพยาบาลหรือเปล่า เลยวิทยุถามไป เขาบอกว่าเปล่าพอเปล่าท่านสั่งกลับรถ หันทันทีกลับไป
โรงพยาบาล

พอไปถึงโรงพยาบาลเห็นหมควุ่นกันไปหมด ทั้งหมดทั้งพยาบาล ท่านก็เลยบอกว่าพอเดิน
ตรวจคนไข้ไปเจอผู้หญิงคนหนึ่ง แก่ถูกระเบิดเข้าที่ท้อง ท่านทำมืออย่างนี้ละ เข้าตรงท้องตรงนี้
พอดี รู้สึกอาการหนักมาก ท่านก็บอกว่าถ้าผมไม่ไปบางทีเขาอาจจะตาย เพราะอะไร เพราะว่าหมอ
อาจจะสนใจน้อยไปหน่อย จะว่าหมอสันใจน้อยก็ไม่ได้ คนป่วยมันมากเหลือเกิน ท่านก็เลยบอกว่า
คนนี้ป่วยมากหมอมองต้องรีบจัดการด่วน คนอื่นน้อยกว่า ก็ต้องทำ แบ่งงานกันทำ หมอที่มีความชำนาญ
ต้องทำ คนนี้ก่อนเขาพยายามทำถึงขั้นความปลอดภัย แล้วก็มีเด็กคนหนึ่งแก่ถูกเข้าไปใกล้ๆ ลูกตา
นะ มีที่ท่าว่าตาจะเสีย ท่านก็เลยให้ส่งมารุงเทพฯ เวลานี้หมอก็ยืนยันว่าสายตาไม่เป็นไร ท่านบอก
ว่าท่านดีใจ จบ อ้าว ก็มันจบเรื่องจบตรงนี้ พอจบแล้วก็ต่อไปก็กลับนะซี ถ้าไม่จบจะกลับได้หรือ
ใช่ไหม

หลังจากนั้นท่านไม่ได้บอกท่านกลับนิ พอมาถึงตรงนี้ท่านก็ไม่ได้ตรัสพระองค์ก็ตรัสต่อไป
ว่าถึงพวกมุสลิมนี้ ความจริงเขามีการเคร่งครัดในพระศาสนามาก เวลาเขาบวช วันถือบวชของเขา
แม้แต่กลางวันน้ำลายเขาก็ไม่กลืน แต่ถ้าพูดถึงลักษณะมันก็มีหลายชั้น อย่างคนไป เมกกะ มาเป็น
อย่างไร อ้าวจำไม่ได้ ก็เกี่ยวจำไอ้เราก็นั่งสะลึมสะลือ ท่านก็เทศน์เรื่อยไปองค์เดียว เอาหนังสือเข้า
ไปถวายธรรมเรา ก็เลยกลายเป็นคนไปรับธรรมเสียเอง ท่านถวายมาบอกถูกแล้วหรือ ผิดกันบ้างสิ
เที่ยวก่อนๆ เราถวายอยู่เรื่อยนิ ตอนก่อนฉันกาแพ่เข้าไฟ เมื่อคืนนี้ไปที่วัดก็เลยต้องไปเดินจงกรม อยู่
ถึงตีสาม ล้อกาแพ่หนัก ไม่อย่างนั้นสู้ท่านไม่ได้ มันจะหลับ หนักๆ เข้าไปก็นอนไม่หลับ เดิน
จงกรมไปจงกรมมาถึงตีสาม พอนอนหลับตีสามตีสี่ ตื่นเสียอีกแล้ว แหม ยุ่งจริงๆ

เมื่อเข้าไปเทศน์นี้กว่า เอ วันนี้นะตามธรรมพระเทศน์คนฟังหลับ แต่สงสัยวันนี้พระเทศน์
จะหลับ คนไม่หลับ ตั้งเวลาไว้ 30 นาที เทศน์ 20 นาทีก็เอวังหมดแรง เป็นอันว่าพระองค์ก็พูดถึง
เรื่องขามุสลิม ไอ้เรื่องขบวนการแบ่งแยกดินแดน ท่านก็ทรงพูดมาตั้งแต่ต้น ตรัสมาตั้งแต่ต้นว่า
ใครเป็นคนเริ่มต้น ตั้งแต่สมัยโน้นนะ แต่สำหรับคนรุ่นนั้นก็อายุเจ็ดแปดสิบปีกว่าไปแล้ว แล้วก็
คนสืบเนื่องต่อกันมาแล้วก็ทรงมีความเห็นว่าพวกที่คิดจะแบ่งแยกดินแดนจริงๆ นะมันไม่ถึง 10
เปอร์เซ็นต์ของชาวมุสลิมก็จะมาอวยพร ท่านก็ตรัสว่าเมื่อสองสามวันนี้เขาก็มาที่นี้สวดอวยพรให้
ท่านก็บอกเขาว่าเคร่งครัดในศาสนาแล้วก็มีความจงรักภักดีต่อประเทศชาติ เขาไม่ได้หวังจะ
แบ่งแยกดินแดน แต่ไอ้คนบางคนบางพวกเท่านั้นที่มันคิด

ท่านก็ทรงปรารภไปอีกตอนหนึ่งว่า เวลานี้ทราบว่าเขาจับคนวางระเบิดได้แต่ผมก็ไม่แน่ใจ
ว่าไอ้จับถูกนี้จะถูกตัวหรือไม่ถูกตัว ก็ไม่รู้ อีตอนนี่เราชักมีแรงบอกไม่แน่ จับบางทีจับถูกแต่ข้อมือ
ชักมีแรงเอาข้างแล้ว ชักเริ่มแล้ว หลังจากนั้นไปก็ทรงปรารภถึงเรื่องพระธรรม เพราะว่าท่านก็ตรัส
ว่าไอ้ธรรมข้อนี้ ผมก็ไม่กล้าจะถามใคร ไม่กล้าจะพูดกับใคร แม้แต่เพื่อนๆ ที่เคยปฏิบัติด้วยกันมา

ผมก็ไม่กล้าพูด แม้แต่พระองค์อื่นผมก็ไม่กล้าพูด แต่นี่มหาบพิตรกล้าพูด อาตมาก็กล้าตอบทั้งหมด เรื่องราว แต่กล้าตอบอะไรได้ พอล้อเสียดตามัวเลย คือ แต่ว่าจะขอเว้นเรื่องที่ไม่ควรพูดนะ

ก็มีจุดหนึ่งพูดได้ ท่านบอกว่าตอนนี้เป็นตอนที่ย้ายนะ ตอนสำคัญนะไม่พูดแล้วนะ จุดนั้นพูดไม่ได้ ท่านบอกว่าพูดกับใครไม่ได้ ไม่พูด โอ๊ะ ถ้าขึ้นพูดไปประเดี๋ยวหะอะไรเขาบันทึกละไปเอาส่งให้พระองค์เสร็จ ไล่เบียดแย่งซะ ใอนั้นมันบอกเดี๋ยวจวนเลิกแล้วโว้ย เขาว่าอย่างนั้น เวลาเอาไว้ต่อพุงนี้ ช่างๆ ไม่ต่อหรือก บ้างคนาพิกาวันนี้ไม่จบหรือก เรื่องยาวมาก (หัวเราะ) ละครเรื่องนี้ยาว เล่าถ่วงเวลาเสียหน่อย

มีตอนหนึ่งเรื่องกรรมฐานสำหรับเรื่อง **กสิณ** ท่านบอกว่าหลวงพ่อบันทึกละเสียงมาให้ผมคาสเซทเดียว **กสิณ** 10 สิบอย่าง คาสเซทเดียว บอกทำได้เสียอย่างเดียวอย่างอื่นก็ทำได้หมด แต่ว่า **กสิณ** **วิญญูญาณ** เข้าให้ มันมีในแบบที่ไหนละ (หัวเราะ) ไม่มีในแบบ ของท่านมี เออ แปลกจริงเหมือนกัน

เราก็นั่งฟัง ถ้ามันเป็นอย่างไร **กสิณวิญญูญาณ** นี้ไม่มี เมื่อกันมยวัด เลยไม่รู้ใครเป็นใคร ท่านไม่ชอบใช้ราชาศัพท์ ท่านบอกว่าคุยแบบลูกทุ่ง สบาย ก็มีสองเมื่อกันไม่มีใครขัดคอกันเลย ปิดประตูคุยกัน เพราะว่าตอนที่ไป **ภูพิงค์** ท่านให้นั่งไม่มีที่พิง ไซ้ใหม่ ต่างคนต่างนั่งพรมคนละผืน ไม่มีที่พิง เราออกมาเราก็บ่นไอ้ **ภูพิงค์** นี่มันพิงแต่ภู (หัวเราะ) เข้าไปไม่มีที่พิงเลย พวกชาววังเขาออกมาเราก็บ่นเข้าไปอีก เมื่อกันนี้มีที่พิง **สวนจิตร** มีที่พิง มีที่พิงให้มีเบาะสูงกว่าพระองค์ประทับหน่อยนะ แล้วเขาจัดมีทั้งหมด มีที่นั่งร้อน มีน้ำชาแล้วก็มีน้ำเย็น ไม่มีเวลาดื่ม เวลากินเลย พอจ็อกก็ตั้งตัวไม่ติดเลย (หัวเราะ) โอ้โฮ พูดถึยิบ ใครบอกพระเจ้าแผ่นดินพูดได้ ที่ไหนได้ โอ้ ตามคำพิบ ล่อกันถนัด เมื่อกันออกมาเหนื่อยแฮกเลย นี่ความจริงปล่อยให้ท่านชกคนเดียว ตั้งครึ่งชั่วโมงแล้วนะ

เมื่อกันนี้เล่าถึงอะไร (พุทธบริษัทตอบ **กสิณวิญญูญาณ**) เออ ไซ้จะลืม จะไหลไปเสียแล้วนะ **กสิณวิญญูญาณ** ท่านก็ตรัสถามว่าหลวงพ่อกำมาคาสเซทเดียว **กสิณวิญญูญาณ** ไม่บอก เราเอง **กสิณ** **วิญญูญาณ** มันมีที่ไหน เรียกมาเยอะแล้ว ไม่เจอะ **กสิณวิญญูญาณ** ก็นั่งนึก ถ้ามก็เลยถามท่านบอกพระมหาบพิตรตรัส มันเป็นอย่างไร **กสิณวิญญูญาณ** ท่านก็บอกว่าแหม ท่านละเอียดมากนะ เรื่องธรรมดาละเอียด ละเอียดจัดเรียกว่าพระที่คุยมาแล้วด้วยกัน ที่ผ่านพระมาแล้ว อาตมากล้าพูดว่าหลายพันองค์ที่สัมผัสกันมาเรื่องปฏิบัติ นักเทศน์ไม่มีความสำคัญนะ นักปฏิบัติก็มีนะที่ว่าพระหลอกๆ ไม่ใช่หมายเขาแล้ว หมายถึงว่าสมมติสังฆ์ ไซ้ใหม่ พระที่ยังไม่ถึงพระโสดาบัน จะเป็นขึ้นไหนก็ตาม แก่แค่ไหนก็ตาม พระพุทธเจ้ายังไม่เรียกพระเรียกว่าสมมติสังฆ์ ถ้าหากว่าตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป ท่านจึงจะเรียกได้ นี่เคยสัมผัสกับพวกนี้มาเป็นร้อย ไม่ใช่เป็นของดี แล้วก็ยังไม่เคยมีใครพูดเรื่อง **กสิณวิญญูญาณ** ไอ้เราก็อ่าน **พระไตรปิฎก** ก็ไม่มี จะนึก เอ๊ะ พระอรหันต์รุ่นนั้นน่ากลัวจะบันทึกตก (หัวเราะ) ก็เลยถามอาการ

พระองค์ก็ทรงอธิบายว่าสมมติวิญญูญาณจะจัดภาพ **กสิณ** คือภาพอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่จิตนึกอย่างพระพุทธรูปตั้งอยู่ข้างหน้า ท่านก็ชี้ไปจุดใดจุดหนึ่ง เมื่อกันนี้นั่งออกทำกันนะ ต่างคนต่าง

ออกท่า รำกันไปในตัวเสร็จ ไม่ใช่ร้องอย่างเดียว ว่ากันเต็มที่ เพราะไม่มีใครขัดคอ เป็นห้องส่วน พระองค์ปิดประตูเลย ปิดประตูลงกลอนเอง ซี่ไปที่พระพุทธรูป อย่างผม จิตผมนึกไปที่พระพุทธรูป ไข้กระแสดิจนี้มันออกไปจะหาพระพุทธรูปที่มันยังไม่ถึง ไม่เอาเป็นองค์ อันนี้เขาเรียกว่าวิญญูณ ไข้ใหม่ บอกไข้ เอาเข้าแล้ว ตัวนี้เขาเรียก **กสิณ** ไข้ใหม่ บอกเขาไม่เรียก **กสิณ** ที่พระมหาบพิตรบอก **กสิณวิญญูณ** อาตมางเป็นไปคาแตก ไม่รู้เรื่องเลย บอกเขาเรียกพระอะไรครับ บอกไข้ตัวนี้เขา เรียก **วิญญูณัญญาตนณาน** เป็น **อรูปลมาน** มันเลย **กสิณ** ต้องมี **กสิณ** เป็นภาคพื้นแล้วก็จึงใช้ตัวนี้ด้ บอก อ้อ เล่นเราเกือบแย่หาไม่บอก บอกบันทึกให้ผมคาสเซทเดียว ไม่เห็นมีกสิณวิญญูณ ไข้เราก็ก็ งงตัวเลยนี้ท่านเลยบอกถ้าจะจัดอันนี้เขาเรียกอะไรครับ ก็เลยบอกว่า เขาเรียก **วิญญูณ ัญญาตนณาน** เป็น **อรูปลมาน** แต่ภาคพื้นจริงๆ ต้องมาจาก **กสิณ** ก่อน ถ้าเราจับ **กสิณ** ถึงมานสิ่ แล้วก็ค่อยมา จับวิญญูณ แต่ความจริงเขาจะไม่จับวิญญูณก่อนจะต้องจับ **อากาศ** ก่อน ที่เรียกว่า **อากาศานัญญาตนณาน** ไข้ **อากาศานัญญาตนณาน** แล้วก็เพิกตัดทิ้งไป แล้วก็จับกสิณเข้ามาอีก ให้จิตตั้งมานสิ่ ต่อไปก็จับ **วิญญูณัญญาตนณาน** หลังจากนั้นเมื่อจับได้แล้วก็ทิ้งไป จับกสิณขึ้นมาให้ทรงตัว ก็มา ออกกสิณัญญาตนณาน ที่เรียกว่าไม่มีอะไรเลย โลกนี้ไม่มีอะไรเหลือ หลังจากนั้นก็ทิ้งไป ก็จับ **เนว สัตถุณานาสัตถุณายตนณาน** เป็นอรูปลขั้นที่ 4 เรียกว่า **สมาบัติ 8** อีตอนนีท่านงบบ้างแล้ว ผลัดกันง

เอ ผมไม่รู้หรอก บอกมีคาสเซทมาให้แล้ว **สมาบัติ 8** ผมยังไม่ได้ฟังเลยเอาข้างแล้วจะไม่ เอา ผลัดกัน ผลัดกันรูกผลัดกันรับ ก็เลยอธิบายถวายพอสมควรเมื่อถวายไปพอสมควรแล้วก็เรื่องนี้ มาก เรื่องกรรมฐานนี่นะ ว่ากันยาวเหยียด ว่าไปว่ามาอาตมานี้จามันไม่ได้อยู่ข้าง ไข้ขาขวานี้ เวลา นี้ ขัดสมาธิไม่ได้นาน พับเพียบก็ไม่ได้นาน แต่ของท่านวางแปะไปด้านซ้าย ท่านอยู่ตลอด ไม่ขยับเลย เก่งจริงๆ ห้าชั่วโมงครั้งนี้ไม่เคยเปลี่ยนเลย แล้วไม่เคยขยับเขยื้อน แสดงอาการเมื่อย สู้ ถ้าเป็นมวยก็ สู้เราไม่ได้ เราเป็นมวยเข็บ เดี่ยวพลิกซ้าย เดี่ยวก็พลิกขวา (หัวเราะ) ท่านสู้เราไม่ได้เด็ด อีท่าห่วย สู้ เราไม่ได้เนอะ เรียกท่านห่วย ไข้ใหม่

เออ ต่อมาก็เลยมาพูดกันถึงเรื่องคนเขาจะเข้ามาอนตัว มีพวกกระเหรียงพวกมูเซอ เขา ไม่ใช่หมอบตัว ขอความช่วยเหลือ ตอนนี้งานแผนที่เข้าแล้ว เลิกนั่งพับเพียบกัน ล่อทำงโย่งหยก ไข้ ใหม่ ยงโย่งหยก ไข้ใหม่ ยงโย่งหยก ทำไม แผนที่มันใหญ่นี้ท่านก็ลุกขึ้นก็ชี้โน่นชี้นี้ เรากี่ชี้ ต่าง คนต่างชี้ เราชี้ฝั่งเศษ ท่านชี้ถูก เราก็ชี้ถูก ถูกแผนที่แต่ไม่ถูกจุดอะ (หัวเราะ) เอา แผนที่มันแผ่น เบื่อเรอ ใครจะชี้ไม่ถูก ไข้เราบอกว่าไข้ที่เขาบอกว่า **บ้านโลละโละ** นี้ไม่มีในแผนที่ ให้เขาทำมาใหม่ ท่านก็คุณที่ขอมานำหนังสือขอมานันมากินไป คือขอกินพอดีไม่ให้ช่วยตามนี้ ส่งมาให้พิจารณา ท่านนั้นว่าจะสมควรอย่างไร ท่านก็บอกว่าจะช่วยแบบนั้นแบบนี้ บอก เอ ก็ไม่ได้ถ้าจะช่วยปลุก กาแฟก็ 5 ปี จะช่วยปลุกโน้นแทนฝัน เพราะเขาอยากจะทำฝัน ท่านก็บอกว่าปลุกฝันไปเรื่อยๆ ก่อน ก็ยังได้ มันไม่เป็นไร ว่าอาตมาท่าน ปกตินี้ท่านไม่ห้ก้างไม่ห้ก้างใครในทันทีทันใด เพราะว่าเขามี อาชีพออย่างนั้นอยู่แล้ว ไข้ใหม่

นี่ประการหนึ่งเขาอ้างบอกว่าที่ของเขาที่อยู่มันคร่อมกับผู้ก่อการร้าย **อู๋มฝาง** คือพวก **อู๋มฝาง** อยู่แบบนี้ เขาอยู่แบบนี้ แล้วทางที่จะทำลงไปนี่มันจะต้องผ่าน gebied ทางเขา แล้วก็เจ้าพวกก่อการร้ายจะมาอาศัยเขตของพวกเขา เข้ามายังเจ้าหน้าที่แล้วเจ้าหน้าที่ก็อาจจะคิดว่าเขาเป็นพวกก่อการร้าย แล้วก็ทรงปรารถนาเรื่องนี้ แล้วก็ไปปรารถนาเรื่อง **ลานสัก ลานสัก** ท่านบอก ที่แรกคิดจะทำเหมือนฝายอะ เมื่อคูแผนที่แล้ว ทางชลประทานเขาเลยมา ถามเขาไป เขาก็เลยเขียนแผนที่มาเท่าห้อง บอกเขียนแผนที่มาเท่าห้อง แผ่นเท่าห้องเลย บอกเองจัดมาดู บอก โห แบบนี้ไม่ต้องงัดถามทำไม ชี้เกี่ยเจินดูมันเบ้อเร่อ จะพับเสียเลย ถ้ากางมันก็ใหญ่โตมาก คือท่านก็บอกว่าถ้าจะทำชลประทานหรือเหมือนฝายก็ต้องลงทุนกันเป็นพันๆ ล้าน ไม่ใช่พันล้านเดียว แล้วใช้เวลาหลายปี แล้วท่านก็พูดถึง ท่านเก่งแผนที่มาก ระบบแผนที่ท่านเก่งมาก

แล้วหลังจากนั้นก็เลยถวายพระพรไปบอกเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ทางที่ดีถ้าจะช่วยเขา เขาต้องช่วยเป็นขึ้นเป็นตอน แล้วก็เวลาเหลือนิดเดียวนะ พรุ่งนี้ค่อยต่ออะแล้วก็มาจุดหนึ่งก็เลยบอกว่า เอาเอ๊ะ เรื่องแต่พอถามว่าจะให้อาตมาเป็นพระการเมืองต่อไปใหม่ละ เราอยากจะเลิกนะ ท่านบอกอยากให้เป็นต่อไป แต่การเมืองอย่างหลวงพ่อมันไม่ได้ยุ่งกับเขาหรอก ทำให้เมืองสบาย

ก็เลยถวายพระพรบอกว่า เวลานี้อาตมาสั่งซื้อผ้าห่มมาพันผืน สดางค์ยังไม่มีเลย (หัวเราะ) ยังไม่มีจริงๆ โยมให้ยังไม่พอนะ เขาอาชีพอะไร อย่างนั้นหรือ ไม่รู้ความจริงไม่ได้ขอสดางค์ท่าน บอกว่าสั่งผ้าห่มมาพันผืน อยากจะออกไปเยี่ยมราษฎร นี่การเมืองของเรานะ การเมืองของเขาอยากจะเป็นรัฐมนตรี อยากจะเป็นรัฐมนตรีโทอะไรก็เรื่องของเขา ท่านก็เลยบอกอยากจะทำต่อไป

ท่านก็ตรัสบอกว่าเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ใ้เงินค่าเทพที่ผมถวายหลวงพ่อก่อนไปค่าคาสาชชทนะ หลวงพ่อก่อนใช้เรื่องนี้ก่อนได้ แล้วผมจะถวายค่าคาสาชชทไปใหม่ แล้วก็เงินเรื่องนี้มีอยู่ แต่ว่าจะต้องหาคน ใครเป็นหัวหน้าสักคน เพราะสายเหนือไม่มีคนท่านบอกพอพูดไป ตรัสไปตรัสมา เอ นำต้องให้ **คุณจิตต์ สังขคุลย์ คุณจิตต์ สังขคุลย์** เป็นคนชื่อดี แกเป็นคนซุ่มซ่ามโมติมาก อาตมาก็ไปบอกว่า ดี ดี พอใช้ท่านบอกไม่ใช่พอใช้ เขาดีมาก คนพวกเราจะไปยกย่องมากๆ จะหาเข้ากับพวกเกินไป ไซ้ใหม่ ท่านบอกดีมาก

แล้วตอนหนึ่งท่านตรัสว่าผมอยากได้ที่วัดของหลวงพ่อก่อนเป็นศูนย์ ได้ไหมถามศูนย์อะไร กลัวจะเป็นบุญบุญ เราสร้างเกือบตาย เาระเบิดทั้งปั้งๆ มันก็บุญไปเลย ไซ้ใหม่ บอกว่าศูนย์ช่วยเหลือคนยากจนภาคเหนือ บอกที่วัดพร้อมได้จะปฏิบัติได้บอก ถ้าอย่างนั้นก็ต้องใช้ **คุณจิตต์** กับ **คุณหญิงสุวรรณภา** ท่านก็ถามถึง **คุณเขียว** วันนั้น **คุณปู้** ไปเฝ้าด้วย วันที่ 12 สิงหาคม บอก **คุณเขียว** ชื่ออะไรท่านบอกเขียวไหน ท่านเรียก **คุณเขียว** นิ เรียกอ้อ ท่านก็เลยบอก **ลัดดา ลัดดา** ไอ้คนนั้นมีภาระมาก เอ๊ะ เมีย **คุณเสริม** อ๊ะ บอกเมีย **คุณเสริม** ป่วย แต่ว่าคนนี่คล้องตัวแทนตัวกันได้ กับ **คุณหญิงสุวรรณภา** ท่านถามว่าคณะเรามีเท่าไรบอกเยอะ คนจะใช้นะเยอะ ถมไป ของเรามีเยอะเยอะ คนนะมีมาก แต่ขอให้มีสดางค์มาหะ อ้าว เรื่องเล็ก คนของเราก็เยอะ ว่างเมื่อไรก็ทำช่วยกันไปคนละไม้คนละมือ ไซ้ใหม่ งานใหญ่ๆ

ก็เลยถวายพระพรท่านไปบอกว่า ในเรื่องคนไม่ต้องห่วง แต่เอาของคนที่เป็นหัวหน้า รับภาระเรื่องการเงินกัน แล้วต้องไม่ใช่เอาตมา มอบเอาตมาไม่เอา เดียวข้าวกัด ท่านก็บอกว่าเอา อย่างนี้ก็แล้วกัน ผมจะส่งผ่าน คุณจิตต์ สังขคุลย์ ให้ คุณจิตต์ สังขคุลย์ เป็นประธานฝ่ายแทน พระองค์ ลงท้ายก็บอกหลวงพ่อกับไปด้วย บอกไปไปแน่ คุยไปคุยมา บอกเวลานี้เขาเป็นไขหัวกัน มาก อยากจะขอยาแก้ไข้ ท่านบอกได้แต่กลัวไอ้หมอบไปขายเสียหมด แหมคิดที่โดนแต่เราละ ไอ้เรา แจกผ้าแดง พวกไปกลีบหมดเลย ก็เลยบอก แต่ทูลพระองค์ไปบอกว่าไม่เป็นไร เอาตมาเข้ตมา เหมือนกันต่อไปนี่ไปแจกอะไรทั้งหมด ต้องแจกกับมือเองแล้ว ไม่ยอมฝากใคร

แล้วตรัสห่วงมาก **จังหวัดแม่ฮ่องสอน** เว้นหน่วยแรกบ้าง จุดแรกบางที่เราอาจจะต้อง เคลื่อนไป **แม่ฮ่องสอน** เมื่อจุดนั้นยังมีคนเข้าไปปลุกระดมมวลชนพวกกระเหรี่ยง แต่ก็ยังไม่ตรัสออกมา นะ แต่เป็นแต่เพียงสั่งว่าสำหรับเงินค่าเทปนี้หลวงพ่อกับเอาไปใช้ก่อนได้ แล้วผมจะใช้ให้ทีหลัง ถวายทีหลังเป็นอันว่าตอนนี้ เราก็มียาค่าห้าม แล้วท่านจะให้ยา จะให้อะไรอีกไม่ทราบ นี่ก็ต้องหา พาหนะ ก็บอกบุญญาติโยม ซื่อรถกันคนละคัน จะเอาขี่หรืออะไรก็ได้ รถพลาสติกสี เล็กเอาตามใจชอบนะ ใครอยากขี่ขี่หรือไหนก็ขี่ขี่ที่นั่นไปนะ

พูดถึงตอนนี้เราก้เลยขอจังหวะเสียนิดนะ ว่าเรื่องที่จะทำเกี่ยวกับคนยากจนนี้ความจริง เอาตมาทำมาตั้งแต่พรรษาที่หนึ่งแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาในยุคนี้เราก้เริ่มต้นกันมาตั้งแต่ พ.ศ. 2517 ถ้าจะประมวลเงินที่เราใช้จ่ายลงไปนี่เกินล้านบาทแล้ว ว่าถ้าคิดเป็นเงินทั้งหมดนะ ที่ญาติโยมช่วยมาเป็นเงินบ้าง ช่วยมาเป็นของบ้างเที่ยวๆ หนึ่งมันเกินแสนบาท มีเที่ยวแรก มีญาติโยมให้เงินไปรวม แล้วประมาณสามหมื่นบาท นี่เป็นเที่ยวแรกสุดนะ แต่ว่าของที่ให้ไปจริงๆ นะมันเกินกว่าเงินหลาย เท่า คิดแล้วเที่ยวนี้ที่ตกดสองแสนกว่า คิดเป็นเงินแทนของ ไข้ไหม นี่เราก้ทำมาแล้วคราวนี้ก็ถือว่า ทำเป็นโดยเสด็จพระราชกุศลโดยตรง เพราะว่าท่านให้ที่วัดเป็นศูนย์แต่ว่าการไปก็ถือว่า **คุณจิตต์ สังขคุลย์** เป็นผู้แทนพระองค์

นี่ก็ขอขอบคุณญาติโยมนะ อันนี้เขาบอกบุญกันนะแล้วตอนนี้ เอาตมาก็ความจริงเห็นจะเป็นการปกปิดญาติโยม ก็เป็นความผิดเหมือนกัน มีอยู่ชนิดหนึ่งคือเงินที่ญาติโยมถวายไปตาม อธิษาศัยบ้าง บางทีก็บูชาเรื่องเหรียญ เรื่องอะไรต่ออะไรนี้บ้างนะ เรื่องหนังสือบ้างเงินจำนวนนี้ ไม่ได้ไปสร้างวัดส่วนเดียวหรือ เอาไปใช้ตัวนี้เสียเยอะเหมือนกันแหละ ถ้าใครจะทวงอื่นคืนก็บอก ด้วยนะ ถ้าใครจะได้ ของใครเท่าไรก็โมทนาคะโยมนะ เพราะช่วยกัน เพราะว่าถ้าหากว่าพวกที่เขา ยากจนเขาไม่เห็นเราช่วยเหลือเขา เขาเห็นว่าพวกเราเป็นศัตรู ไม่ใช่เป็นมิตรไอ้นี้เขาจะเอาใจ ออกห่าง ถ้าเขาเอาใจออกห่างไปมาก เราก้จะอยู่เป็นสุขไม่ได้ ไข้ไหม

แล้วส่วนใหญ่ที่เราไปช่วยก็ประชาชน ส่วนมากเอาตมาชอบน้ำมากกว่าเพราะมันเป็น ชลประทานได้ดี ก็พระองค์ทรงปรารภเรื่องชลประทานเหมือนฝ่ายเอาตมาก็บอกว่าเอาตมาก็ทำ ชลประทานเหมือนกัน เคยช่วยชลประทานหลายร้อยจุดท่านถามชลประทานอะไรของหลวงพ่อกับ ไอ้ชลประทานเหมือนกันนี้ ไข้ไหม ความจริงไอ้ชลประทาน บ่อนี้สู้ชลประทานแบบไม่ได้

พิสูจน์ดูแล้ว ชลประทานบ่อนี้เวลาจะดึงน้ำต้องโพลงมา คึงแล้วรู้สึกลำบาก ตอนหลังใช้ เป็นชลประทานแป็บ คือเจาะน้ำลงไป เอาแป็บใส่ แป็บใส่ไปจุดหนึ่งนาสามสี่ร้อยไร่ใช้น้ำได้สบาย นี้ลงทุนน้อย จุดหนึ่งประมาณสามพันถึงสี่พันบาท ไม่แพงเลย ไร่สามพันสี่พันบาทนี่นาสองร้อยไร่ มันก็เกินแล้วนี่ ปีเดียว ไร่ใหม่ ถ้าหากว่าจะมีการอุดหนุนถ้าหากว่ามีการอุดหนุน มันจะมีสนิมขึ้นแล้วทรายเข้ามา ก็แก้ไขไม่ยาก วิธีแก้ไขง่ายๆ เราบอวิธีแก้ไขเขาทำได้เลยก็เลย

ถวายพระพรให้ทรงทราบว่ชลประทานของมหาบพิตรเป็นชลประทานใหญ่แต่ได้ผลน้อยกว่าของอาตมาเราเตท่าน ถามทำไม บอกของพระมหาบพิตรอย่างเล็กที่สุดคอยหกเดือน อาตมาสามวันเสร็จ (หัวเราะ) แล้วลองดูแล้วนาสามสี่ร้อยไร่ใช้ได้สบาย ไม่ใช่สองร้อยไร่ นะ ลองดูแล้วนะดูบ่อน้ำกันทั้งวันนี้ทั้งวันทั้งคืน คึงขึ้นมาน้ำไม่หมด นี่มันจะไปหนักใจอะไร มันก็ใช้เป็นจุด

นี่เงินที่บรรดาญาติโยมให้ไปที่ใช้ในส่วนนี้เยอะนะ หลายร้อยจุด โปรดทราบด้วยนะว่าเราก็ประกาศ แต่ละจุดเราก็ให้เขาตีป้ายว่า **คณะศิษย์ฤทธิสิงดำ** อ้าว มีทุกจุดนะเขาเขียนไว้เลย แม้แต่บ่อโพงก็เหมือนกัน เขาจะเขียนไว้อย่างนั้นนะ ที่นี้ของเราเหมือนกัน ผ้าห่มก็ขอให้เขียนเอาเป็นผ้าพระราชทานโดยเสด็จพระราชกุศล โดย **คณะลูกศิษย์ฤทธิสิงดำ** อ้า ถ้าไม่ลงแบบนั้น อาตมาหาสตางค์ไม่ได้อีกนะ บอก **ฤทธิสิงดำ** มันทำอะไรได้ ฮี ไร่ใหม่ อันนี้ก็ต้องพูดกันตรงไปตรงมา นะเวลานี้ก็กำลังสั่งซื้อรถยนต์ 3 คัน ใครจะออกค่ารถยนต์บ้าง รถบรรทุกเล็กๆ มีใหม่ คันละสิบบาท น่ากลัวมันจะบรรทุกอะไรไม่ได้ มันเล็ก บอกแล้ว รถยนต์เล็กๆ

นี่สำหรับวันนี้จบแค่นี้ จำให้คินะ จำให้ดี พรุ่งนี้จำให้ได้ต่อ ยังไม่รู้จะต่อตรงไหน เออ แต่รู้สึกว่าความจริงไปที่ท่าน เมื่อวานนี้ะรู้สึกว่าการเกิดความสบายใจเยอะ พระองค์ก็รู้สึกจะดีใจมาก เพราะล่อกันหลายลา สามลา ท่านบอกก็เร็ว สามลานั้น ลากแรกเราขยับคุกเข้า ท่านก็คุกเข้าบ้าง จ้ากันอยู่พักหนึ่ง พอลาที่สองเราลุกขึ้นท่านยังคุกเข้าอยู่ อ้าว จ้ากันอยู่พักหนึ่ง พอลาที่สามขยับมาถึงประตู ท่านจับลูกบิดประตู ท่านยังไม่เปิด เอาอีกพักหนึ่ง (หัวเราะ) เป็นสามลา หมาเรื่องกันสามลา ออกมานั่งเหนื่อยเหงกสิเรา ท่านก็ถามว่าพระมหาบพิตรว่างไหม ว่างจากข้างนอก ข้างในก็จุกจิกครับ ไม่มีเวลา แต่ท่านก็ตรัสมาคำ ก็รู้สึกว่าเห็นใจ

พระองค์ว่าวันนี้ความจริงผมยังไม่อยากให้หลวงพ่อกลับ แต่กลัวพรรษาจะขาด ก็บอกท่านบอกจะต้องรีบกลับวัดเพราะมันค่ำ บอกครับ ครับ เดี่ยวจะขาดพรรษา แต่เราไม่ได้บอกท่านว่าตัดหะ นะถ้าบอกว่าตัดตาหะก็เสร็จ เมื่อวานนี้ถ้าท่านรู้ตัดตาหะยัง ท่านไม่เปิดประตู เราก็อยากไม่ได้ ท่านก็ออกชื่อเหมือนกัน ถามธรรมอย่างนี้ ท่านก็บอกมาแค่นี้ แล้วก็ไม่กระจำง ท่านบอกว่าเขาคงที่ ท่านบอกแค่นั้นคงจะเกรงใจพระมหาบพิตรมากกว่า แต่ว่าท่านจะไม่แสดงความสนิทสนมมากนัก ไร่ใหม่ ท่านเลยบอกท่านไม่พูดเหมือนหลวงพ่อกับเรา ถามอะไรหลวงพ่อก็ตอบละเอียดท่านบอกเรานี้ๆ ในใจว่าพวกนั้นเขาคงไม่ทะเลาะเท่าเรา (หัวเราะ)

สนทนาที่วัดท่าซุง
วันพุธ ที่ 11 มีนาคม 2530

หลวงพ่อบอก เมื่อคืนนี้ตอนเช้ามีไปหาพระ ท่านบอกว่าร่างกายคุณต้องดีกว่านี้เพราะงานของ
ฉันยังมีมาก ที่เน่สั่งสร้างมาก ความจริงท่านสั่งสร้างนะ วัดทั้งหมดนี้นะ ไม่ใช่
โครงการของเรา ถ้าเราสั่งสร้างเราก็สร้างไม่มาก ท่านบอกที่ฉันสั่งสร้างมากทำไม
ไม่ใช่อายุขัย แต่ต้องการส่งให้คนไปสวรรค์ ท่านใช้ศัพท์ว่าต้องการส่งให้คนไป
สวรรค์อย่างต่ำใช่ไหม ฉันถามว่าอย่างไรครับ ท่านบอกว่าแม่ตเขาจะมาคราวเดียว
ถ้าสถานที่ทำให้เขามีความสุข เขาไปถึงบ้านเขาก็ยังนึกถึงวัดไปตลอด ถ้าจะตาย
นึกถึงวัดขึ้นมาเวลานั้นไปสวรรค์ทันที เป็นอย่างต่ำ ก็เลยทำเท่าที่เห็น ที่ท่านจะทำ
ตอนนี้เวลานี้ 100 ไร่ ไร่ ไร่ใหม่ เป็นที่จอดรถเต็มไปหมดไม่มีที่ไว้ไร่ใหม่เป็น
ถนนลาดยางยังไม่ทราบราคาเท่าไร ตกอยู่กับเขาว่าจะจ่ายก่อนสามแสนไร่ใหม่ ก็
พูดกันแต่ปาก ฉันก็ไม่ได้คุยเอง ฉันฝากคนไปพูด ฉันไม่พูดด้วยหรอก เดี่ยวเขา
ทวงฉันนะ

แล้วท่านก็ทรงรับรอง ท่านบอกว่าเดือนมกราคมปี ยันต์เกราะเพชร
ชำระงวดสุดท้าย นี้ยังไม่มีสตางค์เลย ฉันพูดให้ฟังและที่ที่นั่นต้องทำเป็นสะพาน
เดินกว้าง 4 เมตร ทำเป็น 2 ชั้น ชั้นพื้นดิน พื้นบนไม่มีหลังคา จะมีห้องมหาเสน่ห์ที่
หลายสิบห้องกรรมฐานก็เสร็จ ลงจากรถปีบไม่ต้องไปไหน เหลียวซ้ายเจอห้อง
มหาเสน่ห์ เสร็จเยี่ยมได้ (หัวเราะ) และที่ข้างบนก็โปร่ง ท่านบอกเขาจะมีความสุข
มาถึงวัดปีบได้เดินรอบๆ บริเวณแล้วค่อย ลง 2 กิโล เดินข้างไหนก็ตาม คนแก่คน
เฒ่าเดินไปไม่ต้องเหลียวหลังห้องน้ำข้างหน้ามีแล้ว

อาจารย์ยกทรง มิน่าคนที่ไป วัดท่าซุง ถึงบอกว่า ถ้าฉันสบายต้องไป วัดท่าซุง (หัวเราะ)

หลวงพ่อบอก เลยเป็นวัดจีไปเลย (หัวเราะ) ท่านบอกว่าเมื่อเป็นอย่างนี้ เขามาเขามีความ
เพลิดเพลินเป็นสุข ที่ไหนก็สวย ที่ไหนก็สวย ที่ไหนก็ใหญ่ จิตใจก็ผูกพัน ท่าน
บอกว่า แม่แต่มาครั้งเดียว กลับไปบ้านเขาก็อดคิดถึงวัดไม่ได้ คิดเท่านั้นเป็นอารมณ์
เลยเกิดบังเอิญ บางคนเกิดไปจำภาพ พระวิสุทธิเทพ มาได้ก็ยิ่งไปเลย

หลวงพ่อบอก ก็ยิ่งไปเลยและก็อย่างกัน จุฬามณี นะ คือว่าแก้วทั้งหลาย ทรงนิพพานเลย ลักษณะ
โน้นเลย

อาจารย์ยกทรง ถ้าไปกันทีเดียวพร้อมกันหมด แล้วใครจะทำบุญที่ วัดท่าซุง ต่อไป

หลวงพ่อบอก ก็ไม่เป็นไร อย่าลมนะ เราไป 2 คน ตายาย รุ่นหลังยังอีกเยอะ

อาจารย์ยกทรง อ้อ

หลวงพ่อบอก เรือฟ่างมาก รถจักรแค่คันเดียว รถ โบกี้ ทั้งกระบะ ไม่ต้องกลัว

อาจารย์ยกทรง อ้อ ครับ ครับ

หลวงพ่อ

รวมความว่า การก่อสร้างทั้งหมดท่านสั่งความหมายของท่านดี และก็บอกว่าให้หารถนี้ความจริงไม่ได้ขับรถจี๊ป หารถเล็กๆ ที่ไม่มีจี๊ปไม่มีเก๋ง ไม่บังหน้า รถเก๋งมันบังหน้า ญาติโยมไปได้วิ่งรถไปก็หักท่ายปราศรัยบ้าง ที่มันไกล เดินไม่ไหวแล้วนะ นี่เป็นความชื่นใจใช่ไหม เวลานั้นมาวัดแล้ว ไปคุยกับ ท่านเจ้ากรมฯ ท่านเจ้ากรมฯ บอกรถเล็กๆ นะ เขาไม่มีแล้ว รถจี๊ปไปทำโปรงเอาอะไรพาดนั่ง แล้วที่นั่งต่อไปต้องมีที่นั่งปรับเอน ให้ทางที่เดินมีทางและก็มีส้วมด้วย ทางเดินทั้งหมด ถ้านับส้วมด้วยมันตก 200 ห้อง ทุกจุดนะ ตก 200 ห้อง

ยังไม่มีตั้งค์ ไอ้ที่ท่านนนะผ่อน แถบบอกว่าผ่อน 2 เดือน 3 แสน ไม่รู้เท่าไร เราก็คิดว่ามันไม่เอา แต่เอานะ ถ้าไรหลายล้านท่านบอกด้วยนะ ท่านบอกว่าเดือนมกราคมชำระหนึ่งงวดสุดท้ายบอกไว้เสร็จ ไม่ต้องเหลือ ที่วัดไม่ต้องห่วง วัดบริสุทธิ์ไม่มีอะไรตกค้าง จิตไม่เป็นอนามาส ไม่มีอะไรชำระ

สตาจค์นะ ท่านบอกว่าหิบนะมันเป็นปนามาส ไม่ควรหิบบ จับนะไม่เป็นไร เขาห้ามจับนี้เราหิบบ ไอ้ที่ท่านห้ามนะ ท่านบอกว่าอย่างนี้จับหิบบแล้วเก็บถือเป็นทรัพย์สินของตน มาตรงนี้ ลึกขาบหนักเขาไม่มีทางเลือก รับเองก็ดี ให้คนอื่นรับแทนก็ดี และมีอยู่ในคนอื่นเก็บไว้ก็ดี ปรับอาบัติเท่ากับหมด นี้ธรรมยุติ นี้บอกว่าไม่หิบบสตาจค์เลยโกหก

อาจารย์ยกทรง

โดน 2 ข้อ

หลวงพ่อ

เลยโดน 2 ข้อเลยหลอกหลวงชาวบ้าน โททครุบาอาจารย์ไปเยอะเลย หิบบเองก็ดี ให้คนอื่นรับแทนก็ดี หรือคนอื่นรับแทนก็ดีหรือคนอื่นเก็บไว้เพื่อตน มาตราเดียวกัน เก็บรับของโจร เหมือนกันเลย ไม่มีทางหลีกเลี่ยง ถามท่านมา บอกเราหิบบมาเพื่อสงฆ์หิบบอะไรเป็นของสงฆ์ ไม่ใช่ของตัว ป้องกันนี้ถึงความร้าย

มันก็เลยปัญหาว่าทำแบบนี้เราไม่มีสตาจค์ก็ยึดตรงพระพุทธเจ้าแสนหนึ่ง ท่านสั่งขอยืมสตาจค์แสนครึ่ง ท่านถามว่าขอยืมทำไม สตาจค์เขาถวายเธอหมดนี้ ยืมทีแสน คือส่วนตัวนี้เขาให้ปั๊บบ มันนึกว่าเป็นของสงฆ์เลยนะ เขาให้หนักเลย เขาวางนี้นึกว่าเป็นของสงฆ์หมดเลย พอนึกว่าเป็นของสงฆ์อย่างนี้ อานิสงส์อย่างนี้ อานิสงส์เป็นของสงฆ์ทันทีเลย ของสงฆ์ต้องได้ทันทีนะตอนนั้นผมถือว่าเป็นของสงฆ์

ท่านบอกว่าเขามีสิทธิ์ใช้ใช้ได้แน่ อันนี้เป็นของสงฆ์ ท่านบอกไม่เห็นแปลก บอกแปลกไม่แปลก จิตมันเศร้าหมองให้ขอยืมได้ให้ขอยืมได้แสนบาทแล้วเก็บหมุนเงิน ฉันทก็ไม่มีอะไร แสนบาทได้มาก็จ่ายต่อไป ต้องคืนแสนด้วย ถ้ากำไรมาท่านก็เอาไปหมดคืนก็ใช้แทน ก็คิดว่าได้แสนบาทก็คืน ท่านบอกไม่ต้องคืนหรือหมุนไปเหอะ ได้เกิน เข้าไปหมดเลย

อาจารย์กทรง แน่ ไม่มีสตาจค์ขอยืมบ้างสิ

หลวงพ่อ (หัวเราะ) ยืมนะ ขอยืมนะ ขอยืมนะ นานไปลืมหาย (หัวเราะ) เงินต้นขอใช้เป็นคน
เดียว นานๆ หาย เงินนะ

